Seria LUX · Cartea a cincea

OPOZIȚIE

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L. ARMENTROUT

LEDA EDGE

JENNIFER L. ARMENTROUT

OPOZIŢIE

Seria LUX • Cartea a cincea

LEDA EDGE

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustraţie şi design copertă: Liz Pelletier

JENNIFER L. ARMENTROUT, *Opposition: A Lux Novel*
Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout
This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-793-133-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT, JENNIFER L.
Opoziţie / Jennifer L. Armentrout ; trad. din lb. engleză de Claudia Roxana Olteanu. - Bucureşti : Corint Books, 2017

ISBN 978-606-793-133-4

I. Olteanu, Claudia-Roxana (trad.)

821.111

Tuturor cititorilor care au dat peste Obsidian *la un moment dat și s-au gândit: „Extratereștri în liceu? La naiba, de ce nu? Am citit chestii și mai ciudate." Și apoi au ajuns să se îndrăgostească de Katy, Daemon și trupa lor, la fel ca mine. Cartea asta e pentru voi. Mulțumesc.*

CAPITOLUL 1

KATY

Înainte, aveam eu planul ăsta pentru improbabila situație în care s-ar ajunge la chestia cu sfârșitul lumii. Era ceva cu o cățărare pe acoperiș, urlând ca apucata melodia celor de la R.E.M., „It's the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)", dar viața reală e rareori așa de tare.

Chiar se întâmpla – tot ce știam noi despre lume se termina, și, la naiba, nu era deloc bine. Sau tare.

Am deschis ochii și am dat puțin la o parte perdeaua albă și subțire. M-am uitat pe geam, peste verandă, peste curtea goală, în pădurea deasă care înconjura cabana pe care Luc și-o trântise în Coeur d'Alene, orașul din Idaho al cărui nume nici nu îndrăzneam să încerc să-l pronunț sau să-l scriu.

Curtea era goală. Nu se vedea nicio licărire, nicio lumină albă și strălucitoare printre copaci. Nu era nimeni acolo. Corecție. Nu era *nimic* acolo. Nicio pasăre care să ciripească sau să zboare din creangă în creangă. Niciun semn că ar exista vreo creatură care să mișune pe undeva. Nici măcar bâzâitul surd de

insecte. Era numai linişte şi nemişcare, o lipsă de zgomote de cel mai sinistru gen.

Mi-am aţintit privirea asupra pădurii, lipită de locul în care-l văzusem ultima oară pe Daemon. Simţeam în piept o durere surdă şi sâcâitoare. Noaptea aceea în care adormiserăm amândoi pe canapea mi se părea că se întâmplase cu câteva secole în urmă, dar nu trecuseră decât vreo patruzeci şi opt de ore de când mă trezisem încinsă şi aproape orbită de lumina lui Daemon, în forma lui reală. Nu reuşise să se controleze, deşi, chiar dacă am fi ştiut ce însemna asta, probabil că tot n-am fi putut face nimic.

Aşa de mulţi ca el, sute – dacă nu mii – de luxeni veniseră pe Pământ, iar Daemon... nu mai era, dispăruse, cu fratele şi cu sora lui, iar noi eram şi acum în cabana asta.

Simţeam în piept o apăsare, ca şi cum cineva îmi strângea inima şi plămânii cu putere. Din când în când, îmi aminteam avertismentul sergentului Dasher. Fusesem convinsă că omul ăsta – şi toţi cei de la Daedalus – călătoreau cu trenul nebuniei spre Tărâmul Alienării, dar avuseseră dreptate.

Doamne, *câtă* dreptate au avut!

Luxenii veniseră exact aşa cum spuseseră ei, aşa cum se pregătiseră ei, iar Daemon... Durerea s-a ascuţit, mi-a scos tot aerul din plămâni, şi am strâns tare din ochi. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce a plecat cu ei sau de ce nu am primit niciun semn de la el sau de la familia lui. Groaza şi confuzia legate de dispariţia lui au fost o umbră permanentă care mi-a afectat fiecare secundă de veghe şi fiecare clipă în care am reuşit să dorm.

De partea cui e Daemon acum? Dasher mă întrebase asta la un moment dat, atunci când eram prizonieră în extrem de reala Zonă 51, şi acum nu voiam să cred că am aflat răspunsul.

În ultimele două zile, au mai căzut din cer alţi luxeni. Veneau întruna, ca un şir nesfârşit de stele căzătoare, după care...

— Nimic.

Am deschis ochii brusc, perdeaua mi-a scăpat din mână și a alunecat încet la loc.

— Ieși din capul meu.

— Nu mă pot abține, a răspuns Archer de pe canapea. Îți transmiți gândurile așa de tare, încât îmi vine să mă bag într-un colț și să încep să mă legăn, șoptind numele lui Daemon iar și iar.

Mă înțepa pielea de iritare, și oricât de mult aș fi încercat să-mi țin pentru mine gândurile, temerile și îngrijorările, oricum ar fi fost inutil când ai în casă nu doar un origin, ci doi. Perfecta lor pricepere de a citi gândurile devenea absolut enervantă într-un timp absolut scurt.

Am ridicat iar perdeaua, cu ochii spre pădure.

— Nu-i nici acum vreo urmă de luxen? am întrebat.

— Nup. Nici măcar o luminiță nu s-a lovit de Pământ în ultimele cinci ore.

Archer părea la fel de obosit pe cât mă simțeam eu. Nici el nu dormise prea mult. În timp ce eu eram obsedată să mă uit pe geam, el era obsedat să se uite la televizor. Toate posturile de știri din lume relatau non-stop „fenomenul".

— Unele posturi de știri acreditează ideea că a fost o ploaie masivă de meteoriți.

M-am strâmbat.

— La momentul ăsta, e inutil să încerci să mai acoperi ceva, a adăugat Archer, oftând obosit, și avea dreptate.

Ce s-a întâmplat în Las Vegas – ce făcuserăm noi acolo – fusese înregistrat și transmis în câteva ore pe internet. La un moment dat, a doua zi după distrugerea completă a orașului, toate filmulețele fuseseră retrase, dar răul deja fusese făcut. Transmisese elicopterul de la postul de știri înainte de a fi doborât de Daedalus, înregistraseră oamenii care filmaseră cu telefonul, n-aveai cum să ascunzi adevărul. Totuși, internetul e un loc ciudat. Dacă unii spuneau acolo că a venit sfârșitul lumii, alții

aveau o interpretare mult mai creativă. Se pare că deja se formase un nou clișeu.

Clișeul incredibil de fotogenic al extraterestrului strălucitor.

Care era Daemon, trecând în forma lui reală. Trăsăturile lui umane erau estompate și aproape de nerecunoscut, dar eu știam că el a fost. Dacă ar fi fost aici să vadă asta, chiar s-ar fi amuzat, dar eu nu…

— Încetează, a spus Archer cu blândețe. Habar n-avem ce face Daemon, sau ceilalți, în clipa asta. Se vor întoarce.

M-am întors cu spatele la fereastră și m-am uitat, în sfârșit, la el. Părul lui de culoarea nisipului era tuns scurt, în stilul tipic militar. Era înalt, cu umerii largi, arăta ca unul care ar fi putut să te doboare la pământ dacă era cazul, și eu știam că e chiar așa.

Archer putea deveni mortal în orice moment.

Când l-am văzut prima oară în Zona 51, am crezut că e un simplu soldat. Abia după ce a venit și Daemon am aflat că este omul infiltrat de Luc la Daedalus și că era, ca și el, un origin, copilul unui luxen și al unei mutante hibride.

Mi-am strâns pumnii.

— Chiar crezi? Că vor veni înapoi?

Ochii lui de ametist s-au întors de la televizor și s-au uitat la mine.

— E tot ce pot să cred la momentul ăsta. Niciunul dintre noi nu poate crede altceva acum.

Nu era deloc liniștitor.

— Scuze, a făcut el, ca să-mi dau seama că iar îmi citise gândurile. A arătat cu capul spre televizor, înainte să apuc să mă enervez. Ceva se întâmplă. De ce ar veni pe Pământ așa de mulți luxeni, ca apoi să plece liniștiți?

Și asta era tot întrebarea anului.

— Cred că e destul de limpede, s-a auzit o voce de pe hol.

M-am întors exact când Luc intra în cameră. Înalt și subțire, își legase părul castaniu într-o codiță prinsă la baza gâtului. Luc era mai mic ca noi, avea în jur de paisprezece-cincisprezece ani, dar era ca o căpetenie adolescentă a mafioților și uneori era mai de speriat ca Archer.

— Și tu știi perfect ce vreau să spun, a completat el, cu ochii la originul mai mare.

În timp ce Archer și Luc își încrucișau privirile într-o bătălie a ochilor, cum făcuseră de multe ori în ultimele două zile, m-am așezat pe brațul fotoliului de lângă fereastră.

— N-ai vrea să explici mai clar?

Chipul frumos al lui Luc avea ceva de puști, ca și cum încă nu-și pierduse rotunjimile copilărești, dar în ochii lui violeți era o înțelepciune care îi depășea cu mult vârsta.

S-a rezemat de rama ușii, cu brațele încrucișate.

— Fac planuri. Strategii. Așteaptă.

Nu suna prea bine, dar nici nu mă surprindea. Am simțit cum îmi apare o durere în tâmple. Archer nu a spus nimic și și-a întors privirea la televizor.

— Altfel de ce ar fi venit aici? a continuat Luc, aplecându-și capul să se uite pe fereastra de lângă mine. Sunt convins că n-au venit să dea mâna cu noi sau să pupe copiii pe obraz. Au venit aici cu un gând, și nu cu unul bun.

— Daedalus a spus mereu că vor invada, a zis Archer și s-a rezemat de spătar, strângându-și genunchii în palme. Tot proiectul lor legat de origini era o pregătire pentru asta. În fond, în istoria lor, luxenii nu s-au purtat frumos cu celelalte ființe inteligente. Dar de ce acum?

Mi-am frecat tâmplele, strângând din ochi. Nu-l crezusem pe doctorul Roth când îmi spunea că, de fapt, din cauza luxenilor se ducea războiul cu arumii – războiul care le distrusese planetele. Și fusesem convinsă că sergentul Dasher și Nancy Husher, scârba aia care conducea Daedalus, erau niște demenți.

Mă înșelasem.

La fel și Daemon.

Luc a ridicat o sprânceană și a scos un hohot scurt de râs.

— Păi, habar n-am, poate are legătură cu spectacolul ăla foarte public pe care l-am dat noi la Vegas. Știm că acolo erau infiltrați și luxeni care nu-i simpatizau prea tare pe oameni. Cum au luat ei legătura cu luxenii din afara planetei, n-am idee, dar chiar are importanță acum? A fost momentul ideal să-și facă intrarea.

Am îngustat ochii.

— Ai spus că a fost o idee genială.

— Despre multe chestii se poate spune că sunt geniale. Gen armele nucleare, băuturile răcoritoare cu zero calorii sau vestele din denim, a răspuns el. Dar asta nu înseamnă că trebuie să aruncăm lumea în aer, nu înseamnă că sucurile dietetice sunt și bune, și nu înseamnă că trebuie să te duci la cel mai apropiat Walmart ca să-ți iei o vestă din denim. Nu e cazul să mă băgați în seamă chiar tot timpul.

Mi-am dat ochii peste cap așa de tare, că aproape mi-au ieșit din orbite.

— Și ce altceva am fi putut face? Dacă Daemon și ceilalți nu s-ar fi expus, ne-ar fi prins.

Nu a răspuns niciunul, dar cuvintele nerostite pluteau în aer. Dacă ne-ar fi prins, ar fi fost nasol, evident, dar Paris, Ash și Andrew ar fi trăit probabil și acum. La fel ca și oamenii nevinovați care și-au pierdut viața când s-a dus naibii totul.

Dar nu mai era nimic de făcut în legătură cu asta. Timpul poate fi oprit pentru o perioadă scurtă, dar nimeni nu se poate întoarce în timp ca să schimbe ceva. Ce s-a făcut e bun făcut, iar Daemon a luat decizia aceea doar ca să ne protejeze pe noi. Clar nu l-a aruncat nimeni sub nava spațială.

— Pari epuizată, a comentat Archer, și mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că vorbește cu mine.

Luc și-a întors spre mine ochii ăia stranii.

— De fapt, arăți ca naiba.

Uau! Mersi.

Archer nu l-a luat în seamă.

— Cred că ar trebui să încerci să dormi. Măcar puțin. Dacă e ceva, te trezim.

— Nu. Am clătinat din cap, în caz că negația mea verbală nu era de ajuns. Sunt OK.

Adevărul e că nu eram deloc OK. Eram probabil la un pas de a mă duce în cel mai întunecat colț al camerei, unde să mă legăn dintr-o parte în alta, dar nu îmi permiteam să cedez și nici nu puteam să dorm. Nu când Daemon era undeva, acolo, și când lumea întreagă era gata să… la naiba, să devină o distopie, ca în cărțile pe care le citeam eu.

Am oftat. Cărți. Ce dor mi-era de ele!

Archer s-a încruntat și fața lui frumoasă a căpătat un aer cam fioros, dar înainte să-și dea drumul, Luc s-a desprins de cadrul ușii și a zis:

— De fapt, cred că are nevoie să stea de vorbă cu Beth.

Am ridicat surprinsă ochii spre scara din hol. Ultima oară când m-am dus eu s-o văd, fata dormea. Părea că nu face altceva decât să doarmă. Am fost aproape invidioasă că poate să doarmă așa.

— De ce? am întrebat eu. S-a trezit?

Luc a intrat în sufragerie.

— Cred că aveți nevoie de o discuție ca-ntre fete.

Mi s-au prăbușit umerii și am oftat.

— Luc, chiar nu cred că e acum momentul pentru consolidarea unei prietenii dintre fete.

— Crezi?

S-a trântit pe canapea lângă Archer și și-a pus picioarele pe măsuța de cafea.

— Dar altceva ce mai faci, în afară de faptul că te uiți pe geam și încerci să te strecori pe lângă noi ca să te duci în pădure să-l cauți pe Daemon și eventual să fii mâncată de vreo pumă?

Mi-am aruncat coada pe spate, enervată.

— În primul rând, n-o să mă mănânce nicio pumă. În al doilea rând, cel puțin încerc să fac ceva decât să stau în fund pe canapea.

Archer a oftat.

Dar Luc a ridicat capul la mine cu un zâmbet vesel.

— O luăm iar de la capăt cu discuția asta? A aruncat o privire spre Archer, care avea fața împietrită. Fiindcă îmi place când vă certați. E ca și cum aș asista la o ceartă conjugală între mama și tata. Am senzația că trebuie să mă ascund în dormitor, sau ceva, ca să pară mai autentic. Poate să trântesc ușa, sau...

— Taci odată, Luc, a mârâit Archer, apoi s-a uitat urât la mine. Nici nu vreau să-mi aduc aminte de câte ori am discutat asta. Nu e o idee prea deșteaptă să ne ducem după ei. Sunt prea mulți, și nu știm dacă...

— Daemon nu e ca ei! am strigat eu, sărind în sus și respirând precipitat. Nu s-a dat de partea lor. Nici Dee sau Dawson n-ar face asta. Nu știu ce se întâmplă.

Mi s-a înecat vocea de emoția care mă înăbușea.

— Dar ei nu ar face asta. *Daemon* nu ar face asta.

Archer s-a aplecat în față, cu ochii scânteind:

— Nu ai de unde să știi. Nu știm asta.

— Tu ai spus că se vor întoarce! am țipat eu la el.

N-a mai zis nimic, doar și-a întors din nou ochii spre televizor, iar asta mi-a spus ceea ce știam deja și eu în adâncul sufletului. Archer nu se aștepta ca Daemon sau ceilalți să se întoarcă.

Am strâns buzele și am clătinat așa de tare din cap, încât coada mea s-a transformat parcă într-un bici. M-am întors cu spatele la ei, să ies din cameră înainte să ne afundăm prea mult în discuția asta.

— Unde te duci? m-a întrebat Archer.

Am rezistat tentației de a țipa la el.

— Se pare că mă duc să vorbesc cu Beth ca între fete.

— Mi se pare un plan bun, a comentat Luc.

L-am ignorat, m-am uitat la scări și apoi în jur, dar am început să urc. Mă enerva să stau așa, fără să fac nimic. Mă enerva că de câte ori deschideam ușa casei, Luc sau Archer erau acolo să mă oprească. Și ce mă enerva cel mai tare era că puteau să mă oprească.

Eram eu, poate, hibrid, cu mutații de-alea obținute prin bunăvoința luxenilor, dar ei erau origini și, dacă era cazul, puteau să-mi facă un vânt să mă trimită direct în California.

Sus era liniște și întuneric, și nu îmi plăcea să fiu aici. Nu-mi dădeam seama de ce, dar de fiecare dată când urcam aici, pe holul ăsta lung și îngust, mi se ridica părul pe ceafă.

Beth și Dawson stătuseră în ultimul dormitor de pe dreapta în prima noapte aici, iar acum Beth se îngropase acolo de când... de când plecase el. Nu o cunoșteam prea bine pe fata asta, dar știam că trecuse prin multe cât fusese controlată de Daedalus, și mai știam că nu era chiar cel mai stabil hibrid de acolo, dar asta nu era vina ei. Și, deși nu îmi plăcea s-o recunosc, uneori fata asta mă speria.

M-am oprit în fața ușii și n-am intrat direct, am bătut.

— Da? s-a auzit vocea ei subțire și ascuțită.

Am deschis ușa, clipind. Vocea lui Beth suna oribil și, când m-am uitat la ea, am văzut că și înfățișarea ei era la fel de oribilă. Stătea rezemată de tăblia patului, cu un morman de pături în jurul ei, cu cearcăne negre sub ochi. Palidă și trasă la față, ca un copil abandonat, cu părul nespălat și încâlcit.

Am încercat să nu respir prea adânc, fiindcă în cameră mirosea a vomă și transpirație.

M-am oprit în fața patului, șocată.

— Ești bolnavă?

Privirea ei abulică s-a îndreptat spre ușa de la baia apartamentului. Nu avea niciun sens. Hibrizii... noi nu ne îmbolnăvim. Nici de vreo răceală banală, nici de cel mai periculos cancer. Ca și luxenii, suntem imuni la orice, când vine vorba de boli, dar Beth? Mda, nu arăta deloc bine.

Am simțit că mi se strânge brusc stomacul, ca și cum mi s-ar fi încordat toți mușchii.

— Beth?

Ochii ei lăcrimoși s-au îndreptat, în sfârșit, spre mine.

— A venit Dawson?

Mi s-a strâns inima tare, aproape m-a durut. Copiii ăștia trecuseră prin atâtea nenorociri, mai multe decât cele prin care trecuserăm eu și Daemon, și acum... Doamne, nu era deloc corect.

— Nu, încă nu a venit, dar tu, Beth? Pari bolnavă.

Ea a înghițit în sec și și-a dus mâna subțire și palidă la gât.

— Nu mă simt prea bine.

Nu îmi dădeam seama cam la ce nivel de „nebine" era, dar mă temeam și să întreb.

— Ce s-a întâmplat?

A ridicat un umăr, ceea ce a părut un mare efort.

— Nu-ți face griji, a spus ea încet și a tras o pătură spre ea. Nu-i mare lucru. O să-mi revin când se întoarce Dawson.

Privirea a început iar să-i rătăcească, a lăsat pătura și a pus mâna peste cuvertura care îi acoperea burta.

— O să ne revenim când se întoarce Dawson.

— O să ne...?

Am amuțit, cu ochii mari. Mi s-a deschis maxilarul și am rămas cu gura căscată la ea.

M-am uitat la mâna ei și am văzut cu oroare cum își freacă burta cu mișcări lente și circulare.

O, nu! O, nu, de zece ori nu!

Am dat să mă apropii de ea, dar m-am oprit.

— Beth, ești... însărcinată?

Ea și-a lipit capul de perete și a strâns ochii.

— Trebuia să fim mai atenți.

Mi s-au înmuiat brusc genunchii. Somnul ei. Epuizarea. Acum toate aveau sens. Beth era însărcinată, dar inițial, ca o idioată absolută, nu am priceput cum s-a întâmplat. Apoi s-a trezit în mine rațiunea și îmi venea să țip: *Dar n-ați avut prezervative?* Însă oricum nu mai avea importanță.

Mi-a apărut în minte fața lui Micah, băiețelul care ne ajutase să scăpăm de Daedalus. Micah, puștiul care îți rupea gâtul și îți distrugea creierul doar cu gândul.

Copii de-ăia de extratereștri, unul din ăștia avea ea acum? Un copil de-ăla sinistru – sinistru, periculos și extrem de mortal? Sigur, Archer și Luc fuseseră și ei la un moment dat astfel de copii, dar asta nu mă liniștea cu nimic, fiindcă noua generație de origini pe care Daedalus o cultivase nu avea nicio legătură cu generația lor.

Iar Luc și Archer erau suficient de siniștri și așa.

— Te uiți la mine ca și cum ai fi supărată, a spus ea încet.

M-am străduit să-mi compun un zâmbet, cu toate că îmi dădeam seama că o să pară puțin dement.

— Nu. Sunt doar surprinsă.

A zâmbit puțin.

— Da, și noi am fost. E un moment cum nu se poate mai prost, nu?

Ha! Puțin spus.

În timp ce mă uitam la ea, zâmbetul i-a dispărut de pe buze. Habar n-aveam ce să-i spun. Felicitări? Dintr-un motiv sau

altul, nu mi se părea prea potrivit, dar în același timp parcă nici nu puteam să nu-i spun. Oare știau măcar ceva despre origini, despre copiii ăia de la Daedalus?

Oare copilul ăsta o să fie ca Micah?

Doamne, pe bune? Nu aveam destule pe cap acum? Am simțit că mi se strânge pieptul și mi-a fost teamă că o să fac un atac de panică.

— Cât... în câte luni ești?

— Trei luni, a spus ea, înghițind cu greu.

Trebuia să stau jos.

La naiba, aveam nevoie de un adult.

În capul meu se învârteau imagini cu scutece murdare și fetișoare roșii de furie. Oare în burta ei e unul sau sunt vreo trei? La asta nu ne-am gândit în privința originilor, dar luxenii se nășteau sigur câte trei.

Frate, Doamne, iartă-mă, *trei* copii?

Beth mi-a întâlnit din nou privirea și ceva din ochii ei m-a făcut să mă cutremur. S-a aplecat spre mine, cu mâna nemișcată pe burtă.

— Nu vor fi la fel ca înainte când se vor întoarce, nu?

— Ce?

— Ei. Dawson, Daemon și Dee. Nu vor fi la fel ca înainte, nu?

După vreo jumătate de oră, am coborât amețită pe scări. Băieții erau tot acolo, pe canapea, se uitau la știri. Când am intrat în cameră, Luc m-a privit, iar Archer avea aerul că i se înfipsese un băț într-un loc foarte neplăcut.

Și atunci *mi-am dat seama*.

— Știați amândoi de Beth? Îmi venea să-i pocnesc când am văzut că se uită la mine așa de calmi. Și niciunul nu s-a gândit să-mi spună?

Archer a ridicat din umeri.

— Am sperat să nu fie o problemă.

— O, Doamne!

Să nu fie o problemă? Ca și cum nu e mare chestie că ești însărcinată cu un copil hibrid extraterestru și ar fi posibil să, nu știu, să dispară. M-am trântit în fotoliu, cu fața în mâini. Ce mai urmează? Pe bune.

— O să aibă un copil.

— Asta se întâmplă de obicei când faci sex neprotejat, a comentat Luc. Dar îmi pare bine că ai stat de vorbă cu ea, fiindcă n-aveam chef să-ți dau eu vestea cea mare.

— O să aibă un copil de-ăla sinistru, am continuat eu, frecându-mă pe frunte. O să aibă un copil, iar Dawson nici măcar nu e aici și toată lumea asta se duce dracului.

— Nu e decât în trei luni. Archer și-a dres vocea. Hai să nu intrăm în panică.

— Să nu intrăm în panică? am șoptit eu.

Mă durea capul și mai tare.

— Are nevoie de niște chestii, de exemplu, nu știu, un doctor care să verifice dacă e bine. De vitamine prenatale și mâncare și poate biscuiți sărați și murături și…

— Și noi putem să-i dăm toate astea, a replicat Archer, iar eu am ridicat capul. Toate, în afară de doctor. Dacă i-ar lua sânge, ei, ar fi o problemă, mai ales cu ce se întâmplă acum.

M-am uitat fix la el.

— Stai. Mama mea…

— Nu. Luc a întors repede capul spre mine. Nu poți să iei legătura cu mama ta.

Mi s-a înțepenit spinarea.

— Ar putea să ne ajute. Măcar să ne facem în mare o idee de cum putem să avem grijă de ea.

Odată ce mi-a venit ideea, n-am mai putut să renunț la ea. Eram absolut sinceră cu mine. Unul dintre motivele pentru

care mi se părea o idee genială era că voiam să vorbesc cu ea. Simțeam *nevoia* să vorbesc cu ea.

— Știm deja de ce are nevoie Beth, iar dacă mama ta nu e specializată în îngrijirea hibridelor însărcinate, n-are prea multe să ne spună, în afară de ce putem găsi și pe Google. Luc și-a ridicat picioarele de pe măsuță și le-a trântit cu zgomot pe podea, adăugând: Și ar fi periculos să iei legătura cu mama ta. E posibil să aibă telefonul ascultat. E periculos și pentru noi, și pentru ea.

— Tu chiar crezi că pe ăia de la Daedalus îi mai interesează acum de noi?

— Dar ești dispusă să riști? m-a întrebat Archer, întâlnindu-mi privirea. Ești dispusă să ne pui pe toți în pericol, inclusiv pe Beth, bazându-te doar pe supoziția că ei au altceva de făcut? Ești dispusă să o pui în pericol pe mama ta?

Am strâns tare din buze și m-a uitat urât la el, dar atitudinea belicoasă s-a scurs din mine ca aerul dintr-un balon. Nu. Nu aș risca asta. Nu aș putea să o pun în pericol nici pe mama, nici pe noi. M-am silit să respir adânc, simțind cum lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Încerc să fac ceva prin care sper să rezolv problema cu Nancy, a anunțat Luc, dar eu nu vedeam că face decât un singur lucru, și anume să stea artistic pe fundul lui.

— OK, am spus eu cu voce răgușită, ordonându-i durerii de cap să dispară și îndepărtând tăișul dureros al panicii. Știam că trebuia să fiu tare, dar colțul ăla întunecat al camerei era din ce în ce mai atrăgător. Trebuie să facem rost de niște chestii pentru Beth, le-am zis.

Archer a dat din cap.

— Facem, a răspuns.

În mai puțin de o oră, Luc mi-a înmânat o listă cu chestii pe care le găsise pe internet. Toată treaba asta mă făcea să mă simt ca la un after-school de școală specială.

Îmi venea să râd când am băgat foaia în buzunarul blugilor, dar cred că dacă aş fi început să râd, nu m-aş mai fi oprit.

Luc urma să rămână acasă cu Beth, în caz că... în fine, în caz că se întâmpla ceva şi mai rău, iar eu urma să plec la cumpărături cu Archer. Mai ales pentru că mi se părea o idee bună să ies din cabană. Cel puţin aveam senzaţia că fac ceva – şi poate din ieşirea asta în oraş o să aflu ceva legat de locul unde ar fi putut să dispară Daemon şi familia lui.

Mi-am băgat părul într-o şapcă de baseball care îmi acoperea aproape complet faţa, aşa că şansele de a fi recunoscută erau slabe. Nu ştiu dacă ar fi putut cineva să mă recunoască, dar nu voiam să risc.

Era după-amiază târziu şi aerul de afară era rece, aşa că m-am felicitat că-mi pusesem un hanorac cu mânecă lungă de-al lui Daemon. Chiar şi aici, în aerul ăsta care mirosea puternic a pin, dacă respiram adânc, simţeam parfumul lui special, parfumul ăla de mirodenii şi natură.

M-am urcat pe scaunul de lângă şofer, cu buzele tremurânde, şi mi-am pus centura cu mâini nesigure. Archer mi-a aruncat o privire scurtă şi eu m-am forţat să nu mă mai gândesc la Daemon şi la nimic ce n-aş fi vrut să-i spun lui Archer, iar asta însemna la momentul ăsta chiar nimic.

Aşa că am început să mă gândesc la nişte vulpi care dansează din buric, îmbrăcate cu fuste din iarbă.

Archer s-a strâmbat.

— Eşti ciudată.

— Şi tu eşti necioplit.

M-am aplecat în faţă, uitându-mă atent pe geam, în timp ce ne îndreptam spre autostradă; mă chinuiam să zăresc ceva printre copaci, dar nu era nimic.

— Ţi-am mai zis. Uneori e greu să te abţii. Archer a oprit la capătul aleii, ca să se asigure din stânga şi din dreapta.

Crede-mă, a adăugat. Am momente când mi-aș dori să nu văd ce e în capul oamenilor.

— Îmi închipui că astea două zile cât ai stat cu mine au fost astfel de momente.

— Sincer? N-ai fost prea rău. S-a uitat la mine când am ridicat din sprâncene: Te-ai ținut bine.

În prima clipă nu am știut ce să-i răspund, fiindcă de când apăruseră ceilalți luxeni, fusesem la un pas s-o iau razna. Și nu-mi dădeam seama prea bine ce anume mă făcea să nu-mi pierd mințile. Acum un an aș fi luat-o razna și colțul întunecat ar fi devenit prietenul meu cel mai bun, dar acum nu mai eram aceeași fată care bătuse la ușa lui Daemon.

Probabil nu aveam să mai fiu niciodată fata aia.

Am trecut prin multe, mai ales atunci când eram în mâinile celor de la Daedalus. Am trăit chestii pe care nu credeam că o să le suport, dar perioada asta în care am fost cu Daemon și lunile alea petrecute la Daedalus m-au făcut mai puternică. Sau cel puțin așa îmi plăcea să cred.

— Trebuie să mă țin bine, am spus eu în cele din urmă, încrucișându-mi brațele, cu ochii la pinii care treceau repede pe lângă noi.

Ramurile lor se vedeau ca prin ceață din cauza vitezei.

— Pentru că știu că și Daemon și-a ținut firea când... am dispărut eu. Așa că nici eu nu pot să mă pierd.

— Dar...

— Te gândești la Dee? l-am întrerupt eu, îndreptându-mi atenția asupra lui.

Pe obrazul lui s-a contractat un mușchi, dar nu a răspuns, și tot restul drumului spre cel mai mare oraș din Idaho l-am făcut în tăcere, fără să mă pot împiedica să mă gândesc că, de fapt, nu asta trebuia să fac. Că, de fapt, ar trebui să fac ceea ce făcuse și Daemon pentru mine.

El venise după mine când m-au răpit.

— Era altceva, a spus Archer, intrând în gândurile mele pe când se apropia de primul supermarket. El știa în ce se bagă. Tu nu știi.

— Crezi că știa? l-am întrebat eu, în timp ce el parca undeva, în apropierea intrării. Poate avea o vagă idee, dar nu cred că știa chiar despre ce e vorba, și totuși s-a băgat. A fost curajos.

Archer s-a uitat lung la mine, scoțând cheia din contact.

— Și tu ești curajoasă, dar nu ești proastă. Cel puțin așa sper, că o să arăți în continuare că nu ești proastă. A deschis portiera: Nu te îndepărta de mine.

M-am strâmbat la el, dar am coborât. Parcarea era destul de aglomerată și eu am început să mă gândesc dacă nu cumva lumea făcea provizii pentru apocalipsa iminentă. La știri se vorbea despre o mulțime de scandaluri care au avut loc în mari orașe după ploaia de „meteoriți". Poliția locală și armata făcuseră ordine, dar la televizor era difuzată acum o emisiune intitulată *Pregătiri de apocalipsă*, nu întâmplător. În general, Coeur d'Alene părea că nu e afectat de ce se întâmpla, chiar dacă în pădurile din jurul lui aterizaseră atâția luxeni.

În magazin erau o grămadă de oameni cu cărucioare umplute până la refuz cu conserve și apă. Am încercat să nu ridic capul și am scos lista din buzunar, Archer a luat un coș, dar n-am putut să nu sesizez că nimeni nu cumpăra hârtie igienică.

Eu asta aș fi luat în primul rând dacă aș fi crezut că vine sfârșitul lumii.

Am stat lipită de Archer și am pornit împreună spre sectorul cu produse farmaceutice, unde am început să ne holbăm aiuriți la șirurile alea nesfârșite de borcănele maronii, cu capac galben.

M-am uitat oftând pe listă.

— Nu puteau să pună rahaturile astea în ordine alfabetică?

— Ar fi fost prea simplu. A întins mâna după un flacon, blocându-mi privirea. E și fier pe listă, nu?

— Dap.

Am șovăit în fața cutiilor cu acid folic și în final am luat una, fără să știu măcar ce o fi ăla și la ce e bun.

Archer se aplecase.

— Și răspunsul la întrebarea ta de mai devreme e da.

— Ce?

El a ridicat ochii și m-a privit printre gene.

— M-ai întrebat dacă mă gândesc la Dee. Mă gândesc.

Mi s-a oprit respirația și am strâns mâna pe cutie.

— Îți place, nu-i așa?

— Da. Și-a îndreptat atenția asupra borcanelor imense cu vitamine prenatale. În ciuda faptului că are un frate ca Daemon.

M-am uitat în jos la el și buzele mele s-au deschis în primul zâmbet adevărat de când luxenii…

Bubuitul, care semăna cu lovitura surdă a unui tunet, a venit din senin, rafturile cu medicamente s-au zgâlțâit și eu am făcut un pas înapoi, speriată.

Archer s-a ridicat repede și privirea lui scrutătoare a început să cerceteze magazinul. Lumea se oprise printre rafturi, unii își încleștaseră mâinile pe cărucioare, alții le dăduseră drumul, și acestea alunecau pe podea scârțâind.

— Ce-a fost asta? l-a întrebat o femeie pe bărbatul de lângă ea. S-a întors și a luat în brațe o fetiță care nu avea mai mult de trei ani. Cu copilul ținut strâns în brațe, s-a răsucit, cu fața palidă. Ce-a fost asta?

Bubuitul a răsunat iar în magazin. Cineva a țipat. Sticlele au căzut de pe rafturi. Pe podeaua acoperită cu linoleum s-au auzit pași apăsați. Mi-a sărit inima din piept când m-am întors spre intrare. Am văzut ceva care strălucea în parcare, ca un fulger,

— Fir-ar! a mârâit Archer.

Am pornit spre capătul rafturilor, simțind cum mi se ridică firișoarele de păr de pe brațe, și nu m-am mai obosit să țin capul jos.

A urmat o secundă de liniște, după care tunetul a răsunat iar și iar, zguduindu-mi toate oasele, în vreme ce fulgerele luminau parcarea, unul după altul. Vitrina magazinului a crăpat, iar țipetele... țipetele s-au făcut tot mai puternice, pline de groază, iar cioburile de sticlă din vitrină au zburat pe banda caselor de marcat.

Fulgerele orbitoare din parcare căpătau contur, se lungeau, se formau brațe și picioare. Silueta lor era înaltă și subțire, tivită cu roșu, așa cum era silueta lui Daemon, dar roșul acela era mult mai intens, aproape vișiniu.

— O, Doamne, am șoptit eu și cutia cu pastile pe care o aveam în mână a căzut cu zgomot pe podea.

Erau peste tot, cu zecile. Luxeni.

CAPITOLUL 2

KATY

O clipă, toată lumea a părut că îngheață, inclusiv eu, ca și cum s-ar fi oprit timpul, dar eu știam că nu asta se întâmplase.

Siluetele din parcare s-au întors spre magazin, cu gâturile întinse, aplecate într-o parte, cu pași fluizi ca mișcarea unui șarpe. Mișcările lor erau nefirești și nu semănau deloc cu cele ale luxenilor care se aflau pe pământ de mai mulți ani.

O camionetă roșie a ieșit din parcare scrâșnind din roți, umplând aerul de fum și miros de cauciuc ars. Apoi s-a răsucit, de parcă șoferul ar fi vrut să intre în luxeni.

— O, nu, am spus eu, cu inima bătându-mi nebunește.

Archer m-a luat de mână.

— Trebuie să plecăm de aici.

Dar eu înțepenisem în locul acela, și am înțeles în sfârșit de ce oamenii încetineau să se uite la un accident de mașină. Știam ce o să urmeze și știam că va fi ceva ce nu voiam să văd, dar nu puteam să-mi dezlipesc privirea.

Una dintre siluete a făcut un pas în față și conturul ei roșu a început să pulseze în timp ce ridica brațul strălucitor.

Camioneta s-a repezit în față; silueta bărbatului din spatele volanului și mica siluetă de lângă el aveau să-mi rămână întipărite în memorie toată viața.

Din mâna luxenului au țâșnit mici scântei electrice, care s-au scurs pe brațul de lumină albă, tivită cu roșu. În secunda următoare din mână a ieșit un fulger de lumină, împrăștiind miros de ozon încins. Lumina – un fulger venit chiar din Sursă, probabil din cea mai pură Sursă – a izbit camioneta.

Explozia a zguduit magazinul și camioneta a luat foc, proiectată peste mașinile din apropiere. Prin geamul parbrizului făcut țăndări a ieșit un infern de flăcări, iar camioneta a aterizat pe capota ei, cu roțile învârtindu-se inutil în aer.

S-a declanșat haosul. Țipetele au sfâșiat tăcerea și oamenii au fugit de lângă vitrina magazinului. S-au izbit de cărucioare și de alți oameni, ca o turmă de animale bezmetice. Au căzut în genunchi, în mâini, iar țipetele deveneau tot mai puternice, amestecate cu plânsetul copiilor.

Cât ai clipi din ochi sau cât ai pocni din degete, luxenii erau în magazin, peste tot. Archer m-a tras după el în capătul unui raft și ne-am lipit de marginile lui ascuțite. Un puști a trecut în goană pe lângă noi și singurul lucru la care m-am putut gândi a fost ce păr roșu are – roșu aprins –, apoi mi-am dat seama că nu era culoarea părului, ci sânge. A reușit să ajungă până la rafturile cu gel de duș, când un fulger l-a lovit în spate. Puștiul a căzut cu fața în jos și nu s-a mai mișcat, iar în mijlocul spatelui îi apăruse o gaură fumegândă.

— Dumnezeule, am icnit eu și am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Archer privea nemișcat, cu ochii mari și cu nările lărgite.

— Nu e bine.

M-am apropiat de marginea raftului, să mă uit în jur, și mi s-a strâns stomacul când am văzut-o pe femeia cu copilul în brațe.

Stătea în fața unui luxen, cu gura căscată, părând înghețată de frică. Fetița era înghesuită cu spatele într-un raft de cărți, făcută ghem, plângând și legănându-se dintr-o parte în alta.

Nu mi-am dat seama din primul moment că țipă încontinuu.

— Tati! Tati!

Bărbatul stătea la picioarele ei într-o baltă de sânge.

Când luxenul a întins brațul și a pus mâna pe pieptul femeii, energia a început să pârâie pe pielea mea, plesnindu-l pe Archer.

— Ce naiba..., am șoptit eu.

Femeia și-a îndreptat brusc coloana, ca și cum cineva i-ar fi băgat acolo o bară de oțel. Ochii i s-au lărgit, cu pupilele dilatate. Lumina albă și strălucitoare a iradiat din palma luxenului și apoi a învăluit-o pe femeie ca o cascadă. Când a ajuns la pantofii ei cu toc înalt și vârf ascuțit, s-a estompat și s-a scurs pe podea. Pe neașteptate, femeia și-a aruncat capul pe spate și a deschis gura într-un țipăt mut. Venele ei au început să devină luminoase, o rețea strălucitoare de artere care îi străbătea fruntea, îi umplea ochii, cobora pe obraji și pe gât.

Ce se întâmpla? L-am simțit pe Archer lipit de mine când luxenul s-a îndepărtat de femeia care tremura violent. Pe măsură ce lumina din venele ei se estompa, culoarea îi dispărea din piele, iar lumina de care era înconjurat luxenul pulsa ca bătaia unei inimi. Toate se întâmplaseră în același timp – pielea femeii s-a ridat și s-a zbârcit de parcă ar fi îmbătrânit cu zeci de ani în câteva secunde, în timp ce silueta luxenului se transforma și se curba. Trupul femeii s-a prăbușit pe podea, s-a retras în el însuși, ca și cum suflul vieții ar fi fost supt din el. În timp ce ea se strângea și ajungea ca o coală de hârtie, cu pielea cenușie și cu chipul de nerecunoscut, lumina luxenului a revenit și a dat la iveală noua lui formă.

Era identic cu femeia, aceeași piele bronzată, același nas delicat. Pe umerii goi cădea un păr castaniu-deschis, dar ochii

erau de un albastru strălucitor nefiresc, ca două safire lustruite fixate pe fața aceea. Ochii lui Ash și ai lui Andrew.

Asimilează ADN, am simțit vocea lui Archer plutind printre gândurile mele. *Rapid. N-am mai văzut niciodată așa ceva, și nici nu știam că se poate.* În vocea lui se simțea un fel de uimire tulburată.

Era ca filmul *Invazia jefuitorilor de trupuri*, varianta luxen. Mai era și mortală, și se întâmpla peste tot în supermarket. Peste tot cădeau la podea oameni.

— Trebuie să plecăm. Archer m-a strâns mai tare de mână și m-a tras spre el. Acum.

— Nu! Am încercat să-mi trag mâna. Trebuie să…

— Nu trebuie nimic, decât să plecăm naibii de aici.

M-a târât după el spre capătul rafturilor, ținându-mă strâns lipită de el.

Am început să mă zbat în vreme ce mă trăgea după el.

— Putem să-i ajutăm.

— Nu putem, a spus el printre dinți.

— Ești un origin, am izbucnit eu. Teoretic, ești cel mai al dracului pui de extraterestru, dar practic tu…

— Fug? La naiba, da. Origin sau nu, aici sunt zeci de luxeni, și sunt puternici.

M-a împins după raftul cu pastă de dinți. În mâna lui stângă mai era și acum cutia cu pastile de care eu deja uitasem.

— N-ai văzut ce-au făcut?

L-am pocnit în burtă și l-am împins, smucindu-mă din strânsoare.

— Omoară oameni! Putem să-i ajutăm!

Archer s-a repezit spre mine, cu fața desfigurată de frustrare.

— Nu există pe Pământul ăsta vreun luxen care să poată lua așa ADN-ul. Ăștia sunt mai puternici. Trebuie să plecăm de aici, să ne întoarcem la cabană, și după aia să…

Urletul care s-a auzit m-a făcut să mă răsucesc pe călcâie. Din capătul rafturilor, îl vedeam pe luxenul care luase înfățișarea femeii cum se uită în jos la fetiță, cu un zâmbet batjocoritor.

Nu. În niciun caz nu puteam să las fetița aici. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce are de gând luxenul, dar mă îndoiam că se gândește la ceva matern. M-am uitat un pic la Archer, care a înjurat în surdină.

— Katy, a mârâit el, aruncând cutia cu pastile. Nu!

Prea târziu. Am luat-o la fugă; simțeam cum îmi pulsează mâinile și picioarele când m-am repezit la celălalt șir de rafturi, din fața magazinului. Când am ajuns la cărți, s-a auzit un alt tunet și parcarea s-a luminat iar, pentru că veneau alți luxeni, și tuna așa de tare, încât am avut impresia că o să-mi crape inima.

M-am strecurat prin spatele rafturilor.

Luxenul s-a oprit lângă fetiță, după care a întors capul spre mine. Ochii lui strălucitori s-au uitat în ochii mei. Buzele rozalii s-au deschis ușor. Răceala din ochii lui îți dădea senzația că ai pătruns într-o zonă cu temperaturi sub zero grade. Nu era nimic uman în ochii aceia, nici măcar o frântură de compasiune, doar calcul rece.

Am știut în fracțiunea aia de secundă în care ne-am uitat unul la altul că ăsta era începutul și tot ăsta era și sfârșitul. Luxenii chiar ne invadau.

Mi-am înăbușit groaza care mă îngheța și m-am repezit s-o prind pe fetiță din spate. Țipătul ei mi-a sfâșiat urechile, a început să se zbată înnebunită, lovindu-mă cu picioarele. Am strâns-o în brațe cât puteam de tare și am făcut câțiva pași înapoi.

Luxenul s-a ridicat ca o coloană de apă. Pe brațele lui se scurgea pârâind energia. Se uita la mine cu o privire așa de intensă, de parcă pătrundea până în interiorul meu. Fiecare cuvânt pe care îl rostea i se rostogolea pe limbă ca și cum învăța engleza cu viteza luminii.

— Ce ești?

Ei, drăcia dracului!

Mi-am dat seama rapid de două chestii. Luxenul simțea că eu nu zburam doar pe cerurile prietenoase ale pământenilor și, din felul în care s-a retras, cu mâna ridicată, am priceput că asta nu e bine. Mi-am mai dat seama că habar n-are ce e un hibrid.

Fetița se tot zbătea în brațele mele și a reușit să-și elibereze o mână. S-a răsucit spre mine, mi-a aruncat șapca de baseball, și părul mi s-a revărsat pe spate. Luxenul a făcut un pas înainte, cu dinții rânjiți.

Nu era bine.

Cu brațele ocupate de copilul care țipa și se zbătea, am înțeles că e cazul să mă retrag. M-am răsucit pe călcâie și am luat-o pe culoarul cel mai apropiat, printre rafturi. Când am trecut de colț, dând cu piciorul în chiflele căzute pe jos, mirosul de carne și plastic arse se simțea foarte tare. M-am oprit brusc. Uau.

Numai extratereștri goi-goluți peste tot.

Chiar dacă nu aș fi fost hibrid și nu aș fi știut unde să mă uit ca să-mi dau seama dacă cineva nu e un extraterestru travestit, în clipa asta era destul de simplu să spun care e luxen, întrucât se părea că nu au nicio problemă să stea complet dezbrăcați.

M-am gândit, prostește, că văd mai multe trupuri goale, masculine și feminine, decât aș fi vrut, dar când m-am întors, simțindu-l pe Archer apropiindu-se, am sesizat o problemă și mai gravă.

Eram înconjurați.

— Ești fericită? a mârâit Archer la mine, cu ochii lui de ametist scânteind.

Cel puțin șase luxeni se holbau la noi, încercând să-și dea seama ce naiba suntem. Trei dintre ei erau în formă umană și stăteau lângă trupurile prăbușite ale celor pe care îi asimilaseră. Ceilalți erau în formele lor reale, cu silueta luminoasă conturată cu roșu. În fața noastră a apărut femeia luxen din fața magazinului.

Nici măcar unul nu părea că ar vrea să ne iubească sau să ne îmbrățișeze.

Am îngenuncheat încet, cu inima bubuindu-mi în piept, și m-am uitat în ochii plini de lacrimi ai fetiței.

— Când îți dau drumul, să fugi, i-am șoptit eu. Să fugi cât poți tu de tare și să nu te oprești.

Nu eram prea sigură că m-a înțeles, dar mă rugam în gând să fi priceput. Am respirat greu, i-am dat drumul și am împins-o ușor spre culoarul dintre rafturi. Copilul nu m-a dezamăgit. S-a întors și a luat-o la fugă, iar eu m-am ridicat în picioare, cu părere de rău că nu pot face mai mult pentru ea.

Unul dintre luxenii strălucitori a alunecat spre noi și apoi s-a oprit, lăsându-și capul pe un umăr. Ceilalți, cei în formă umană și cei în formă reală, se uitau la femeia de la care luasem copilul.

Asta n-o să se termine bine, s-a băgat vocea lui Archer. *Mă hazardez dacă sper că atunci când o să-ți spun să fugi, o să fugi?*

Am respirat adânc. *N-am de gând să te las singur.*

Un colț al gurii lui s-a ridicat. *Măcar atât am priceput și eu. Să trecem la atac. Să ne facem drum spre ieșire.*

Cât am stat la Daedalus, am fost învățată să mă lupt nu numai în stilul specific oamenilor, ci și folosindu-mă de Sursă. Am apelat la cunoștințele astea și în Vegas, dar, cu toate că într-un fel eram convinsă că aș fi putut să mă lupt și cu cel mai tare dintre ei, am simțit un fior de gheață polară pe șira spinării.

Fără să mai aștepte, Archer s-a făcut rău.

S-a repezit spre ei, cu brațul ridicat. Un glob de energie pură i s-a scurs pe braț, a țâșnit din palma lui și s-a izbit drept în pieptul luxenului, scoțându-l din forma umană și proiectându-l în ușa de sticlă a vitrinelor cu lactate. Sticlele au explodat și pe podea s-au revărsat râuri de lapte.

Unul dintre luxenii strălucitori s-a repezit spre Archer, care acum se întorsese și o ținta pe femeia goală. M-am conectat la

Sursă. Lumina care s-a încolăcit pe brațul meu nu era nici pe departe așa de intensă ca a lui Archer, dar și-a făcut treaba. S-a arcuit peste rafturi și l-a izbit în umăr pe un luxen, răsucindu-l.

M-am ambalat să mai trimit un alt glob de energie, dar am simțit o durere în umăr. Acum eram în picioare, și în secunda doi eram în genunchi, iar umărul îmi fumega. M-am chinuit să mă ridic, bâjbâind cu mâna spre umăr. Când m-am uitat la ea, era plină de sânge.

M-am întors și era gata să iau un pumn cărnos în față de la un luxen în formă umană – un tânăr. M-am împleticit câțiva pași, m-am echilibrat și am ridicat genunchiul. Am simțit aerul vâjâind în jurul piciorului care s-a îndreptat spre zona aceea la care nici nu voiam să mă uit.

Luxenul cu înfățișare de tânăr s-a chircit.

Cu un rânjet sinistru, l-am apucat de părul lui castaniu, chiar când începea să se transforme, încălzindu-mi mâinile, după care l-am pocnit cu genunchiul în nas. Am auzit oasele pârâind, dar știam că asta n-o să-l țină la pământ.

Și știam și ce trebuie să fac.

Archer a mai aruncat un fulger, iar eu m-am conectat din nou la Sursă. S-a scurs pe brațul meu, curgând ca o cascadă peste luxenul care tocmai înălța capul, cu ochii ca niște globuri de lumină.

În clipa următoare zburam în spate ca și cum aș fi fost lovită de o mașină. Am căzut cu zgomot pe podea, în aerul plin de energie statică, și un moment am rămas nemișcată, uitându-mă în sus la lumina fluorescentă mișcătoare.

Au, mamă!

M-am rostogolit într-o parte, gemând, cu ochii strânși. Luxenul era și el trântit pe spate, la câțiva metri distanță. M-am chinuit să mă ridic și l-am văzut pe Archer aruncând un luxen peste congelatoare. S-a întors spre mine, m-a văzut că m-am ridicat și a dat din cap.

Acum se făcuse un culoar liber, pe lângă cutiile răsturnate cu înghețată. Nu era chiar liber, erau luxeni prăbușiți pe podea, pâlpâind intermitent, căzuți momentan, dar nu puteai să-i consideri scoși din luptă.

De undeva dinspre legume s-a auzit o explozie care a zguduit rafturile. Ușile congelatoarelor au făcut implozie, iar eu și Archer am luat-o la fugă, cu cioburile de sticlă la câțiva centimetri în spate. Am fugit pe podeaua alunecoasă, pe lângă rafturile cu pâine și am ajuns în față. În jurul nostru, oamenii se înghesuiau să iasă pe geamurile sfărâmate, șocați și plini de sânge.

Când am văzut parcarea și clădirile de lângă ea, mi-a stat inima. Fumul se ridica în aer în vălătuci mari, deasupra unor flăcări roșu-portocalii. Un stâlp electric se prăbușise peste un șir de mașini. Din depărtare se auzeau sirene. O mașină a accelerat nebunește și s-a lovit de o alta. Metalul a scrâșnit și a cedat.

— E ca o apocalipsă, a murmurat Archer.

Am înghițit cu greu în sec.

— Mai lipsesc doar zombii.

El s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată, a vrut să spună ceva, dar în clipa aceea toate mărfurile de pe rafturile cu snacksuri s-au împrăștiat afară.

În aer zburau chipsuri și covrigei, gogoșele și ambalaje. Curgeau pe jos cu zgomot, ca o ploaie. Acum, în locul rafturilor din magazin era o gaură mare.

— Hai să plecăm de aici, a spus el, și de data asta nu m-am mai împotrivit.

Mi-am păstrat cuvintele pentru o altă bătălie, pentru că știam că dacă o să reușim să ajungem la cabană, Archer va face tot posibilul să ne convingă să o întindem din Idaho. Înțelegeam și eu că locul ăsta nu mai era sigur, și dacă el voia să plece n-avea decât. Având în vedere starea în care era Beth, cel mai bine ar fi s-o ducă cât mai departe de locul ăsta, dar eu nu aveam de gând să plec fără Daemon.

La naiba.

Am fugit pe lângă banda unei case de marcat distruse, Archer era în fața mea, când m-am oprit brusc, simțind cum fiecare mușchi mi se încordează, pentru că ceafa mea s-a umplut de furnicături.

Mi s-au înmuiat genunchii și tot aerul mi-a ieșit din plămâni. Furnicăturile erau acolo, calde și familiare, senzații pe care nu le mai simțisem de două zile. În piept, inima mea bătea cu super-putere, trimițând spre vene sânge vijelios.

Daemon.

M-am întors încet, șovăitor, de parcă stăteam pe nisipuri mișcătoare, și am scrutat culoarele dintre rafturile distruse. Printre dărâmături se vedea lumina pulsând. Aveam impresia că timpul trecea mai încet și că aerul se îngreunase așa de mult, încât nu mai puteam respira. Amețită și mult prea plină de speranțe și de emoții, m-am întors spre lumini.

— Katy! am auzit vocea lui Archer de după ușile sfărâmate. Ce faci?

Am început să merg mai repede când m-am apropiat de rafturile cu dulciuri. Sub picioarele mele pocneau pungi cu snacksuri. Gura mi se uscase și ochii mi se împăienjeniseră. Durerea ascuțită care iradia din umăr parcă se estompase.

S-a stârnit vântul, zburându-mi părul lung peste față; nu-mi dădeam seama de unde vine, dar am continuat să merg spre rafturile distruse cu snacksuri.

M-am oprit la o jumătate de metru de ele și m-am uitat de-a lungul lor. Mi s-a oprit inima. Tot universul meu s-a oprit, speriat.

— La naiba! a țipat Archer, de undeva mai de aproape. Nu! Dar era prea târziu.

L-am văzut.

Și el m-a văzut.

Stătea la capătul rafturilor, în forma lui reală, strălucind ca un diamant. Nu era cu nimic diferit față de ceilalți luxeni, dar fiecare părticică din mine știa că e el. Toate celulele care mă făceau să fiu ceea ce eram s-au trezit la viață și l-au chemat. Era și acum cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Înalt și strălucitor ca o mie de sori, cu marginile aprinse de un roșu palid.

Am făcut un pas în față în același timp cu el și m-am apropiat așa cum numai noi puteam, pentru că atunci, demult, când mă vindecase, crease legătura dintre noi. Pentru totdeauna.

Daemon? l-am strigat eu, prin intermediul legăturii noastre.

El a dispărut din fața mea, mișcându-se mult prea repede ca să-l pot urmări.

— Kat! a țipat Archer.

În aceeași clipă, pot să jur că mi-am auzit numele rostit în capul meu de o voce mult mai profundă și mai caldă, care mi-a strâns stomacul și mi-a întins toate coardele de care era prinsă inima mea.

Am simțit o căldură pe tot spatele și m-am întors, ajungând față în față cu ochii lui de smarald strălucitor; cu pielea lui, care părea mereu bronzată, indiferent de anotimp; cu pomeții lui largi și fini; și cu părul lui negru și dezordonat, care îi cădea peste sprâncenele la fel de negre.

Colțurile buzelor pline s-au ridicat rigid.

Nu era Daemon.

Cu un cap și jumătate mai înalt ca mine, Dawson mi-a întâlnit privirea. Mi s-a părut că văd în ochii lui o frântură de regret, dar asta era poate doar dorința mea. Din spatele pupilelor a apărut lumina, transformându-i ochii în globuri albe. Energia statică i-a alunecat pe obraji, formând mici degete de electricitate.

Am văzut un fulger intens de lumină, apoi am simțit un val de căldură care parcă m-a ridicat în aer, și după aia n-a mai fost nimic.

CA

DAEMON

Fluxul neîntrerupt de
de voci care vorbeau
groaznice în tâmple
Promisiunile. Afuris
familiei mele așa d
reau ceva nou, și a
nenorocite.

A! Un blender.

A! O mașină.

A! Oamenii împ
ușor.

La naiba, cum
prima oară în viaț
nică sau de anato
dement în c

CAPITOLUL 3

DAEMON

Fluxul neintrerupt de voci care vorbeau în limba mea şi zecile de voci care vorbeau în limba omenească îmi dădeau dureri groaznice în tâmple. Cuvintele. Propoziţiile. Ameninţările. Promisiunile. Afurisita gălăgie neîntreruptă făcută de membrii familiei mele aşa de fantastic lărgită, atunci când descopereau ceva nou, şi asta se întâmpla la fiecare cinci secunde nenorocite.

A! Un blender.

A! O maşină.

A! Oamenii ăştia sângerează o grămadă şi cedează foarte uşor.

La naiba, cum deschideau ochii, cum vedeau ceva pentru prima oară în viaţă, şi dacă uimirea lor legată de aparatura casnică sau de anatomia umană avea ceva copilăresc, era şi ceva dement în chestia asta.

Nou-veniţii ăştia erau cele mai reci jigodii pe care le văzusem vreodată.

În ultimele patruzeci și opt de ore veniseră, efectiv, mii de ființe din rasa mea pe pământ, ca într-un stup uriaș. Toți conectați, lungimi de undă legate de alte lungimi de undă, mici albine lucrătoare care servesc regina.

Cine naiba o mai fi și regina aia.

Uneori, conexiunile astea erau copleșitoare, toate nevoile și dorințele și aspirațiile miilor de luxeni în mintea fiecăruia. Cucerește! Controlează! Domină! Subjugă! Singurul moment în care mă simțeam oarecum ușurat era atunci când treceam în formă umană. Atunci aveam impresia că acea conexiune se estompează cumva, se retrage, dar nu față de toți.

În timp ce mergeam prin marea sală a vilei în care putea încăpea o întreagă miliție, și tot mai rămânea loc și pentru musafiri, m-am uitat pe furiș la fratele meu geamăn și am prins o lumină roșie. Era rezemat de perete, lângă niște uși duble. Stătea cu bărbia în piept, cu sprâncenele încruntate, concentrat, butonând un telefon. Când am ajuns la jumătatea drumului, în camera puternic luminată, cu parfum de trandafiri și un slab miros metalic de sânge, a ridicat capul.

M-am apropiat de el și a inspirat adânc.

— Hei, a făcut. Aici erai. Ei...

I-am smuls telefonul din mână, m-am întors și l-am aruncat cât am putut mai departe. Micul obiect pătrățos a zburat prin cameră și s-a izbit de peretele opus.

— Ce dracu', băi? a explodat Dawson, cu mâinile în sus. Am ajuns la nivelul șaijnouă din Candy Crush, nemernicule. Tu știi ce greu e să...

Am lăsat mâna în jos și i-am repezit un pumn în falcă. S-a izbit de perete și a dus mâna la față. Am simțit o satisfacție bolnavă.

A ridicat capul și l-a lăsat într-o parte.

— Dumnezeule! A lăsat mâna jos și a mormăit: N-am omorât-o. Logic.

Am respirat întretăiat, simțind că toate gândurile îmi dispar ca o cană de apă care se varsă.

— Știam foarte bine ce fac, Daemon. S-a uitat la ușă și a vorbit mai încet. Nu aveam ce face.

M-am întins spre el și l-am apucat de gulerul tricoului, ridicându-l în aer până când a rămas doar cu vârfurile ghetelor pe podea. Explicațiile lui nu erau suficiente.

— Niciodată nu ai știut să controlezi felul în care îți folosești Sursa, i-am spus. De ce naiba ar fi acum altfel?

Pupilele ochilor lui au început să strălucească alb. Și-a aruncat brațele între mine și el, scăpând din strânsoare.

— N-am avut ce face.

— Da, sigur.

M-am forțat să plec de lângă fratele meu, înainte să-l trântesc de pereți sau să-l arunc în fața unui tanc.

Dawson s-a întors și îi simțeam privirea intensă în spate.

— Ar trebui să te mai controlezi, frate, mi-a spus.

M-am oprit în fața ușilor și m-am uitat la el peste umăr.

El a clătinat din cap.

— Îmi...

— Taci! l-am avertizat eu.

Dawson a strâns ochii o clipă, și când i-a deschis, a început să se uite la ușile închise cu o expresie distrusă.

— Cât mai durează? a șoptit el.

Am simțit groaza lovindu-mă în stomac. Era prea mult. Știam că apărarea lui e la pământ și că fusese pus într-o poziție proastă. Nu avusese de ales.

— Nu știu, pentru că...

Nu trebuia să-i explic mai mult. Am văzut pe fața lui că a înțeles.

— Dee...

M-am uitat în ochii lui, şi nu mai era nimic de spus. I-am întors spatele, am deschis uşa, iar zumzetul continuu din capul meu s-a făcut mai puternic când am intrat în biroul mare şi circular.

Nou-veniţii erau aici, dar cel care mă interesa era luxenul aşezat cu spatele la mine, cel care ne atrăsese atunci când veniseră la cabană.

Stătea într-un fotoliu de piele, cu ochii la un televizor mare, fixat pe perete. Un post local de ştiri transmitea imagini din centrul oraşului Coeur d'Alene. Care arăta acum cu totul altfel decât acum trei zile. Din clădiri ieşeau suluri de fum. Zona de vest ardea ca un apus incendiar. Străzile erau vraişte. Ca după război.

— Uită-te la ei, a spus el, cu o inflexiune ciudată în voce, ca şi cum s-ar fi descurcat cu greu în noua limbă. Cum viermuiesc pe Pământ fără ţintă.

Aveai impresia că jumătate din populaţia umană jefuia un magazin de electronice.

— Sunt aşa de neputincioşi, de dezorganizaţi. Inferiori.

Râsul lui era aşa de sincer, încât devenea aproape molipsitor.

— Planeta asta o să fie cel mai simplu de dominat pentru noi.

Eram şi acum uimit că ei fuseseră acolo în tot acest timp, generaţie după generaţie de la distrugerea planetei noastre, ascunşi în cine ştie ce univers uitat de lume, aparent nu aşa de confortabil ca Pământul.

A clătinat din cap, ca şi cum ar fi fost uimit, văzând pe ecran imaginile cu tancurile care patrulau prin oraş. A început iar să râdă.

— Nu se pot apăra.

Un alt nou-venit, o roşcată înaltă, îmbrăcată cu o fustă strâmtă, neagră şi o cămaşă albă, călcată, şi-a dres glasul. O chema Sadi, şi era un nume potrivit, eu îi spuneam Sadi Sadica.

Nu părea că-i pasă prea mult, fiindcă în scurtul timp de când o cunoșteam, porecla i s-a potrivit perfect, și singura chestie pe care o mai știam despre ea era că de obicei privirea ei era lipită de fundul meu.

— De fapt, au arme, a spus ea.

— Nu suficiente, draga mea. Asta se întâmplă în marile orașe din toate statele, din toate țările. Lasă-i să aibă micile lor arme. Poate o să avem ceva pierderi, dar pierderile astea nu ne vor afecta inițiativa.

Fotoliul s-a rotit și am simțit cum mi se încordează mușchii. Forma umană pe care și-o alesese era aceea a unui bărbat îngrijit, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru, pieptănat cu cărare, și un zâmbet larg, cu dinți albi, perfecți.

Luase forma primarului din oraș, și îi plăcea să i te adresezi cu numele persoanei moarte: Rolland Slone. Destul de ciudat.

— Obiectivul nostru tot va fi atins. Nu e așa, Daemon Black?

M-am uitat în ochii lui.

— Chiar nu cred că vor reuși să te oprească.

— Sigur că nu. Și-a lipit vârfurile degetelor sub bărbie. Am auzit că ai adus ceva cu tine?

A spus-o ca pe o întrebare, dar știa deja răspunsul. Am dat din cap.

Sadi s-a întors spre mine cu interes, ochii ei albaștri-verzui s-au aprins, iar cel de lângă perete s-a foit.

— O femelă? a întrebat Sadi, care a prins probabil imaginea fugară din gândurile mele.

— Ultima oară când am verificat eu, așa era. Am zâmbit când și-a îngustat ochii. Dar tot nu sunt convins că știi să-ți pui în valoare toate părțile feminine.

Degetele lui Sadi s-au îndreptat, încordate.

— Ai vrea să verifici?

M-am strâmbat.

— Nu, cred că mă pot lipsi de asta.

Rolland s-a așezat picior peste picior și a chicotit.

— Femela asta. Nu e chiar ființă umană, așa-i?

Am clătinat din cap, și Sadi nu s-a mai uitat la mine. Un mușchi, un nerv sau ceva la fel de enervant a început să-mi zvâcnească sub ochi.

— Nu. Nu e.

El și-a pus mâinile în poală, una peste alta.

— Ce e, mai precis?

— Un mutant, a spus Dee, intrând în cameră cu buclele ei lungi și negre răsfirate pe spate. S-a uitat la Rolland cu un zâmbet dulce. De fapt, fratele meu i-a produs mutația.

— Care dintre ei? a întrebat Rolland.

— Ăsta. Dee a dat din cap spre mine și și-a pus mâinile în șolduri. A vindecat-o acum vreun an. Fata e un hibrid.

Toți ochii s-au îndreptat spre mine.

— Voiai să ne ascunzi asta, Daemon?

— Chiar am avut vreodată ocazia să răspund la întrebarea asta?

— Adevărat, a murmurat Rolland, privindu-mă cu atenție. Ești un tip greu de citit, Daemon. Nu ca simpatica ta surioară aici de față.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am ridicat din umeri într-un gest nepăsător.

— Îmi place să cred că sunt ca o carte deschisă.

— Dintre noi trei, el a fost cel mai puțin interesat de oameni, a spus Dee.

Rolland a ridicat o sprânceană.

— Mai puțin de fata asta, am impresia, a spus.

— Mai puțin de ea.

Presupun că Dee era acum purtătorul meu de cuvânt.

— Daemon era îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostit? Sadi a scos un chicotit surprinzător de delicat. Cât de... A părut să caute cuvântul potrivit. ...Slab?

Mi-am îndreptat umerii și am mormăit:

— Cuvântul-cheie este „era".

— Explică-mi și mie chestia asta cu vindecarea și cu mutația, mi-a cerut Rolland, aplecându-se în față.

Mă așteptam ca Dee să înceapă să vorbească, dar de data asta, măcar, părea că preferă să tacă.

— A avut o rană mortală, iar eu am vindecat-o, fără să știu că așa va suferi mutații. Anumite abilități s-au transferat de la mine la ea și din momentul ăla am rămas conectați.

— Dar ce te-a făcut să vrei s-o vindeci?

Curiozitatea îi colora tonul vocii.

Dee a pufnit.

— Nu cred că a gândit cu capul de pe umeri atunci, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Am rezistat dorinței de a-i arunca surorii mele o privire urâtă. Rolland s-a uitat lung la mine o clipă, și apoi a zâmbit, ca și cum nu numai că a înțeles foarte bine ce voia Dee să spună, dar era și extrem de interesat de detalii.

— Interesant, a murmurat Sadi, aruncându-și pletele arămii peste umărul subțire. Cât de puternică este conexiunea asta dintre voi?

Mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul, aruncând o privire la luxenul tăcut care stătea și acum rezemat de perete.

— Moare ea, mor și eu. E destul de puternică pentru tine?

Rolland a făcut ochii mari.

— Ei, păi asta nu e bine... pentru tine.

— Nup, am mârâit eu.

Buzele lui Sadi s-au strâmbat încet, făcând-o să pară flămândă.

— Iar ea simte ce simți tu? Și viceversa?

— Numai dacă e vorba despre o rană foarte gravă, am răspuns eu cu o voce la fel de plată ca podeaua.

Sadi s-a uitat la Rolland, iar eu știam că în acel moment comunicau. Cuvintele lor se pierdeau în zumzetul celorlalte voci, dar licărul de entuziasm care a trecut pe fața lui Sadi m-a făcut să-mi încleștez pumnii.

Nu aveam încredere în ea.

Nu aveam încredere nici în individul tăcut.

— Nu e nevoie să ai încredere în ea, a spus Rolland cu un zâmbet larg. Noi trebuie să avem încredere în tine.

Dee s-a încordat.

— Puteți avea încredere în noi.

— Știu. Și-a lăsat capul pe celălalt umăr. Și a mai fost ceva acolo, nu? A scăpat?

Intrându-și din nou în rolul de lingău util, Dee a dat din cap, în vreme ce se așeza într-un fotoliu.

— Un origin, produsul rezultat din împerecherea unui luxen mascul cu o femelă hibrid. Sper să nu fie nevoie să-l ucidem. Mie mi se pare destul de simpatic.

— Interesant.

Rolland s-a uitat la Sadi și eu știam că iar schimbă între ei informații secrete, ca niște veverițe gălăgioase.

S-a ridicat în picioare și și-a închis nasturii de la sacoul lui bej.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știm. Hibrizii ăștia sunt ceva nou pentru noi, a spus el, iar mie îmi venea să izbucnesc în râs.

Pentru o rasă care n-a fost niciodată pe Pământ, păreau să știe o groază de chestii legate de cum merg treburile. Era ceva ce nu reușeam să pricep. Ceva, sau mai multe ceva-uri, au lucrat din interior. Părea important.

— Ne bazăm pe tine și pe familia ta, și pe alții ca voi, să ne ajute în aceste situații.

Am dat scurt din cap și Dee la fel.

— Acum. Am niște lucruri de făcut. A ocolit biroul din lemn de stejar și luxenul s-a desprins în sfârșit de peretele lui. Am oameni cu care să mă întâlnesc și pe care să îi liniștesc, a adăugat.

Eram surprins.

— Să îi liniștești?

El mi-a zâmbit iar larg, trecând pe lângă mine cu Sadi și cu individul cu puține cuvinte în urma lui.

— Ne vedem curând, Daemon.

Ușa s-a închis în spatele lor, întărindu-mi ideea că nu eram implicat în tot ce se întâmplă. Erau multe lucruri ascunse.

Am oftat, m-am întors spre sora mea și abia atunci mi-am dat seama. Era aproape de nerecunoscut.

Dee a ridicat capul și s-a uitat în ochii mei.

— Am crezut că e treaba ta s-o supraveghezi, am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— N-o să plece nicăieri prea curând. Dawson a amuțit-o până săptămâna următoare, după cum cred eu.

Mi s-a încordat ceafa.

— Deci nu e nimeni cu ea?

— Chiar nu știu. Și-a privit încruntată unghiile. Și chiar nu-mi pasă.

M-am uitat la ea o clipă, simțind cum îmi vin pe buze cuvinte de nespus, dar m-am abținut.

— Mă mir că n-ai adus-o pe Beth aici.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Beth e slabă, mai slabă decât Katy. Probabil ar lua-o la fugă în clipa în care ne-ar vedea, ar cădea, s-ar sinucide, și l-ar ucide și pe Dawson în timpul ăsta. Cred că existența ei trebuie să rămână secretă, de dragul lui Dawson.

— O să-l minți pe Rolland?

— Nu l-am mințit deja? E clar că Dawson își ține bine ascuns micul lui secret, la fel ca tine și la fel ca mine. Ei nu știu nimic de Beth, și nici despre Kat nu au știut până acum.

Dee a înclinat capul și s-a uitat la mine dintr-o parte, iar eu mă chinuiam să ignor apăsarea pe care o simțeam în piept.

— Dacă tu crezi că așa e bine.

— Cred, a răspuns ea rece.

Nu mai era nimic de spus, așa că m-am îndreptat spre ușă.

— Te duci la ea, a spus Dee.

M-am oprit, dar nu m-am întors.

— Și?

— De ce te-ai duce?

— Dacă rănile ei se infectează și moare, în fine, știi ce se întâmplă cu mine.

Râsul cristalin al lui Dee m-a făcut să mă gândesc la țurțurii de gheață care cădeau în veranda noastră iarna.

— De când se infectează rănile hibrizilor?

— Hibrizii nu răcesc și nu fac cancer, Dee, dar cine poate să știe ce se întâmplă când au arsuri adânci? Știi tu?

— Aha, e poate un argument bun, dar...

M-am întors spre ea cu pumnii strânși.

— Ce vrei să spui de fapt?

A zâmbit.

— Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să-i putrezească mâna și să cadă.

M-am uitat fix la ea.

Dee a dat capul pe spate, plesnindu-și palmele, râzând.

— Ar trebui să-ți vezi fața. Ascultă, nu vreau să spun decât că am impresia că vrei s-o vezi din alt motiv.

Am simțit cum mi se răsucește un mușchi pe față, de sub ochi până în falcă.

— Ai avut dreptate mai devreme.

S-a încruntat.

— Ha?

Am zâmbit, așa cum obișnuiam să zâmbesc parcă într-o altă viață.

— Că gândesc cu un alt fel de cap.

— Îh! Și-a încrețit nasul. Doamne, OK, nu vreau să știu mai mult. Pa.

I-am făcut cu ochiul, m-am întors și am ieșit din cameră. Dawson nu mai era în sală și nu îmi plăcea deloc să nu știu unde e și ce face. Nu putea să iasă nimic bun din asta, dar nu aveam destui neuroni ca să-mi mai bat capul cu așa ceva, pe lângă ceea ce mă aștepta sus.

Nu eu o adusesem aici.

Dawson o adusese, și eu nu eram acolo când o cărase sus, dar știam unde e și fără să întreb. La etajul doi. Ultimul dormitor pe dreapta.

Casa scărilor era decorată cu fotografii înrămate ale adevăratului primar Rolland Slone și ale familiei lui, o femeie frumușică, blondă, și doi copii până în zece ani. Nu i-am văzut când am venit aici, nici pe soție, nici pe copii. Ultima fotografie, la etajul unu, avea geamul crăpat și era murdară de sânge.

Am continuat să merg.

Pașii mei erau mai repezi decât aș fi vrut, dar etajele superioare erau, practic, goale, și când am intrat pe holul larg, ai cărui pereți verzui erau împodobiți cu tablouri în care apăreau lacurile din jurul orașului, murmurul și gălăgia au scăzut, încât aveam senzația că sunt aproape numai eu în capul meu. Aproape.

Mi-am trecut o mână prin păr, am respirat, și respirația mea grea s-a transformat instantaneu în înjurătură când m-am uitat la ultima ușă.

Era întredeschisă.

Oare Dee o uitase așa? Posibil. Am lăsat mâna jos, îndreptându-mă spre ușă. Inima îmi bubuia în piept când m-am întins și am împins ușa. Pe hol s-a revărsat o lumină anormal de strălucitoare.

În cameră cu ea era un luxen, aplecat peste pat, și silueta lui o acoperea complet.

În capul meu n-a mai fost nici măcar un gând.

Capitolul 4

DAEMON

Toată imaginea a căpătat un contur roşu şi m-am repezit în cameră ca o cobră care atacă, iar luxenul mi-a simţit prezenţa şi s-a ridicat. S-a întors şi a trecut în forma umană pe care o preluase – un tânăr de vreo douăzeci de ani. Mi se pare că i se spunea Quincy. Nu că aş fi dat eu doi bani pe asta.

— Nu e cazul...

Pumnul meu l-a nimerit chiar sub coaste, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Înainte să se prăbuşească pe pat, l-am apucat de umeri şi l-am aruncat într-o parte.

Quincy s-a lovit de perete şi impactul a făcut ca ramele fotografiilor să zăngăne. Ochii lui albaştri s-au albit, dar eu m-am repezit la el, mi-am înfipt mâinile în umerii lui şi l-am trântit iar de perete.

M-am băgat în el.

— Ce făceai aici?

Quincy şi-a întins buzele peste dinţi.

— Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală.

— Dacă nu vrei să vezi cum e să-ți smulgă cineva pielea umană, bucată cu bucată, i-am răspuns eu, cu degetele încleștate în tricoul lui, atunci o să-mi spui.

A râs.

— Nu mă sperii.

M-am umplut de furie, o furie amestecată cu frustrare și o groază de alte emoții de rahat. Nu mai voiam decât să-l fac praf pe nenorocitul ăsta.

— Ar trebui. Și dacă te mai apropii de ea, dacă te uiți măcar la ea sau respiri în direcția ei, te omor.

— De ce?

Și-a îndreptat privirea spre pat, peste umărul meu. L-am apucat de bărbie, forțându-l să se uite la mine. Silueta lui a început să sclipească.

— O protejezi? Simt că nu e o simplă ființă umană, dar nu e nici una de-a noastră.

— Nimic din toate astea nu e important.

În strânsoarea mâinii mele, pielea și oasele bărbiei pârâiau.

S-a zbătut și s-a eliberat din mâna mea. A râs, dându-și capul pe spate.

— Ai stat prea mult cu oamenii. Asta e. Ești *mult* prea uman. Crezi că nu-mi dau seama? Crezi că n-a observat nimeni?

Buzele mi s-au strâmbat într-un zâmbet rece.

— Ar trebui să fii un idiot de esență specială să crezi că faptul că am fost crescut pe Pământ ar putea să mă împiedice să te omor. Nu te apropia de ea și de familia mea.

Quincy a înghițit în sec când mi-a întâlnit privirea. Nu știu ce a văzut acolo, dar asta l-a făcut să dea înapoi. Am zâmbit mai larg, iar lumina albă s-a stins din ochii lui.

— O să-i spun lui Rolland, a scrâșnit el.

I-am dat drumul și l-am bătut pe obraz.

— Așa să faci.

El a ezitat o clipă, apoi s-a dezlipit de perete. A pornit spre ușă cu pași mari și nu s-a mai întors să se uite spre pat. Nici măcar o dată. Se învățase minte băiatul. Am văzut cum se închide încet ușa și am fluturat din mână. Clinchetul încuietorii mi-a răsunat în vene ca un tunet. Era perfect inutil să încui ușa într-o casă plină de luxeni, dar era o chestie foarte *umană*.

Am închis ochii și mi-am trecut mâinile peste față, simțindu-mă brusc epuizat în ultimul hal. Probabil că nu a fost cea mai deșteaptă idee a mea să vin aici, dar nu am putut face altfel. Din clipa în care am pășit în casă, am fost atras de camera asta, la fel de puternic cum am fost atras de cei din rasa mea.

Nici măcar nu mă puteam *gândi* la numele ei.

Garda mea era la pământ și am încercat să nu mă gândesc la nimic, dar când m-am întors spre pat, parcă am primit un pumn în burtă. Nu puteam să mă mișc și nu puteam să respir. Stăteam acolo, de parcă eram suspendat în aer. Nu trecuseră decât două zile de când nu o mai văzusem, dar aveam senzația că trecuse o viață.

Și chiar fusese o viață – o altă lume, cu un alt viitor.

Mă uitam la ea și îmi aminteam cum mă dusesem în Zona 51, cum o găsisem dormind, după câteva luni de despărțire, cum se schimbaseră lucrurile după aceea, în și mai bine. Aproape îmi venea să râd la gândul că la Daedalus ar fi avut o soartă mai bună, dar era adevărat.

Era culcată pe spate, și se vedea limpede că atunci când altcineva decât Dawson o adusese aici, nu se chinuise nimeni s-o așeze confortabil. Pur și simplu o aruncase acolo, ca pe un sac cu rufe murdare. A avut noroc că măcar au pus-o în pat și nu pe jos.

Era și acum încălțată cu tenișii. Un picior era îndoit de la genunchi și răsucit sub celălalt. Blugii aveau pete de sânge uscat în dreptul genunchilor. Brațul drept era îndoit din cot, iar pe celălalt il avea pe burtă. Hanoracul prea mare – hanoracul *meu* –

se ridicase puțin, dând la iveală un petic de piele palidă. Mi s-au încleștat pumnii și i-am strâns așa de tare, încât au început să mă doară încheieturile.

Ce făcea Quincy în camera sta? Curiozitatea fusese cea care îl atrăsese pe luxen aici? Mă îndoiam că mai văzuse sau că mai simțise până acum un hibrid, iar nou-veniții ăștia erau curioși din cale-afară. Dar dacă era altceva?

Doamne! Nici măcar nu mă puteam gândi la toate posibilitățile, fiindcă niciuna dintre ele nu era bună. Dacă Rolland va aprecia în continuare prezența mea, ea va rămâne în viață, numai că după două zile petrecute cu ei, înțelegeam că există lucruri și mai rele decât moartea.

Stăteam lângă pat și nici nu îmi dădeam seama că mă mișcasem. N-ar fi trebuit să fiu aici, era ultimul loc în care ar fi trebuit să fiu, dar în loc să mă întorc și să plec, așa cum ar face cineva care mai are doi neuroni, am rămas acolo, cu ochii lipiți de mâna pe care o ținea pe burtă.

Mâna ei era așa de palidă, așa de mică! Așa de fragilă, în ciuda faptului că nu era o ființă umană obișnuită. Privirea mi-a alunecat pe brațul ei. Bluza era ruptă și arsă la umăr, iar materialul bleumarin avea pete întunecate de sânge.

M-am aplecat peste ea și m-am sprijinit cu mâna de pat, lângă șoldul ei nemișcat. Sângele pătrunsese prin cuvertură și cearșafuri. Nu e de mirare că era așa de palidă. Inima a început să-mi bată cu putere când m-am uitat la șuvițele lungi de păr castaniu răsfirate pe pernă.

Mă ardeau degetele să-i ating părul, s-o ating pe ea, dar toți mușchii mi s-au blocat când privirea mi-a căzut pe buzele ei întredeschise.

Prea multe amintiri au năvălit peste mine, și m-am luptat să le dau la o parte, cu pulsul accelerat la maximum. Singurul lucru care părea să mai domolească vuietul sângelui din venele

mele și încordarea mușchilor era dâra șocantă de culoare roșie din colțul gurii.

Sânge.

Mi-am ridicat cu greu ochii, simțind o apăsare puternică pe piept, și am văzut vânătaia oribilă de la tâmplă, roșu-violet. Când a lovit-o Dawson, a căzut și s-a lovit cu capul de podea, iar zgomotul acela încă îmi mai răsuna în minte, sâcâitor. Adevărul e că avea să mă urmărească mereu. Toată viața.

Genele ei dese erau nemișcate, pielea de sub ochi era umbrită. Mai avea o vânătaie și de-a lungul frunții, dar cu toate astea era cea mai...

Am respins gândul ăla, am închis ochii și am expirat lent. Nu știu de ce, mi-a apărut în minte fața lui Archer, expresia pe care a avut-o atunci când ni s-au întâlnit privirile după ce ea căzuse. În confuzia și haosul acela sângeros, a fost ca și cum timpul s-a oprit în loc. Apoi Archer s-a îndreptat spre ea și eu... eu am vrut s-o las acolo. Știam că trebuie s-o las acolo, dar a luat-o altcineva.

Și eu nu l-am oprit.

Am deschis ochii și, când am ridicat mâna, am văzut că îmi tremură. În clipa în care ne-am atins, de pe pielea ei a sărit pe mine o încărcătură electrică, făcându-mă să tresar. Cu grijă, am tras marginea hanoracului, să-i acopăr pielea, mâna mea a atins-o, un contact scurt, dar dureros.

Apoi am mângâiat-o și m-am pierdut naibii cu totul.

Degetele mele i-au mângâiat obrazul rece, i-au dat la o parte o șuviță de păr de pe față. Nu știu cât am stat acolo, mângâindu-i obrazul și buzele, și chiar nu eram conștient că o vindec, dar vânătăile au început să se estompeze și mi-am dat seama că s-a oprit sângerarea. Voiam s-o iau de acolo, s-o curăț, dar ar fi fost prea mult.

Deja cred că era prea mult, și ce s-ar întâmpla?

Obrajii ei căpătaseră acum culoare, o culoare dulce, trandafirie, și mi-am dat seama că se va trezi în curând.

Nu trebuia să mă vadă aici.

Am descălțat-o cu grijă, i-am ridicat picioarele și am băgat-o sub pătură. Mai erau și alte lucruri pe care aș fi putut să le fac, pe care ar fi *trebuit* să le fac, dar... trebuia să mă opresc.

Am închis ochii, am aplecat capul și am inhalat parfumul ei special, al ei și numai al ei, apoi i-am sărutat buzele întredeschise. Senzația m-a copleșit, am simțit un cutremur care ar putea fi numit sublim, și m-am chinuit cu greu să înalț capul, să mă ridic în picioare și să plec dracului de lângă ea, înainte să fie prea târziu, deși o voce sumbră îmi șoptea că probabil deja e prea târziu.

Existau o mie de feluri în care s-ar fi putut încheia toată povestea asta, și eu nu puteam să văd un final fericit la niciunul dintre ele.

KATY

A trebuit să mă lupt mult să ies din ceața inconștienței, și creierul meu și-a revenit greu. După ce am stat nemișcată câteva clipe, am rămas oarecum surprinsă că nu am dureri prea mari. Simțeam în umăr o durere surdă și undeva, în fundul ochilor, un fel de zvâcnitură, dar mă așteptam la mai mult.

Am început să rememorez prețioasele clipe de dinaintea plonjării în nesimțire, și m-am simțit destul de confuză. Atunci, la magazin, se declanșase haosul și luxenii erau peste tot, preluând ADN uman într-un asemenea ritm, încât oamenii mureau. Speram ca fetița aceea să fi reușit să scape, dar unde ar fi putut fi acum în siguranță? Erau peste tot și...

Inima a început să-mi bată mai tare când mi-am amintit că l-am simțit pe Daemon, că l-am văzut în forma lui reală, că

sigur m-a văzut și ei, dar apoi a dispărut și... și *Dawson* m-a lovit cu un fulger din Sursă. De ce m-a lovit? Sau, mai bine, de ce n-a venit Daemon la mine?

Undeva, în adâncurile conștiinței mele, era o voce insidioasă care îmi șoptea răspunsul foarte clar. Luc și Archer bănuiseră asta, dar eu nu am vrut să cred că au dreptate și că cea mai mare spaimă a noastră devenise realitate.

Numai la gândul că Daemon ar putea să fie acum altfel, că ar putea să fie unul *de-al lor* – indiferent cum ar fi fost ei – mă făcea să simt că cineva îmi strânge inima în pumn.

Am respirat adânc, am clipit des, am deschis ochii și instantaneu am tras atâta aer în piept, de groază, încât am crezut că o să-mi cadă capul de pe umeri.

Doi ochi de culoarea smaraldului se uitau fix la mine, încadrați de gene negre, întunecate. Dintr-odată, m-am simțit aruncată în timp, în vara trecută, în dimineața în care aflasem că Daemon Black nu e propriu-zis om – atunci când înghețase timpul ca să împiedice acel camion să mă ucidă. Mă trezisem și o găsisem pe Dee uitându-se așa la mine.

Exact ca acum.

Ghemuită la capătul patului, stătea cu genunchii la piept și cu bărbia rezemată de ei. Peste umeri îi cădea părul negru și des, ca o pelerină. Până în ziua de azi a rămas probabil cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, la fel ca Ash, numai că Ash... nu mai era printre noi.

Dar Dee era aici.

Am simțit că mi se relaxează mușchii spatelui uitându-mă la ea, la fata care devenise prietena mea cea mai bună, care și acum era prietena mea cea mai bună, chiar și după tragedia cu Adam. Dee era aici, iar asta trebuia să fie ceva bun, ceva grozav. Am vrut să mă apropii de ea, am lăsat pătura să alunece de pe mine, dar m-am oprit brusc.

Dee se uita fix la mine, fără să clipească, exact ca în dimineața aceea. Numai că era ceva în neregulă cu ea.

Am înghițit în sec, cu gâtul uscat.

— Dee?

Sprânceana ei cu formă perfectă s-a ridicat.

— Katy?

M-a cuprins neliniștea când i-am auzit vocea. Era altfel, rece și plată. Instinctul îmi spunea să fiu reținută, deși nu pricepeam nimic.

— Începusem să mă întreb dacă te vei mai trezi vreodată, a spus ea, luându-și brațele din jurul picioarelor. Dormeai ca un mort.

Am clipit încet și m-am uitat prin cameră. Nu am recunoscut pereții verzi și fotografiile înrămate, cu peisaje spectaculoase. Nici mobila nu mi-era cunoscută.

Nici Dee.

Mi-am mișcat picioarele, îndepărtându-mă de ea, am încercat să înghit, cu ochii la o ușă închisă, aflată lângă un șifonier mare din lemn de stejar.

— Mi-e... mi-e așa de sete.

— Și?

Privirea mi s-a întors automat spre ea, șocată de tonul ei aspru.

— *Ce?* a făcut ea, dându-și ochii peste cap, apoi și-a coborât picioarele lungi și subțiri. Te aștepți să dau fuga să-ți aduc de băut? A început să râdă, și eu am făcut ochii mari când am auzit ce straniu sună râsul ei. Mai gândește-te, a spus. N-o să mori de sete chiar acum.

Eram uluită de atitudinea ei și nu eram în stare decât să mă holbez la ea cum se ridică și își trece mâinile peste blugii strâmți și negri. Poate creierul meu a fost afectat acolo, în magazin, sau poate m-am trezit într-un univers paralel, în care dulcea Dee se transformase în jigodia de Dee.

Ea m-a privit în față, mijindu-și ochii într-un fel care îmi amintea de femeia de la magazin, după ce luxenul îi luase trupul.

— Miroși a sânge și a transpirație.

Am ridicat brusc din sprâncene.

— E cam respingător. A făcut o pauză și și-a încrețit nasul. Zic și eu.

O...K. M-am rezemat de spătarul patului.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Cu mine? A început iar să râdă. De data asta, nu cu mine s-a întâmplat ceva.

M-am uitat uimită la ea.

— Nu... nu înțeleg.

— Bineînțeles că înțelegi. Nu ești proastă. Și știi ce nu mai ești?

— Ce? am șoptit eu.

Buzele lui Dee s-au întins într-un zâmbet crud, aproape batjocoritor, care făcea ca frumusețea ei să se transforme în ceva veninos.

— Nu ești nici...

S-a repezit la mine, cu mâna ridicată, iar eu am reacționat fără să mă gândesc. Am ridicat brațul drept și am prins-o de încheietură înainte ca palma ei să-mi atingă obrazul.

— Nu ești nici slabă, a spus ea, eliberându-se cu ușurință din mâna mea. S-a tras înapoi și și-a pus mâinile pe șoldurile înguste. Așa că n-ai decât să stai aici și să te uiți la mine ca și cum ai fi cam idioată, dar n-avem timp să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, mai ales că Daemon te-a vindecat, după cum se pare.

Șocată de atitudinea ei, dar și de faptul că, probabil, ar trebui să fiu îngrijorată că fusesem lovită de două ori de Sursă, m-am uitat la mâna mea. Palma era plină de urme de sânge uscat. Mi-am atins umărul. Bluza era arsă și pielea era sensibilă, dar umărul era întreg.

M-am uitat la ea.

— El… a fost aici?

— A fost.

Inima a început să-mi bată mai tare, și apoi m-am mobilizat. Las-o pe Dee și răutatea ei, lasă că se pare că miroseam urât. Trebuia să-l văd pe Daemon. Am dat pătura la o parte și m-am ridicat la marginea patului. N-aveam tenişi. N-aveam şosete. Ce naiba? Nu conta.

— Unde e acum?

— Habar n-am, a spus, apoi a oftat, a tras draperia de la fereastră și s-a uitat afară. Dar ultima oară când l-am văzut se ducea spre un dormitor. Dee a lăsat draperia, a revenit în locul în care stătuse și m-a privit cu un zâmbet rece. Nu era singur, a adăugat.

Am înțepenit.

— S-a dus și Sadi după el. Asta a devenit foarte rapid un obicei la ea. Probabil că în clipa de față se pregătește să sară pe el. A făcut o pauză, bătându-se cu degetul în bărbie. De fapt, nu știu dacă asta e expresia potrivită, atunci când vrea și el.

Aveam impresia că mi se formează în stomac mici gheme de gheață.

— Sadi?

— Exact. Nu o cunoști. Dar sunt sigură c-o s-o cunoști.

Am clătinat din cap, fiindcă toată ființa mea se revolta la insinuarea ei.

— Nu. Nu se poate. M-am ridicat cu picioare tremurătoare. Nu știu care e problema ta, sau ce ți s-a întâmplat, dar Daemon nu ar face așa ceva. Niciodată.

Dee s-a uitat la mine cu o privire aspră, ca și cum nici n-aș fi meritat să calc pe același pământ cu ea.

— Lucrurile nu mai sunt cum erau, Katy. Cu cât pricepi mai repede situația, cu atât mai bine, pentru că în clipa asta, tu ești punctul lui slab. Doar *asta* ești pentru el. A făcut un pas spre

mine, și eu am încercat să-mi păstrez calmul. Ești în viață acum numai datorită lui. Și nu pentru că te iubește, fiindcă vaporul ăla a pierit pe apele marelui ocean din clipa în care noi am deschis ochii. Slavă Domnului.

Am tresărit auzindu-i cuvintele, și răceala din stomac se răspândea, înghețându-mi acum și venele.

— Cam era și timpul, a continuat ea, lăsându-și capul într-o parte. Din clipa în care ai intrat în viața lui – a noastră –, totul s-a dat peste cap. Dacă aș putea să te desființez în secunda asta, fără să-l ucid, aș face-o. Cu încântare. Și el la fel. Nu mai însemni nimic pentru noi sau pentru el. Ești doar o problemă pe care trebuie să vedem cum o rezolvăm.

Am tras aer în piept, dar era inutil. Parcă aveam un nod în gât care mă împiedica să respir, și mi-am zis că nu contează ce spune Dee. Era clar că ceva s-a întâmplat cu ea, pentru că Daemon nu doar mă iubea, era *îndrăgostit* de mine, și ar face orice să fie cu mine. La fel ca mine, și nimic nu putea schimba asta. Căsătoria noastră din Vegas poate că n-a fost chiar legitimă, dar pentru mine – pentru *noi* – însemnase ceva. Totuși cuvintele ei... mă răneau mai adânc decât un pumnal.

Dee și-a coborât pleoapele, cu fața crispată.

— Deci?

Am deschis gura, dar ghemul de emoție m-a înecat puțin, iar când am început să vorbesc, vocea mea era răgușită.

— Ce-ai vrea să răspund la asta?

A ridicat din umeri.

— Chiar nimic, dar trebuie să te duc să-l vezi.

— Pe Daemon?

M-am încordat.

— Nu. A chicotit, și râsul acela suna delicat și cristalin, amintindu-mi o clipă de Dee, așa cum o știam eu. Nu pe el, a spus.

N-a mai continuat, și când a văzut că nu fac nicio mișcare, a pocnit cumva din limbă, frustrată, și s-a repezit la mine. M-a apucat strâns de braț și m-a târât pur și simplu după ea pe un hol larg.

— Hai, a făcut grăbită.

M-am chinuit să-mi potrivesc mersul după pașii ei mari. Desculță, epuizată și mai mult decât confuză, mă simțeam mai mult om decât hibrid, dar când am ajuns pe palier, aproape că mi-a smuls mâna, și am simțit o durere groaznică în umăr.

— Pot să merg și singură. Nu e cazul să mă târăști după tine.

M-am smucit și m-am eliberat din strânsoare, dându-mi seama că, de fapt, ea mi-a dat drumul.

— Pot să...

Privirea mi-a fost atrasă de o fotografie înrămată de pe scară, în care era o familie frumoasă. Geamul era spart și mânjit cu ceva întunecat, vișiniu.

Mi s-a strâns stomacul.

— Poți să stai aici înțepenită? S-a uitat la mine printre pleoape. Dacă nu te miști, te arunc pe scară. O să doară. Poate îți rupi gâtul. Sunt trei etaje. O să te vindece cineva. Sau poate te lăsăm așa, vie, dar incapabilă să...

— Am priceput, am țipat eu la ea și am respirat adânc, încercând să mă abțin să nu o arunc *eu* pe scări.

— Bine, a zâmbit ea, veselă.

Nu știu din ce motiv, dar tocmai atunci, când încercam să înțeleg că această creatură plină de răutate e aceeași fată care acum două zile stătea în bucătărie și făcea spaghete, mi-am amintit de Archer.

— Ce s-a întâmplat cu...

M-am întrerupt brusc, poate justificat, gândindu-mă că nu e bine să aduc vorba de cei care rămăseseră în cabană.

— Archer? A scăpat.

A pornit pe scări.

M-am uitat la spatele ei, cu inima bubuind.

— Am vorbit serios, a strigat ea la mine. O să te arunc pe scările astea nenorocite.

O clipă, m-am gândit că ar trebui să-i trag una în cap. Singurul lucru care mă oprea era convingerea că sigur avea vreo insectă extraterestră fixată pe undeva, care îi schimbă complet personalitatea, și atitudinea asta nu era vina ei.

Am început să cobor, forțându-mi creierul să funcționeze normal, analizând situația. Eram într-o casă mare, genul ăla de casă opulentă care stârnește invidii. Erau aici o mulțime de camere și holuri, iar când am ajuns la cel de-al doilea palier, am văzut și foaierul luminat de un candelabru de cristal. De cristal adevărat.

Dar acolo jos, am văzut și luxeni, toți în forme umane. Niciunul nu mi-era cunoscut. Măcar ăștia descoperiseră utilitatea hainelor, dar în timp ce mă uitam la ei, mi-am dat seama că niciunii nu sunt în seturi de trei, precum familia Black. Fiecare dintre ei era diferit. Îmi amorțiseră degetele de cât de tare le strângeam. Luxenii se uitau la mine la fel ca Dee. Câțiva s-au mișcat când am trecut pe lângă ei, înclinându-și capul cu un gest care mă făcea să mă gândesc la un șarpe. Unul s-a ridicat dintr-un scaun de piele; toți păreau să aibă vârste cuprinse între douăzeci și patruzeci de ani, deși vârsta lor reală nu o știam.

Ce văzusem eu la magazin nu semăna deloc cu ce îmi povestiseră Daemon și Dee. Ce făcuseră luxenii acolo fusese altceva.

O femeie cu părul deschis la culoare, care stătea lângă scaunul de piele, a început să rânjească și părea că vrea să sară peste masa grea de stejar ca să mă apuce de umeri și să-mi rupă capul. Oricât îmi era de greu, mă forțam să țin capul sus, cu toate că inima îmi bătea așa de tare, încât aveam impresia că o să mi se facă rău.

Am străbătut un coridor lung, și după întunericul care se vedea prin pereții de sticlă îmi dădeam seama că e noapte. Când am ajuns la mijlocul lui, am simțit.

Furnicăturile mi-au gâdilat ceafa.

Inima mi s-a oprit, apoi a sărit o bătaie. Daemon era aici, în spatele ușilor duble. Eram sigură de asta, iar în mine a început o luptă între speranță și nesiguranță.

Ușile s-au deschis înainte să ajungem noi acolo, dând la iveală un birou cum nu mai văzusem niciodată până atunci într-o casă, iar privirea mi-a fost atrasă de masa din mijlocul biroului. La masă stătea un bărbat care zâmbea, dar șocant era că îl mai văzusem cu câteva clipe în urmă.

Era bărbatul din fotografia cu geam spart, dar știam că nu e om. Ochii lui erau de un albastru strălucitor, nenatural. S-a ridicat fluid de la masă când am intrat, ușile s-au închis în urma noastră, dar atenția mea a fost deturnată imediat.

Erau și alți luxeni în cameră, doi bărbați și o femeie frumoasă, înaltă și roșcată. Nu mă interesa niciunul dintre ei. Lângă femeia roșcată, în dreapta bărbatului de la birou, era Daemon.

Mi-am simțit toată pielea înfiorându-se și inima mea a făcut ceva ciudat în piept. Privirile ni s-au întâlnit și iar m-am simțit amețită. Atât de multe s-au stârnit în mine, am făcut un pas spre el, limba mea încerca să-i formeze numele, dar vocea îmi dispăruse. Contactul vizual a mai durat o secundă și apoi el... a întors capul, iar profilul lui arăta resemnat și neutru. Am rămas cu ochii la el, cu inima bubuind.

— Daemon, am spus eu, și când el nu a răspuns, când s-a uitat la bărbatul de la birou ca și cum... ar fi fost foarte plictisit de toate astea, am încercat din nou. Daemon?

La fel ca în noaptea în care au venit luxenii, n-am primit niciun răspuns.

Capitolul 5

KATY

Continuam să îl privesc pe Daemon, cu toate că îmi dădeam seama că toată lumea din cameră, cu excepția lui, se uita la mine. Atent. Dar el de ce nu s-ar uita la mine? Am simțit panica în măruntaie ca o lamă de cuțit. *Nu*. Asta nu se poate întâmpla. *Imposibil*.

Corpul meu s-a mișcat înainte ca eu să-mi dau seama ce fac. Am văzut cu coada ochiului că Dee clatină din cap și unul dintre bărbați face un pas spre mine, dar eu eram hotărâtă să merg înainte, pentru că simțeam o nevoie arzătoare să-mi demonstrez că cele mai cumplite temeri ale mele nu se adevereau.

În fond, mă vindecase, dar apoi m-am gândit la ce îmi spusese Dee, la cum se purtase Dee cu mine. Dacă și Daemon e la fel ca ea? Transformat în cineva străin și rece? Ar fi putut să mă vindece doar ca să-i fie lui bine.

Dar nu m-am oprit.

Te rog, spuneam în gând încontinuu. *Te rog. Te rog. Te rog.*

Am traversat camera cu picioarele nesigure și, deși Daemon nu părea nici măcar să remarce existența mea, m-am dus direct la el și l-am atins pe piept cu mâinile tremurătoare.

— Daemon? am șoptit eu, cu vocea înfundată.

El a întors capul repede și s-a uitat la mine de sus. Privirile ni s-au întâlnit iar și pentru o fracțiune de secundă am văzut în ochii lui frumoși ceva crud, ceva dureros. Apoi mâinile lui mari m-au prins de brațe. Atingerea lui m-a ars prin bluză, am simțit-o direct pe piele, și am crezut – am așteptat – să mă tragă la pieptul lui, să mă îmbrățișeze, și chiar dacă nimic nu ar fi fost în regulă, măcar ar fi fost mai bine.

Daemon mi-a strâns brațele spasmodic, iar mie mi s-a tăiat respirația.

Ochii lui au căpătat o nuanță intensă de verde când efectiv m-a ridicat pe sus și m-a așezat mai departe de el.

M-am uitat uluită la el, simțind că se rupe ceva undeva, în adâncul meu.

— Daemon?

El mi-a dat drumul, desprinzându-și degetele unul câte unul fără să spună nimic, și și-a lăsat mâinile jos. A făcut un pas în spate și și-a îndreptat atenția spre bărbatul de la birou.

— Ce… penibil, a murmurat rânjind femeia cu părul roșu.

Rămăsesem țintuită în loc, respingerea lui mă durea ca și cum mă tăiase bucată cu bucată.

— Cred că unii s-ar fi așteptat la un alt fel de întâlnire, a remarcat bărbatul de la birou, amuzat. Ce părere ai, Daemon?

A ridicat din umeri cu indiferență.

— Nu cred nimic.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte. Vocea lui, tonul lui, nu erau ca ale surorii lui, dar erau la fel ca atunci când ne-am văzut prima oară. Atunci îmi vorbea cu o iritare abia ascunsă, fiecare cuvânt sugerând un soi de toleranță.

Prăpastia din pieptul meu s-a făcut și mai mare.

Pentru a suta oară de când veniseră luxenii, mi-am adus aminte de avertismentul sergentului Dasher. De ce parte vor fi Daemon și familia lui? Am simțit un fior pe șira spinării. Mi-am cuprins trupul cu brațele, incapabilă să procesez ceea ce se întâmplase.

— Și tu? a întrebat bărbatul. Când a văzut că nu răspund, m-a întrebat iar: Katy?

Am fost forțată să-mi întorc privirea spre el, și aș fi vrut să scap de ochii lui.

— Ce?

Nu îmi păsa că mi se gâtuie vocea după un singur cuvânt.

Bărbatul a zâmbit și s-a ridicat de la birou. M-am uitat repede la Daemon, care se mișcase puțin, atrăgându-i astfel atenția femeii cu părul roșu.

— Te așteptai la o primire mai personală? m-a întrebat bărbatul. Poate ceva mai intim?

Habar n-aveam ce să spun. Aveam senzația că am căzut într-o vizuină de iepure și din toate părțile se auzeau semnale de avertizare. Un instinct primitiv m-a făcut să înțeleg că sunt înconjurată de prădători.

Complet.

— Nu știu ce să... cred.

Aveam în gât oribila arsură a lacrimilor gata să cadă.

— Îmi imaginez că toate astea te-au copleșit. Lumea, așa cum o știi tu, se află în pragul unei mari schimbări, iar tu ești aici și nici măcar nu știi cum mă cheamă. Bărbatul a zâmbit așa de larg, încât m-am întrebat dacă nu îl doare gura. Poți să-mi spui Rolland.

Apoi a întins mâna.

M-am uitat la ea, dar nu am făcut nicio mișcare.

Rolland a chicotit, apoi s-a întors iar la birou.

— Deci, ești un hibrid? Care are mutații și o legătură așa de puternică cu el, încât dacă unul dintre voi moare, moare și celălalt?

Întrebarea lui m-a luat pe nepregătite, dar n-am spus nimic. S-a așezat pe marginea biroului.

— De fapt, ești primul hibrid pe care îl văd.

— Chiar n-are nimic deosebit, a șuierat roșcata. De fapt, e chiar murdară, ca un animal nespălat.

Oricât era de stupid, mi s-au încins obrajii, pentru că într-adevăr *eram* murdară, iar Daemon mă îndepărtase la propriu de el. Orgoliul meu – *toate ale mele* – erau rănite oficial.

Rolland a râs.

— A avut o zi grea, Sadi.

Mi s-au încordat toți mușchii când i-am auzit numele și m-am uitat repede la ea. *Asta* era Sadi? Cea despre care Dee zicea că vrea să sară pe Daemon – pe Daemon al meu? Furia și-a făcut loc prin tulburare și durere. Normal că trebuia să fie un nenorocit de model umblător și vorbitor, nu vreo hoașcă.

— Grea sau nu, eu nu îmi imaginez cât de bine s-ar putea curăța. Sadi s-a uitat la Daemon și i-a pus mâna pe piept. Sunt destul de dezamăgită.

— Serios? a replicat Daemon.

Mi-am desfăcut brațele, simțind cum fiecare firișor de păr de pe trupul meu se ridică.

— Da, a tors ea ca o mâță. Cred sincer că poți mai mult de-atât. Mult mai mult.

Vorbind, a început să-și plimbe un deget cu unghie roșie de pe piept în jos, pe abdomen, până la nasturele de la blugi.

Și, ah, la dracu', nu!

— Ia-ți mâinile de pe el!

Sadi a întors repede capul spre mine.

— Poftim?

— Cred că am vorbit destul de clar, am spus și am făcut un pas spre ea. Dar se pare că trebuie să repet. Ia-ți mâinile jegoase de pe el.

Un colț al gurii ei cu buze umflate s-a ridicat în sus.

— Poate vrei să mă obligi.

Undeva, în străfundurile creierului, eram conștientă că Sadi nu se mișca și nu vorbea precum ceilalți luxeni. Comportamentul ei era prea omenesc, dar gândul ăsta a fost repede alungat când Daemon i-a luat mâna și i-a îndepărtat-o.

— Termină! a murmurat el, cu vocea aia profundă pe care o avea când flirta.

Am văzut roșu în fața ochilor.

Tablourile au început să se clatine pe pereți și hârtiile de pe birou s-au ridicat în aer. Energia statică se plimba pe pielea mea. Eram gata să fac la fel ca Beth, mai aveam puțin și zburam spre tavan ca să smulg părul ăla roșu șuviță cu șuviță…

— Și *tu* încetează, a spus Daemon, cu altă voce.

În cuvintele lui era un avertisment care a oprit vântul ce îmi umfla pânzele furioase.

Tablourile au încetat să se miște, iar eu îl priveam cu gura căscată. O palmă peste față ar fi fost mai ușor de suportat.

— Uimitor, a spus Rolland, uitându-se la mine așa cum probabil se uitaseră cercetătorii ăia de la Daedalus când au văzut prima oară un luxen. Ai căpătat multe dintre abilitățile lui. Uimitor, dar și tulburător.

— Trebuie să fiu de acord cu tine, a spus unul dintre luxeni.

Rolland a înclinat capul.

— Noi suntem forme de viață superioare și o asemenea combinație intimă cu cineva ca tine e… în fine, un fel de blasfemie. Tu nu ar trebui să existi. Rănile pe care le-ai suferit ar fi trebuit să-ți fie fatale.

Pe fața lui Daemon a tresărit un mușchi.

— În fond, supraviețuiește cel mai tare, nu așa spuneți voi, oamenii? Tu nu ai fi fost atât de tare încât să supraviețuiești fără intervenția noastră.

Ei bine, asta era o insultă, indiferent cum o interpretai.

— Și totuși nu e reversibil, nu?

Privirea i s-a îndreptat pentru o clipă spre Daemon.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le știm. Noi toți eram mult prea mici când planeta ne-a fost distrusă și a trebuit să ne împrăștiem prin universuri. Nu am fost niciodată aici, dar se pare că nici cei din rasa noastră care stau de mult timp pe Pământ nu au știut.

Majoritatea luxenilor nu știau nimic despre hibrizi. Nici Daemon nu a știut până când nu am suferit mutația, așa că nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ți dai seama că luxenii care nu au fost pe Pământ habar n-aveau. M-am mai întrebat dacă au aflat ceva de vulnerabilitățile de aici, de onix sau de scuturile de diamante. Oare astea existau și în gaura aia nenorocită de unde au ieșit ei? Mă îndoiam că aveau arme cu energie pulsatorie, precum cele create de guvern, arme care puteau trimite un luxen în viața de apoi cu o singură lovitură.

— Suntem curioși din fire. Știai asta? m-a întrebat el și s-a uitat la Daemon cu o privire semnificativă. Sunt convins că știai. În fond, nu asta l-a atras spre tine? Sau a fost mai mult?

Buzele lui Daemon s-au subțiat, dar dacă asta era o momeală care pendula în fața lui, nu a mușcat.

— Dragoste, a murmurat Rolland și a râs.

Dee s-a uitat la fratele ei.

— Asta a fost odată.

— Oare?

A trecut o clipă, timp în care Daemon i-a susținut privirea lui Rolland.

— A fost odată, a încuviințat el.

Ruptura care a răsunat în pieptul meu ca un tunet cred că s-a auzit în toate orașele din jur. Am înghițit o gură de aer, și Daemon s-a uitat în sfârșit la mine. Spatele lui era mai țeapăn decât în mod normal când s-a uitat, dar privirea lui parcă trecea prin mine.

— Mă întreb dacă într-adevăr ține de trecut, a spus Sadi provocator, iar când a văzut că Daemon o ignoră, fața i s-a crispat și a căpătat un aer acru.

Mi se ridicase iar părul pe ceafă, dar de data asta din alt motiv, văzând că zâmbetul lui Rolland se face și mai larg.

— Așa cum am spus, suntem ființe curioase. Quincy?

S-a uitat peste umăr și după o clipă, celălalt bărbat a dat din cap.

Am făcut ochii mari când l-am văzut pe luxen apropiindu-se. Nu era la fel de înalt ca Daemon, dar era mai solid și mergea ca și cum ar fi plutit pe apă. Când a trecut pe lângă Daemon, i-a aruncat un zâmbet batjocoritor.

Am făcut un pas în spate, încleștându-mi și descleștându-mi pumnii pe lângă corp. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce aș putea să mă aștept din partea lor, nici măcar din partea lui Daemon. Groaza îmi ardea stomacul.

Quincy era lat ca un fundaș de fotbal, iar privirea lui mă îngheța ca un vânt glacial. Mi-au alunecat picioarele pe podeaua rece de lemn și toată energia mi se adunase ca un ghem în stomac. M-am uitat la Daemon, cu inima bubuind. Privirile ni s-au întâlnit când Quincy s-a oprit în fața mea, cu chipul împietrit. A întins mâna spre mine, iar zâmbetul lui m-a îngrozit. Am sărit în spate și i-am dat peste mână.

— Nu mă atinge, l-am avertizat eu, simțind cum începe să mi se adune pe piele energia statică.

Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Quincy și a mijit ochii.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Daemon.

— Sunt curios, a spus Rolland, cu o voce aproape siropoasă, aruncându-i în treacăt o privire. Imobilizeaz-o.

Am simțit că mi se oprește inima, mă uitam când la Daemon, când la luxen. A fost o clipă în care Daemon nu s-a mișcat, ci doar s-a uitat la Rolland, dar apoi s-a întors pe călcâie. Am înțepenit, cu gura uscată, în timp ce el se îndrepta spre noi.

A trecut în spatele meu, aruncându-i lui Quincy o privire amenințătoare. În clipa în care mi-a prins umerii din spate, imobilizându-mă, am crezut că o să vomit. Că, efectiv, o să vărs peste luxenul încrezut din fața mea.

Am tresărit și m-am lipit de Daemon când Quincy a întins iar mâna spre mine și m-a prins de bărbie cu niște degete reci, dar nu mă puteam mișca. Daemon era ca un zid de piatră.

S-a încordat când Quincy a aplecat capul ca să mă privească în ochi. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că voi fi într-o astfel de situație, că Daemon, în loc să mă protejeze, o să-i permită cuiva, unui luxen scârbos, să se apropie așa de mine. Niciodată din ziua aia când eram la lac, când și-a deschis pentru prima oară sufletul în fața mea și mi-a povestit de fratele lui.

— Se simte altfel, a anunțat Quincy, punându-mi mâna pe gât, unde pulsul meu bătea accelerat. Nu se simte precum ceilalți oameni. Nu doar îi intuim, putem să-i și simțim.

A făcut o pauză, aruncându-i o privire lui Daemon. Zâmbetul lui a devenit mai enervant și degetele lui lungi și subțiri mi-au înconjurat gâtul.

— Ești foarte furioasă, a remarcat.

— Pe bune? a zis Daemon și degetele lui s-au mișcat puțin pe umerii mei. Mai știi ce am spus mai devreme? E valabil și acum.

— Chiar așa?

Quincy a ezitat, apoi mi-a pus mâna pe piept, la fel cum făcuse și luxenul acela la supermarket.

Am simțit un fel de cutremur în spate, dar nu îmi dădeam seama dacă vine de la Daemon sau dacă tremuram eu așa de tare. Sprâncenele luxenului se împreunaseră de concentrare, după care s-a uitat la Rolland.

— Nimic, a spus el. Nu pot să-i asimilez ADN-ul.

Am făcut ochii mari când am priceput. Dumnezeule, văzusem ce se întâmplase cu oamenii cărora li se asimilase ADN-ul într-o clipită. M-ar fi omorât! La fel și pe Daemon, dar în clipa asta Daemon era cel pe care aș fi vrut să-l lovesc în vintre. M-am zbătut furioasă în mâinile lui, încercând să mă eliberez, pentru că aveam nevoie de spațiu ca să-l lovesc, dar el m-a strâns mai tare și am simțit cum lacrimi de furie îmi înțeapă ochii.

— Asta e o chestiune interesantă, a comentat Rolland. Și ce altceva mai puteți face voi doi? Știm că dacă moare unul, moare și celălalt. E evident că ea are acces la Sursă. Mai e și altceva?

— Nu se poate îmbolnăvi. Ca noi.

Cuvintele lui Daemon erau seci, la obiect.

— E rapidă și puternică.

Am respirat cu greu, simțind cum mi se cuibărește în inimă senzația oribilă pe care ți-o dă trădarea.

— Remarcabil.

Rolland a bătut ușor din palme, de parcă am fi dansat în *Lacul lebedelor* în loc să stăm acolo, pur și simplu, în fața lui.

— Și atât? a întrebat Sadi, nepărând deloc impresionată.

— Da, a spus Daemon și eu am făcut ochii mari, dar am reușit să îmi păstrez o expresie neutră.

Mi-am ținut respirația, dar Dee nu a spus nimic. Amândoi mințeau în clipa asta prin omisiune. Mai erau și altele. Când era în forma lui reală, puteam să comunic cu Daemon așa cum comunică luxenii între ei. Nu știam cum să interpretez minciuna lor, dar speranța a început să se trezească din nou în

pieptul meu. M-am uitat repede la Dee, dar ea privea foarte atentă spre perete, de parcă acolo se afla ceva uimitor.

Ce se întâmpla de fapt aici? Era ceva mai...

Gândurile mi s-au împrăştiat complet când Quincy, care nici măcar nu se uita la mine, se uita la Daemon, mi-a pus mâna pe piept, adică, fix *pe* piept. M-am cutremurat din cauza şocului, apoi m-am umplut de furie şi de dezgust. Fiecare părticică din mine s-a crispat.

Pe neaşteptate, am simţit că alunec pe podeaua de lemn şi aterizez într-un fotoliu de piele. Şocată, am ridicat capul şi m-am uitat printre şuviţele de păr murdar care îmi căzuseră pe faţă.

Cei doi luxeni erau angajaţi într-o impresionantă bătălie a privirilor, iar în faţa mea, Dee, care nu mai ţinea ochii fixaţi pe perete, se uita acum la fratele ei. În cameră era aşa de linişte, încât ai fi putut auzi şi sughiţul unei muşte.

Şi apoi Daemon a explodat ca o sticlă de şampanie agitată.

DAEMON

Am simţit furia ca un val de sânge care îmi umple gura şi din cauza ei nu am mai fost capabil să gândesc sau să văd ceva. Puteam să fac faţă la multe, puteam să mă prefac că tolerez şi puteam să *aştept*. Dar el s-o atingă *aşa* era prea mult, era al naibii de mult.

Am trecut în forma mea reală şi am fost bombardat instantaneu de ceilalţi din specia mea, de nevoile şi de dorinţele lor care se ridicau ca un ciclon, dar furia mea era mai puternică decât ele. L-am apucat pe Quincy doar cu o secundă înainte de a se transforma şi l-am izbit de perete, de data asta cu mult mai mult efort decât atunci când l-am găsit în camera ei.

Corpule, fă cunoștință cu peretele!

S-a izbit de el fără să se schimbe. Tencuiala s-a crăpat și a căzut în urma loviturii. Praful alb plutea în aer. Quincy a alunecat pe perete. Asta era o chestie caraghioasă la luxeni. Încă nu-și dăduseră seama cât de slabi sunt în formă umană.

Am fost lângă el înainte să ajungă pe podea.

I-am trântit un pumn în bărbie, desfătându-mă la auzul zgomotului pe care l-a făcut scăfârlia lui când s-a lovit de zid. Nu mi-era deloc de ajuns, l-am luat pe sus și l-am băgat efectiv *în* perete, până la grinzile de sprijin.

Apoi i-am dat drumul.

Quincy s-a prăbușit grămadă la pământ, licărind intermitent ca un licurici strivit. Din spatele capului a început să i se scurgă un lichid albastru sclipitor și, în timp ce mă uitam la el, întrebându-mă dacă aș vrea să-l arunc pe fereastră ca pe o minge de fotbal, mi-am dat seama ce liniște se așternuse în cameră.

L-am lăsat pe Quincy, sau, mă rog, ce mai rămăsese din el, mi-am reluat forma umană și m-am întors. Era posibil să fi mers prea departe cu asta, dar nu mai era nimic de făcut.

Rolland a ridicat o sprânceană.

— Bine, deci…

I-am aruncat în fugă o privire, după care, cu pieptul ridicându-se și coborând rapid, m-am uitat spre *ea*. Se ținea cu mâinile de spătarul fotoliului și se uita fix la mine, cu ochii ei cenușii mari, imenși pe fața palidă.

Ochii noștri s-au privit și mi-am dat seama, după expresia chinuită a feței ei, că nu înțelegea nimic din ce se întâmplă. Iradiau dinspre ea atâta tulburare, și durere pură, și furie care umpleau aerul, sufocându-mă.

Mi-a luat câteva clipe să mă calmez. Mi-am reglat respirația și m-am silit să mă întorc spre Rolland, ca să-i văd privirea curioasă.

— I-am spus de la început să n-o atingă și că, dacă o atinge, o să-l omor. Eu nu mint, am zis.

Sadi a aruncat o privire spre locul unde zăcea Quincy.

— Nu e mort, a remarcat.

— Deocamdată, am promis eu.

Sadi și-a umezit buza de jos cu un fel de satisfacție, sau poate simplă poftă.

— Și de ce îți păsa ție dacă o atinge sau nu? m-a întrebat.

Erau mii de motive.

— Pentru că ea îmi aparține, am spus. Efectiv, puteam să simt pumnalele pe care Kat mi le arunca în spate cu ochii, dar nu am privit-o. E numai a mea. Simplu.

Rolland s-a uitat la mine cu atenție, apoi s-a ridicat de la birou. Și-a îndreptat spatele și a plesnit din palme.

— Atenție la mine! Toată lumea.

M-am încordat, știind că poate urma ceva foarte grav.

— Tu. A făcut semn către un luxen. Scoate-l de aici pe Quincy. Anunță-mă dacă își revine.

O parte din mine chiar spera să-și revină, ca să-l mai fac praf o dată.

Apoi Rolland s-a uitat la Sadi cu o privire aspră.

— Ia-o pe… domnișoara asta și ai grijă să se curețe și *să se simtă bine.*

La naiba, nu! Am deschis gura, dar Sadi s-a repezit în față, cu ochii sticlind de o plăcere răutăcioasă.

— Sigur, a spus ea, aruncându-mi un zâmbet, țopăind pe lângă mine.

Am făcut un pas spre ea, gata s-o prind și să profit de fereastră.

— Tu, mi s-a adresat Rolland, o să rămâi aici. Apoi i-a zâmbit lui Dee. E târziu. Am descoperit că forma asta umană mă face să-mi fie incredibil de foame. Vrei să-mi aduci ceva să mănânc?

Dee a avut o ezitare, dar apoi a dat din cap. S-a întors și a ieșit grăbită din cameră ca să facă ce i-a cerut Rolland, aruncându-mi înainte o privire alarmată.

Erau șanse mari să mai pocnesc pe cineva când am văzut-o pe Sadi scoțând-o cu forța din cameră. Când ușa s-a închis în urma lor, ceafa mă furnica și mă mânca pielea, și am rămas cu Rolland și cu încă un tip al cărui nume am refuzat să-l rețin.

Rolland a revenit la birou și s-a așezat.

— Quincy era destul de supărat pe tine mai devreme. Spunea că tu... ai ceva cu el fiindcă a fost în cameră cu... fata aia. S-a rezemat de spătarul scaunului, picior peste picior, și a făcut un gest spre peretele crăpat. Nu că supărarea lui ar fi acum o problemă.

Am ridicat din umeri.

— Sunt convins că nu numai el a fost supărat. Și nu am încredere în Sadi, să stea cu ea.

A ridicat din sprâncene.

— Nu?

— Nu.

Și-a încrucișat brațele la piept și m-a studiat.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, Daemon Black, și vreau să-mi răspunzi sincer.

Mă dureau fălcile de cât de tare strângeam din măsele. Nu voiam să fiu în camera asta. Voiam să fiu acolo unde era Sadi cu ea, dar am dat din cap.

— Cum am mai spus, ești un tip greu de citit. Ca și sora și fratele tău, dar tu ești altceva.

— Lumea așa spune, că sunt special.

A râs ușor.

— Ce înseamnă fata aia pentru tine, Daemon? Și vreau să-mi spui sincer.

Mi s-au încleștat pumnii. Se apropia ora.

— Îmi aparţine.

— Ai mai spus asta.

M-am chinuit să respir cât mai adânc.

— E a mea şi e o parte din mine. Aşa că, da, înseamnă mult pentru mine, dar ceea ce simt eu pentru ea nu schimbă cu nimic relaţia mea cu tine. Am susţinut privirea lui Rolland fără să clipesc şi am adăugat: Sunt de acord cu ceea ce faci.

— Cu ce fac eu? A chicotit. Dar nu cu mine trebuie să fii de acord. Eu sunt doar… o albină lucrătoare, ca şi tine.

Ei, na!

— Încă o mai iubeşti? m-a întrebat el, schimbând subiectul. Încă o mai vrei?

Ce mă întreba el de fapt era dacă mi-a mai rămas vreo emoţie *umană* de la sosirea lor sau mi-am preluat rolul din stup, ca şi ceilalţi.

— O vreau.

— Fizic?

Mă dureau cumplit fălcile, dar m-am chinuit să dau din cap.

— Vrei mai mult decât asta?

Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Ceea ce *vreau* este un loc în care familia mea să fie în siguranţă, şi numai noi putem să facem asta. Noi suntem prioritatea.

Rolland şi-a lăsat capul pe un umăr, fără să-şi desprindă ochii de pe faţa mea.

— Suntem. Şi în curând o să ai locul acela în care familia ta să fie în siguranţă. Deja lucrăm la asta.

Voiam să-l întreb cum lucrează ei mai exact la asta, fiindcă până acum nu văzusem decât nişte omoruri oribile.

Între noi s-a aşternut o tăcere plină de tensiune, dar apoi el a făcut un gest spre uşă.

— Du-te și fă ce vrei să faci, dar, te rog, nu o ataca și pe Sadi. Are utilitatea ei, de care s-ar putea să vreau să beneficiez mai târziu.

Calul de dar nu se caută la dinți, așa că m-am întors și am pornit spre ușă.

— Ah! Daemon?

Rahat! M-am oprit și m-am întors la el.

Avea pe față zâmbetul ăla scârbos, ca atunci când se adresase publicului mai devreme, la știri. Când le spunea că orașul, sau ce mai rămăsese din el, își va reveni, că oamenii vor învinge și o groază de alte rahaturi pe care le spunea foarte credibil.

— Nu mă face să regret că nu te-am curățat atunci, în pădure, fiindcă dacă ești un *trădătoooo*, a spus el, scăpându-i o pronunție din limba maternă, nu de mine va trebui să te temi, ci de *seniooooo*. Nu numai că-ți vei pierde familia, dar fata aia o să aibă o moarte lentă și dureroasă, iar ultimul lucru pe care îl vei vedea va fi suferința ei. *Înțeleeee*?

Am dat din cap iar, cu spatele țeapăn.

— Nu sunt un trădător și mă supun doar liderului. Înțeleg.

— Bine, a spus el, ridicând mâna, și telecomanda de pe birou a zburat în palma lui. Ține minte. N-o ataca pe Sadi.

Concediat cu această amenințare de pedeapsă, am ieșit din birou și în hol am dat peste sora mea.

M-a apucat de braț, strângându-mă tare.

— Ce naiba a fost în capul tău?

Îi scăpărau ochii.

— Puteau să te omoare acolo când ai încercat s-o aperi.

M-am uitat o clipă la ea, căutând ceva în ea, orice, dar nu am găsit nimic. I-am îndepărtat încet mâna.

— Nu am timp pentru asta.

— Daemon!

Nu am mai luat-o în seamă, am trecut prin hol și am urcat scările câte două trepte deodată. Când am ajuns la al doilea palier, am auzit deja țipetele care veneau de la celălalt etaj.

Dumnezeule!

S-a auzit un zgomot de sticlă spartă și eu am luat-o la fugă pe scări. Am ajuns la ultima ușă de la etaj într-o secundă. Am deschis-o și m-am uitat în cameră, întrebându-mă cum o să fac să n-o arunc pe Sadi în ceva.

Dormitorul era gol, dar aveai impresia că trecuse pe acolo o tornadă. Fotoliul prăzuliu era răsturnat, cu unul dintre picioarele din lemn rupte. Perdelele albe erau pe jos. Toată podeaua era plină de perne murdare și pătate cu sânge.

Iar hanoracul cu care fusese ea îmbrăcată – hanoracul meu negru – era la picioarele patului, ferfeniță. Ce mama naibii?

M-am uitat repede spre baie, când am auzit un zgomot înfundat, ca și cum s-ar fi izbit cineva de perete, apoi un țipăt a răsunat în toată camera.

Am dat ușa de perete și m-am oprit brusc. Încăperea era mare, genul ăla de baie care are dușul și cada separate, dar și camera asta văzuse zile mai bune. Oglinda de deasupra chiuvetei duble era spartă. O mulțime de sticluțe zăceau peste tot, împrăștiate. Pe podea se făcuseră bălți de lichide lăptoase.

Ea stătea în fața unei căzi imense, cu părul ciufulit și fața aprinsă. Stătea cu picioarele depărtate, iar ochii cenușii aruncau flăcări. Din nas i se prelingea o șuviță subțire de sânge. În mână avea un ciob de sticlă.

Și era doar în blugi și sutien – un sutien alb, cu floricele galbene. Pieptul îi clocotea de indignare și furie.

Se pare că Sadi înțelesese chestia cu curățarea în cu totul alt fel.

Mi-am aruncat privirea spre locul unde stătea Sadi, la jumătate de metru de ea, respirând greu. Cămașa ei albă era ruptă.

Nasturi nu mai avea. Părul ei, de obicei aranjat perfect, părea că trecuse printr-un tunel de vânt, dar partea cea mai tare?

Toată fața ei era plină de zgârieturi de unghii, care îi lăsaseră niște urme roșu-albăstrui de sânge. Am fost cuprins de o mândrie disproporționată.

Pisicuțele au gheare, și încă ce gheare!

— Nu se poartă frumos cu lumea, a hârâit Sadi. Așa că încerc să-i corectez atitudinea.

— Iar eu încerc să-ți smulg inima aia din piept, javră.

În ciuda faptul că toată situația era al naibii de complicată, nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Ieși!

Sadi s-a uitat la mine cu ochii plini de ură.

— Eu sunt...

— Ieși naibii de aici!

Când am văzut că Sadi nu face nicio mișcare, m-am dus la ea, am apucat-o de mână și am împins-o afară din baie.

— Rolland are nevoie de tine diseară, așa că dacă vrei să fii utilă, nu mai face niciun pas spre mine.

Nările i-au fremătat și obrajii i s-au schimonosit de furie, dar s-a oprit, cu pumnii încleștați. A trecut o secundă, dar nu s-a mișcat din ușă. Sadi îmi punea răbdarea la încercare, pe bune.

I-am trântit ușa în nas și m-am întors repede. Cu inima bubuind, am văzut-o iar și am uitat pe loc de Sadi.

Ea rămăsese în continuare lângă chiuvetă, cu ciobul de sticlă în mână, uitându-se la mine ca un animal încolțit. În clipa aia nu mi se mai părea deloc o pisicuță inofensivă.

Era o tigroaică adevărată, și părea și acum gata să atace. Să mă atace. Cum aș fi putut s-o condamn? Tot uitându-ne așa unul la altul, expresia i s-a schimbat, ochii i s-au umezit de lacrimi, și asta era mai dureros decât o lovitură primită între picioare.

O iubeam așa de tare. *Noi* ne iubeam așa de tare, și eu nu voiam să fie aici. Voiam să fie undeva departe, departe de toate astea, dar acum era prea târziu.

Prea târziu pentru amândoi, și poate pentru toți ceilalți.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, cu buzele tremurând și cu degetele de la picioare în bălțile de șampon sau balsam de pe jos. Am privit-o cu nesaț, de parcă trecuse o eternitate. Au început să mă bombardeze tot soiul de amintiri – începând cu ziua aia în care a bătut la ușa mea și mi-a schimbat viața, până la ziua în care mi-a spus pentru prima oară cele două cuvinte care m-au făcut să fiu ce sunt azi. Dar nu erau doar amintiri. Îmi dădeam seama că nu ar trebui să simt ce simțeam, dar fiecare celulă din mine o cerea. Îmi fierbea sângele.

O voiam.

Aveam nevoie de ea.

O iubeam.

Ea s-a dat un pas înapoi, lovindu-se de marginea căzii.

— *Kat*, am spus eu, rostindu-i pentru prima oară numele după atâtea zile, permițându-mi să-l *gândesc*, iar în clipa aceea, lacătul din inima mea s-a desfăcut.

Capitolul 6

KATY

Muchiile sticlei îmi intrau în palmă în vreme ce mă uitam la Daemon. După toate câte se întâmplaseră în birou, iar apoi cu femeia aia sinistră, eram incapabilă să-mi calmez respirația sau să-mi potolesc tremurul din brațe. L-am văzut cum face un pas spre mine. Privirea din ochii lui incandescenți și hotărârea din pasul lui m-au făcut să mă înfior.

— Nu.

Ochii lui s-au îngustat.

Era prea multă durere în mine, amestecată cu tot felul de alte lucruri, lucrurile pe care îmi spusese Sadi că avea de gând să le facă cu Daemon, lucrurile pe care Daemon dăduse de înțeles, atunci, în birou, că i-ar face plăcere să le facă.

Mă ustura pielea, aveam impresia că toate măruntaiele mi-au fost scoase, și simțeam nevoia să mă descarc, să lovesc pe cineva sau în ceva. Lacrimile îmi ardeau gâtlejul.

— Ești sigur că nu vrei să pleci cu noua ta prietenă?

I-a apărut în ochi o ușoară nuanță verzuie.

— Da, sunt sigur.

— Mai devreme nu mi s-a părut așa. Voi doi…

— Nu mai spune nimic, m-a întrerupt el, răgușit.

Furia urla în mine ca un taifun, și am clipit.

— Poftim? Cine te crezi să…

Daemon era în capătul celălalt al camerei, dar în secunda următoare a fost în fața mea, făcându-mă să alunec pe mizeria lipicioasă de pe podea.

Am țipat.

— Mă irită *la culme* când faci asta…

Mi-a prins obrajii în palme, iar în clipa în care i-am simțit mâinile pe pielea mea, creierul meu a părut să facă un scurtcircuit. Ciobul de sticlă mi-a căzut din mână, aterizând inofensiv pe covorașul pufos de pe jos.

El și-a aplecat capul și gurile noastre au fost așa de aproape, încât respirau același aer. Era absolut nedrept. Din clipa în care dispăruse, nu voisem altceva decât să-l văd din nou, să-l ating și să-l iubesc, iar acum nu știam precis cine stă în fața mea.

Nimic nu mai avea sens de când veniseră luxenii.

El a rămas nemișcat. Privirea lui luminoasă, de smarald, se plimba încet pe fața mea, ca și cum ar fi voit să rețină fiecare detaliu. Sub privirea lui, m-a învăluit o căldură, iar zvâcnetul pe care îl simțeam în nas, acolo unde mă lovise scârba aia, s-a potolit.

Mă vindeca. Iar. După ce mă îndepărtase, după ce spusese că *m-a iubit*, așa, la trecut, și după ce se asociase cu cel mai sinistru soi de monștri. Era insuportabil.

— Nu e deloc în regulă, am spus eu, cu vocea întretăiată. Povestea asta e așa de aiurea…

Daemon m-a sărutat.

Nu era nimic blând sau ezitant în sărutul său. Gura lui era lipită de a mea, dezlipindu-mi buzele cu îndrăzneală, sărutându-mă ca și cum i-ar fi fost foame. Toată năvala aceea de

senzații aproape că mi-a tăiat picioarele. Mi s-a strâns stomacul auzind geamătul acela al lui, care m-a cutremurat.

Scânteia de speranță din inima mea s-a aprins mai tare, dar în urma ei veneau confuzia și furia, ca niște cățel enervanți. Daemon a înclinat ușor capul și mâna i-a alunecat pe obrazul meu. Degetele i s-au încleștat în părul de la ceafă. Inima îmi bătea nebunește, era prea mult pentru mine.

Am pus mâinile pe pieptul lui și l-am împins.

— Pisicuță, a spus el răgușit, mușcându-mă de buză.

Mi s-a tăiat respirația.

— Tu...

— Ea e și acum în cealaltă cameră, a șoptit el cu buzele lângă gura mea, apoi m-a sărutat iar.

Cuvintele s-au pierdut, cealaltă mână a coborât spre șoldul meu și s-a fixat acolo. M-a strâns mai tare, lipindu-mă de el, și senzația aceea era pentru mine cumva șocantă, dar minunat de familiară. Sărutul a devenit mai profund, și nu mai simțeam decât gustul lui.

L-am prins de materialul moale al tricoului, cu mâinile tremurânde. Am scăpat fără să vreau un geamăt. Tremurul din brațe s-a împrăștiat în fiecare părticică a corpului meu.

— A plecat.

Daemon a ridicat capul, dar eu am rămas cu ochii închiși. Nu îmi puteam stăpâni tremuratul.

— O, Kat...

Aș fi vrut să-i spun să nu îmi mai zică așa, dacă nu e adevărat, dar am simțit că mă înăbușă plânsul. Mi-am încleștat buzele, fiindcă la momentul ăsta lacrimile și crizele nu ajutau la nimic, și deja fuseseră prea multe lacrimi în relația noastră.

Daemon m-a cuprins cu brațul, degetele lui mi-au apăsat ușor ceafa, aducându-mă cu obrazul la pieptul lui. M-a ținut așa de strâns, încât îi simțeam bătăile inimii.

— Îmi pare rău, a șoptit el în părul meu. Îmi pare așa de rău, Kat.

— Tu... tu ești?

Îmi tremura vocea.

— Ești cu adevărat tu?

— Sunt mai adevărat ca niciodată.

Vocea lui abia se auzea, era o șoaptă răgușită, la fel ca a mea.

— Doamne, Kat, eu...

Aveam senzația că pieptul meu făcuse implozie. Am întins mâna spre el și mi-am înfundat mâna în părul care îi atârna pe ceafă. Obrajii îmi erau uzi.

— Îmi pare așa de rău, a spus el iar, și părea că în clipa aceea e singurul lucru pe care e capabil să-l spună. S-a întors cu spatele la perete și s-a lăsat pe podea, m-a tras pe picioarele lui, ghemuindu-mă între genunchi și pieptul lui larg și tare. Nu știu cât de multe pot să-ți spun, cât timp voi reuși să-i împiedic să-mi intre în gânduri.

Să-i împiedice să-i intre în gânduri? Am deschis ochii și am clipit, ca să-mi opresc lacrimile.

— Nu... nu înțeleg ce se întâmplă.

— Știu.

Fața lui frumoasă a căpătat o expresie dureroasă și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Suntem conectați... toți. Din clipa în care au venit aici, toți am știut gândurile celorlalți. Nu prea pricep cum e asta. Poate pentru că acum suntem așa de mulți aici, dar când sunt în forma mea reală, nu am cum să mă ascund de ei. Nu e chiar groaznic... acum. Sunt niște lucruri pe care ei nu le știu, am reușit să le ascundem, dar nu știu cât vom putea noi să facem asta.

— Noi? am întrebat eu în șoaptă.

A dat din cap.

— Eu și Dawson.

M-am încruntat, fiindcă nu mi-l aminteam pe Dawson așa de prietenos.

— Dar el m-a lovit cu Sursa, am protestat.

Și eram absolut convinsă că mi-a crăpat capul cu lovitura lui.

Ochii lui Daemon au căpătat o nuanță extraordinară de verde.

— Da, și falca lui a primit mulțumiri pentru asta. Dar nu a avut de ales. Mai era un luxen care voia să te atace, și a făcut asta ca să-l împiedice să te ucidă.

— Și pe tine.

În capul meu, gândurile se învălmășeau. Toate astea erau doar o fațadă.

— Și Dee?

A clătinat capul și genele lui dese i-au umbrit fața.

— Ce?

Am respirat întretăiat, copleșită de dezamăgire. Cuvintele ei mă răniseră, dar pentru Dawson și Daemon probabil că fusese și mai rău.

— Ea nu... nu se preface?

— Nu. A fost complet absorbită de ei. Gândește-te la un stup de albine. A clătinat iar din cap, și vedeam bine îngrijorarea care îi marca trăsăturile. Nu-mi dau seama de ce eu și Dawson putem să... gândim cu capul nostru și ea nu poate.

I-am atins obrajii și am simțit asprimea ușoară a bărbii crescute.

— Eu cred că știu.

A ridicat o sprânceană.

— Dawson o are pe Beth, am spus eu încet, uitându-mă în ochii lui. Și tu mă ai pe mine. Poate asta e explicația. Exact ca și cu mutația. E foarte simplu.

— Nimic din toate astea nu e simplu.

Am zâmbit ușor.

— Am fost așa de speriată, am mărturisit eu după câteva clipe. Când ai plecat cu ei, și apoi când te-am revăzut așa... Am crezut că te-am pierdut.

Emoția mă îneca și mi-au trebuit câteva clipe ca să pot vorbi din nou.

— Am crezut că după toate câte s-au întâmplat, tot te-am pierdut.

— Nu m-ai pierdut, Kat. N-ai putea să mă pierzi vreodată. M-a strâns la pieptul lui și, când a început să vorbească, buzele lui îmi atingeau obrazul. Dar n-aș fi vrut să fii aici, aș fi vrut să fii departe de toate astea. Nu ești în siguranță aici.

Durerea pe care o simțeam în piept s-a mai domolit puțin după ce i-am auzit cuvintele, dar tot mai simțeam în gură gustul amar al suferinței și al fricii. Și acum erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam, lucruri pe care cred că nici Daemon nu le înțelegea.

Mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe pieptul lui, deasupra inimii.

— Chiar ai crezut că te-am uitat?

Am dat din cap, și nu-mi era deloc greu să-mi amintesc de răceala din privirea lui.

— Nu știam ce să cred. Tu... te uitai la mine așa cum te uitai la început, când ne-am întâlnit prima oară.

— Kat. A murmurat numele meu ca într-un soi de rugăciune și apoi m-a sărutat în spatele urechii. Am încălcat toate regulile speciei mele ca să te vindec și să te țin lângă mine. M-am căsătorit cu tine și am dat foc unui oraș, ca să te apăr pe tine. *Am ucis* pentru tine. Cum credeai că pot să uit ce însemni pentru mine? Că există ceva în lumea asta – în oricare lume – mai puternic decât dragostea mea pentru tine?

Mi-am îngropat capul între umărul și gâtul lui și mi-a scăpat un suspin înăbușit. Mă țineam de umerii lui ca un pui de

maimuță dornic de afecțiune. L-am strâns tare în brațe, până când l-am auzit cum chicotește ușor.

— Mă strângi de gât, a spus el, mângâindu-mă pe spate. Un pic de tot.

— Scuze, am mormăit eu cu gura în umărul lui, dar nu i-am dat drumul.

El m-a sărutat pe creștet, iar eu am oftat. Doamne, nimic nu era în regulă. Nici pe departe, dar Daemon era. Era el însuși, și, la naiba, împreună puteam face față la orice.

— Ce-o să facem?

Mi-a dat la o parte părul încurcat de pe față și mi-a sărutat obrazul.

— O să continuăm să ne prefacem. Voi fi nevoit să spun tot felul de chestii, și poate să și fac…

— Înțeleg.

Dar și așa inima mi s-a strâns. N-aș fi vrut să retrăiesc povestea din birou, dar dacă va trebui, o voi face. Trebuia s-o fac.

— Sigur că înțelegi, a spus și m-a sărutat pe colțul gurii. Aș fi vrut să nu fie nevoie vreodată să înțelegi așa ceva.

Buzele lui urmăreau curbura obrazului meu, făcându-mă să mă cutremur.

— O să plecăm de aici, dar nu pot să plec fără Dee.

Am dat din cap. Nici nu m-aș fi așteptat s-o abandoneze, chiar dacă se transformase într-o afurisită plină de furie, care, se pare, era dispusă să mă arunce de la etajul doi.

— Și nu putem pleca înainte de a ne da seama ce planuri au, a adăugat el. Au planuri mari.

— Logic. Am zâmbit ușor. Mi-am dat seama după faza cu invadarea Pământului.

— Deșteaptă mai ești!

Mi-a prins cu dinții lobul urechii și asta m-a făcut să mă cutremur din tot corpul.

Am scos un geamăt, iar chicotitul înăbușit cu care mi-a răspuns era de-a dreptul pervers și absolut nepotrivit pentru situația în care ne aflam. M-am retras, cu obrajii aprinși.

— Numai tu ești capabil să te porți așa într-o situație ca asta.

A zâmbit cu un colț al gurii, uitându-se la buzele mele și apoi mai jos.

— Păi, stai pe picioarele mele, în blugi și sutien – un sutien simpatic – după ce ai caftit o gagică. Asta-i sexy. Și chiar mă excită.

Roșeața din obraji a coborât până la marginea de dantelă a sutienului meu, fiindcă mi-am dat seama că era chiar excitat.

— Ești caraghios.

— Tu ești frumoasă.

— Put, am murmurat eu.

Daemon a chicotit răgușit.

— Pot să te ajut să rezolvi asta. Vreau să spun că aș putea să-ți fiu *foarte* util aici.

— Vai, nu mai spune!

— Hei, nu se presupune că eu sunt interesat doar de partea fizică?

M-am uitat fix la el și a făcut o pauză.

— Bine, nu doar se presupune. Când e vorba de tine, sunt interesat de partea fizică mai tot timpul.

Mâinile lui au alunecat pe brațele mele goale, făcându-mi pielea de găină.

Am lăsat capul pe spate.

— Deci, în afară de chestia evidentă, mor eu, mori și tu, ceilalți luxeni cred că tu vrei să mă ții prin preajmă fiindcă...

— Vreau să fac sex sălbatic și animalic cu tine? a sugerat el.

Am strâns buzele.

— Cam așa ceva, a zis. M-a prins de șolduri și a vorbit cu gura pe gura mea: Deși, după ce s-a întâmplat în birou, nu cred că-și pot închipui că ești dispusă.

— Chiar *nu* sunt dispusă, măgarule.

A ridicat o sprânceană.

— Pun pariu că pot să te fac să te răzgândești.

— Daemon. I-am pus mâinile pe umeri. Chiar cred că trebuie să ne concentrăm la alte chestii.

Și erau o grămadă.

— Ei știu ceva de Beth, de...?

— Nu știu nici de ea, nici de Luc. Și trebuie să avem grijă să nu afle.

Mâinile lui au alunecat pe spatele meu, până la breteaua sutienului.

— Dar știu ce e Archer, a adăugat.

Mi-am mușcat buzele când și-a strecurat mâna pe sub bretea.

— Beth e însărcinată, i-am spus.

Și-a lăsat capul pe umărul meu gol.

— Știu.

Mi-a picat fața.

— Ce?

Nu a răspuns, fiindcă era prea ocupat *să-mi lingă* umărul – Doamne, Dumnezeule! L-am apucat de un smoc de păr și i-am ridicat capul.

— Și nu mi-ai spus?

El mi-a prins gura într-un sărut apăsat și fierbinte, care aproape m-a făcut să uit despre ce vorbeam și unde eram. Săruturile lui aveau genul ăsta de putere magică.

— N-am avut ocazia să-ți spun. Daemon și-a băgat degetul mic sub bretea și a tras-o puțin mai încolo, în vreme ce spunea: Ai uitat? Minunata invazie extraterestră de peste tot.

— A. Da. Aia.

Am închis ochii când buzele lui mi-au atins breteaua. Stomacul mi se încordase.

— Totuși, lui Beth i-a fost rău. Nu-mi dau seama dacă e normal sau nu. De-asta... de-asta veniserăm la magazin. Să cumpărăm pentru ea niște chestii.

— Archer n-ar fi trebuit să te lase să pleci din casă.

A ridicat brusc capul, cu ochii la ușa închisă a băii. Pupilele îi sclipeau ca niște diamante.

— Vine cineva.

Am înghețat în brațele lui, cu inima în gât.

El a întors iar capul spre mine. Mi-a prins obrajii în palme, s-a aplecat iar și m-a sărutat apăsat, stârnindu-mi simțurile așa de furios și iute, încât, când a ridicat capul, am scâncit. Chiar am scâncit.

— Prefă-te că ești furioasă. Ceartă-te cu mine.

Încă pierdută după sărutul acela, m-am uitat aiurită la el.

— Cum?

În clipa următoare m-am trezit pe spate, periculos de aproape de cioburile de sticlă. Au sărit peste tot stropi de șampon și balsam. Daemon stătea deasupra mea, ținându-mă de încheietura mâinilor, cu genunchiul strecurat între picioarele mele.

Mi s-a strâns pieptul.

— Ce naiba...

El a aplecat capul și a spus încet:

— Imaginează-ți că sunt Sadi.

Dacă făceam asta, puteam să-l tai.

Am îngustat ochii, dar ușa de la baie s-a dat de perete și a apărut un luxen – tăcutul care fusese în birou. Am simțit că mi se încing obrajii, pe de o parte fiindcă eram îmbrăcată așa, pe de altă parte fiindcă mă gândeam cum arătam noi acolo.

— E totul în regulă aici? a întrebat el cu o voce ciudată, cumva cadențată.

— Petreceam și noi câteva clipe împreună, a răspuns Daemon, și mi s-a tăiat respirația la auzul vocii lui.

Luase iar tonul ăla arogant și batjocoritor care mă făcea să-mi doresc să-i trag un genunchi într-o parte importantă a corpului.

Pe deasupra lui Daemon, l-am văzut pe luxen lăsându-și capul într-o parte.

— Se pare că nu merge prea bine.

— Păi… A rânjit. Ar fi mai simplu dacă n-ar fi așa de furioasă. Este? m-a întrebat el. Dar nu-i nimic. Îmi place că încearcă să-mi opună rezistență.

— Încearcă? am răbufnit eu, strângând pumnii. O să te…

— Sssst, a făcut el calm.

Apoi, mișcându-se cu viteza fulgerului, a început să-mi sărute lobul urechii, așa încât să vadă și luxenul. A trebuit să-mi mușc buzele ca să nu țip *și* să-l lovesc în boașe.

Avea să plătească scump asta mai târziu.

Daemon a făcut spectacol, uitându-se la mine ca la un bufet suedez, dar apoi s-a uitat la luxen.

— Nu te supăra... sau ai de gând să stai să privești?

Expresia curioasă a luxenului mi-a întors stomacul pe dos.

— Oricât de tentant ar fi, sunt nevoit să spun pas. De data asta.

Ce grețos. Mi-am eliberat un picior și l-am lovit cu călcâiul în gambă pe Daemon, fiindcă a deschis discuția asta.

— *Au!*

S-a uitat la mine uimit.

Am zâmbit plină de satisfacție.

— Rolland voia doar să se asigure că e totul în regulă, a spus luxenul, plimbându-și ochii reci și cristalini pe mine.

Asta nu mă făcea deloc fericită.

Daemon și-a schimbat poziția, acoperindu-mi corpul ca din întâmplare.

— Asta-i tot?

— Nu, a răspuns el. Rolland vrea să vii și tu la conferința de presă de mâine. Și s-o iei cu tine și pe fată.

Conferință de presă? Să mă ia și pe mine? Ah... am simțit fiori în tot corpul. Deloc nu-mi plăcea cum sună asta.

Daemon a reușit să-și compună un rânjet.

— Pare distractiv.

Luxenul a ezitat, după care a dat din cap. După o privire mult prea lungă aruncată spre mine, a ieșit din baie.

— Petrecere frumoasă!

Minute bune, niciunul dintre noi nu s-a mișcat și nici n-a scos vreun sunet, apoi Daemon s-a uitat la mine.

Am respirat adânc.

— Nu-mi place cum se anunță ziua de mâine, am spus.

— Nici mie.

Mi-am umezit buzele.

— Nu crezi că Rolland și-a dat seama că te prefaci?

— Nu. Daemon părea foarte sigur. Am fost mai mult decât precaut.

— Și atunci, ce crezi că vor să facă?

A clătinat din cap, și mișcarea asta a făcut ca șuvițele negre să-i cadă peste sprâncene.

— Mai devreme a făcut o înregistrare pentru presă. Se dă drept primarul...

Nu a mai continuat, mi-a lăsat mâinile și s-a ridicat repede, cu o expresie îndepărtată, și eu am avut senzația că se gândește la același lucru ca și mine. M-am ridicat în fund și mi-am cuprins mijlocul cu brațele. A întors capul spre mine și ne-am uitat unul la altul.

— Crezi că se preface? l-am întrebat eu. Că, de fapt, se preface că e primar, ca și cum...

Ca și cum ar lucra din interior ca să preia controlul.

— Dacă mai sunt și alții ca el? Care să fi preluat corpul unor oameni importanți?

El a înjurat în surdină și și-a trecut mâinile prin păr.

— Trebuia să-mi dau seama de la început. Adică, mi-am dat seama că se preface că e primarul, dar nu m-am gândit mai departe. Omoară niște oameni fără să-i asimileze. Urmăresc doar anumite persoane. Cam de aceeași vârstă. Suficient de maturi ca să aibă…

— Familie, am șoptit eu.

Și asta ar fi mai rău decât dacă ar asimila numai persoanele aflate în poziții-cheie, fiindcă dacă s-ar preface că sunt mame, tați sau profesori, ar însemna că sunt peste tot și nimeni n-ar mai avea cui să spună, chiar dacă ar ști. Poveștile cu luxenii care fură trupuri n-ar putea opri o chestie așa de extinsă.

M-am uitat la Daemon.

Luxenii erau deja pe această planetă de zeci de ani, poate chiar mai mult, și nimeni n-a știut.

— Televizorul din camera aia funcționează? l-am întrebat eu.

— Cred că da.

— Cred că ar trebui să-l deschidem.

După ce m-a ajutat să mă ridic, Daemon mi-a frecat ușor brațele, să mă încălzească.

— Fă un duș, iar eu mă duc să-ți găsesc niște haine.

M-am uitat spre ușă, șovăind. Să mă dezbrac în apropierea unei gloate de luxeni care nu cunoșteau conceptul de spațiu personal îmi întorcea stomacul pe dos.

Daemon a aplecat capul spre mine și mi-a atins ușor gura cu buzele.

— N-o să las pe nimeni să intre aici. Ești în siguranță.

Ești în siguranță.

Trei cuvinte pe care abia așteptam să nu mai fie cazul să le aud vreodată. Am închis ochii, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat ușor.

— OK.

M-a tras spre el și m-a îmbrățișat scurt, apoi a pornit spre ușă. S-a oprit, a întors capul, plimbându-și privirea pe corpul meu, încălzindu-mă.

— Kat?

— Da?

M-a privit cu ochii lui superbi, luminoși și limpezi, și timpul parcă s-a oprit în loc.

— Te iubesc.

CAPITOLUL 7

KATY

Când am intrat în dormitor, înfășurată în prosop, Daemon se uita la televizor, cu volumul scăzut.

M-a privit printre gene, din vârful picioarelor mele acum curate până în vârful capului cu părul ud.

— Salut.

Părea că uitase de televizorul care era fixat pe unul dintre canalele internaționale de știri. De când plecasem de la cabană, nu mai văzusem niciun jurnal.

— Vino încoace!

A întins mâna spre mine, așa cum stătea așezat pe marginea patului.

Camera fusese arajată și arăta ca înainte ca eu și Sadi să intrăm în ea, mai puțin perdelele și fotoliul. Acestea stăteau și acum morman pe podea. Cearșafurile și pernele fuseseră înlocuite.

M-am îndreptat spre pat, cu mâna pe nodul pe care îl făcusem la prosop. Am vrut să mă așez lângă el, dar m-a prins de mijloc și m-a așezat pe picioarele lui. În cameră era răcoare,

dar căldura care iradia din corpul lui m-a cuprins imediat. Era ca o pătură electrică umblătoare şi vorbitoare.

La televizor era un prezentator de ştiri cu părul argintiu, care se uita la cameră cu un aer solemn. În partea de sus a ecranului era o transmisie preluată de la televiziunea din Los Angeles, afiliată acelui post. Filmarea părea să fie făcută dintr-un elicopter care zbura în cerc deasupra oraşului devastat, iar imaginile cu clădiri fumegânde, cu traficul haotic de pe marile bulevarde şi cu străzile pline de oameni nu arătau deloc bine. Apoi a urmat o transmisiune live din New York, de unde se vedeau cam aceleaşi imagini.

— Sursele noastre susţin că lovitura iniţială a fost în Las Vegas, dar încă nu am reuşit să verificăm această informaţie. Prezentatorul avea chipul marcat de o îngrijorare care se simţea şi în voce. În prezent se apreciază că ploaia de meteoriţi de acum trei zile nu a fost, de fapt asta, ci… Şi-a dres vocea, părând să facă eforturi pentru a pronunţa cuvintele următoare: Ci ar fi fost primul val al unei… mari invazii extraterestre.

— Am impresia că s-a înecat cu cuvântul „extraterestru", a comentat Daemon, sec.

Am dat din cap. Aveai impresia că tipului nu-i vine nici lui să creadă ce a spus la televiziunea naţională.

Prezentatorul şi-a aruncat ochii pe hârtiile pe care le avea în faţă, clătinând uşor din cap.

— Sperăm ca dr. Kapur să ne aducă nişte informaţii legate de… procesul acesta şi, eventual, despre consecinţele lui, dar în acest moment, tot ce ştim este că după această venire în masă au fost trei zile de acalmie, după care au urmat – a ridicat privirea spre cameră, cu faţa crispată – atacuri strategice în toate oraşele mari ale lumii. Încă nu avem confirmarea cifrelor, dar se presupune că în aceste oraşe şi în zonele limitrofe pierderile de vieţi omeneşti sunt substanţiale.

Ororile astea copleșitoare m-au făcut să mă cutremur. Chiar dacă eram ce eram, chiar dacă în ultimul an văzusem multe, tot mă lua amețeala când auzeam asta. Nu numai lumea *mea* se schimbase. Se schimbase lumea tuturor.

Daemon m-a strâns în brațe, cu ochii la televizor. Nu spunea nimic, fiindcă era unul dintre acele momente în care nu găsești cuvinte destul de puternice care să descrie ceea ce simți.

Pe ecran, omul a strâns în mână hârtiile de pe care citea.

— Ceea ce știm sigur este că atacurile asupra orașelor au durat câteva ore, dar de atunci nu au mai fost văzute aceste... forme extraterestre de viață.

M-am uitat la Daemon și am văzut că îi tresar mușchii obrazului. Puteam să bănuiesc de ce nu mai văzuse lumea niciun luxen. Pentru că nu mai erau în forma lor reală.

— Am mai primit o informație referitoare la un episod alarmant... de-a dreptul tulburător. E dificil de spus ceva despre asta și, dacă până acum nu ați văzut această filmare, trebuie să vă avertizăm că nu este recomandabilă copiilor. A făcut un semn cuiva din studio. Filmarea ne-a fost trimisă de un telespectator din zona Miami, Florida. Se pare că filmarea a fost făcută cu telefonul ieri, în timpul atacurilor.

În micul pătrățel din dreapta ecranului a început să se difuzeze o filmare mișcată, care apoi a fost lărgită pe tot ecranul. Am făcut ochii mari.

Se părea că cel care filmase stătea ascuns în spatele unei mașini. Pe ecran se vedea un luxen în toată splendoarea lui de vierme luminos, îndreptându-se spre un bărbat de vreo douăzeci de ani. Mișcările luxenului erau fluide ca ale unei statui de apă, iar tânărul se lipise cu spatele de un autobuz abandonat. Fața lui s-a umplut de groază când luxenul și-a pus mâna de lumină albă pe pieptul lui.

Știam ce urma să se întâmple.

„O, Doamne! O, Doamne!" șoptea întruna cel care filma. Luxenul a asimilat rapid ADN-ul bărbatului, i-a preluat forma și caracteristicile fizice, iar din om nu a mai rămas decât un soi de coajă uscată care a căzut pe jos.

Imaginea a început să tremure și mai tare, și mi-am dat seama că cel care filmase o luase la fugă.

După încheierea filmării, prezentatorul părea că îmbătrânise cu câteva decenii.

— Așteptăm o conferință de presă a președintelui Statelor Unite, și am primit informații că în cursul acestei zile vor ieși cu declarații mai mulți reprezentanți ai guvernelor din țările asediate.

— Cum reușesc să facă asta? am întrebat eu.

Daemon știa la ce mă refer.

— După ce am venit aici, am fost luați de Daedalus și am fost asimilați.

Mâinile lui au alunecat peste brațele mele reci.

— Am fost expuși la o ființă umană – toți trei – o perioadă de timp. A durat câteva luni, dar la final, când am trecut în formă umană, toți aveam trăsăturile acelei persoane – părul negru, culoarea pielii, trăsăturile faciale. Persoana aceea era un fel de surogat, dar nu a murit. Cel puțin din câte știu eu. După ce am fost scoși de acolo, împreună cu… Matthew și familia Thompson, nu l-am mai văzut niciodată.

Daemon nu îmi mai dăduse până acum astfel de detalii, și mă durea creierul încercând să-mi imaginez trei mici extratereștri asimilând un om într-o perioadă lungă de timp. Cum naiba găsiseră cei de la Daedalus oameni care să fie dispuși să facă asta?

— Deci luxenii ăștia fac ce ați făcut și voi, numai că o fac mai repede… mult prea repede? am zis eu.

A dat din cap.

— Fac fix ceea ce *am fost învățați* să facem. Mi-a ridicat mâinile împreunate la buze și mi le-a sărutat. Apoi a continuat:

E ciudat. Știu atât de multe lucruri pentru unii care n-au mai fost aici, dar sunt și o grămadă de chestii pe care nu le știu. Cineva sau ceva de aici a lucrat sigur pentru ei.

— Sadi?

A ridicat o sprânceană.

— Adică nu numai ea, dar n-ai observat? Se mișcă și vorbește altfel decât ceilalți luxeni, am explicat eu. E mai umană. Cred că a fost aici.

Colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

— N-am observat, dar mă străduiesc să stau cât mai departe de ea. E cam periculoasă.

Iar am simțit că-mi clocotește sângele de furie.

— Nu-mi place deloc, am murmurat.

— Știu.

M-a sărutat pe obraz, apoi m-a ridicat ușor în picioare. M-am clătinat puțin, iar el s-a uitat la mine îngrijorat.

— Trebuie să te odihnești. Mai avem câteva ore până la răsăritul soarelui și până la conferință.

Mi-am încrucișat brațele la piept, peste prosop.

— De ce vrea să venim și noi?

— Nu pot să-mi dau seama. Rolland spune că nu îmi poate citi gândurile, dar nici eu nu pot să i le citesc. A întins mâna în spate și mi-a dat un tricou mare: Am reușit să-ți găsesc chestia asta pe post de cămașă de noapte.

Era un tricou bărbătesc, și mi l-am tras peste cap, încercând să nu mă gândesc cui i-o fi aparținut. Mi-am scos prosopul pe dedesubt, și tricoul îmi ajungea până aproape de genunchi.

— O să stau cu tine. S-a ridicat și s-a uitat spre ușă. Nu cred că asta le va ridica alte suspiciuni.

Nu, dacă ei își închipuiau că eu și Daemon facem sex întruna. Mi s-au încins ușor obrajii, chiar dacă era ridicol să mă rușinez de asta, dar luxenii ăștia mă considerau, pur și simplu, proprietatea lui Daemon și nimic mai mult.

Asta îmi dădea mâncărimi de piele și senzație de vomă.

M-am urcat în pat și m-am așezat pe o parte. Daemon s-a mai mișcat puțin, a verificat ușa și fereastra, deși știam amândoi că e inutil, apoi a închis televizorul. Patul s-a lăsat când s-a așezat și el. Și-a strecurat brațul pe sub mine și m-a tras la pieptul lui cald.

Mi-a mângâiat ușor părul, mi l-a dat după ureche și respirația lui dansa pe tâmpla mea. Am închis ochii când buzele lui mi-au atins pielea.

— Am fost noi în situații și mai grave, mi-a șoptit el. O să ieșim și dintr-asta.

Chiar am fost în situații și mai grave? La Daedalus măcar știam că ne vor în viață. În viață, ca să facem niște chestii oribile pentru ei, dar cumva parcă era mai bine. Cu luxenii ăștia, știam foarte bine că nu s-ar fi sinchisit dacă mâine ne-ar fi găsit morți pe amândoi.

Cred că și Daemon își dădea seama de asta.

— Trebuie să scăpăm de aici, am spus, uitându-mă în întunericul camerei. Mâine, când ne scot afară, e momentul perfect.

Daemon nu a răspuns, și după câteva clipe am închis ochii. Ziua de mâine ar putea să fie singura noastră șansă, numai că era ceva care ne stătea în cale, ceva foarte important, care îl bloca de tot pe Daemon.

Ceva-ul ăsta era Dee.

DAEMON

Dawson părea la fel de nervos cum eram eu, stând în fața camerei unde dormea Kat. N-am fost surprins că a venit la mine în zorii zilei, când cei mai mulți dintre luxeni, dacă nu toți, dormeau fără teama că ar putea cineva să-i atace.

Toată lumea spunea despre mine că sunt arogant, dar, la naiba, pe luxenii ăștia chiar nu-i atingea nimic.

Discutaserăm despre posibilitatea de a-i ataca încă din prima dimineață când am fost aici și am văzut că toți dorm buștean, dar niciunul dintre noi nu era așa de idiot. Am fi putut să omorâm vreo câțiva, numai că aici erau cu zecile și nu ar fi fost în joc doar viețile noastre.

— Cum se simte? m-a întrebat Dawson încet, arătând cu capul spre ușa închisă.

— A adormit, în sfârșit.

M-am rezemat de perete, uitându-mă spre capătul coridorului. Aici, sus, nu era nimeni, nici măcar Dee, dar tot stăteam în gardă.

— Chiar îmi pare rău. Sper că știe, nu? Dawson și-a trecut mâna prin păr și a făcut o grimasă. Ei îi datorez totul și...

— Știe. Apoi mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul. Știi de ce era cu Archer la magazin? Se pare că voiau să cumpere niște chestii de-astea prenatale pentru Beth.

I-a fugit sângele din față.

— I-a fost rău și habar n-am dacă așa e normal sau e altceva, am spus eu.

În minte mi-au apărut copiii ăia afurisiți din Zona 51, dar mă îndoiam că ar fi momentul să-l întreb pe Dawson dacă știe de existența lor și să-l bag acum în sperieți.

— Nici Katy nu știe. Niciunul dintre noi nu știe nimic despre sarcină.

A strâns ochii și a expirat cu putere.

— Știu că nu putem să plecăm fără Dee, a spus el, dar...

Dar cât de mult putea să stea Dawson departe de Beth, de fata pe care o iubea, de fata care îi purta copilul? De fata care în clipa asta avea nevoie de el mai mult decât orice?

Cât de mult mai puteam și eu să aștept?

Înainte să ajungă Kat aici, eram dispus să mai stau, ca să aflu cine îi conduce pe luxenii ăștia și ce strategie măreață are el sau ea, fiindcă știam că totuși Kat e în siguranță cu Luc și Archer. Nu-mi plăcea deloc că nu sunt cu ea, mă scotea din minți că nici măcar nu puteam să mă gândesc la ea, de frică să nu-mi citească cineva gândurile.

Dar acum?

Să-i ia naiba pe luxeni!

Să ia naiba toată omenirea!

Trebuia s-o scot pe Kat de aici. Fiecare celulă din ființa mea îmi cerea s-o protejez, deși știam că și ea e a naibii de capabilă s-o facă, dar voiam s-o știu departe de locul ăsta. La naiba, aș fi fost în stare s-o înfășor în folie de-aia cu bule de aer, dacă n-ar fi fost cam sinistru și cam neplăcut, mai ales că eu am și obiceiul tâmpit de a sparge ca un obsedat toate bulele alea pocnitoare.

Nu voiam altceva decât s-o scot pe ea de aici, dar nu puteam s-o fac. Cum aș putea s-o las așa pe Dee? Trebuia să o rupem cumva de ei, dar niciunul dintre noi nu știa care ar fi cheia magică prin care să desfacem legătura asta. Și unde aș fi putut să fug cu Katy? Ce viitor aveau Dawson cu Bethany și… copilul lor?

Nu știam.

În câteva minute, de când îi spusesem că lui Beth i-a fost rău, lui Dawson îi apăruseră cearcăne întunecate, și mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine să nu-i fi spus.

M-am desprins de perete, i-am pus mâna pe umăr și l-am strâns ușor. Ni s-au încrucișat privirile și mi-am simțit pieptul încleștat parcă într-o menghină. Nu era prima oară când mă gândeam la asta. Gândul ăsta a fost undeva în creierul meu, parțial conștientizat, încă din clipa în care am aflat că va ajunge și Kat aici. Știam că la fel era și pentru Dawson.

El s-a cutremurat și mi-a pus mâna pe umăr.

— Nu pot să mai aștept prea mult.

Adică probabil că mai curând decât mai târziu o să fugă la ea, la Beth, cu sau fără sora noastră.

— Știu.

Mă durea, efectiv, inima, la gândul că aș putea s-o las pe Dee cu creaturile astea cu care n-aș fi vrut să am de-a face.

Dawson a dat din cap, a lăsat mâna jos și a făcut un pas în spate.

— E nașpa.

Am râs și m-am uitat la ușa închisă.

— Ai putea să mai stai tu câteva minute aici, ca să-i găsesc ceva de îmbrăcat?

— Sigur.

L-am lăsat pe Dawson la ușă și m-am dus în camera alăturată, de unde Dee mai șterpelise niște haine. Camera era vraiște. Patul era demolat. Șifonierele erau răsturnate și toate hainele erau pe jos. Am călcat peste sticluțe de parfum și fotografii și am intrat într-un dressing. Tot uitându-mă să văd dacă găsesc ceva pe mărimea lui Kat, mi-am dat seama că n-am prea multe variante. Femeia care locuise în casa asta fusese clar o femeie micuță. Probabil că nu mâncase în viața ei un cheeseburger dublu, dacă era să te iei după dimensiunea și stilul hainelor.

Am scos o rochie albastră, dintr-un material lucios. Avea o despicătură până la șold și, în ciuda situației în care mă aflam, mi-am imaginat-o pe Kat îmbrăcată cu ea.

Apoi mi-am imaginat-o fără ea.

Imaginea aia m-a lovit ca un pumn în burtă.

Minunat. Acum o să fiu toată dimineața o erecție umblătoare. Exact ce-mi lipsea!

În final, am găsit niște pantaloni albi, care păreau să i se potrivească, și o bluză de trening neagră. Mai era și o pereche de balerini pe măsura ei. După ce le-am adunat pe toate, am revenit în cameră și m-am uitat din întâmplare spre noptieră.

Am înțepenit brusc.

Sertarele erau trase afară. Într-unul dintre ele era o adevărată colecție de jucării de adulți. Frate, se pare că primarul cu soția lui erau înnebuniți după perversiuni. În sertarul de sus erau și alte... chestii interesante. Printre ele, și o cutie plină de pachețele negre și lucioase.

Chiar nu era necesar, dar...

Am luat o mână de pachețele și le-am băgat în buzunar. Întotdeauna trebuie să fii pregătit. Am zâmbit în sinea mea și m-am întors în grabă la Dawson.

— Ce-i cu rânjetul ăsta de încântare? m-a întrebat el.

— Nimic.

Mi-a aruncat o privire care spunea că pricepe foarte bine.

— Mai ai nevoie de ceva? Când am clătinat din cap, a dat să plece, dar s-a oprit. Rolland vrea să te duci cu el la conferința de presă de azi?

Am dat din cap, cu mâna pe clanță:

— Vrea să vină și Kat.

Dawson s-a încruntat.

— Trebuie să fim pregătiți pentru orice, i-am spus eu.

A respirat adânc, a încuviințat din cap, iar eu m-am uitat după el cum se îndepărtează. Am intrat tiptil în cameră și am rămas uimit s-o văd pe Kat trează, rezemată de tăblia patului. Părul ei, uscat cu föhnul, îi cădea pe umeri și pe brațe în valuri ciufulite.

— E totul în regulă? m-a întrebat, frecându-se la ochi cu pumnii.

— Da. Ți-am găsit niște haine.

Preț de o clipă, am rămas cu ochii la ea, uitându-mă cum își ia mâinile de la ochi, cum dă pătura la o parte, cum se ridică în picioare. Inima îmi bubuia.

Uneori – și asta se întâmpla în momente aiurea – mă simțeam complet uluit de faptul că ea era *a mea* și eu eram *al ei*. Asta era unul dintre momentele alea.

I-am oferit hainele furate.

— Pentru tine, am adăugat, ca un idiot perfect.

A luat hainele cu un zâmbet obosit.

— Mulțumesc.

M-am uitat după ea cum trece pe lângă mine și dispare în baie, și am rămas așa până am auzit apa curgând. Era încă foarte devreme și ar fi putut să mai doarmă, dar cum eram un egoist nemernic, mă bucuram că s-a trezit.

Era nasol că nu puteam să mă uit la ea cum se îmbracă, totuși. Asta chiar m-ar fi înviorat. Ușa s-a deschis, ea a intrat în cameră, și eu eram tot acolo.

Spre norocul meu, pantalonii pe care îi adusesem nu prea i se potriveau.

Erau cam cu o măsură mai mici, i se lipeau de fund ca o mănușă, iar asta mă făcea un om fericit.

Kat mi-a surprins privirea și și-a dat ochii peste cap.

— Slavă Domnului, pantalonii ăștia sunt elastici.

— Îmi vin în minte niște gânduri cam nepotrivite în clipa asta, i-am spus eu.

Și-a încrucișat brațele sub piept, atrăgându-mi atenția asupra unei alte părți a corpului ei de care aș fi putut să fiu puțin cam prea fascinat.

— Nu mă surprinde prea tare.

— Am considerat că e bine să-ți spun.

După ce a trecut pe lângă mine și s-a aplecat să pună pantofii pe podea, am avut o altă priveliște care m-a făcut să nu mă mai gândesc la nimic. Poate eram prea obosit și nu mă interesa acum, în liniștea dimineții, să îmi ordonez prioritățile. Poate de vină era rochia din dressing sau toate prostiile pe care le văzusem în sertar. Poate că, de fapt, eram un tip care are sex în creier indiferent de situație. Oricum ar fi fost, am încetat să mai gândesc, iar asta era o veche problemă pe care o aveam când eram în preajma ei.

M-am dus la ea și am luat-o pe sus, apucând-o cu un braț de mijloc. Am strâns-o la piept, ea a scos o mică exclamație de uimire, apoi mi-am strecurat mâna în părul ei și mi-am lipit buzele de gura ei.

Am sărutat-o apăsat, încercând să iau tot ce pot – gustul ei, limba și toate sunetele acelea dulci pe care le scotea sub buzele mele. Undeva, în fundul creierului, știam că nu ar trebui să fac asta. La naiba, ar fi trebuit să facem planuri și chestii de genul ăsta, dar le-am dat dracului pe toate.

Ca întotdeauna, o doream.

Am pus-o cu picioarele pe podea și am trasat o dâră de săruturi până la lobul mic al urechii ei, strecurându-mi mâna pe sub bluză. Pielea ei era caldă și fină ca mătasea. M-am retras puțin, i-am scos bluza și am aruncat-o pe podea.

Am trasat o altă dâră de săruturi pe gâtul ei, am sărutat fiecare floricică galbenă, insistând mai mult pe unele dintre ele. Apoi am întors-o cu spatele la mine și parcă aerul mi-a rămas blocat în plămâni.

Cicatricele.

Mi-a scăpat fără voie un sunet înăbușit, inuman.

— Daemon?

M-a privit peste umăr.

Am înghițit în sec.

— Eu... e OK.

Dar nu era OK.

Detestam cicatricele alea, chiar dacă nu erau decât niște linii rozalii abia vizibile, cu marginile netezite, dar ele îmi aminteau permanent de durerea pe care o suferise și de neputința pe care o simțisem eu. Vremuri urâte.

I-am atins ușor umerii, m-am aplecat până în dreptul omoplaților și am plasat câte un sărut pe fiecare cicatrice, dorindu-mi să le pot șterge cumva, să șterg cumva amintirile alea

oribile. Am închis ochii, am sărutat-o pe ceafă și mi-am promis în gând că voi face orice chestie groaznică pentru ea.

Corpul ei nu va mai avea niciodată o altă cicatrice.

Niciuna.

Am desfăcut cu mâinile tremurătoare micile capse de la sutien și i-am tras bretelutele de pe brațe. M-am îndreptat și m-am lipit de ea, iar ea a început să respire precipitat. I-am cuprins trupul cu mâinile, am desfăcut nasturele sidefiu de la pantalon și i-am prins lobul urechii cu buzele. Îmi plăcea bucățica aceea mică de carne și sunetul pe care îl scotea ea când o atingeam și care făcea să-mi clocotească sângele.

— Nu mă pot controla când ești în preajma mea, i-am șoptit eu la ureche. Dar am impresia că știai asta deja.

Și-a rezemat capul pe pieptul meu și eu mi-am mutat mângâierile mai sus. Și-a mușcat buzele pline. Simțeam cum pulsează sângele în fiecare părticică a corpului meu, și voiam să nu mă grăbesc, să mă bucur de fiecare centimetru din trupul ei, dar dorința și dragostea mă copleșeau.

Adevărul era că timpul nu e de partea noastră. O să-mi fac mai târziu timp. La naiba, o să fac rost de atâta timp pentru noi, aveam nevoie de cel puțin trei luni în care să fim doar noi singuri.

Am întors-o cu fața spre mine, am ridicat-o în brațe și am așezat-o pe pat, sărutând-o așa de intens, încât mi s-au înmuiat picioarele. Când m-am retras, am văzut strălucirea albă și arzătoare din ochii ei și am știut, la fel ca și bătăile inimilor noastre, că ochii ei îi oglindesc pe ai mei. I-am scos pantalonii ăia groaznic de strâmți și era gata să mă pierd pe loc. M-am uitat la ea, ridicând întrebător din sprâncene.

— Ce? a spus ea și obrajii ei au căpătat cea mai frumoasă nuanță trandafirie. Nu mi-ai adus și lenjerie. Și, oricum, n-aș fi purtat lenjeria altcuiva.

I-am mângâiat coapsele.

— N-am absolut nicio problemă cu asta. Absolut niciuna. Niciuna, niciodată. Niciodată nu voi avea. Chiar niciodată. Înțelegi?

A râs încetișor.

— Cred că am înțeles.

— Ești sigură? Am sărutat-o în spatele genunchiului și am zâmbit când am văzut cum tresare. Fiindcă aș putea s-o transform într-o regulă.

— Nu cred că e necesar.

Am râs, m-am ridicat din pat și mi-am scos hainele mai repede ca oricând. Privirea ei a alunecat pe corpul meu și a scos un geamăt, cu ochii strălucitori. O mândrie ridicol de mare m-a făcut să zâmbesc.

— Îți place?

A ridicat ochii.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că îți place foarte mult.

A respirat adânc și pieptul i s-a ridicat.

— Dar nu avem niciun fel de protecție, a zis, și, având în vedere că eram gata să leșin când am auzit că Beth e însărcinată, cred că ne-ar trebui neapărat ceva.

— Am înțeles.

Am luat blugii de pe jos și am scos din buzunar un pachețel. Dar, ciudat, uitându-mă la ea, văzând-o în pat, așteptându-mă, aproape că uitasem cum se pune.

Asta chiar ar fi fost aiurea.

— O, Doamne! a făcut ea, culcându-și din nou capul pe pat.

În vocea ei se citea o exasperare amuzată, dar în poziția aceea arăta exact ca o zeiță.

— S-ar zice că ai un talent special la găsirea prezervativelor. Pe bune! Cred că, pur și simplu, cad din cer acolo unde ești tu.

I-am făcut cu ochiul și am rupt cu dinții ambalajul.

— Am toate talentele care contează, Kat.

A zâmbit, iar privirea aia sexy a ei, printre gene, m-a pătruns până în adânc. M-am așezat deasupra ei, trecând peste părți ale corpului pe care sigur voi avea timp să le venerez iar și iar, mai târziu. Am deschis gura, probabil ca să spun ceva groaznic de arogant și ultra-sexual, dar mi-am pierdut toate cuvintele.

Kat mi-a pus mâinile pe obraji și m-a tras spre ea, iar sărutul ei m-a răscolit în cel mai perfect mod. Eram uluit, absolut șocat de faptul că un simplu cuvânt al ei, o simplă privire, o simplă atingere sau, pur și simplu, un sărut dulce de-al ei mă putea pune fix la locul meu, complet dominat de ea.

Apoi n-a mai fost timp nici de vorbit, nici de gândit. Gura mea era peste tot. Mâinile noastre erau în mișcare. Am văzut că e pregătită pregătită și, după sărutul ei, m-am lansat. Ne mișcam împreună, ținându-ne strâns de mâini, iar eu am ridicat capul și am rămas cu ochii în ochii ei cenușii, plini de scântei albe.

M-am îndrăgostit iar de ea.

Pereții se umpluseră de lumina albă și inimile noastre băteau la unison. Mă ținea strâns cu picioarele, mă trăgea spre ea, și eu i-am înăbușit țipătul cu un sărut, cutremurat de un copleșitor vârtej de senzații.

Nu știu cât timp a durat, dar o țineam strâns, o lipeam de mine astfel încât să nu rămână niciun milimetru între noi. Apoi am închis ochii, în sfârșit. Și, cu toate rahaturile alea care se petreceau în jurul nostru, am găsit pacea.

CAPITOLUL 8

KATY

Mi-am ținut gura când un luxen – cel care intrase în baie să-l verifice pe Daemon cu o seară în urmă – m-a luat de lângă mașina la care se opriseră Daemon, Dawson și sora lor.

Flota de mașini era înconjurată de polițiști, și nu era nimic nefiresc în asta, având în vedere că eram în plină invazie extraterestră, dar toți cei pe care îi vedeam fără ochelari de soare aveau ochi luminoși de luxen.

Normal.

Când am văzut că luxenul brunet mă conduce spre limuzina neagră cu geamuri fumurii, mi s-a strâns stomacul. Am îndrăznit să arunc o privire spre șirul de mașini și l-am văzut pe Daemon lângă un Hummer. Expresia de pe fața lui m-a făcut să-mi dau seama că e pe punctul de a lăsa prefăcătoria la o parte și de a rectifica alocarea mașinilor, iar asta ar fi fost nasol, foarte nasol.

Am clătinat ușor din cap spre el, apoi m-am îndreptat grăbită spre mașina care mă aștepta cu portiera deschisă. Apăsarea pe

care o simțeam pe spate de la luxenul brunet nu era prea blândă, și m-am trântit repede pe scaunul de piele. A urcat lângă mine, iar eu mi-am îndreptat spatele și mi-am dat părul de pe față.

Vizavi de mine stăteau Rolland și nemernica aia de Sadi, cu obrajii neatinși. Să-i ia naiba pe luxenii ăștia, cu abilitatea lor de vindecare. Mi-ar fi plăcut să o văd cu urmele alea pe față, în loc să mă uit la zâmbetul ăla dulce cu care mă privea.

Portiera s-a închis și a fost ca și cum m-ar fi închis într-un sicriu.

Rolland stătea cu picioarele încrucișate și cu mâinile în poală, exact ca un politician, în costumul lui bleumarin. Lângă el, Sadi era îmbrăcată la fel ca ieri, cu taior și fustă strâmtă, cu părul aranjat impecabil. Arătau perfect, sinistru de artificial.

M-am uitat pe fereastră cu mâinile ușor transpirate, întrebându-mă cât de repede aș putea invoca Sursa ca s-o sparg în caz de urgență.

— Probabil te întrebi de ce ești în mașină cu noi, a spus Rolland.

Am întors capul spre el și i-am întâlnit ochii de un azuriu tulburător. Nu era niciun dram de omenie în privirea aia rece.

— Da.

A zâmbit calm.

— Am multe curiozități legate de specia ta, Katy Swartz, legate de tine și Daemon. Simte o puternică legătură fizică cu tine. Tu ce simți pentru el?

Limuzina s-a pus în mișcare, iar eu m-am gândit că cel mai bine ar fi să fiu sinceră cu el, probabil. Niciunul dintre noi nu știa exact cam ce aflase Rolland despre noi, ce anume dezvăluiseră fără să vrea Dee sau frații ei.

— Simt o conexiune puternică cu el, am spus eu și, gândindu-mă la ceea ce se întâmplase în dimineața aceea, nu era deloc o minciună.

— Dar aseară i te împotriveai.

Rolland a făcut semn cu capul spre luxenul de lângă mine.

— De ce?

— Nu mi-a plăcut cum m-a tratat în birou.

Nici asta nu era minciună.

— Îl iubești, a intervenit Sadi, și tonul pe care o spusese sugera că asta este echivalent cu a sări în fața unui autobuz.

Am respirat adânc și am dat din cap.

— Da.

— Și crezi că și el te iubește?

Rolland și-a îndreptat cravata.

— Așa credeam, dar…

M-am chinuit să-mi storc două lacrimi, ceea ce nu a fost prea greu, gândindu-mă la felul în care se purtase Daemon înainte să aflu ce se petrece. Și acum mă mai durea ca naiba.

— Dar acum nu mai știu. Lucrurile pe care le-a spus și… felul în care s-a purtat cu mine…

Am simulat un frison, ca să fie spectacolul complet. Să-mi dea cineva un Oscar!

— Nu mai sunt sigură de nimic.

A urmat un moment de tăcere, apoi Rolland a început să râdă din toată inima.

Nu la asta mă așteptam.

— Ești simpatică, a spus el în cele din urmă.

Uau!

A râs din nou.

— Stai așa aici, micuță și fragilă, dar cu câteva ore în urmă ai umplut-o pe Sadi de sânge.

Sadi s-a strâmbat, promițându-mi din ochi răzbunare. Mi-am încordat pumnii și abia m-am stăpânit să nu-i strig *hai, îndrăznește!* Ba, mai mult, îmi venea să mă arunc la ea și s-o strâng de gât.

— În fața mea ai accesat Sursa cu mare ușurință, și totuși stai acum ca o creatură timidă, a continuat el, lăsându-se pe spătarul scaunului, apoi și-a întins picioarele până când s-a lipit cu gamba de piciorul meu.

Am înțepenit.

El a zâmbit și mai larg.

— Am vrut doar să fac observația asta.

Limuzina a trecut peste o denivelare, aruncându-mă în luxenul cel tăcut. În clipa aia mă simțeam mai degrabă ca un șoarece urmărit de o pisică. De o pisică foarte mare și foarte flămândă. Îmi bubuia inima în piept. Poate totuși n-ar trebui să încep să-mi compun în minte discursul de Oscar.

— OK.

— Vreau să știu mai multe despre originul care era cu tine la magazin, mi-a cerut el. Cine e?

Nu am răspuns.

El s-a uitat la luxenul de lângă mine, clătinând din cap cu un zâmbet acru. Până să apuc să respir, am simțit o mână apucându-mă strâns de gât și lăsându-mă fără aer. Am căscat ochii și pieptul mi-a tresărit de panică. Uite așa putea să fie ultima mea respirație, înainte să-mi dau seama.

Rolland s-a aplecat spre mine și și-a pus mâinile pe genunchii mei.

— Aș vrea ca toată treaba asta să fie simplă, fără mizerie. Nu trebuie decât să-mi răspunzi la întrebări.

Mi-am încleștat degetele în mâna luxenului, dar el a început să se transforme și căldura lui a început să-mi ardă pielea, iar lumina mă orbea.

— Și dacă vrei ca Daemon să trăiască, ai face bine să-ți prețuiești viața, a spus el pe un ton detașat, de parcă am fi discutat despre ce o să mâncăm la cină. Bine?

Am dat din cap cum am putut.

Luxenul şi-a desfăcut mâna şi lumina lui a început să pălească. Şi-a reluat poziţia de dinainte şi şi-a aranjat calm manşetele. Rolland nu s-a mişcat. Stătea tot aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchii mei, ceea ce mă umplea de valuri de dezgust.

— Cine era?

Nu îmi plăcea deloc ce trebuia să fac, dar nu puteam să mă gândesc doar la mine. Chiar dacă îl protejam pe Daemon salvându-mi propriul gât, ştiam că aş putea în acelaşi timp să-l arunc în faţa autobuzului pe Archer şi pe Dumnezeu ştie cine altcineva.

— Îl cheamă Archer. Nu îi ştiu numele de familie, nici nu ştiu dacă are nume de familie.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Şi cum ai intrat în contact cu el? m-a întrebat Rolland.

S-a rezemat pe scaunul lui, iar Sadi s-a mutat lângă mine.

Mi s-au încordat toţi muşchii când mâna ei mi-a atins genunchiul.

— Nu minţi, Katy. Se aplecase spre mine şi îmi vorbea la ureche: Ştim mai multe decât crezi.

— Pentru că ai fost aici tot timpul? am întrebat-o eu.

A râs încetişor.

— Măi-măi, ce isteaţă suntem!

Unghiile ei ascuţite păreau gata să pătrundă prin materialul subţire al pantalonilor mei.

— Hai, cu curaj! m-a îndemnat.

Am luat o gură de aer.

— L-am întâlnit la Daedalus?

— Şi ce-ar fi Daedalus? a întrebat Rolland.

Oricât aş fi vrut să mă îndepărtez de Sadi, am rămas la locul meu.

— E o grupare din cadrul guvernului care s-a ocupat de asimilarea luxenilor. Îi supraveghează, îi cataloghează...

— Îi controlează?

— Într-o anumită măsură.

Sadi și-a trecut mâna prin spatele meu și s-a aplecat spre mine, ocupându-mi tot spațiul personal. Am respirat precipitat.

— Au făcut experimente.

În timp ce le povesteam despre Daedalus, făceam eforturi să nu-i bag unghiile în față.

Rolland mă asculta, în timp ce limuzina își continua drumul.

— Îți mulțumesc că ai fost așa de deschisă, Katy. Aș fi fost foarte dezamăgit dacă mințeai.

— Și ne-am fi dat seama, a adăugat Sadi.

Mâna lui Sadi era pe undeva, pe la buricul meu.

— Vezi tu, a continuat ea, am aflat de micile lor arme și de onix. Chestiile astea încă ne pot afecta, dar acum am aflat de existența lor. O să fim pregătiți să le înfruntăm.

Am ridicat confuză privirea spre Rolland. Își întinsese brațele pe spătarul scaunului, extrem de confortabil.

— Am avut ajutoare de aici. Sunt convins că v-ați dat seama de acum.

Am simțit o apăsare în piept, pentru că am avut o presimțire urâtă.

— Cineva ca ea?

Râsul ei răgușit mi-a ridicat părul de pe mâini.

— Da, cineva ca mine. Ca Archer al tău. Ah! Și de cine altcineva nu ne-ai mai spus?

Mi-a ieșit tot aerul din plămâni.

Rolland a plesnit ușor din buze.

— Ne ascunzi ceva, Katy, sau pe cineva?

— Da, a spus Sadi. Și-a trecut degetul pe brațul meu, iar în urma atingerii ei neplăcute mi s-a făcut pielea de găină. Numele lui e Luc, mi se pare.

O, Doamne!

— Dar nu e numai asta.

Sadi s-a uitat la Rolland.

El a rânjit.

— Sigur că nu, a încuviințat.

Degetul lui Sadi mi-a urmărit curbura obrazului.

— Mai e și Beth... și copilul, a murmurat ea.

— Măi, să fie! a făcut încet Rolland.

Mă uitam fix la el, creierul meu refuzând să accepte ce se întâmplă.

El a bătut cu degetele în spătarul scaunului.

— Voi chiar ați crezut că am venit aici fără să fim invitați? Că oamenii, cu inteligența și avansul lor tehnologic, nu vor fi în final cauza propriului lor dezastru?

— Chiar și asta, să denumești un ser „Prometeu"?

Respirația lui Sadi dansa pe obrazul meu.

— Nu e ca o profeție?

Pentru că în mitologia greacă, Prometeu l-a creat pe om din lut și, fără să-i asculte pe zei, le-a dat oamenilor focul, punând bazele civilizației. A fost pedepsit pentru asta.

Ca și Daedalus, a șoptit vocea lui Sadi printre gândurile mele tulburi.

Am întors încet capul spre ea, plină de groază. Ochii ei, de un albastru strălucitor, nu erau adevărați. Lentile de contact. La fel ca Archer, care își ascundea ochii de noi, ca să pară om. Sadi făcuse invers, își pusese lentile de contact ca să pară că e luxen.

Dar nu era.

Era origin.

Și nu doar că putuse să-mi citească gândurile în tot acest timp, dar putuse să le audă gândurile lui Dawson și lui Daemon, indiferent în ce formă erau.

— Da, a șoptit ea, și buzele ei mi-au atins obrazul, făcându-mă să mă cutremur. Ați încurcat-o rău de tot.

Interiorul limuzinei se făcuse dintr-odată prea mic.

— De ce? am icnit cu singurele cuvinte pe care mai puteam să le gândesc.

— De ce ți-am spus? Rolland a ridicat lenevos brațele. Sau de ce ți-am mai pus întrebări? Vezi tu, nu pricepeam. Cei doi frați au fost isteți. Nici când erau în forma umană nu se gândeau la nimic.

— Sunt extraordinar de frumoși și, cu toate că nu mulți sunt binecuvântați cu frumusețe și cu inteligență, a spus Sadi și a izbucnit în râs când m-a văzut rămasă așa, cu gura căscată, mi-a fost greu să cred că nu au chiar nimic în cap.

— Sadi a reușit să mai prindă câte ceva la un moment dat – mici străfulgerări de gânduri care ne-au trezit bănuiala că nu sunt chiar așa de sinceri cu noi, a continuat Rolland. Dar nu ne dădeam seama ce anume îi face așa de rezistenți în fața cauzei noastre, când sora lor a cedat atât de ușor. Și apoi ai apărut tu.

Sadi a bătut cu unghia în vârful nasului meu.

— Norocul nostru!

— Tu ești răspunsul. Deoarece ai suferit mutații, s-a format între tine și Daemon o legătură indestructibilă.

— Și știam că Dawson ne ascunde ceva, a adăugat Sadi. Sau pe cineva. Adică pe Beth.

— Deci acum știm că ar putea să mai fie luxeni ca Daemon și Dawson, legați de oameni într-un mod care ar putea constitui o problemă pentru noi. Nu cred că voi patru sunteți unici. Probabil că sunt și alții, asta am vrut să aflăm azi.

Rahat! Rahat! Rahat!

Sadi a chicotit.

— Trebuie să-i liniștim pe bieții oameni, să-i facem să creadă că liderii lor îi protejează, dar tu și cu mine știm că asta n-o să se întâmple. Rolland a zâmbit cu zâmbetul lui fermecător. În

același timp, însă, trebuie să transmitem un mesaj și celorlalți luxeni care nu consideră necesar să sprijine cauza noastră.

Îmi simțeam pulsul în gât ca pe o pasăre colibri care se zbătea să iasă.

— Și asta suntem noi. Un mesaj.

— Ești fată deșteaptă, a răspuns el, în timp ce limuzina a făcut un viraj strâns spre dreapta.

— Vrea să știe cum, a intervenit Sadi, și m-am uitat urât la ea. M-a bătut pe obraz. Să-i spunem?

El a ridicat din umeri.

— Vezi tu, o să fie și luxeni care se uită, și își vor da seama ce suntem, chiar dacă transmisiunea se va face prin intermediul televiziunii, a explicat ea. O să-i aruncăm pe frați sub autobuzul la care te gândeai tu mai devreme. O să-i expunem ca luxeni.

Mama mă-sii!

— Asta o să ne rezolve două probleme. Rolland s-a aplecat din nou în față. Când oamenii vor vedea cu ochii lor că luxenii arată exact ca ei și vor afla că sunt oameni care lucrează pentru ei, se va stârni panică.

Iar lor le-ar fi mai ușor să preia controlul.

— Exact, a murmurat Sadi, urmărindu-mi cu degetul conturul buzelor.

— În același timp, vom trimite un mesaj clar celorlalți luxeni, că nu vom tolera pe nimeni care încearcă să se opună.

Zâmbetul i-a dispărut lui Rolland de pe față și pupilele lui au început să lumineze.

— Cum ți-am spus, rezolvăm două probleme.

Doamne, Dumnezeule! Groaza care se va stârni va avea proporții astronomice. Chiar dacă la început doar un mic procent de populație va vedea filmarea, ulterior va deveni virală. Dacă mai existau luxeni ca Daemon și Dawson, vor pricepe clar mesajul.

Trebuia să pot face ceva.

— Nu poți face nimic, a spus Sadi, citindu-mi gândurile.

Dar puteam.

Și-a dat capul pe spate, a început să râdă, iar eu am început să mi-i închipui pe cei din limuzină dansând lasciv. Pe toți. Pe individul tăcut. Pe Rolland. Pe Sadi. Toți aplecați, cu fundul în sus, arătând ca niște idioți.

Sadi s-a retras puțin, încruntată.

— Ce faci?

M-am răsucit pe scaun și am acționat fără să mă gândesc prea mult, condusă de instinct. Era un mare risc, dar nu puteam să-i las să ajungă la destinație.

Sadi a strigat ceva în timp ce eu mă conectam la Sursa pe care o atrăgeam din adâncurile ființei mele. Individul tăcut m-a apucat repede de gât, în vreme ce energia mi se rostogolea pe braț, învârtindu-se rapid, și am dat drumul fulgerului.

Aerul a dispărut, nu mai puteam respira, dar fulgerul de energie nimerise la fix, chiar în capul șoferului.

Limuzina s-a repezit brusc spre dreapta și a început să meargă mai repede după ce șoferul s-a prăbușit peste volan. Apoi a luat-o pe două roți și, în timp ce mâna de pe gâtul meu mă strângea mai tare, s-a ridicat în aer.

Capitolul 9

DAEMON

Nu-mi plăcea deloc toate povestea asta. Era destul de rău că nu eram cu Kat în aceeași mașină, dar când mă gândeam că e cu Sadi și Rolland, îmi venea să-i dau cuiva un pumn în cap.

Dee stătea în față, lângă unul dintre nou-veniți, îmbrăcată ca o mini-Sadi, cu un taior și pantaloni. Doamne, asta mă făcea să mă înfior până în oase. Erau pe puțin o sută de alte chestii care nu îmi plăceau, și toate mă îndemnau să-mi dau un pumn în față.

Aveam dispoziție să dau cu pumnii.

Era așa de aiurea, după fericirea pe care o trăisem în dimineața aceea cu Kat. Timpul acela petrecut cu ea, în ea, acum mi se părea foarte îndepărtat. În gândurile mele era ceva ciudat, o disperare de care nu puteam scăpa. Cum ar fi gândul la senzația buzelor ei și cum mi se părea că e ceva din trecut.

Fratele meu s-a uitat lung la mine și apoi și-a întors privirea la geam. Era încordat, încordat la maximum, ca un arc.

Primarul avusese casa undeva, pe coclauri, și încă mai erau vreo zece kilometri, pe puțin, până în oraș. Îmi venea să-i spun tipului de la volan să meargă naibii mai repede.

Pe neașteptate, jeepul din fața noastră a frânat brusc și, când Hummerul a frânat și el, am sărit din scaun. M-am apucat cu mâna de scaunul din față și am înjurat în surdină.

— Ce se întâmplă? a întrebat Dee încruntată. Nu trebuia să oprim.

Mai departe, un sedan negru a virat la stânga pe neașteptate și am văzut ceva care a făcut să-mi stea inima în loc. Mi s-a strâns stomacul de groază.

Limuzina în care era Kat a luat-o spre dreapta, apoi s-a înclinat pe două roți. A agățat în mers motocicleta unui polițist care mergea alături, motocicleta s-a învârtit, nimerind în alt polițist, care și-a modificat forma prea târziu și s-a izbit în parbrizul sedanului. Limuzina s-a ridicat în aer, a mai mers câțiva metri, după care a aterizat pe capotă.

— Oprește mașina! a țipat Dawson.

Eram deja cu mâna pe portieră înainte ca mașina să frâneze brusc. Am dat portiera de perete și nu am mai stat să mă gândesc ce o să creadă zecile alea de luxeni care începuseră să iasă din mașini. Nu-mi păsa.

L-am îmbrâncit pe unul în uniformă și m-am repezit la mașina răsturnată. Kat trăia, și o știam numai din faptul că încă mai respiram, dar asta nu însemna nimic. Putea să fie rănită, iar gândul că ar putea avea răni grave era suficient să-mi înmoaie genunchii.

Dawson și Dee erau chiar în spatele meu când am trecut de corpul strivit al luxenului aruncat de pe motocicletă și care acum abia mai pâlpâia.

În limuzină s-a văzut o lumină albă, intensă.

M-am oprit brusc.

Portiera din spate a zburat cu o așa forță în stradă, încât efectiv l-a rupt în două pe un luxen în uniformă de polițist. Cum ar fi, un luxen a devenit deodată doi luxeni, nu foarte bine legați.

— Doamne, l-a tăiat în două, a murmurat Dawson.

Chiar în clipa în care fratele meu spunea asta, din locul în care fusese portiera a țâșnit ceva albastru-roșu-alb, a zburat peste șosea și s-a izbit de un pin. Bătrânul copac s-a zguduit. Acele lui au căzut pe jos, peste silueta încețoșată care se prăbușise cu fața la pământ.

Sadi.

M-am uitat cu ochii holbați la limuzină și am văzut apărând pe asfalt o mână mică și delicată, apoi un braț subțire și o mânecă neagră.

Kat a ieșit singură prin locul în care fusese portiera. S-a ridicat în picioare și și-a dat părul de pe față. Din colțul gurii îi curgea un firicel de sânge, pantalonul ei era sfâșiat pe piciorul drept, și el plin de sânge.

Am pornit spre ea. M-a oprit cu trei cuvinte.

S-a uitat la mine, respirând adânc, în timp ce lumina albă, tivită cu roșu, îi învăluia brațele.

— Ei știu tot.

Dawson a înjurat, și amândoi ne-am cutremurat când am auzit. Dee a strigat, iar eu am ieșit din forma umană. Era ca și cum mi-aș fi scos paltonul. Jocul s-a terminat. Singurul gând pe care îl mai aveam acum era să-i scot naibii de aici pe cei la care țineam.

M-am întors repede spre șofer și am dat drumul Sursei, înainte să apuce să facă specialități de luxen pe fundul nostru.

Specia noastră nu e așa de simplu de ucis. Suntem ca niște iepurași Duracell extratereștri. Tot ne ridicăm și tot atacăm.

Lovitura trebuie să fie catastrofală. La fel ca și cu zombii – o comparație cu care Katy ar fi de acord –, o modalitate de a-i distruge e să le rupi capul. Alta e să-i lovești în inimă. O singură explozie a Sursei nu e mereu suficientă.

Șoferul s-a împleticit și apoi s-a tras în spate, aruncând și el micul lui glob de fericire, și l-am mai lovit o dată și încă o dată, direct în piept.

Loviturile multiple de Sursă dau rezultate.

Pe corpul șoferului a apărut o lumină albă, pulsând prin rețeaua de vene, apoi lumina s-a stins și șoferul s-a rostogolit ca o pungă de hârtie luată de vânt.

Dawson dăduse drumul furiei pe care o adunase în el și îl atacase pe un alt luxen în uniformă de polițist. Kat s-a întors spre limuzina strivită, cu brațele ridicate, și a așezat-o din nou pe roți.

Drăcia dracului!

Luxenul înalt, care nu prea vorbea, a ieșit repede din mașină, eu m-am repezit la el, am aruncat un fulger de lumină, dar acesta s-a oprit în șuvițele lungi de păr ale lui Kat, care se ridicaseră în aer. Aerul din jurul ei pârâia de energie statică.

Din mâna ei stângă a țâșnit o explozie de Sursă care l-a lovit pe luxen și l-a aruncat în aer. Nu s-a oprit, a mai trimis un fulger și încă unul, până când luxenul a rămas strivit de capota mașinii. Sub silueta lui inertă s-a format rapid o baltă de lichid incandescent.

O, am simțit tot felul de furnicături în anumite părți ale corpului când am văzut asta.

Kat s-a răsucit spre mine, cu ochii luminoși. În clipa aceea arăta ca o zeiță – zeița răzbunării.

Dacă nu ne aflam acum în toiul luptei, te lipeam imediat de copacul ăla.

Un colț al gurii ei s-a ridicat.

Ești așa de... Ai grijă în spate!

M-am întors și l-am prins pe luxen de braț.

Trădătoooo, a sâsâit el, făcându-mă probabil trădător.

Cum zici tu.

M-am aplecat puțin, l-am ținut bine în mâini, l-am ridicat în aer și l-am aruncat ca pe un frisbee. Luxenul s-a răsucit în aer și s-a lovit de un stâlp de telefonie. Lemnul a crăpat. Cablurile au plesnit și s-au împrăștiat peste tot scântei de curent.

Kat a trecut în goană pe lângă mine, dezlănțuindu-se asupra unui luxen care încerca să se strecoare prin spatele lui Dawson, care se ocupa de vreo doi. Nou-venitul s-a răsucit spre ea, a urlat, ținându-se de umăr, apoi a atacat-o.

Fata mea s-a ținut tare.

S-a ferit în ultima clipă, după care și-a repezit genunchiul în zona lui mediană, apoi l-a lovit cu pumnii când a aplecat capul. Sursa pârâia în palmele ei, căzând ca o cascadă direct în capul luxenului.

A mai căzut unul.

Fir-ar, era al naibii de magnifică.

Pe marginea drumului, Sadi își revenise și mergea împleticit. S-a sprijinit cu mâna de o mașină, ca să poată sta în picioare.

Kat a pornit spre ea, cu fața ei palidă plină de hotărâre. S-a aplecat, a luat portiera smulsă a limuzinei și a învârtit-o în aer ca pe o bâtă de baseball. Ușa a nimerit-o pe Sadi în piept, a dezechilibrat-o și a făcut-o să cadă într-un genunchi.

— Asta fiindcă ai fost așa de javră! A apucat-o de spate și a îmbrâncit-o. Și asta fiindcă ai avut impresia că ai voie să pui mâna pe mine.

Lovitura finală a venit din față, când i-a apucat capul și i l-a răsucit până în săptămâna următoare.

— Și asta pentru că ai îndrăznit să rostești numele lui Daemon.

Sadi a căzut în fund, cu picioarele sub ea, iar Kat s-a întors spre mine respirând precipitat.

La naiba, Kat, ce rea ești, aproape că mă sperii, deși ești fantastic de sexy.

A aruncat portiera jos.

— Nu cred că a murit, a spus.

Pare moartă.

A zâmbit.

— E un origin. Nici măcar nu știu cum aș putea să omor unu de-ăsta, dar chiar vreau să aflu.

Până să apuc să procesez informația, un luxen din spatele micii noastre caravane de mașini a venit în fugă spre noi, dornic să participe și el la petrecerea noastră minunată de ciomăgeală. Am făcut un pas înapoi, m-am uitat în jur, făcând contact cu Sursa, și am căutat arma perfectă.

Am simțit un val de energie zguduindu-mă, care a făcut să crape asfaltul și să răstoarne mașina. Sirenele au amuțit când valul de energie s-a izbit de pinii de lângă marginea drumului. Doi dintre ei au tresărit violent și au ieșit din pământ. Rădăcinile groase au rămas în aer, pline de pământ, și tot aerul s-a umplut de miros reavăn de sol vechi.

La pământ! am trimis eu mesajul, iar Kat și Dawson s-au trântit pe jos ca niște experți.

Pinii au zburat pe deasupra șoselei ca niște cârlige uriașe de rufe, luând cu ele un șir de siluete luminoase și proiectându-le în celălalt rând de pini.

Am lăsat brațele jos, m-am scuturat de tensiunea pe care o simțeam în umeri și am pășit în față. Erau câțiva luxeni care semănau cu niște insecte storcite de parbriz, acoperiți de lichid strălucitor. Nu aveau să se mai ridice curând, dar alții mai puteau.

Kat s-a săltat în picioare. S-a îndreptat și a arătat spre limuzină. Rolland se chinuia să iasă, rămas în formă umană.

— Omorâți-i! a strigat el, apoi a început să urle incontinuu în limba noastră maternă.

Mai erau cel puțin șapte în picioare, sau ceva de genul, și, în timp ce mă repezeam spre Kat și Dawson, îmi dădeam seama că situația nu e prea roz. Făcuserăm ceva pagube, mai scoseserăm din funcțiune pe câte unul, dar încă erau mulți. Prea mulți.

În tot timpul ăsta, Dee rămăsese nemișcată. Nu participase la luptă, nu ne sărise în ajutor. Stătea pe marginea șoselei, cu pumnii încleștați, uitându-se la luxenii care mai rămăseseră. Am întins mâna spre ea. Trebuia să vină cu noi. Era imposibil să nu vină. Oricât de mult ar fi fost atrasă de ei, noi eram totuși adevărata ei familie.

Dar ea nu s-a mișcat când ceilalți luxeni s-au apropiat de noi.

Dee?

S-a uitat la mine, a clătinat din cap și s-a îndepărtat un pas. Nu-mi venea să cred. Mă uitam la ea, simțind cum mi se strânge pieptul. Era imposibil să facă această alegere. Era imposibil.

Luxenii se apropiau.

E nașpa, a plutit vocea lui Dawson în capul meu. *E nașpa rău.*

Într-adevăr era, dar nu ne lăsam noi așa ușor. Am apucat-o de mână pe Kat, și ea m-a strâns, la rândul ei, motiv din care pe brațul meu a început să pulseze lumina. Am tras-o mai aproape de mine, în timp ce Dawson s-a așezat în fața ei. Nu că vreunul dintre noi ar fi crezut că nu se descurcă. Dar până la urmă noi eram mai puternici decât ea. Puteam să încasăm mai multe lovituri, și cu siguranță aveau să urmeze niște lovituri serioase...

Deasupra pădurii din apropiere s-a auzit ceva, ca și cum s-ar fi apropiat vreo sută de păsări cu aripi mari. Ne-am întors și noi, și luxenii, și am văzut șase elicoptere vopsite în culori închise zburând peste pinii înalți.

S-au întors pe o parte când s-au apropiat de șosea, toate cu ușile deschise, mai puțin unul care a zburat întâi în cerc, apoi și-a deschis ambele uși.

Am văzut filmul *Black Hawk Down* de mai multe ori. Știam ce urmează.

Din elicoptere au fost aruncate niște frânghii care au căzut spre pământ rotindu-se. În câteva clipe, în ușa elicopterelor au apărut soldații, îmbrăcați în negru, cu căști de protecție pe cap. Unii s-au agățat de frânghii și au început să coboare. Alții au îngenuncheat la margine, țintind cu niște arme care păreau un soi de aruncătoare de rachete în miniatură.

Aceeași armă o aveau și soldații care se apropiau pe șosea în fugă – arme cu energie pulsatorie. Arme mortale și pentru luxeni, și pentru hibrizi, și pentru origini.

La naiba!

KATY

Mă durea fiecare părticică a corpului. Situația ajunsese de la *ce tâmpenie!* la *mama mă-sii!* în doar câteva secunde. Eram în rahat până la gât.

Când soldații au început să inunde strada, cei doi frați au trecut în formă umană și m-au împins înapoi spre o mașină răsturnată. Nu aveam nicio șansă. Nu când ploua peste noi cu soldați.

Daemon mi-a strâns mâna mai tare când un luxen și-a luat avânt și a trimis un fulger de energie spre cel mai apropiat elicopter. Fulgerul l-a nimerit chiar sub elice. Elicopterul a făcut un viraj strâns, într-o ploaie de scântei, apoi a început să se învârtească haotic și a intrat în pini. Impactul a cutremurat pământul, iar valul de căldură venit de la fulger m-a lipit cu totul de mașină.

Unul dintre soldați a îngenuncheat și și-a pregătit arma. În capătul țevii s-a văzut o flacără albastră, apoi a țâșnit o lumină, asemănătoare cu cea de Sursă, numai că de un albastru strălucitor. Lumina l-a nimerit în plin pe luxen, incendiindu-l ca și cum ar fi fost lovit de fulger. S-a văzut o pală intensă, alb cu roșu, apoi luxenul a căzut pe spate. Când lumina luxenului s-a estompat, era evident că nu mai exista strop de viață în el.

S-a dezlănțuit iadul.

Din armele cu energie pulsatorie țâșneau lumini pe toată șoseaua, la fel ca luminile venite din Sursă. Din ambele tabere se pica pe capete, soldații și luxenii cădeau ca piesele de domino.

— Dumnezeule! a mormăit Daemon și m-a împins într-o parte.

Am nimerit în pieptul lui Dawson și în secunda următoare un șuvoi de lumină albastră a lovit mașina. Dawson m-a împins după mașină, încercând să mă îndepărteze, dar eu m-am ținut tare pe picioare, ridicându-mă pe vârfuri ca să-l văd pe Daemon.

Plecase printre mașinile abandonate, printre luminile albe și albastre care brăzdau aerul.

— Dee! a strigat el.

M-am uitat după sora lui și am văzut-o ceva mai departe pe șosea, aproape de Rolland, care mergea repede. Daemon se ducea spre ea, ferindu-se de fulgerele de lumină. Mi-a sărit inima din piept când o armă cu energie pulsatorie a trimis un proiectil care a explodat chiar la picioarele lui.

— Daemon!

Am vrut să mă duc după el, dar Dawson m-a prins din spate.

— O să te omoare!

M-a tras cu putere la pieptul lui și, când m-am zbătut să mă eliberez, m-a ridicat, pur și simplu, în brațe.

L-am apucat de brațe și am început să dau din picioare.

— Dă-mi drumul!

Dawson a continuat să mă tragă în afara șoselei, în timp ce Daemon a sărit peste o mașină, îndreptându-se repede spre sora lui. Dawson s-a întors, iar flăcările din apropierea limuzinei aproape mă orbeau.

— Doamne, Dumnezeule! a spus el în șoaptă. Uită-te la ei!

O clipă, nu am fost în stare decât să ne holbăm. M-a lăsat jos și și-a slăbit strânsoarea. Împărtășeam aceeași fascinație pură, poate morbidă.

Luxenii atacau unul după altul, și tot unul după altul erau doborâți de armele soldaților care alcătuiau acum o linie aproape impenetrabilă.

Luxenii erau perfect conștienți de existența armelor, dar păreau să nu priceapă chestia esențială, și anume că e suficientă o singură lovitură ca să-i doboare. Din partea mea, n-aveau decât să fugă spre soldați cât vor. Treaba lor.

Dar doi dintre soldați avansau în mijlocul șoselei, printre mașini, căutându-i pe luxenii care aveau destulă rațiune încât să încerce să fugă.

Unul dintre ei se îndrepta direct spre Daemon, care ajunsese la Dee, o prinsese de umeri și o scutura zdravăn. Rolland era pe marginea șoselei, mult prea aproape de ei. De aici încolo nu puteau să se întâmple decât chestii nasoale.

Singurul meu gând era cum să ajung la Daemon.

L-am lovit pe Dawson cu piciorul, iar acesta, luat prin surprindere, mi-a dat drumul. Am luat-o la fugă pe marginea șoselei, urmărită de înjurăturile lui. Am trecut printre un Hummer și un jeep, simțind o durere în picior.

Soldatul și-a pus un genunchi jos și a ridicat arma.

Ceva mai departe, în fața lui, Dee reușise să se elibereze de fratele ei, cu fața crispată.

— Nu!

— Te rog...

A prins-o din nou.

— Nu. Nu înțelegi! L-a îmbrâncit și el s-a împleticit puțin, mai mult de uimire decât de forța loviturii. Pentru prima oară în viața mea, nu mai *sufăr*. Nu-mi mai *fac griji*. Vreau să fie așa.

Am văzut lumina albastră pulsând pe gura țevii, dar nu mai puteam accesa Sursa. Eram secătuită, epuizată. Am făcut eforturi supraomenești să înaintez, mai mult decât dispusă să mor odată cu el.

Mai aveam doar vreo trei metri până la soldatul care se pregătea să tragă, când pe neașteptate a apărut altul în fața mea. M-am oprit brusc, mi-am pierdut echilibrul și am căzut în fund.

Țeava armei lui era chiar în fața mea.

— Nu mișca, s-a auzit o voce înfundată din cască.

Din arma celuilalt soldat a țâșnit lumina albastră, iar eu am început să țip, îngrozită. Daemon s-a răsucit, încercând să-și acopere sora cu trupul lui, dar ea s-a îndepărtat de el. Proiectilul a trecut prin mașini, îndreptându-se în viteză spre locul în care erau Daemon și Dee, spre țintă.

În spatele lor, Rolland a primit lovitura în plin, iar forma lui umană dispărea și apărea intermitent. A căzut pe spate și s-a izbit cu capul de asfalt. Lumina care îl înconjura s-a intensificat o dată, apoi n-a mai fost nimic.

Soldatul nu îl țintise pe Daemon – iar Daemon rămăsese cu ochii mari și privirea fixă, respirând precipitat.

Dee a avut o ezitare, apoi s-a întors, a trecut în forma luminoasă și s-a pierdut printre pinii deși. Lumina albastră se reflecta printre copaci, urmărindu-i retragerea. Daemon s-a întors, cu gândul de a se duce după ea, dar s-a oprit când m-a văzut pe mine. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Dawson apropiindu-se de locul în care eu stăteam pe jos.

— Ți-am spus să stai deoparte, a mârâit el printre dinți, cu ochii la soldatul care avea pușca îndreptată spre mine.

— Parcă tu ai stat deoparte, am țipat eu la el.

Celălalt soldat îi făcea semn cu pușca lui Daemon, forțându-l să vină în locul unde eram noi. Când a ajuns, s-a lăsat încet jos.

— Nu mișca! a lătrat soldatul.

Daemon a continuat mișcarea, furios, aruncându-i soldatului o privire care spunea *îndrăznește să mă oprești.* M-a apucat de umeri și m-a ridicat în picioare, iar degetul soldatului a tresărit pe trăgaci. Daemon m-a tras la adăpostul brațelor lui, așezându-mă în așa fel încât aproape nu se mai vedea nimic din mine.

Pe obrazul lui Dawson a tresărit un mușchi.

— Rahat!

S-au auzit alte pale de elicopter și în câteva secunde a mai apărut un Black Hawk deasupra pinilor, care a aterizat în mijlocul străzii, la numai câțiva metri de noi, stârnind pale de vânt care îmi zburau părul, așa cum stăteam ascunsă la pieptul lui Daemon.

Eram epuizată, ruptă, stoarsă ca un burete, știam că s-a terminat cu noi. Cu toți trei. Dacă deschideau focul, era gata. Începusem să am o stare de greață. Aș fi vrut să închid ochii, dar mi se părea că ar fi un semn de lașitate.

S-a auzit un scrâșnet metalic, ușa elicopterului a glisat încet, dând la iveală persoana care stătea acolo în genunchi, cu ochii la noi. Așteptând. Ca întotdeauna.

Nancy Husher.

CAPITOLUL 10

DAEMON

Au existat momente în viața mea când am avut impresia că nu poate fi nimic mai nașpa decât în clipa aceea, cum ar fi momentul ăsta, când Dee a fugit cu circul nenorocit al luxenilor.

Dar de fiecare dată s-a demonstrat că mă înșelam foarte tare. Nancy se uita la noi cu ochii ei întunecați, cu fața aia pe care nu se citea nicio emoție, perfect goală de expresie.

Dawson a tras o înjurătură și a vrut să se miște, dar Nancy a început să vorbească înainte ca el să poată face ceva care s-ar fi terminat cu explozii și dezastru total.

— Dacă vreți să trăiți, a spus ea cu vocea aia seacă, vă urcați naibii în elicopterul ăsta. Acum.

Chiar nu aveam de ales. Fie ne împotriveam, și atunci ne doborau cu armele lor, fie urcam în elicopter. După care, ce? Săream din lac și nimeream direct în puț. Numai că una dintre opțiuni implica o moarte imediată, iar cealaltă o moarte mai târzie, probabil. Iar dacă era mai târzie, aveam timp să ne mai gândim cum am putea ieși din mizeria asta.

I-am aruncat o privire lui Dawson care spunea *calmează-te!*, și o clipă am crezut că o să spună *să le ia dracu' pe toate!*, dar și-a îndreptat umerii și apoi a pornit spre elicopter.

M-am întors spre Kat, i-am prins privirea, și în ochii ei cenușii, pe lângă îngrijorare, epuizare și durere, am văzut frica. Privirea ei și faptul că nu puteam să fac nimic în clipa asta m-au rănit adânc.

Am aplecat capul spre ea și i-am sărutat ușor buzele.

— O să fie bine.

Kat a dat din cap.

— Ce drăguț! a remarcat Nancy.

Am întors capul spre ea, rânjind.

— Mai ții minte cum s-a terminat ultima oară, când credeai că ne ai sub control?

Pe fața ei întotdeauna calmă a trecut un fulger de mânie.

— Crede-mă. N-am uitat deloc.

— Bine, am mârâit eu și am urcat-o pe Kat înăuntru, lângă Dawson.

A tras-o mai spre el, ca să urc și eu, peste Nancy. Femeia s-a dat înapoi, s-a așezat pe banchetă și s-a uitat la mine.

— Dar de data asta se va termina altfel, a spus.

— Oare? M-am băgat în fața ei și am vorbit încet, doar pentru ea, fiindcă oricum zgomotul elicelor îi împiedica pe ceilalți să audă: De fapt, da, pentru că de data asta o să mă asigur că ești moartă.

Nancy a înțepenit, eu m-am retras și am întins mâna spre Kat. Dawson i-a dat drumul să vină la mine și Nancy nu a spus nimic. A lăsat capul pe spate și a închis ochii. Femeia asta era mai tare ca mine, dacă e să ne gândim.

Am strâns-o pe Kat lângă mine și Dawson s-a așezat lângă ea. Au mai sărit în elicopter doi soldați, care s-au așezat lângă Nancy. Unul s-a aplecat în față și i-a făcut semn pilotului să decoleze.

În clipa în care elicopterul s-a ridicat, Kat a strâns din ochi. Și-a pus pe pieptul meu pumnul încleștat și s-a cutremurat. Inima îi bătea prea tare. Nu era fan al zborului, și probabil că acum, în elicopter, era pe punctul de a o lua razna.

Fără să-mi iau ochii de la Nancy și lingăii ei, am ridicat-o pe Kat și am așezat-o pe genunchii mei. Am luat-o în brațe, cu o mână pe ceafa ei, și am așezat-o în așa fel încât inima ei să fie lipită de mine.

Unul dintre soldați și-a sprijinit arma pe podea, între picioare, și și-a scos casca. Și-a trecut mâna prin părul șaten-nisipiu, și-a descheiat uniforma la gât și a deschis ochii.

Ametist.

O javră de origin.

Evident, unul dintre produsele de succes ale lui Nancy, precum Archer și Luc. Nu puteam să citesc nimic din gândurile individului, așa cum nu putusem nici cu Archer, până să aflu ce era. La fel și cu Luc. Îmi dădusem seama de la început că e ceva în neregulă cu puștiul ăla, numai că nu știam ce. Iar Sadi am crezut că e luxen.

Un alt talent de origin, presupun, să pară altceva decât sunt. Erau o groază de chestii pe care nu le știam despre ei, dar în clipa asta mă durea în cot.

Am aplecat capul, tot cu ochii la cei trei din fața mea, și i-am vorbit lui Kat la ureche. I-am spus tot felul de tâmpenii. I-am povestit ultimul episod din *Vânătorii de fantome*, i-am spus că aș vrea să ne ducem să vedem odată azilul abandonat. I-am povestit cum l-am convins la un moment dat pe Adam că-l văzusem pe Omul-Molie într-o noapte când stăteam de veghe să nu apară arumii. Apoi i-am amintit că mai e doar vreo lună până la Halloween și trebuie să facem rost de costume de Gizmo și de gremlin. I-am spus tot felul de nimicuri, încercând s-o fac să nu se mai gândească unde suntem și că zburăm Dumnezeu știe

unde. A funcționat, într-o oarecare măsură. Ritmul inimii ei s-a mai potolit și a slăbit puțin strânsoarea pumnilor.

Nimeni n-a mai spus ceva în timpul zborului, în afară de mine, care vorbeam cu Kat. De fapt, nici n-ai fi putut auzi ceva decât dacă vorbeai chiar la urechea cuiva. Huruiala elicopterului făcea să ne vibreze corpurile, de parcă ne-am fi aflat într-o tobă de oțel.

Nu aveam idee de cât timp eram în aer. Poate vreo oră, după care elicopterul s-a înclinat într-o parte, și am fost aproape sigur că deja Kat începuse să se roage în surdină. În oricare alt moment, asta m-ar fi făcut să râd, dar acum eram îngrijorat la maximum.

Ce ne mai aștepta acum? O să ne închidă iar? Mă uitam la Nancy, care deschisese ochii și își netezea pantalonii ei negri, și mă îndoiam că vrea să ne țină în viață. Obsesia ei de a crea rasa perfectă, prin încrucișarea hibrizilor cu luxenii, nu mergea chiar așa departe. Ar fi trebuit să ne treacă multe cu vederea. La urma urmelor, evadaserăm, doborând o groază de soldați, fuseserăm implicați în distrugerea unui oraș și ne expuseserăm chiar înainte de invazia luxenilor.

La naiba, ceea ce făcuserăm noi putea să aibă o oarecare legătură cu faptul că luxenii aleseseră acest moment ca să apară aici.

Pe de altă parte, dacă ar fi vrut să ne omoare, putea foarte bine să o facă undeva, pe o stradă din Coeur d'Alene, deci habar n-aveam ce are de gând.

Elicopterul a aterizat și ușile s-au deschis imediat. Când Kat s-a îndepărtat puțin de mine, am apucat să mă uit afară. Nu am văzut decât un gard înalt cu sârmă ghimpată și, în spatele lui, la distanță, un munte cenușiu. Poate Munții Stâncoși?

Unul dintre soldați a coborât și ne-a făcut semn să ne dăm jos. Întâi a ieșit Dawson, apoi Kat. Am ținut-o între noi și, după

ce am pus picioarele pe pământ, am luat-o imediat de mână. Când m-am uitat mai bine în jur, nu mi-a plăcut deloc ce vedeam.

Era clar că ne aflăm într-o bază militară, una imensă, care se întindea cât vedeai cu ochii. Șiruri după șiruri de buncăre și avioane și tancuri și tot felul de alte inconveniente majore în fața unei eventuale evadări. În fața noastră era o clădire mare și înaltă, în formă de U.

Și o groază de soldați împuțiți.

Unii în uniforme. Alții în echipament negru, ca cei de pe șosea. Aveam bănuiala că erau soldați ultra-speciali.

— Bine ați venit la Baza Aeriană Malmstrom, a spus Nancy, luând-o înaintea noastră.

Când am trecut prin fața soldaților înșirați, mă așteptam s-o salute. N-au făcut-o.

— Toată baza e perfect închisă. Nu intră și nu iese nimeni, nici măcar luxenii.

I-am privit spatele cu ochii mijiți.

Doamne, femeia asta are o țintă desenată chiar pe cap. Nu numai pentru ce i-a făcut lui Kat, dar și pentru ce i-a făcut fratelui meu, lui Beth, pentru toate viețile pe care le atinsese cu mâinile alea perverse.

Nu mă încânta ideea să iau viața cuiva, nici măcar pe a cuiva ca ea. Dar al naibii să fiu dacă nu ardeam de nerăbdare să ajung la momentul în care o să-i plătesc înzecit pentru toate.

— De ce ne-ai adus aici? a întrebat Dawson.

Nancy continua să meargă cu pas rapid.

— O să vedeți că baza este pregătită bine pentru specia voastră.

Adică era dotată cu onix și diamant pe post de arme și cu o mulțime de lucruri încântătoare pe care cei de la Daedalus le scorniseră în atâția ani.

— Asta nu îmi răspunde la întrebare, a replicat Dawson.

Nancy s-a oprit în fața unor uși duble de oțel. Era clar că n-o să intrăm pe ușa principală. S-a întors puțin spre noi și, pentru prima oară de când o cunoșteam pe femeia asta, am văzut în ochii ei ceva ce nu mai văzusem niciodată.

Frică.

Ce mama...?

Ușile de oțel s-au deschis larg, cu un scrâșnet metalic, dând la iveală un tunel iluminat și pe cineva care stătea în mijloc. Cu mâinile băgate în buzunarele unor blugi tociți și rupți.

Kat a tresărit de uimire, lovindu-se de mine.

— Era și timpul să veniți. Chiar mă plictiseam. Luc a început să se legene pe călcâie, zâmbind larg. Dar am impresia că lipsește unul, Nancy.

Nancy s-a încordat și a respirat adânc, pe nas.

— Dee a plecat cu luxenii. E controlată de ei.

Lui Luc i-a pierit zâmbetul de pe față.

— Ei, asta-i nasol.

„Nasol" nu era nici pe departe cuvântul potrivit, dar eu nu reușeam deloc să pricep ce era aici. Am clătinat din cap, cu ochii la el.

— Ce dracu' se întâmplă aici, Luc?

El a ridicat o sprânceană.

— N-ar fi mai bine întâi un „mulțumesc"? Ce zici? Până la urmă, eu v-am salvat fundul, nu? Chiar mi-ar plăcea să primesc o mulțumire. Poate și o îmbrățișare. Într-un fel, simt nevoia.

— Unde e Beth? Dawson a făcut un pas în față, părând să uite că Nancy era *chiar* acolo; nu că i-ar fi păsat. Te rog, spune-mi că nu e...

— Calmează-te, a răspuns Luc, scoțând mâinile din buzunar. E bine. De fapt, e aici. Sunt convins că unul dintre... oamenii

ăștia minunați – a făcut un gest spre soldații în uniforme din fața ușii –, despre care chiar nu știu ce misiune au, o să te conducă la ea.

Dawson a dat să se întoarcă, iar unul dintre soldați s-a apropiat. M-am repezit la el și l-am luat de umăr.

— Stai puțin, am intervenit eu, înainte ca fratele meu să o ia la sănătoasa. De ce naiba ai adus-o aici, Luc?

I-a revenit zâmbetul.

— E bine-bine-foarte bine, Daemon. Nu e cazul să faci pe Hulk cu cineva. Sunteți în siguranță aici. Nancy nu va fi o problemă. Nu-i așa? a întrebat-o el pe femeia care își ținea buzele strânse.

După cum arăta, ai fi zis că are înfipt ceva extrem de inconfortabil într-un loc stânjenitor.

Faptul că nu a răspuns nu m-a liniștit, dar chiar dacă ar fi spus „nu", tot nu m-ar fi convins. Nu am făcut nicio mișcare. Nici Kat nu s-a mișcat, în schimb Dawson era gata să facă pe maratonistul.

Luc a oftat și a ridicat mâinile.

— Uite, nu e nici capcană, nici test, nici experiment. Și Archer e aici. De fapt, ne așteaptă, și sunt mai mult decât dispus să vă explic totul, dar n-am de gând s-o fac aici. Cu atât mai mult cu cât înainte de a veni voi am descoperit niște pachete de Lunchables, și am de gând să fac un bufet delicios cu șuncă și cașcaval pe biscuiți.

M-am uitat fix la el.

— Ce? Sunt acolo și biscuiți Oreo, a replicat el. O chestie mișto de tot.

— Doamne, aveai *atâta* potențial, a mormăit Nancy încet.

Luc și-a întors spre ea ochii violeți și i-a vorbit încet, încât noi aproape că nu-l auzeam.

— Și tu chiar mă calci pe nervi. Nu cred că îți dorești asta, nu?

Să fiu al naibii dacă femeia aia nu s-a făcut albă ca hârtia la față. M-am uitat la Kat, să văd dacă a observat și ea, iar după ochii ei mari mi-am dat seama că observase.

Totuși ezitam.

— Pachetele alea de Lunchables au și Capri Sun, a adăugat Luc. Punci de fructe. Ăștia de la Lunchables nu se încurcă.

Frate, orice aș fi făcut sau orice hotărâre aș fi luat în clipa aia, tot era un risc, iar cu Luc niciodată nu știam ce e. Nimeni nu cred că știa. Singurul lucru cert era că nu prea aveam de ales.

Mi-am fixat privirea pe el.

— Dacă încerci să ne păcălești, jur pe...

— Tată, pe Fiu și pe Sfântul Duh că o să mă omori sau ceva, m-a întrerupt el. Am priceput. Și cu toate că nu par destul de îngrijorat, să știi că sunt. Deci, copii, acum putem să ne punem în mișcare?

Am respirat adânc și mi-am luat mâna de pe umărul lui Dawson. Soldatul l-a așteptat. Nancy s-a dat la o parte, permițându-le să treacă. Nu îmi plăcea asta, dar el nu avea decât un gând – Bethany. Nu a întors nicio clipă capul.

La fel cum făcuse și Dee.

Când m-am gândit la sora mea, am simțit o greutate pe umeri, am respirat iar adânc și am luat-o pe Kat de mână. Ea mi-a strâns mâna imediat, strecurându-și degetele printre ale mele.

— Bine, am spus. Să facem și asta.

Luc a bătut din palme și s-a răsucit pe călcâie. Am pornit prin tunel, spre dreapta, în timp ce Dawson se dusese în partea opusă. Locul ăsta îmi amintea de Zona 51. Coridoare largi. O groază de uși închise. Un ciudat miros de antiseptic.

Într-un fel, era mai bine aici decât cu ceilalți luxeni. Cel puțin pe dușmanul ăsta, cu toate chestiile lui, îl cunoșteam.

Luc a deschis o ușă dublă și a ținut-o cu mâna. Nancy a intrat după el și, așa cum spusese, în capătul unei mese lungi era o cutie de Lunchables. La celălalt capăt stătea Archer, cu picioarele urcate pe masă și cu mâinile sub cap.

Când s-a închis ușa după noi și am văzut că numai Nancy a intrat, mi-am dat seama că se întâmplă ceva ciudat. Înainte, femeia asta nu circula decât însoțită.

— Ești teafăr, a spus Kat ușurată, după care mi-a dat drumul la mână și s-a îndreptat spre masă. Am fost foarte îngrijorată.

Archer și-a dat picioarele jos și s-a ridicat. În clipa următoare, a strâns-o pe Kat în brațe.

— Ți-am spus să stai acolo. Dar tu, nu, n-ai vrut să mă asculți. S-a uitat la mine peste capul ei: I-am spus clar să rămână acolo.

Luc s-a strâmbat.

— Pe mine de ce nu mă îmbrățișează nimeni?

Toată lumea l-a ignorat.

— Scuze.

Vocea lui Kat era înăbușită.

— Trebuia neapărat s-o fac, înțelegi?

— Înțeleg. Dar, fir-ar să fie, fato, putea să se termine nasol, i-a răspuns Archer. Putea să ne ia naiba pe toți, și după aia cine mă mai ducea pe mine la Olive Garden să mănânc grisine de-alea interminabile?

Kat a râs, dar râsul ei era cumva gâtuit.

Am rămas pe loc, încercând să mă conving că fierbințeala aia nesuferită pe care o simțeam venea de la o indigestie, nu de la gelozie. Sigur nu era gelozie, fiindcă Archer nu se compara cu mine.

Dar chiar trebuia s-o îmbrățișeze așa de mult? Și așa de strâns? Hai, las-o naibii!

Ochii violeți ai lui Archer mi-au întâlnit privirea peste umărul ei. *Păi, da. Cam da, trebuia.*

Am mijit ochii. *Nici acum nu te plac.*

El a zâmbit, s-a retras din îmbrățișare, apoi a tras un scaun.

— Am impresia că ești gata să cazi din picioare. De ce nu stai jos?

Kat părea într-adevăr epuizată când s-a lăsat pe scaunul ăla pliant de metal.

— Ce se întâmplă, băieți? Cum de sunteți toți aici, și cu *ea*?

Archer s-a așezat pe scaun, după ce mi-a aruncat o privire.

— Unde e Dee?

M-am așezat și eu lângă Kat, simțindu-mă tot mai încordat. După ce m-am așezat, am văzut tensiunea de pe fața lui Archer, parcă i se aduna în ochi.

— Ea...

Am clătinat din cap, neștiind cum să explic ce s-a întâmplat cu ea.

El și-a încleștat pumnii pe masă.

— Nu e... nu e *pierdută*, nu?

— Nu, a spus Kat. E altfel. Cum s-ar spune, joacă în cealaltă echipă.

Archer a deschis gura, dar apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului și a închis-o la loc. Nu îmi dădeam seama cam cât știau ei din toată povestea asta, dar nu aveam de gând să vorbesc înainte să aflu ce naiba se întâmplă aici.

M-am întors spre Luc și am ridicat o sprânceană când l-am văzut cum își pune tacticos șuncă și brânză pe biscuiți.

— Ce se întâmplă aici? am întrebat eu.

— Nancy o să se poarte frumos, a spus el, împingând felia de brânză mai spre mijloc.

Ea se așezase lângă Luc și părea că e gata să spargă ceva. Mi-a întâlnit privirea.

— Crede-mă, a mârâit, dacă ar fi după mine, acum toți ați fi morți.

Luc a țâțâit încet.

— Ei, asta nu e frumos.

Nu înțelegeam. În timp ce Luc a început să mănânce, m-am aplecat spre ea.

— Și de ce nu ne omori?

— Să zicem că fiecare are un călcâi al lui Ahile, iar eu l-am descoperit pe al ei, a spus Luc și s-a apucat să-și pregătească un alt biscuit. Nu-i prea frumos. Nu e ceva în care aș fi vrut să-mi bag nasul. Dar, asta-i viața.

Asta nu clarifica nimic.

Kat s-a apropiat de mine.

— Cum ați ajuns toți aici?

— Am reușit să mă întorc la cabană. Și după ce i-am povestit lui Luc ce s-a întâmplat la magazin, ne-am gândit că ar fi cazul să plecăm, a explicat Archer. Dar nu am mai avut timp, că a apărut Daedalus.

Buzele lui Nancy erau acum o linie subțire.

— Și-a imaginat că ne-a prins. Luc a pus un mini-biscuit Oreo peste biscuitul garnisit cu brânză și șuncă și, frate, mi s-a părut chiar grețos. Dar..., a continuat el.

— Ai spus că o să faci ceva în legătură cu asta, a spus Kat, uitându-se la Nancy, care nu zicea nimic. Că o să găsești o modalitate de a ne descurca cu Daedalus. Ai găsit ceva?

— Sunt o persoană care are multe relații, a spus Luc cu gura plină de porcării. Când ne-au spart ușa și Nancy a intrat în casă ca și cum era cea mai tare din parcare, i-am arătat clar ce multe relații am eu.

— Cum? am întrebat eu, cu ochii la Nancy.

— Cum ți-am spus, fiecare are un călcâi al lui Ahile. Al lui Nancy e foarte evident. Luc a înfipt paiul în cutia de Capri Sun, apoi a continuat: Singura chestie din lumea asta de care îi pasă ei și pentru care și-ar arunca toată familia în fața tancului – dacă

are familie, fiindcă eu pot să bag mâna în foc că a ieșit dintr-o găoace – sunt puii de origin.

— Puii de origin? am repetat eu.

— Micah? La ăștia te referi? a întrebat Kat.

Luc a dat din cap.

— Dap.

— Amuzant e că cei mai mulți dintre hibrizii și originii mai mari, ăia care s-au dus cu ea să vă recupereze pe voi, nu sunt prea încântați de tratamentul primit la Daedalus, a spus Archer și a zâmbit, dar fără veselie. Cei loiali, în fine...

— Nenorociți, a șuierat Nancy. Voi știți de cât timp a fost nevoie ca să cultivăm ceva așa de loial și așa de verificat...

— *Ceva?* a ridicat vocea Kat. Vezi, asta nu e în regulă cu tine. Hibrizii și originii nu sunt *ceva*. Sunt ființe vii, care trăiesc și respiră.

— Tu nu înțelegi. Nancy i-a aruncat lui Kat o privire întunecată. Niciodată nu ai creat ceva.

— Și tu ai creat? Numai fiindcă ai forțat două persoane să facă un copil, pe care apoi să-l iei tu, nu înseamnă că ai creat ceva.

Buzele lui Kat se strânseseră de furie.

— Nu ești tu mama lor. Tu nu ești decât un monstru pentru ei.

Pe fața lui Nancy a trecut fugar o expresie care semăna cu durerea.

— Oricum ar fi, pentru ea ei înseamnă enorm, iar eu știu unde sunt ținuți, a explicat Luc, înghițind și ultimul biscuit. Nancy, iubito, spune-le ce voiau să facă barosanii.

Ea se ținea strâns de marginea mesei.

— După sosirea luxenilor, mi s-a cerut să desființez proiectul Daedalus.

— Să-l desființezi? a șoptit Kat, dar eu mi-am dat seama ce a vrut să spună.

Cred că și Kat își dăduse seama, dar nu-i venea să creadă.

— Mi s-a spus să abandonez programul și să distrug tot, a explicat Nancy.

— O, Doamne! a murmurat Kat.

Am închis ochii. Să desființeze. Să distrugă tot. Cu alte cuvinte, primise un ordin de la cineva aflat pe o treaptă mai sus ca ea în lanțul trofic să șteargă orice urmă a programului.

— Ți-au spus să-i omori?

Ea a dat din cap, expirând zgomotos.

— Spuneau că ar fi o contestare plauzibilă. Că lumea nu trebuie să afle că noi nu numai că știam de existența acestor forme de viață extraterestre, ci mai și lucram cu ele de zeci de ani.

— Doamne! Mi-am trecut mâna peste frunte. Nu numai pe copii, nu? Și pe luxenii ăia care erau acolo de bunăvoie. Pe ăia care vă dădeau voie să faceți teste? Și chiar și pe cei care nu fuseseră asimilați după standardele voastre?

— Da, a răspuns ea.

— Sigur, nu era o problemă pentru ea să-i termine. În fond, sunt dispensabili, cel puțin după ea. Dar originii? Luc a clătinat ușor din cap. Asta nu putea să facă.

Am ridicat o sprânceană. Femeia aia chiar avea pe undeva, prin piept, o inimă?

Luc a început să râdă, citindu-mi gândul.

— Nu, Daemon, nu are inimă. În sensul că nu s-a atașat ca o persoană oarecare de o clasă plină de niște ciudați mici, dar bizar de adorabili. Ea nu voia să se piardă rezultatele muncii ei, așa că i-a luat din Zona 51 și s-a gândit să-i ascundă.

— Dar nu i-a ascuns? a întrebat Kat, dându-și părul după ureche.

El a clătinat din cap.

— Cum am mai spus, am al naibii de multe relații. Știu unde sunt și știu cât de mult își dorește Nancy să se întoarcă la ei

după ce se termină cu toate astea, presupunând că o să mai fim cu toții în viață, și să facă din micii ciudați niște ciudați mari.

— Așa cum am făcut cu tine? a întrebat Nancy.

Luc i-a arătat degetul.

— Nancy știe că dacă ne atinge măcar cu o floare, sau chiar și dacă se uită într-un fel care să mă enerveze...

Indiferența obișnuită pe care o afișa întotdeauna i-a pierit de pe față ca o mască. S-a aplecat în față, cu ochii lui violeți arzând ca diamantele, când Nancy s-a întors spre el.

În clipa aia l-am văzut pe acel Luc care era în stare să-l facă pe un om matur să facă pe el, pe acel Luc împotriva căruia nu mi-aș dori să fiu, iar acel Luc avea o față chiar înfricoșătoare.

— Știe că aș avea grijă să-i omor pe toți, unul câte unul, a spus el, cu o voce joasă. Iar dacă oamenii mei nu primesc un semn de la mine, adică dacă nu voi putea da telefon la timp, o să moară cu toții. Și după aia Nancy n-o să mai aibă nimic.

Doamne, Dumnezeule!

Kat se uita cu ochii mari la puștiul ăsta ca și cum nu-l mai văzuse niciodată.

Nu aveam niciun dubiu că Luc era capabil să facă asta. Oricât de urât sau de nedrept ar fi fost, ar fi făcut-o, dar în același timp nu-mi venea să cred că i-ar putea lăsa pe copiii ăia din nou în mâinile lui Nancy.

Și mă întrebam dacă ea chiar crede asta. Pe de altă parte, avea de ales?

— De ce n-ai omorât-o, pur și simplu? l-am întrebat eu.

— Avem puțin nevoie de ea, a explicat Archer. Cel puțin, avem nevoie de guvern, de un loc sigur în care să stăm până... să sperăm că „până" și nu pentru totdeauna. Trebuia să vă luăm și pe voi de acolo, iar noi...

— Oricât de super-tari suntem, a intervenit Luc, revenind iar la fața aia de origin-mafiot nu prea înfricoșător.

Archer s-a uitat la el calm.

— Era destul de greu să luptăm cu atâția luxeni. În clipa asta, ne-am făcut frate cu dracu'.

— Pe bune, chiar cu dracu', a râs Luc.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am trecut mâna prin păr. Se pare că Luc o ținea pe Nancy în lesă. Îmi treceau prin cap o grămadă de chestii.

— Și acum? a întrebat Kat, atrăgându-mi atenția. Trebuie s-o îndepărtăm pe Dee de ei.

Asta m-a făcut să-mi doresc să-mi tatuez numele ei pe frunte.

— Și trebuie să ne gândim cum putem să oprim toate astea, să...

Și asta m-a făcut să-mi doresc s-o încui undeva, într-un dulap, de exemplu.

— Ce trebuie acum e să vă odihniți și eventual să mâncați, a întrerupt-o Archer, uitându-se la mine. Amândoi. Asta e prioritatea.

— S-au întâmplat niște chestii. Niște chestii pe care sunt convins că Nancy de-abia așteaptă să vi le povestească, dar nu acum. Luc s-a întins spre ea și a bătut-o ușurel pe mână, ca pe un copil. Dar acum vrea neapărat să vă spună ceva.

Nancy a strâns nervoasă din fălci.

Am rânjit.

— Mă îndoiesc că poate să-mi spună ceva care să mă intereseze.

— De fapt, a spus Luc sacadat, cred că asta v-ar interesa pe tine și pe Kat.

Kat s-a încordat.

— Ce mai e?

— Spune-le, s-a întors el plin de încântare spre Nancy, dar când a văzut că nu vorbește, vocea i s-a înăsprit. Spune-le adevărul.

Rahat! Am simțit că-mi cade stomacul în prăpastie.

— Adevărul despre ce?

Nancy ținea buzele strânse.

Archer s-a ridicat, încrucișându-și brațele la piept, ca și cum se pregătea de bătaie, iar mie nu-mi plăcea deloc situația asta.

— Ce naiba? Vorbește odată! i-a cerut el.

Răbdarea mea se subțiase ca o ață.

Nancy a inspirat adânc și și-a îndreptat spatele.

— După cum știți, la Daedalus s-a lucrat la multe seruri înainte să găsim varianta de succes, iar în anumite cazuri... S-a oprit și s-a uitat la Luc, care i-a zâmbit vesel. Succesul s-a dovedit a fi în final un eșec. Am avut, de exemplu, serul Daedalus, pe care i l-am administrat lui Beth și lui Blake și așa mai departe.

Kat a început să respire precipitat auzind numele jigodiei care speram că acum putrezește într-un colț de iad. Mă enerva și simpla pronunțare a numelui ăstuia în prezența ei. Kat îl omorâse în legitimă apărare, dar eu știam că și acum o afecta asta.

— Apoi, desigur, a fost serul Prometeu, a spus ea, cu ochii aprinși, ca un copil care a găsit ouăle ascunse de Paști. Serul pe care l-am administrat oamenilor care au suferit mutațiile de la voi.

— Poate vrei să spui oamenilor cărora ne-ai obligat tu să le aducem mutații, am înfruntat-o eu.

— Serul Prometeu a fost administrat *voluntarilor* care au suferit mutații și hibrizilor din care a apărut ultima serie de origini, a explicat ea, uimindu-mă.

— Stai! a intervenit Kat. Când eram noi acolo, tocmai făceați teste.

Luc a clătinat din cap.

— Vrea să spună că oamenii care au suferit accidental mutații de-a lungul anilor au primit serul ăsta. Nu e vorba de

cei cărora Daemon le-a produs mutații acolo, ci de cei ca tine sau ca Beth, oameni care au fost vindecați de un luxen.

Eram complet derutat.

— Deci făceați teste cu serul ăsta pe oameni cu mutații forțate?

— Am mai spus, erau *voluntari*, l-a corectat ea.

Și eu eram gata să mă ofer voluntar să dau un picior în capul cuiva.

— OK. E o informație foarte interesantă, dar total inutilă pentru mine.

Pentru prima oară de la încântătoarea noastră revedere, pe buzele lui Nancy a apărut un rânjet.

— Serul Prometeu e diferit de serul Daedalus. Datorită lui, omul care a suferit mutația, hibridul, nu rămâne legat de luxen.

Am lăsat capul într-o parte.

— Așa…

— Când tu ai vindecat-o pe Kat și doctorul Michaels ne-a anunțat că e bolnavă, nu am folosit serul Daedalus.

Kat a înțepenit.

— Ce? El a spus…

— Tu ai impresia că el știa ce îi dăm noi?

Ochii ei întunecați se fixaseră asupra lui Kat.

— El a crezut ce i-am spus noi și gata. I-am dat serul Prometeu, și pe ăsta ți l-a administrat ție.

Privirea ei s-a îndreptat din nou asupra mea.

— Același ser pe care l-am administrat celor cărora le-ai produs tu mutații.

— Nu. M-am aplecat în față. N-are nicio logică. Când Kat a fost împușcată…

— Ți-a fost rău. Ai crezut că o să mori? O, scutește-ne de dramatismele astea! s-a strâmbat Nancy, dându-și ochii peste cap. Asta pentru că adevărata ta legătură cu ea e la nivel

emoțional. O iubești. A scuipat cuvântul cu „i" ca și cum ar fi fost vorba de o boală venerică. Da, atâta am înțeles și noi. Toate prostiile astea cu dorința adevărată și nevoia adevărată.

— Perfect, bravo ție, dar eu chiar eram pe moarte.

A clătinat din cap.

— Erai slăbit și nu te simțeai bine, dar dacă ea ar fi murit, tu trăiai în continuare. Te făceai bine. Viața mergea mai departe. Dar n-ai ajuns până acolo pentru că, evident, a vindecat-o altcineva.

Kat a scos o mică exclamație de uimire.

M-am ridicat în picioare. Aveam impresia că se clatină podeaua cu mine. Mi-am strâns genunchii. Mă șocase complet, nu-mi venea să cred ce spune.

Nancy a respirat adânc.

— Viețile voastre nu sunt legate așa cum credeați voi. Dacă unul dintre voi moare, celălalt o să simtă – o să simtă totul, până la ultima suflare, până la ultima bătaie de inimă –, dar apoi cel care credea că o să moară va începe iar să respire și inima lui își va relua bătăile.

Capitolul 11

KATY

După ce bombița a fost aruncată asupra noastră, niciunul nu a mai avut prea multe de spus. Ajunsesem la limită cu minciunile și cu comentarea lor.

Creierul meu era supra-încărcat, se învârtea în cerc în jurul celor spuse de Nancy, în jurul lui Dee, unde erau mama și prietenii mei, dacă Luc avea într-adevăr control asupra lui Nancy și ce ne mai rezerva viitorul.

Eram terminată.

Daemon era terminat.

Archer a făcut un popas înainte de a ne conduce la camera noastră. A bătut scurt la o ușă și apoi a deschis-o, fără să mai aștepte răspuns. Din fericire, n-a rămas niciunul dintre noi marcat pe viață.

Dawson stătea în picioare la capătul patului în care era Beth. Probabil că i-am întrerupt din ceva, dar zâmbetul care i-a luminat fața lui Beth când Archer a intrat în cameră m-a făcut să mă împiedic.

Daemon s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate, dar eu rămăsesem cu ochii la Beth. Părea... *normală*, așa cum stătea pe pat, picior peste picior, cu mâinile în poală. Pe fața ei drăgălașă încă se mai vedea oboseala. Tenul era foarte palid și cearcănele de sub ochi erau foarte pronunțate, dar privirea îi era limpede și lucidă.

— Ce bine îmi pare să vă văd, a spus ea, punându-și mâna pe burtă. Am fost așa de îngrijorată.

— N-am pățit nimic, a spus Daemon, uitându-se la fratele său.

Deși îi aveam în față pe fratele lui și pe Beth, care părea în regulă, din el iradia tensiune.

— Și voi sunteți bine?

Dawson a dat din cap și s-a așezat lângă ea.

— Da. Beth a fost deja consultată de un medic aici, în bază, a răspuns el și i-a prins în mână genunchiul. Se pare că au experiență în domeniu. Destul de ciudat, dar presupun că asta-i bine.

Daemon i-a aruncat o privire lui Archer, apoi s-a uitat la Beth.

— Doctorul s-a purtat frumos cu tine?

— Ea – doctorița Ramsey – a fost chiar drăguță și a spus că... în fine, că sarcina evoluează normal. A spus că trebuie să mă odihnesc și să încep să iau vitamine.

A făcut o pauză și apoi a arătat cu mâna spre o comodă. Pe ea erau trei cutii mari, la fel ca cele pe care voiam să le luăm eu cu Archer. Ea mi-a urmărit privirea.

— Îți mulțumesc că ai plecat atunci din casă. Ai riscat foarte mult. Din nou.

Am clipit repede, pentru că în prima fază nu mi-am dat seama că vorbește cu mine. Am ridicat din umeri.

— Mare chestie! Mi-ar fi plăcut să reușim să ți le și aducem.

— E mare chestie, m-a corectat Dawson. Tu şi Archer puteaţi să... S-a întrerupt, văzându-l pe fratele lui încordat. În fine, ştiţi ce se putea întâmpla.

— Dar nu s-a întâmplat, nu? Archer s-a rezemat de uşă, cu mâinile încrucişate la piept. Până la urmă ne-am descurcat.

— Suntem toţi aici, a spus Beth, apoi a lăsat capul în jos, încruntată. Bine, aproape toţi. Dee nu e. Îmi pare rău... tare rău.

S-a uitat spre Daemon, care acum rămăsese cu ochii lipiţi de peretele din spatele patului.

— O s-o aducem şi pe ea, am spus eu şi, la naiba, trebuia s-o facem.

Numai că trebuia să vedem cum.

— Deci... Archer şi-a dres glasul. Aţi aflat dacă e băiat sau fată?

Schimbarea subiectului nici nu putea să vină într-un moment mai bun, şi pot să jur că obrajii lui Dawson s-au îmbujorat puţin.

— Nu ştim, a spus el, întorcându-se spre Beth. Ţi-a spus doctoriţa ceva de vreo ecografie?

— Săptămâna asta, a răspuns ea, culcându-şi capul pe umărul lui. Au spus că vor să facă o ecografie. S-ar putea să fie prea devreme ca să se vadă.

Pe faţa lui Archer a apărut un mic zâmbet.

— Dacă e băiat, ar trebui să-i puneţi numele Archer.

Am început să râd.

Daemon s-a întors spre origin.

— Ar trebui să-i pună numele Daemon.

— Daemon 2.0? Nu cred că lumea ar face faţă. Dawson a râs încet, clătinând din cap. Pe bune, n-am avut timp să ne gândim la aşa ceva.

— Nu, a confirmat ea. Dar presupun că va trebui.

Privirile li s-au întâlnit și în clipa aceea au părut că uită de ceilalți din cameră. Erau numai ei. Mi-am dat seama ce legătură puternică e între ei. Așa era și legătura dintre mine și Daemon, dar mă întrebam dacă și noi păream așa loviți de săgeata lui Cupidon ca ei.

— Și voi sunteți la fel, a comentat Archer încet.

În fine, deci era destul de jenant.

— Da, e, a adăugat el.

I-am aruncat o privire peste umăr și Daemon a mârâit:

— Ieși afară din capul ei!

Archer a râs.

— Scuze. Nu mă pot abține.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am lăsat să se ciorovăiască, apoi a fost timpul să le lăsăm lui Beth și Dawson puțină intimitate. După ce am plecat din camera lor, am fost conduși într-o încăpere care îmi amintea mult prea mult de cele din Zona 51. Așa de mult, încât nu mi-am putut reține fiorul pe care l-am simțit alunecându-mi pe șira spinării.

— În baza asta e, efectiv, un oraș, a spus Archer din ușă. Case, școală, magazine, chiar și o policlinică. La etaj e cantina. V-am luat de acolo niște dulciuri și le-am băgat în dulap.

Daemon a dat din cap, uitându-se prin cameră, privind atent televizorul montat în perete, ușa care ducea la baie, unicul dulap și masa de metal.

— Chiar suntem în siguranță aici? am întrebat eu, încercând să-mi trec degetele prin claia mea de păr încurcat.

— Atât cât se poate în momentul ăsta, a răspuns Archer. Pentru Beth e clar cel mai bun loc, în situația ei.

Da, o policlinică în apropiere era un lucru bun pentru ea.

Daemon și-a încrucișat brațele.

— Luc chiar ar fi în stare să-i omoare pe copiii ăia? l-a întrebat pe Archer.

— Luc e în stare de orice.

M-am așezat pe marginea patului și mi-am întins piciorul care mă durea. Nu puteam să mi-l imaginez pe Luc făcând așa ceva. Nu pentru că nu credeam că ar putea s-o facă, ci pur și simplu pentru că refuzam să cred că ar face-o.

— Și în final chiar o să-i dea ei înapoi copiii? a întrebat Daemon.

Archer a ridicat un umăr.

— Am mai spus, Luc e în stare de orice, mai ales dacă e vorba să obțină ce vrea. Din fericire pentru noi toți, pe noi ne vrea în viață. S-a desprins de cadrul ușii, adăugând: Sunt multe de discutat. O să trec mai târziu pe la voi.

A dat să plece, dar dintr-odată mi-am adus aminte de ceva.

— Stai. Ați adus ceva din lucrurile noastre aici?

El a dat din cap.

— Am adus tot ce mi s-a părut important, inclusiv hârtiile alea.

Hârtiile alea. Am respirat adânc, nici nu îmi dădusem seama că îmi ținusem respirația. Hârtiile erau certificatul nostru de căsătorie și actele noastre false. Deși căsătoria nu fusese, practic, legală, pentru mine și Daemon era legitimă.

— Mulțumesc, am spus.

A dat din cap. Apoi a ieșit din cameră și a închis ușa după el. Am rămas atentă, să aud eventual cum se încuie, dar nu s-a auzit nimic și m-am relaxat.

Daemon s-a întors la mine.

— Credeai că o să ne încuie aici, nu?

I-am privit fața frumoasă, întârziind puțin asupra umbrelor palide care îi apăruseră sub ochi.

— Chiar nu știu ce să cred. Am încredere în Archer și în Luc, dar am mai avut eu încredere și în alții și n-a fost bine. Sper că asta nu înseamnă că sunt nebună.

— Cred că oricine are încredere în cineva e puțin nebun.

M-am uitat la el cum se plimbă prin cameră, oprindu-se în fața dulapului și inspectând sertarele, apoi masa. A ridicat o mână și și-a trecut degetele prin valurile negre de păr. În fiecare gest se simțea încordarea.

Cum știam că probabil se gândește la sora lui, mă durea sufletul pentru el. Știam foarte bine cum e să pierzi pe cineva care, de fapt, nu e pierdut. Nu trecea o oră fără să mă gândesc la mama mea.

— O s-o aducem înapoi pe Dee. Deocamdată nu știu cum, dar o s-o facem.

El a lăsat încet mâna jos, dar umerii lui s-au încordat când s-a întors spre mine.

— Dacă într-adevăr suntem în siguranță aici, ai părăsi locul ăsta ca să intri într-un cuib de vipere pentru a o salva pe sora mea?

— Chiar poți să mă întrebi așa ceva? Știi că așa aș face.

Daemon s-a apropiat de mine.

— N-aș vrea să te pui singură în pericol.

— N-am deloc de gând să stau deoparte când tu o să pleci s-o cauți.

A zâmbit cu un colț al gurii, și era uluitor cum un simplu zâmbet putea să mă dea așa peste cap.

— Nu m-am gândit că ai sta deoparte, iar eu sigur nu te-aș lăsa aici. Unde merg eu, mergi și tu, și viceversa. Nu scapi de mine așa ușor, nici măcar pentru puțin timp.

— Mă bucur că suntem de acord în privința asta.

Nu cu mult timp în urmă, Daemon ar fi încercat să mă protejeze, dar cred că acum știa că asta nu merge.

Era prima oară după multe zile când eram singuri și puteam vorbi deschis între noi. Și, uitându-mă la el, mi-am dat seama că mai e ceva care îl frământă, în afară de sora lui. Cu

atâtea chestii stresante pe capul nostru, ar fi fost ca și cum aș căuta acul în carul cu fân.

— Ce e? l-am întrebat.

Ochii noștri s-au întâlnit, ne-am susținut privirea și eu am început să respir precipitat. Ochii ăia de smarald, cu verdele acela intens, ireal, mi-au captat mereu atenția. Daemon era frumos la modul imposibil, dar frumusețea lui venea din interior, de dedesubtul pielii lui, care nu era forma lui reală, chiar din adâncul ființei lui. Când l-am văzut prima oară, nu mi-am dat seama de asta. Acum știam mai bine.

Genele lui dese s-au lăsat în jos.

— Mă gândeam la ce spunea Nancy despre ser, despre noi.

— Despre noi, că nu suntem conectați așa cum credeam?

— Da.

— E bine, totuși, am spus.

A ridicat privirea și eu am zâmbit. Nu știam ce să cred, doar că aveam impresia că faptul că viețile noastre nu erau legate trebuia să fie o veste bună și că asta nu schimba cu nimic relația noastră.

— Adică, nu mă înțelege greșit. Mă enervează că Nancy ne-a mințit, că a experimentat pe mine ceva așa de nesigur, dar... e OK. Știu că pot să caftesc și eu vreo câțiva, că pot accesa Sursa, dar tu ești mai puternic decât mine. Eu sunt mai slabă...

— Nu ești slabă, Kat. N-ai fost niciodată slabă, nici înainte, nici după mutații.

— Mulțumesc, dar cred că știi ce vreau să spun. Hai să fim realiști. Când e vorba de o luptă, eu sunt o povară, într-o anumită măsură. Nu pot s-o duc la nesfârșit, fiindcă obosesc. Tu, nu.

— Am înțeles.

Și-a trecut din nou mâinile prin păr, încruntat.

M-am uitat atent la el.

— Atunci, ce e?

— Doar că... A îngenuncheat în fața mea, cu sprâncenele devenite o linie continuă, și mi-a prins genunchii în palme. Doar că din clipa în care mi-am dat seama ce înseamnă vindecarea ta, sau ce credeam eu că înseamnă, m-am gândit că n-o să pot trăi nicio zi fără tine. Că nu va mai trebui să-mi fac griji ce m-aș face dacă n-ai mai fi. Și nu încerc să transform povestea asta într-un rahat gen *Romeo și Julieta*, dar acum îmi dau seama că sunt șanse să se întâmple așa, iar chestia asta... mă sperie ca naiba. Pe bune, Kat.

Am clipit des, ca să-mi înăbuș lacrimile, și i-am prins obrajii în palme. Simțeam sub degete înțepătura ușoară a bărbii.

— Și pe mine mă îngrozește ideea că ai putea să nu mai fii.

S-a aplecat și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Știu că e o veste bună și știu că e stupid. Ar trebui să-mi fie frică de moarte în general, dar...

— Știu. Am închis ochii și mi-am lipit buzele de gura lui. Hai să nu murim niciunul, bine?

Râsul lui ușor mi-a gâdilat buzele.

— Îmi place planul ăsta.

— Tu n-ai să permiți să mi se întâmple ceva, i-am spus eu, după ce m-am retras, cu mâinile pe umerii lui. Și eu nu am să permit să ți se întâmple ceva ție.

— Asta-i Kat a mea, a spus el, privindu-mă. Apropo de asta, cum te simți?

— Obosită. Niște zahăr ar fi bun.

Dintr-un motiv sau altul, zahărul îmi făcea bine după ce foloseam Sursa. Asta mă făcea să mă gândesc la Harry Potter.

— O să-i spun lui Archer să ne aducă niște zahăr când vine la noi. S-a ridicat în picioare și s-a așezat pe pat, lângă mine. Dar acum...

M-a prins de șolduri și m-a tras la pieptul lui.

— Ce faci?

Când și-a trecut mâna peste coapsele mele, mi s-a tăiat respirația.

— Oh!

Râsul lui înfundat m-a făcut să mă cutremur.

— Nu știu dacă mă crezi, dar nu am gânduri nepotrivite, a spus.

Am întors capul spre el și l-am privit cu sprâncenele ridicate. Zâmbetul lui seducător îmi înmuia inima.

— OK. Nouăjnouă virgulă nouă la sută din timp mă gândesc la ceva care ți-ar înroși vârful urechilor.

— Și acum nu?

A strâns buzele.

— Mda, bine. Sută la sută din timp, dar de data asta am motive absolut întemeiate să te ating.

— Îhî. Mi-am lipit capul de obrazul lui. Apoi i-am simțit mâna sus, pe coapsa dreaptă. Ce faci?

— Am grijă de tine.

Căldura care iradia din degetele lui mi-a cuprins coapsa.

— Nu e nevoie de asta. E doar o zgârietură.

— E o rană în toată regula și ai șchiopătat întruna de când s-a întâmplat. Trebuia s-o fi făcut în elicopter, dar eram prea ocupat să te țin bine, ca să nu te arunci în carlingă.

— Nu m-am comportat *chiar* așa de rău. Am zâmbit obosită. Dar îți mulțumesc pentru asta. Mi-a fost teamă că o să vomit pe tine.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, a răspuns el sec.

După ce durerea surdă din coapsa mea a rămas doar amintire, am vrut să mă îndepărtez, fiindcă știam că vindecările astea îl epuizează, dar nu mi-a dat drumul, ci s-a săltat de pe pat, în fața mea. Când a pus picioarele pe podea, m-a ridicat în brațe.

Am țipat, surprinsă, și m-am uitat la el cu ochii mari.

— Hei! Acum ce mai faci?

— Am grijă de tine în continuare. A pornit spre baie, cu ochii umbriți de genele dese, dar cu un mic zâmbet în colțul gurii. Mi-am adus aminte că ar fi cazul să facem o baie.

Era adevărat. Iar eram plină de praf și de sânge uscat, la fel ca Daemon.

Am intrat într-o baie surprinzător de mare și m-a lăsat încet jos, în fața căzii. Nu era la fel de mare ca cea din baia primarului, dar tot mi se părea de o dimensiune anormală.

A aprins luminile, s-a întors spre mine și mi-a făcut semn cu degetele. M-am dus spre el. A zâmbit.

— Mai aproape.

Am mai făcut un pas.

— Ridică mâinile.

Eram gata să-i spun că sunt capabilă să-mi scot și singură hainele, dar nervozitatea m-a făcut să-mi înghit cuvintele. Am ridicat brațele și el mi-a scos bluza ruptă de trening, apoi s-a oprit să-mi netezească părul, înainte s-o arunce pe jos. Nu a mai scos niciun cuvânt în timp ce îmi desfăcea nasturele sidefiu de la pantalonii pe care apoi mi i-a tras ușor jos.

M-am sprijinit de umărul lui ca să-mi păstrez echilibrul în timp ce-mi scoteam picioarele din pantaloni. Simțeam o fierbințeală care îmi cobora din obraji până în picioare. Chiar dacă fuseserăm împreună de mai multe ori, tot mă simțeam sfioasă cu el. Nu prea știu de ce, poate pentru că el mi se părea absolut perfect, în timp ce eu aveam un corp foarte uman, plin de defecte.

Ultima piesă de îmbrăcăminte a ajuns pe podea, iar eu stăteam în fața lui descoperită, iar el era complet îmbrăcat. Mi-am acoperit pieptul cu mâinile, în timp ce el s-a întins peste mine ca să dea drumul la apă.

Aburul fierbinte a umplut imediat camera. El și-a îndreptat spatele și mi-a sărutat ușor obrazul, făcându-mă să mă cutremur.

N-am văzut niciodată un tip care să se dezbrace așa de repede ca Daemon și, până să-mi dau seama, m-am trezit cu ochii în pectoralii lui bine desenați. Privirea mi-a alunecat pe abdomenul bine lucrat, și apoi mai jos…

Mi-a prins bărbia cu două degete, orientându-mi privirea spre ochii aceia de un verde intens, care păreau să aibă dedesubt o strălucire albă.

— Ochii sus, altfel o să mă simt ca un bărbat-jucărie.

Mi s-au îmbujorat obrajii, dar am râs.

— Cum zici tu.

El a tras draperia de la duș și mi-a făcut cu ochiul.

— După tine.

Nu mai făcusem niciodată baie cu un bărbat. Evident. Dar chiar dacă aș fi făcut, nu cred că s-ar fi putut compara cu un duș făcut împreună cu Daemon Black.

Îmi tremurau mâinile când am pășit sub ploaia caldă a dușului. În clipa următoare era și el lângă mine, și dintr-odată cada nu mi s-a mai părut chiar așa de mare.

Mâinile lui mă atingeau delicat, abia le simțeam când m-a întors cu spatele spre duș. Am ridicat capul, respirând precipitat. Mă așteptam să mă sărute sau să facă ceva care să-mi înmoaie genunchii, dar nu a făcut asta.

S-a uitat în ochii mei, apoi mi-a adunat cu grijă șuvițele de păr de pe umeri. Pe urmă m-a prins de brațe și m-a lăsat ușor pe spate.

M-a îmbrățișat, strângându-mă la piept, lipindu-mă de el. Am strâns tare pleoapele, simțind brusc un alt fel de emoție. Era un val intens, care depășea nivelul fizic, și cum mă ținea așa, strâns lipită de el, am știut că și el simte la fel.

Nu știu cât timp am stat așa, pur și simplu ținându-ne în brațe sub jetul cald de apă, dar era ceva atât de profund, încât nu putea fi exprimat în cuvinte. Când și-a lipit obrazul de creștetul meu, mi s-au înmuiat genunchii, iar el a reușit cumva să mă lipească și mai mult de el.

Doamne, cât îl iubeam! Eram la fel de *îndrăgostită* de el ca în clipa când am priceput ce înseamnă senzația aceea arzătoare, ce înseamnă atingerea lui pe care o simțeam ca pe un șoc electric.

Îmi era greu să privesc în urmă și să mă gândesc la cât timp pierduserăm, încercând să ne împotrivim sentimentelor pe care le aveam, luptându-ne între noi. Era greu, mai ales acum, când viitorul părea groaznic de scurt, dar nu mă puteam concentra acum la asta, pentru că eram împreună. Nu conta câte ore, zile, luni sau ani ne mai așteptau – aveam să fim mereu împreună.

Genul ăsta de iubire era cel mai important, mai important decât o planetă întreagă plină de extratereștri psihotici și un guvern întreg.

Am stat așa mult timp, ținându-ne în brațe, înainte de a profita de duș, adică de a-l folosi așa cum se cuvine. Dar o baie cu Daemon era... în fine, o baie cu Daemon. În final, am ieșit din cadă, ne-am șters și apoi am pus pe noi niște pantaloni de trening și bluze de bumbac uriașe, care pentru Daemon nu erau chiar atât de uriașe. Tricoul alb cu care se îmbrăcase se mulase pe umerii lui și pe fiecare pătrățică de pe abdomen. Pielea mea devenise ultra-sensibilă, chiar dacă nu se întâmplase nimic indecent în baie.

Am găsit un pieptăn și m-am așezat în vârful patului să-mi descurc părul, în timp ce Daemon a dat drumul la televizor pe un canal de știri. A aruncat telecomanda la picioarele patului și s-a așezat lângă mine.

Mi-a luat pieptănul din mână.

— Dă-mi voie să fac eu asta.

M-am strâmbat, dar el a început să mă pieptene. M-am uitat la televizor, am văzut un alt oraș în ruine, apoi nu m-am mai uitat. Nu voiam să mă mai gândesc la asta, fiindcă nu știam unde e mama, unde sunt prietenii mei și cum au trecut prin toată povestea asta.

Daemon se dovedea surprinzător de priceput la descâlcitul părului.

— Există ceva ce nu poți să faci? l-am întrebat eu.

A râs.

— Știi și tu răspunsul.

Am zâmbit.

După ce a terminat de pieptănat, am simțit că mă împunge ușor cu pieptănul în spate. M-am uitat la el peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Ce?

El s-a aplecat și m-a sărutat delicat. Vârfurile ude ale părului lui mi-au atins obrajii, el s-a apropiat mai mult și m-a sărutat apăsat, până când inima mea a început să bată repede.

Mi-am lipit mâna de pieptul lui, în dreptul inimii, simțindu-i ritmul, același ca al meu. Am ridicat capul și ni s-au întâlnit privirile. Am ajuns cumva întinși pe pat, eu lungită cu spatele la el.

— Nu mi-am terminat vindecarea, a șoptit el, cu o voce înfundată.

Degetele lui mă mângâiau încet pe tâmplă.

Am închis ochii și l-am lăsat să facă ce vrea. În fond, asta îl făcea să se simtă bine. Dar căldura vindecării s-a transformat dintr-odată în altceva când degetele lui au coborât pe brațul meu, pe sub tricou, peste abdomen. Nu mai era nimic între pielea lui și a mea.

— Ai folosit mult Sursa.

Mâna lui s-a fixat pe abdomenul meu, iar degetul lui mic s-a strecurat pe sub betelia pantalonilor.

— Cred că ești epuizată.

Alt deget s-a strecurat pe sub betelie, iar eu nu mai eram convinsă că sunt epuizată.

Acum, toată atenția mea era concentrată pe mâna lui – pe greutatea și căldura ei, pe poziția ei exactă.

— Kat?

— Mmm?

Vocea lui era joasă și blândă.

— Am vrut doar să văd dacă ai adormit.

— N-aș putea să fac asta.

O clipă n-a mai spus nimic.

— Știi la ce mă gândeam?

Cine putea să spună, când era vorba de el?

— La ce?

— Mă gândeam unde să ne ducem când se vor termina toate astea.

Acum jumătate din palma lui era sub betelie.

— Ce o să facem.

— Ai vreo idee?

— Am o mulțime de idei.

M-a cuprins brusc fierbințeala.

— Sunt convinsă.

Daemon a început să râdă încetișor, rotindu-și încet degetul mare pe abdomenul meu.

— Mă gândeam să mergem la facultate.

— Crezi că vor mai fi facultăți după toate astea?

— Cred că da.

Vârfurile a două degete au coborât mai jos, tăindu-mi respirația.

— De ce crezi asta?

— Simplu. M-a sărutat pe obraz și a continuat: Dacă e ceva ce m-ai învățat, e că oamenii sunt rezistenți, mai rezistenți decât specia mea. Indiferent ce se întâmplă, merg mai departe. Așa că nu pot să cred că nu vor mai exista facultăți, slujbe, și toate astea.

M-am hotărât să intru în jocul lui și am zâmbit ușor.

— Cred că ar fi bine să mergem la facultate.

— Parcă ziceai ceva de Universitatea din Colorado mai demult, a spus el, strecurându-și degetele mai departe, spre sud, motiv din care toți mușchii abdomenului meu s-au încordat. Ce zici?

Îmi aminteam când vorbiserăm despre universitate și cât de îngrijorată eram că din cauza ei ne-am putea pierde relația. Parcă trecuse o veșnicie de atunci.

— Ar fi perfect.

— Sunt sigură că le-ar plăcea și lui Beth și Dawson. Daemon a făcut o pauză, apoi a adăugat: Și lui Dee.

— Da, și ei i-ar plăcea.

Mai ales dacă ar fi pe acolo și Archer, numai că mai întâi trebuia s-o facem să-și vină în fire.

— Poate... poate aș convinge-o și pe mama să se mute acolo.

— Normal, a murmurat el, și mi-am mușcat buzele până la sânge când a reușit să-și strecoare genunchiul între genunchii mei. Trebuie să fie și mama ta acolo, fiindcă acolo o s-o facem.

Am deschis ochii mari.

— Hmm, nu prea cred că mama vrea să fie de față la așa ceva.

Râsul lui Daemon parcă mă gâdila.

— Nu te mai gândi la prostii, Kat. O să facem o nuntă adevărată. Cu tot tacâmul – cu domnișoare de onoare, cavaleri de

onoare, cu rochia albă și frumoasă, cu ceremonia. Și cu o petrecere. Cu toate.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte. M-am lăsat prinsă în fantezia unei nunți adevărate – mama, care mă ajută să mă îmbrac cu rochia mea gen Cenușăreasa, Dee și Lesa lângă mine, iar Dawson, Archer și chiar Luc pe post de cavaleri de onoare. Și apoi Daemon în smoching, da, asta era ceva ce aș fi vrut să mai văd o dată.

Apoi am face fotografii, și la petrecere s-ar servi friptură cu legume. Ar fi și un DJ care ar pune niște muzică destul de proastă, iar eu și Daemon am dansa pentru prima oară ca soț și soție.

Inima începuse să-mi zburde prin piept și până în clipa aceea nu îmi dădusem seama cât de mult îmi doream toate astea. Mă comportam ca o fetișcană, dar nu-mi păsa.

— Kat?

— Îmi place, am șoptit eu, simțind o apăsare în piept. Adică îmi place să vorbim despre asta. Pare așa normal. Ca și cum am avea...

Daemon s-a aplecat peste mine și mi-a acoperit gura cu un sărut. Sărutul lui m-a pătruns până în măruntaie, ca și cum mi-ar fi aprins toate celulele.

— Chiar avem un viitor.

Am încetat să mai gândesc când buzele lui mi-au atins din nou gura și m-a lăsat ușor pe spate. Restul lumii, toate grijile și pericolele au început să dispară și am rămas doar noi doi. Făcea tot felul de nebunii cu mâna lui și eram copleșită de senzații, care mă făceau să plutesc ca pe un val. Și când am revenit, l-am împins eu pe spate.

M-am aplecat asupra lui și el a ridicat sprâncenele, mirat.

— Ce vrei să...

A priceput destul de repede, conturul trupului său a început să capete acea lumină alb-roșie, apoi și-a strecurat mâna în părul meu ud. Înainte de a-și lăsa pleoapele în jos, i-am văzut ochii ca niște diamante veritabile, și expresia cumva uimită, chiar dacă, de fapt, habar n-aveam ce fac. Dar se părea că lui îi place, și cred că îi plăcea fiindcă mă iubea.

Mai târziu, am stat unul lângă altul, fără să spunem nimic. I-am mângâiat conturul buzei de jos și mi-am făcut curaj să-l întreb ceva care mă frământa.

— De ce te-ai dus cu ei când au venit?

Ochii lui erau închiși și fața relaxată.

— Când au ieșit din pădure, auzeam tot ce gândesc, tot ce vor. La fel auzeau Dee și Dawson. Ne-am conectat instantaneu. Și la început a fost copleșitor. Am vrut să mă duc cu ei.

A făcut o pauză și a deschis ochii. Ne-am uitat unul la altul.

— A fost ca și cum aș fi uitat de toate, în afară de ei. Ca și cum deveniseră *totul.*

Nici măcar nu puteam să-mi închipui cum e asta.

— Acum îi mai auzi?

— Nu. Aud doar un soi de bâzâit în fundal. A tăcut o clipă, apoi: Nu e prima oară când se întâmplă asta. Când suntem mai mulți din specia noastră, e dificil, ca și cum ai auzi un milion de aparate de radio. De-asta nici nu ne plăcea în colonie. Când suntem mulți, ne conectăm cu toții, aproape că devenim o singură ființă, și ești influențat să faci lucruri pe care nu ai vrea să le faci. Nu mai ești un individ. Faci parte dintr-un *întreg.* Dar nu credeam că o să fie așa de puternică legătura cu ei.

— Dar ai reușit să te eliberezi, i-am amintit eu, pentru că părea aproape dezamăgit de sine.

— Datorită sentimentelor mele față de tine. La fel s-a întâmplat și cu Dawson și, evident, cu alți luxeni care sunt legați de cineva, dar Dee... S-a oprit și a clătinat din cap. Cei

care au venit acum sunt altfel decât noi. Știu că acum e evident pentru toată lumea, dar sunt... așa de reci. Nu au sentimente și nu au milă.

Un oftat greu l-a făcut să se înfioare.

— Nu-mi aduc aminte de părinții mei, dar nu pot să cred că erau așa. Presupun că noi nu suntem așa fiindcă am stat mult în preajma oamenilor. Lipsa asta de sentimente și de milă îi face periculoși, Kat. Sunt convins că mai periculoși decât credem noi.

I-am mângâiat obrazul cu un deget, iar el a întors capul și mi-a sărutat palma.

— E imposibil să nu aibă și un punct slab, totuși. Totul în univers are un punct slab.

Daemon mi-a luat mâna și și-a strecurat degetele printre degetele mele.

— În toate coloniile există un senior care conduce grupul. Știu sigur că și printre cei veniți acum trebuie să fie unul pe post de... sergent, ceva. Regina stupului. Dacă persoana aceea ar fi distrusă, asta nu i-ar opri, dar ar fi mai slabi, și ar slăbi și puterea pe care o au asupra celorlalți luxeni.

Cum ar fi Dee.

— Ai idee cine ar fi persoana asta? l-am întrebat eu.

A ridicat un colț al gurii.

— Nu. Rolland a ascuns asta destul de bine, și acum înțeleg de ce. Datorită lui Sadi, a înțeles că nu trebuie să divulge această informație. Afurisita aia de Sadi. Habar n-aveam că e origin, dar acum sunt convins că nu e singura care se preface, ascunzându-se printre luxeni.

M-am încruntat.

— Cine ar putea fi?

— E ceva ce n-am observat niciodată până am plecat din colonie, când am venit după tine. Ciudat e că niciodată nu am

avut încredere în tipul ăsta. Era ceva în neregulă cu el, și când am plecat mi-a zis niște chestii aiurea. Niște chestii care atunci mi s-au părut ilogice, și pe care nu le-am înțeles decât când Archer ne-a spus ce e. Știi tu, culoarea ochilor. Daemon s-a lăsat pe spate, oftând. Ethan Smith.

Am stat o clipă să-mi amintesc cine e.

— Este seniorul coloniei de acasă?

A dat din cap.

— Ochii lui sunt exact ca ai lui Archer și Luc.

— Ce porcărie! am șoptit eu. M-am ridicat în fund și mi-am strâns picioarele sub mine. Dar dacă e origin și dacă există origini care l-au ajutat cumva să-i aducă aici pe ceilalți luxeni, întrebarea e de ce?

Daemon s-a uitat la mine.

— Asta e întrebarea de un milion de dolari, nu? De ce ar colabora originii cu luxenii?

Capitolul 12

DAEMON

Kat avea o expresie de parcă o durea creierul.

Nu puteam s-o condamn. Fuseseră aruncate atâtea chestii peste noi, încât aveam senzația că am nevoie de o cască, la fel ca la baseball.

Toată treaba cu Ethan Smith mi se învârtea în cap cât am stat în pat, sperând să ne odihnim puțin înainte să apară Archer și să ne mai trântească niște vești de-astea tâmpite.

Îmi dădeam seama că, deși Kat stătea în brațele mele fără să spună nimic, totuși nu dormea. Ca și mine, era copleșită de toate astea. Când mă gândeam la Dee, îmi venea să mă dau cu capul de pereți, așa că încercam să înțeleg ce naiba putea să aibă Ethan cu invazia luxenilor.

Chestia e că asta era într-adevăr întrebarea de un milion de dolari. De ce ar colabora luxenii cu originii? Asta l-am întrebat pe Archer, când s-a întors la noi cu niște sacoșe pline de haine. Când i-a aruncat lui Kat o ciocolată, m-am încruntat, întrebându-mă cât de mult citise din gândurile mele.

Archer m-a privit, cu sprânceana ridicată.

— Suficient de mult ca să știu că de fiecare dată când ne vedem îți imaginezi cum mă bați măr.

Am zâmbit la replica asta, iar Kat și-a ridicat ochii de la ciocolata pe care începuse s-o desfacă.

— Ce e?

— Nimic, am spus eu și am început să caut într-o sacoșă, unde am găsit o pereche de blugi pe mărimea mea.

Asta era enervant de ciudat.

— Înapoi la întrebarea ta. Cu luxenii și originii. Archer s-a rezemat de masă și și-a încrucișat brațele la piept. Sincer, habar n-am ce s-ar putea obține prin colaborarea asta, în afară de clasica reunire a forțelor pentru dominarea lumii, bla, bla, bla.

— Ăsta e un clișeu, am spus eu.

— Și mult prea evident, a convenit el.

M-am uitat la Kat. Expresia care i se întipărise pe față în vreme ce devora ciocolata, de parcă ar fi gustat o gură de rai și era gata să aibă un orgasm gastronomic, m-a făcut să regret că Archer e în cameră.

Zâmbetul lui s-a întins pe toată fața.

Și m-a făcut să vreau să iasă dracului din capul meu.

— Știai de Ethan? l-am întrebat eu, încercând să mă concentrez.

A clătinat din cap.

— Noi nu suntem ciudați ca voi, extratereștrii, cu creierele lipite, ca să știm în orice clipă unde e fiecare.

— Ultima oară când am verificat, parcă făceai și tu parte din familia noastră de extratereștri ciudați, deci…

Kat a rupt o bucățică de ciocolată și mi-a întins-o. Am clătinat din cap, așa că ea a băgat-o în gură.

— Deci nu l-ai întâlnit niciodată pe Ethan și nici n-ai auzit de el? a întrebat ea.

— Sunt mulți origini cu care n-am avut contact și nici nu i-am văzut de când au fost transferați la alte baze. Daedalus are o groază de baze puternice în lumea asta. Dacă doar câțiva dintre ei ar colabora cu luxenii, ar însemna că dăm de belea.

— N-am dat deja? am întrebat eu.

— Da, bine, uite care e treaba. Noi putem să ne prefacem că suntem oameni, luxeni sau chiar hibrizi. Putem să vă citim gândurile. Tu deja te-ai fript cu unul despre care credeai că e luxen. Poate cu doi, dacă îl punem la socoteală și pe Ethan ăsta, iar asta înseamnă că ai o problemă cu ce crezi tu că știi sau ce crezi tu că vezi, a explicat Archer. Să zicem că ar fi câțiva origini politicieni, doctori sau cadre militare care chiar colaborează cu luxenii. Ar însemna că au un grup…

— Și ce facem atunci? Kat a sărit din pat și a aruncat ambalajul la gunoi. Adică, nu putem să ne lăsăm așa. Trebuie să fie ceva de făcut.

Fața lui Archer s-a crispat o clipă.

— Se face deja ceva.

Kat s-a oprit în mijlocul camerei, iar pe fața ei se citea ceva între presimțire urâtă și speranță.

— Ce?

Archer s-a uitat la mine, iar privirea aia mi-a spus că doar niște cuvinte nu aveau cum să explice totul, și am intuit clar că nu era deloc bine.

— Ce-ar fi să vă îmbrăcați și eu vă aștept pe hol, a sugerat el.

Kat și-a încleștat pumnii micuți.

— De ce nu vrei să ne spui?

— Nu că nu vreau să vă spun. Archer s-a dezlipit de masă și a pornit spre ușă. Numai că e ceva ce cred că trebuie să vedeți cu ochii voștri ca să credeți.

— În fine, nu că ar fi inutil de misterios sau ceva, dar cum zici, am comentat eu.

M-am ridicat și am dat să-mi scot pantalonii. Archer era tot la ușă, așa că am ridicat o sprânceană.

— Îți propun să cam pleci, asta dacă nu vrei să mă vezi în toată splendoarea.

Archer și-a dat ochii peste cap.

— Nu, mersi.

Eu și Kat ne-am îmbrăcat repede, iar faptul că blugii i se potriveau perfect m-a făcut să plonjez iar în visul meu cu ochii deschiși în care îl pocnesc pe Archer, dar ea arăta bine, mai ea însăși în blugii ăia negri și tricoul gri. Părul i se uscase în bucle moi și ai fi zis că ne pregăteam să mergem să mâncăm undeva sau la un film.

Dar ce urma să facem era așa de departe de fantezia asta, încât te întrista.

Mi-am încheiat nasturele de la blugi și apoi i-am întâlnit privirea.

— Ești gata să facem asta, indiferent ce-o fi „asta"?

A dat din cap.

— Aproape că mi-e frică să văd ce vrea să ne arate, a răspuns.

— Am simțit. La momentul ăsta, orice e posibil.

M-am oprit lângă ușa închisă și i-am întins mâna. Când m-a prins de mână, am tras-o spre mine. Am luat-o de mijloc, am ridicat-o și am strâns-o tare în brațe.

Râsul ei frumos mi-a sunat în urechi ca ceva prețios.

— Mă strivești.

— Îhî. Am lăsat-o jos și am sărutat-o pe frunte. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu uita de planurile noastre.

Mi s-a părut important să-i amintesc de ele.

Când s-a uitat la mine, ochii ei aveau o nuanță caldă de cenușiu.

— Planurile de nuntă?

— Alea. M-am aplecat spre ea și i-am șoptit la ureche: Fiindcă atunci când o să ne arate ceva absolut aiurea, fiindcă sunt convins că așa va fi, o să încep să mă gândesc la planurile alea, în care îți ridic rochia de nuntă și mă așez în genunchi.

— O, Doamne! a șoptit și, când m-am îndepărtat râzând de ea, obrajii ei erau roșii. Ești așa de... așa de...

— Cum?

A clătinat din cap și a înghițit în sec.

— Greu de stăpânit.

Am rânjit și am deschis ușa.

— După tine, Kat.

A luat-o înainte, iar eu i-am tras o palmă ușoară pe fund, care a făcut-o să sară în sus și să se întoarcă spre mine. Mi-a aruncat o privire urâtă, și eu am rânjit, fără niciun regret. Lucruri de-astea mărunte din viață mă făceau fericit.

Archer s-a făcut că nu observă, ceea ce însemna că prețuiește anumite părți ale corpului său. Am mers în spatele lui pe hol, am coborât o scară și apoi am luat-o pe un alt coridor. În capăt erau niște uși duble de sticlă, în spatele cărora ai fi zis că e centrul de comandă de la NASA.

— Ce e asta? am întrebat eu.

— Exact ce crezi tu că e.

Zâmbetul lui nu a ajuns până la ochii ăia ciudați când m-am uitat urât la el.

— E centrul de comandă al bazei. De aici se face legătura cu sateliți, cu rachete și toate celelalte jucării distractive pe care le mai au.

Kat s-a frecat la nas, dar nu a spus nimic.

Archer a deschis ușa și nu m-am mirat să-l văd pe Luc stând pe un scaun în față, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor și cocoțate pe marginea albă a unui birou. Avea o cutie de suc în mână.

Am clătinat din cap.

Nancy era în apropiere, cu brațele încrucișate peste pieptul ei îngust, cu fața încordată, ca și cum tocmai sugea ceva acru. Lângă ea era un bărbat îmbrăcat cu toată pompa militară, cu atâția nasturi lucioși și insigne, încât să mă gândesc că s-ar putea să constituie o problemă.

Încăperea gemea de militari, toți cu căști pe urechi și cablaț la ce naiba făceau ei acolo, în fața monitoarelor. Câțiva s-au uitat la noi când am intrat. Niciunul dintre ei nu părea surprins. Pe peretele din fața lui Luc era un monitor gigantic.

M-am uitat iar la bărbatul în uniformă, cu ochii lui cenușii de oțel și cu părul scurt, șaten-deschis.

— Cine-i handicapatul ăsta?

Kat a făcut ochii mari, iar Luc s-a întors spre noi, părând că se îneacă de râs.

— Doamne, știam eu că trebuie să fie un motiv pentru care te plac.

— Iupiii! am mormăit eu.

Nancy nu părea amuzată când bărbatul s-a întors spre noi, cu umerii drepți.

— Este generalul Jonathan Eaton, ofițerul cu cea mai *importantă* funcție din Forțele Aeriene ale Statelor Unite, a spus Nancy sacadat, ca și cum ar fi dat pumni. Poate reușești să fii mai respectuos.

Am ridicat o sprânceană.

— Cum să nu!

Am fost nevoit să-l reconsider pe generalul Nu-știu-cum. Când și-a fixat privirea cenușie asupra mea, n-am văzut în ochii lui nicio picătură de iritare.

— Știu că nu ai o părere prea... bună despre membrii guvernului, a spus el. Dar pot să te asigur că în clipa asta nu suntem dușmanii tăi.

— Îmi păstrez dreptul de a decide eu asta, am răspuns, uitându-mă la ecran.

Din câte îmi dădeam seama, era un oraș mare, văzut din avion. Se distingeau câteva vârfuri de zgârie-nori și o pată albastră, care putea să fie un ocean.

— E de înțeles, a replicat el, atrăgându-mi atenția. Ar trebui să spun că n-am avut niciodată vreo problemă cu cei din specia ta.

— Nici eu nu am avut nimic cu specia voastră, am spus eu. Asta până când ne-ați răpit și ați început să faceți experimente oribile cu noi, mi-ați destrămat familia și ați devenit principala noastră sulă în coastă.

Pe fața lui Nancy a trecut rapid o expresie îndurerată, dar nu a zis nimic.

Generalul, însă, a zis.

— Mulți dintre noi nu au știut cu ce se ocupă Daedalus, și nici cum îi aduceau acolo pe luxeni și pe hibrizi. În viitor se vor schimba multe.

— Ăsta-i unul dintre mahării care au dat de pământ cu Daedalus, a intervenit Luc.

Și-a încrucișat brațele la ceafă, și habar n-aveam unde dispăruse cutia lui de suc. Privirea i-a alunecat spre Nancy și un zâmbet rece i-a apărut pe buze.

— Mi se pare un tip destul de tare.

— Sunt impresionat să aud asta, a replicat sec generalul, iar tusea lui Archer a semănat suspect de mult cu un râs. Poate că nu suntem de aceeași părere și poate gândim diferit, mi s-a adresat el, și știu că nu pot să spun nimic care să compenseze problemele pe care le-au avut familia ta și cei dragi. După ce a spus asta, s-a uitat dur la Nancy și a adăugat: Cei responsabili pentru activitățile inadecvate de la Daedalus vor fi sancționați în consecință.

Kat a căscat gura la el.

— Stai puțin. M-am dus mai aproape de Kat – nu că până atunci stăteam prea departe, dar acum eram, practic, peste ea. E minunat că tu personal iubești câțiva luxeni, dar de ce naiba ai avea încredere acum în noi? Și de ce am avea noi încredere în tine?

Generalul și-a ridicat bărbia.

— Știu că nu îți imaginezi că tu și fratele tău sunteți singurii luxeni care au produs mutații persoanelor pe care le iubesc. Mai mult, cred că îți dai seama că există mulți luxeni care ar face orice ca să-l protejeze pe omul sau pe oamenii la care țin. Știu că legătura aceasta este mai puternică decât influența celor recent sosiți. Știu asta sigur.

— De unde știi? l-a întrebat Kat.

— Pentru că aici, în bază, se află și fiica mea cu soțul ei, a spus el, uitându-se la mine. Și, da, el e luxen.

Am simțit ochii lui Kat asupra mea când mă uitam la general. Nu știu cum naiba se întâmplase, dar dintre toate chestiile posibile, ăsta era cel mai șocant rahat pe care îl auzeam. Am început să râd. Nu mă puteam abține.

— Fata ta e căsătorită cu un luxen?

Nancy a strâns din buze și am avut impresia că o să i se surpe obrajii.

— Sunt căsătoriți de cinci ani, a spus el și și-a încrucișat brațele, făcând materialul bleumarin al uniformei să i se întindă pe umeri.

— Fata ta e măritată cu un luxen și n-ai nicio problemă cu ce le făcea Nancy? Cu ce ne făcea nouă?

Chipul lui Kat se aprinsese de furie.

El a privit-o lung, cu tristețe.

— Așa cum am spus, au fost lucruri pe care nu le-am știut.

— Asta nu e o scuză, a spus ea și, frate, mi-am dat seama imediat că e gata să sară cu gura pe el.

Buzele lui au tresărit ușor, ca și cum ar fi vrut să zâmbească.

— Îmi amintești de fiica mea.

Nancy a întors obrazul și pot să jur că și-a dat ochii peste cap.

— Știu că nu pot face nimic ca să schimb ce s-a făcut, dar pot să-ți spun că nu se va mai întâmpla niciodată. Și vă asigur de asta. Generalul a respirat adânc. Dar în clipa asta ne aflăm în fața unui dezastru global fără precedent. Deocamdată nu pot să mă gândesc la altceva.

— Dezastru global, a repetat Luc și a ridicat o sprânceană. Asta sună incredibil de dramatic, ca și cum…

L-a întrerupt un bipăit înfundat. A băgat mâna în buzunar și și-a scos telefonul.

A lovit cu tenișii în podea și a sărit în picioare, cu o expresie concentrată.

— Am ceva de rezolvat.

S-a îndreptat spre ușă fără să se mai uite înapoi, cu mâna liberă încleștată în pumn și telefonul bâzâind periodic. Nu-l mai văzusem niciodată pe Luc așa de… agitat.

E OK, s-a insinuat vocea lui Archer în gândurile mele. *Problema pe care o are de rezolvat nu are nicio legătură cu toate astea.*

N-ai decât să mă crezi paranoic dacă îți spun că aici e ceva nasol, i-am trimis eu răspuns.

Generalul e în regulă, a replicat Archer, uitându-se la mine. *Și cum am spus, problema lui Luc nu are nicio legătură cu asta.*

Tot nu eram sută la sută convins, așa că am luat-o pe Kat pe după umeri, pentru orice eventualitate. Mă uitam când la general, când la Nancy. Nu-mi dădeam prea bine seama ce se întâmplă aici de fapt.

— Și celălalt unde e? am întrebat. Sergentul Dasher.

Nancy s-a întors spre mine.

— E mort.

Lângă mine, Kat a înțepenit.

— Cum a murit? a întrebat ea.

— În timpul luptelor cu luxenii de lângă Vegas, a răspuns Nancy, și ochii ei întunecați ne priveau printre gene. Asta ar trebui să vă facă fericiți.

— Nu pot să zic că n-o să dorm la noapte, am replicat și i-am susținut privirea până când s-a uitat în altă parte.

Poate Dasher nu fusese sociopat total, ca ea, dar tot figura pe lista mea „de ucis".

Măcar acum puteam să-l șterg de acolo.

— Domnule general Eaton.

Vocea venea de la un bărbat aflat lângă monitorul cel mare. Stătea în picioare, cu mâinile lipite de corp.

— Mai avem cinci minute.

Cinci minute până la ce?

Nici nu mi-am formulat bine gândul, că imaginea de pe monitor s-a apropiat și s-au văzut clar clădirile și străzile aglomerate. În anumite zone nu se vedea nimic în afară de un fum cenușiu.

— Ce e asta? a întrebat Kat și a făcut un pas înainte, ieșind de sub brațul meu.

M-am uitat la Archer și în aceeași clipă am înțeles că asta era ceea ce voia el să vedem.

— Ce se întâmplă?

Generalul s-a îndreptat spre mijlocul sălii, trecând pe lângă șirurile de monitoare mici la care oamenii ciocăneau pe tastatură.

— Asta vrem să facem ca să oprim invazia.

Mi-am întors privirea spre ecran. Frate, aveam o presimțire nasoală legată de toată chestia asta.

— Patru minute, a anunțat un tip din față.

Dap. Când cineva începe numărătoarea inversă, nu are cum să urmeze vreun rahat mișto. Kat ceruse explicații, dar, uitându-mă cu atenție la luminile licăritoare ale orașului de pe ecran, mi-a venit o idee.

— Ce vedeți pe monitor e orașul Los Angeles, a explicat generalul. Acolo a fost un număr considerabil de luxeni care au luat forme umane, în general de oameni cu funcții în guvern sau în diverse poziții de putere. Au asimilat rapid ADN-ul unor oameni care au vârsta potrivită pentru a putea avea o familie. Avem acolo oameni care ne-au ținut la curent cu ce se întâmplă, dar, începând de aseară, am pierdut complet controlul orașului.

— Oh, Doamne! a făcut Kat cu ochii în monitor și și-a încrucișat brațele.

— Am pierdut și orașele Houston, Chicago și Kansas City, a intervenit Nancy. Asta știm până acum. Singurul oraș pe care am reușit să-l protejăm de luxeni este Washington, dar invadatorii își adună forțe masive în apropiere – Alexandria, Arlington, Mount Rainier și Silver Spring sunt controlate de ei aproape în totalitate.

Fir-ar!

— Și nu știm să existe vreun origin în Washington care să-și fi unit forțele cu luxenii invadatori, a adăugat el. Sperăm să nu se întâmple asta, dar dacă se va întâmpla, avem un plan.

— Trei minute.

Privirea mi-a aterizat pe spatele celui care număra.

— Ce se întâmplă în trei minute?

Kat s-a întors spre mine, palidă, și știam că mintea ei se duce tot acolo unde se dusese și a mea, și nu era un loc frumos.

— Trebuie să-i oprim pe luxeni cu orice preț, astfel încât să avem cât mai puține victime omenești.

Umerii generalului s-au ridicat mult când a tras aer adânc în piept.

— Evident, din acest motiv, posibilitățile noastre sunt limitate.

Archer s-a desprins de perete și s-a apropiat de noi, ca și cum s-ar fi așteptat de la mine să fac ca toate alea, văzând că mi se confirmă suspiciunile.

— Președintele Statelor Unite, împreună cu secretarul de stat pentru apărare au aprobat un atac de probă asupra orașului cu PEM.

M-am uitat fix la general.

— PEM? s-a mirat Kat, cu ochii mari.

— Armă cu pulsație electromagnetică, sub forma unor bombe non-nucleare, a explicat el, și am simțit cum mi se prăbușește stomacul în picioare. Când bomba va fi detonată la circa nouăzeci de metri deasupra orașului, va avea același efect ca o armă cu proiectil pulsatoriu, numai că pe o suprafață mai mare. Am estimat că pierderile de vieți vor fi reduse și se vor limita doar la persoanele cu afecțiuni cardiace sau boli care pot fi afectate de un impuls electric de mare magnitudine... și, evident, oamenii care sunt conectați la aparate.

— Două minute, două sute zece metri altitudine, s-a auzit din față, după care s-a auzit o altă voce, prin radio, care anunța locația.

Archer era acum lângă mine.

— Majoritatea oamenilor vor experimenta o durere puternică, urmată de o paralizie temporară, a continuat generalul, în timp ce Kat întorsese capul spre ecran. PEM va acționa ca o armă letală cu efect instantaneu asupra luxenilor, hibrizilor sau originilor din zona de impact.

Mama mă-sii!

Pricepeam necesitatea folosirii acestei arme – trebuiau să facă ceva împotriva luxenilor invadatori –, dar sora mea era și

ea undeva, pe acolo, speram că nu în apropiere. Şi mai erau acolo luxeni și hibrizi nevinovați, sau chiar și origini, care habar n-aveau ce îi așteaptă.

— Vor muri și nevinovați, atât oameni, cât și luxeni, a spus generalul, de parcă îmi citise gândurile. Dar suntem nevoiți să sacrificăm câțiva ca să-i salvăm pe cei mulți.

M-am întors cu privirea spre ecran exact când imaginea a început să tremure o clipă, înainte de a se stabiliza. Acum se vedea și mai bine tot ce mișca pe sol.

— Nu face numai asta, a spus Archer calm. PEM a fost creată cu un alt scop.

Generalul a dat din cap.

— Inițial, a fost creată ca armă de distrugere în masă cu pierderi minime de vieți omenești. Arma distruge iremediabil orice dispozitiv electronic și orice sursă de curent.

Mama mă-sii!

Numai asta puteam gândi.

— Adică tot, a șoptit Kat. Adică absolut tot ce există în oraș... telefoane, mașini, spitale, comunicații... tot.

— Un minut, o sută douăzeci de metri altitudine.

— Practic, va trimite orașul L.A. înapoi în Evul Mediu, a spus Archer, privind fix la marele ecran. Veți fi martori la refacerea istoriei, a unei istorii care nu va putea fi rescrisă.

— Nu puteți face asta, am spus eu.

Kat clătina din cap.

— Nu se poate. Sunt oameni acolo care au nevoie de electricitate – sunt oameni nevinovați care vor muri. Nu se poate...

— E clar că e prea târziu, a izbucnit Nancy, cu ochii aprinși. E singura variantă pe care o avem ca să-i oprim. Ca să mai existe o zi de mâine în care omenirea să fie în siguranță.

Am deschis gura, dar din aparatul de radio a început să hârâie iar vocea aceea, numărând din douăzeci în douăzeci de

secunde, și nu aveam cum să împiedic asta. Se întâmpla chiar în fața ochilor noștri.

M-am apropiat de Kat, cu ochii lipiți de ecran, la mașinile care mergeau spre ieșirea din oraș. Poate erau și luxeni în mașinile alea, luxeni buni și luxeni răi. Poate erau oameni cu afecțiuni cardiace. Undeva, pe ecranul ăla, erau și spitale cu oameni pentru care următoarea respirație nu avea să mai vină.

Și apoi s-a întâmplat.

Kat și-a dus mâna la gură când o explozie de lumină orbitoare a făcut ca imaginea de pe ecran să tremure o secundă sau două, înainte de a reveni. Totul arăta exact ca înainte, doar că acum nicio mașină nu mai înainta pe șosea. De fapt, nimic nu mai mișca și...

Tot orașul era în întuneric.

CAPITOLUL 13

KATY

O, Doamne, simţeam nevoia să stau jos, altfel cădeam.

Nu-mi puteam lua ochii de la ecran. Nu se întâmpla nimic. Sigur că nu se întâmpla nimic. Milioane de oameni din oraş erau acum împietriţi. Şi câţi dintre ei aveau să-şi revină? Câteva sute? Câteva mii? Nu-mi venea să cred că am fost martoră la aşa ceva.

Din difuzor a hârâit o voce care anunţa detonarea cu succes a bombelor PEM. Nimeni din sală nu a izbucnit în urale. Mă bucuram că n-au făcut-o, pentru că altfel eram sigură că eu sau Daemon am fi ajuns să fim stropiţi cu onix în faţă.

— Iniţiez scanarea impulsurilor electrice, a anunţat cel care făcuse numărătoarea inversă. În două minute voi avea datele.

Generalul Eaton a încuviinţat din cap.

— Mulţumesc.

— Luxenii şi variantele lor generează impulsuri electrice, a explicat Nancy, dar eu ştiam deja asta.

De-asta erau aşa de periculoase armele PEP şi PEM.

Ne prăjeau la nivel mare.

Daemon m-a cuprins cu brațul de umeri și m-a tras lângă el. Când i-am atins pieptul cu mâna, am simțit zumzetul corpului său. Era furios, ca și mine. Furia pe care o simțeam îmi aducea pe piele energie statică. Eram așa de frustrată, pentru că știam că nu avem prea multe opțiuni, dar asta...?

Magnitudinea celor întâmplate depășea cu mult pierderea de vieți omenești. Ziua de azi, indiferent ce dată ar fi, va intra în neagra istorie ca ziua în care Orașul Îngerilor pur și simplu *s-a oprit*. Nimic nu va mai fi la fel acolo. Toate rețelele electrice, toate comunicațiile, toată infrastructura aceea complexă, care depășea puterea mea de înțelegere, toate erau distruse.

— Nu există posibilitatea de a se recupera ceva, nu? am întrebat eu, cu vocea brusc răgușită.

Archer avea maxilarul încleștat.

— Ar fi nevoie de zeci de ani, dacă nu mai mult, pentru a reconstrui tot ce a fost, a răspuns.

Am închis ochii, copleșită de implicațiile cuvintelor lui.

— Nu există semnale de activitate, a anunțat omul acela. Nici măcar intermitente.

L-am simțit pe Daemon încordându-se și mi-am lipit mâna de pieptul lui. Probabil că au pierit o mulțime de oameni nevinovați. Și era numai începutul. Știam asta. Vor face același lucru și în alte orașe, în toată lumea, și alți oameni nevinovați vor muri, iar lumea va deveni... la naiba, toată viața, așa cum o știam noi, se va transforma într-un tâmpit roman distopic, așa cum citeam eu, numai că de data asta va fi realitate.

M-am desprins de Daemon și m-am întors spre generalul Eaton.

— Nu se poate să faceți asta în continuare.

Ochii lui cenușii s-au uitat în ochii mei și mi-am dat seama cam ce gândește: *Cine dracu' mai e și fâța asta care are impresia*

că poate să zică ce vrea? Și poate chiar nu aveam niciun drept. La naiba, în marea schemă a lucrurilor eram un nimeni, o simplă ciudățenie a naturii, dar nu puteam să stau acolo fără să spun nimic când ei distrugeau, la propriu, lumea, oraș cu oraș.

— Distrugeți felul de viață a milioane de oameni, ca să nu mai vorbim de cei pe care îi ucideți cu bombele, am spus eu, cu voce tremurătoare. Nu puteți să mai faceți asta.

— Decizia asta nu s-a luat ușor. Crede-mă, au fost și vor mai fi multe ore fără somn, a răspuns el. Dar altă soluție nu există.

Daemon și-a încrucișat mâinile la piept.

— Practic, ceea ce faceți voi aici e genocid.

Nu a răspuns nimeni, poate pentru că nici nu aveau ce. Chiar *era* genocid, pentru că bombele acelea aveau să-i șteargă de pe fața pământului pe toți luxenii.

Archer și-a frecat obrazul.

— Fraților, treaba e, ce altă opțiune aveau? Știți și voi la fel de bine ca mine că, dacă luxenii invadatori nu sunt opriți și originii care colaborează cu ei nu sunt puși la punct, în câteva săptămâni vor controla toată planeta.

— Poate într-un timp și mai scurt, a comentat Nancy, trântindu-se pe un scaun.

Expresia ei era la fel de impasibilă ca întotdeauna, dar mă întrebam dacă nu cumva se temea ca locul acela unde îi ascunsese pe origini să nu fie prea aproape de orașele care urmau să fie bombardate.

— Dacă sunt implicați aici și origini..., a început.

— Sunt, am spus eu, gândindu-mă la Sadi și la seniorul de care îmi spusese Daemon. Unii dintre ei sunt implicați.

Privirea ei rece și întunecată s-a oprit asupra mea.

— Atunci chiar nu există altă variantă. Originii au fost creați ca o specie perfectă, cu abilități cognitive mai presus de cele ale oamenilor. Originii...

— Am priceput, a izbucnit Daemon.

Ochii îi străluceau ca nişte smaralde multifaţetate.

— Poate dacă nu te-ai fi băgat tu peste mama natură ca să-i creezi...

— Hei, a mormăit Archer. Unul dintre ei stă chiar aici.

Daemon nu l-a luat în seamă.

— Poate dacă n-ai fi făcut tu asta, n-ar fi venit nici luxenii.

— N-ai de unde să ştii, a spus ea, ridicând din umeri. Ar fi putut să...

— Dar ştiu că ei colaborează cu luxenii, a întrerupt-o el. Şi nu trebuie să faci un efort imens de gândire ca să-ţi dai seama că e o legătură între ei şi sosirea luxenilor. Tu ai mâinile mânjite cu rahatul ăsta, tu şi Daedalus.

— Ceea ce e al naibii de ironic, nu crezi? a spus Archer şi, când Daemon s-a uitat sumbru la el, am crezut că o să-şi dea ochii peste cap. În mitologia greacă, Daedalus era tatăl lui Icar. El i-a construit lui Icar aripile cu care zbura, iar prostul ăla s-a apropiat prea mult de soare. Aripile s-au topit, el s-a prăbuşit în mare şi s-a înecat. Cum ar fi, invenţia lui i-a adus moartea. Ca şi lui Prometeu.

Daemon s-a uitat lung la Archer, apoi s-a întors din nou spre Nancy.

— În fine, oricum aţi suci-o, voi aţi făcut mizeria asta.

— Şi acum încercăm să reparăm lucrurile, a replicat generalul Eaton. Altă opţiune nu avem, poate veniţi voi cu o soluţie la care nu ne-am gândit.

— Nu ştiu, am zis eu şi mi-am apăsat tâmplele. Acum ar fi nevoie de *Avengers*.

— Lasă-i naibii. Ne trebuie Loki, a ripostat Daemon.

Generalul Eaton a ridicat o sprânceană.

— Ei bine, din păcate universul Marvel nu e real, aşa că...

Am început să râd, pentru că eram gata să râd nebunește, fără oprire, dar l-am văzut pe Daemon clipind repede din ochi, ca și cum l-ar fi pocnit ceva peste ceafă.

— Stai, a spus el, trecându-și mâna prin părul ciufulit. Avem nevoie de ceva echivalent cu Loki.

— Chiar nu-mi dau seama la ce te gândești, am spus eu.

A clătinat din cap.

— Există ceva de care ne putem folosi, de care știu sigur că ne putem folosi.

Generalul Eaton a lăsat capul pe un umăr, iar Archer a întors privirea spre el, atent. I s-au subțiat buzele, și știam că îi citește gândurile lui Daemon. Nu știu ce citea el, dar nu părea prea încântat.

Când a vorbit, cu o voce șoptită, parcă uluită, bănuiala mea s-a confirmat.

— Asta e o nebunie, demență de-a dreptul, dar s-ar putea să meargă.

Daemon i-a aruncat o privire criminală.

— Bine, mă, de ce nu îi dai înainte să le spui tu ce gândesc?

— A, nu. Archer a refuzat, fluturându-și mâna. Nu vreau să-ți fur laurii.

— Am impresia că i-ai furat deja, așa că…

— Haide, am intervenit eu, cu nerăbdare. Spune-ne nouă, celor care nu avem abilități așa grozave de citire a gândurilor.

Daemon s-a strâmbat într-un simulacru de zâmbet.

— Există un singur lucru în fața căruia luxenii invadatori nu au absolut nicio apărare.

— Evident, arma PEM, a comentat Nancy sec.

Nările lui Daemon fremătau.

— În afară de chestia asta care distruge totul pe Pământ.

Ea a întors capul, uitându-se la monitor, de parcă toată discuția asta o plictisea. Mă întrebam dacă s-ar supăra cineva când i-aș trage un picior peste ceafă, din întoarcere.

— Arumii, a spus Daemon.

Am clipit încet din ochi, cu senzația că am creierul kaput.

— Poftim?

— Luxenii invadatori știu că există arumi. Am auzit asta chiar de la ei, dar am mai aflat și altceva, a explicat Daemon. Nu au deloc experiență cu ei.

— Dar știu de existența lor, a spus generalul Eaton. Tu ai spus.

— Da, dar din experiența mea personală, faptul că ai auzit de ei nu te ajută cu nimic dacă vrei să te lupți cu ei, mai ales dacă n-ai văzut niciunul în realitate, iar ei nu au văzut. Arumii au plecat mai demult încoace, iar luxenii ăștia s-au dus în direcția opusă. Dacă au văzut vreodată un arum, asta a fost când erau copii.

Câțiva ofițeri din sală, cei din fața monitoarelor, se întorseseră în scaun și îl ascultau cu mare atenție pe Daemon.

— Eu aș fi fost mort după prima întâlnire cu un arum, dacă Matthew...

A inspirat adânc, și poate ceilalți n-au sesizat expresia de durere care i-a trecut fugar peste față, dar eu am văzut-o și m-a durut. Matthew, cel pe care toți trei îl consideraseră un adevărat tată, îi trădase, iar eu știam că așa ceva lasă urme adânci.

— Dacă Matthew, care era mai în vârstă și cu mai multă experiență, n-ar fi fost acolo, acum eram mort. La naiba, de multe ori era gata să mor până să învăț să mă lupt cu ei.

— Arumii au fost creați de legile nebune ale firii ca să-i țină în șah pe luxeni și să se bată cu ei, a spus Archer, cu entuziasm. Ei sunt singurii prădători adevărați ai luxenilor.

Am simțit că mi se aprinde în piept un licăr de speranță, dar nu i-am dat voie să crească prea mult.

— Dar originii ar ști să se lupte cu ei, am replicat eu.

— Ar ști, numai că nu sunt mii de origini, a spus Daemon. Și e imposibil să-i învețe așa repede pe luxeni cum să se bată cu ei. La naiba, cred că nici nu o să creadă că arumii pot fi o problemă. Luxenii sunt aroganți, prin natura lor.

— Uau, serios? am mormăit eu.

A zâmbit cu un colț al gurii, cu zâmbetul ăla al lui sexy și arogant, iar Archer a rânjit.

— Să știi că originii s-ar putea să fie și mai aroganți, a spus Daemon. Aroganți până la prostie.

Rânjetul de pe fața lui Archer s-a șters.

— Uau! Acum ar trebui să se audă vocea lui Morgan Freeman, spunând ceva gen „Punctul lor slab e ceva care se află deja aici", am zis eu și când am văzut toate perechile alea de ochi uitându-se la mine cu aceeași neînțelegere, am roșit. Ce? E din *Războiul Lumilor* și cred că se potrivește perfect în cazul ăsta.

Chipul lui Daemon s-a luminat de un zâmbet sincer, și, în ciuda situației, m-am topit toată, cum făceam mereu când zâmbea așa, fiindcă zâmbetul ăla era incredibil de rar.

— Îmi place cum funcționează creierul tău.

Uite, acum ai privirea aia de lovită cu măciuca de care te întrebai când eram în cameră la Beth și Dawson. Cuvintele lui Archer pluteau în capul meu și m-am făcut mică. Mi-am dres vocea, simțind cum mi se înfierbântă obrajii:

— Chiar crezi că o să meargă?

— Câți arumi sunt aici? s-a adresat Daemon generalului și lui Nancy.

Una dintre cele mai tari chestii care ne luase prin surprindere în anii ăștia fusese faptul că Daedalus colabora cu arumii ca să-i pună la punct pe luxeni, din nu știu ce motive murdare și abjecte.

Nancy a strâns din buze.

— Nu avem o cifră exactă, aşa cum avem la luxenii asimilaţi. Mulţi arumi au intrat în umbră după ce au venit aici.

— Au intrat în umbră? m-am încruntat eu.

— S-au ascuns, mi-a explicat generalul Eaton. Se mută din oraş în oraş. E al naibii de greu să-i urmăreşti.

— Şi voi eraţi mai preocupaţi de noi şi de minunatele lucruri pe care le putem face, a rânjit Daemon. Frumos!

— Deci de câţi ştim noi că sunt aici? am întrebat eu, înainte ca discuţia s-o ia razna.

— Pentru noi au lucrat câteva sute, a spus Nancy.

— Stai. Daemon şi-a mijit ochii. Ai folosit timpul trecut. O, nu!

Generalul Eaton părea că e gata să-şi smulgă haina de pe el.

— Mulţi dintre ei au plecat după venirea luxenilor, a spus el.

— Mulţi? s-a strâmbat Nancy, frecându-şi coapsele cu palma. Toţi au plecat. N-ar trebui să ne surprindă. Nu sunt cele mai loiale creaturi.

Mica scânteie de speranţă a început să se stingă, când a început Archer să vorbească.

— Dar încă se mai află aici, pe planetă.

— Şi? l-a înfruntat Nancy. Te duci şi îi rogi să ne ajute?

Pe faţa lui Archer s-a instalat un zâmbet misterios.

— Eu, nu, dar cunosc pe cineva care datorează altcuiva o mare favoare.

Nancy şi-a dat ochii peste cap.

— Chiar dacă ai reuşi să-i convingi să ne ajute, tot ar fi inutil. Sunt prea împrăştiaţi şi…

— De fapt, dacă-mi permiteţi, s-a auzit o voce din mijlocul sălii.

Era o femeie între două vârste, cu un păr blond-închis, strâns la ceafă într-un coc mic. Stătea în picioare, cu mâinile la spate.

Generalul Eaton a încuviinţat din cap.

— Cei mai mulți luxeni au aterizat în Statele Unite, în celelalte țări numărul lor fiind mai mic. Noi credem că explicația stă în numărul mare de luxeni care erau deja aici. După cum știți, în ultimele zece ore le-am monitorizat mișcările. O mare parte dintre luxeni s-au deplasat spre est, către capitală. Dacă bănuielile noastre se dovedesc a fi corecte, își vor reuni forțele, alcătuind astfel un grup apreciabil, a spus ea, uitându-se spre Daemon și Archer. Unii s-au integrat deja în orașele pe care le-am pierdut, dar dacă am reuși să îi lovim la Washington, am reduce considerabil numărul lor.

— Exact acesta e planul, a replicat generalul Eaton.

— Dar planul vostru e să aruncați o bombă electrică, sau ce-o fi asta, asupra capitalei țării, am spus eu, încleștându-mi pumnii.

— Ca să fim preciși, dacă într-adevăr va apărea un număr mare de luxeni, va fi nevoie de mai multe bombe, a spus Nancy. Atât de multe, încât aproape toată suprafața statelor Virginia, Maryland și chiar coridorul I-81 din Virginia de Vest vor fi afectate.

— Dumnezeule! am șoptit eu, cu ochii strânși.

Acolo se aflau mama și prietenii mei.

— Și ce aveți de gând să faceți cu orașele deja pierdute, cu Houston, Chicago și Kansas City?

— În următoarele douăzeci și patru de ore vor fi lansate bombe PEM.

În vocea lui se simțea emoția.

— Orașele acelea sunt pierdute, domnișoară Swartz. Majoritatea luxenilor și-au luat formă umană și oamenii considerați de ei nepotriviți au fost uciși. Nu mai avem aproape deloc contacte de la surse în care putem avea încredere. Mă rog pentru oamenii care au mai rămas, eventual, în locurile acelea.

— Bine. Orașele alea sunt pierdute, dar celelalte, nu. Dacă totuși îi putem opri? a spus Daemon. Dacă totuși putem face același lucru, dar fără să ucidem oameni nevinovați din ambele tabere și fără să distrugem orașele în așa hal, încât să ajungă de nelocuit?

Nancy a clătinat din cap neîncrezătoare și a scos un hohot înfundat de râs.

— Dar gândiți-vă, a sărit și Archer. Numai din acele trei orașe, fără să luăm în calcul și Los Angeles, veți avea milioane de americani dezrădăcinați și, pe măsură ce veți bombarda mai multe orașe, vor apărea tot mai mulți refugiați. Statele Unite nu vor face față.

Pe obrazul generalului Eaton a tresărit un mușchi.

— Credeți că nu ne-am gândit și la asta? Am început deja pregătirile. Chiar în timp ce vorbim, se lucrează la planuri pentru eventualitatea unor situații și mai grave decât pierderea unor orașe mari. Avem planuri și pentru eventualitatea în care bombele PEM nu vor avea efect, dintr-un motiv sau altul.

Generalul a început să ne spună ce măsuri de precauție se iau, cum sunt mutate computerele și alte echipamente electronice valoroase în buncăre subterane, aprovizionate cu chestii nealterabile, și a tot tocat așa, până când am simțit că o să vărs.

Când mă gândeam că invazia luxenilor e nașpa, habar n-aveam. În realitate, eram chiar în pragul unei catastrofe mondiale.

— Putem să-i aducem pe arumi, a spus Archer. Sunt convins că putem să-i aducem.

Inima a început să-mi bată mai tare. Oare chiar puteam să-i aducem pe arumi? Mă îndoiam că ar fi ușor, și aproape că nu-mi venea să cred când generalul Eaton a rostit cuvintele magice:

— Dacă îi puteți convinge pe arumi să lupte, atunci o să amânăm planul de neutralizare a forțelor din apropierea capitalei.

— Mulțumesc.

Era gata să sar în sus. Îmi venea să-l iau în brațe pe individ, dar m-am bucurat că n-am făcut-o, fiindcă ar fi fost ciudat din toate punctele de vedere.

— Dar nu avem prea mult timp. Avem șase zile, poate șapte, după care va trebui să apelăm la PEM, a spus generalul. Va trebui să dau o mulțime de telefoane.

— E ridicol, s-a ridicat Nancy, cu mâinile în sus. Nu pot să cred că vă gândiți să le permiteți *ăstora* să…

— Ți-ai uitat locul, Husher. Ca de obicei! a izbucnit generalul Eaton și s-a ridicat în picioare, cu spatele drept, emanând autoritate din toată ființa lui. Și eu, ca și președintele Statelor Unite, sunt dispus să găsesc și alte tactici.

Generalul Eaton a continuat s-o muștruluiască pe Nancy, și aș fi crezut că o să fiu fericită să văd asta, dar în final am avut un sentiment idiot de jenă la mâna a doua și chiar mi-am dorit în clipa aia să fiu în altă parte.

Daemon, însă, părea absolut încântat când m-am apropiat de el, în timp ce Nancy își primea perdaful.

Archer începuse o discuție despre diverse variante în care arumii i-ar putea ataca și ucide pe luxeni în mai puțin de cinci secunde, și nu mi-aș fi imaginat niciodată că Daemon ar putea să participe la o astfel de conversație cu atâta entuziasm.

În cele din urmă, Nancy a plecat, probabil să se legene undeva, într-un colț de cameră, și să facă planuri de răzbunare, iar generalul Eaton s-a apucat de dat telefoane. În clipa aceea stomacul m-a anunțat că ar fi capabil să primească imense cantități de mâncare.

Uimită că pot să mănânc după tot ceea ce văzusem și auzisem, mi-am apăsat stomacul cu palma și am zâmbit mânzește când băieții s-au uitat în jos, la mine.

— Scuze.

Daemon a zâmbit.

— Ți-e foame?

— Poate. Puțin.

— E mâncare la cantina de lângă camera voastră, a spus Archer. Parcă v-am spus.

— Nu am avut timp...

M-am întrerupt și am început să mă gândesc la bebeluși dezbrăcați care dansează, ca să nu mă mai gândesc la motivul pentru care nu am avut timp.

Archer a ridicat din sprâncene.

— Cum naiba?

Cu obrajii în flăcări, m-am întors la Daemon. Trebuia să plec mai repede de acolo, înainte ca Archer să asiste la un spectacol erotic.

— Cred că mă duc să mănânc ceva.

— OK, a răspuns și m-a sărutat ușor pe frunte. Ne vedem în cameră.

M-am întors fără să mă mai uit la Archer. I-am lăsat pe băieți în camera de control și am ieșit repede pe hol. Nu simțeam doar nevoia să bag ceva în burtică, simțeam nevoia să fac ceva mai normal. M-am gândit să trec iar pe la Beth și Dawson, am urcat scara pustie și am ajuns pe coridorul larg de la etaj. Când am trecut de colț, am rămas blocată de uimire.

Luc era undeva mai în față, la câteva uși de dormitorul lui Beth și Dawson, dar nu era singur. Era și o fată cu el, o fată de vârsta lui sau poate cu vreun an mai mică. Era foarte micuță, părea o pitică pe lângă el. Incredibil de slabă, picioarele ei îmbrăcate în blugi erau cât brațele mele. Avea părul auriu și era foarte frumușică, cu o față în formă de inimă, ușor pistruiată, și cu ochi de culoarea ciocolatei calde.

Și o mai văzusem.

Atunci când mă dusesem cu Daemon și... Blake, ca să ne întâlnim cu Luc. Era pe scenă, dansa superb, fluid, și apoi a băgat capul în biroul lui Luc și el s-a încruntat de mama focului.

Dar acum arăta altfel.

Era tot o fată *umană* frumoasă, dar avea sub ochi cearcăne întunecate, pomeții erau mai proeminenți, fața trasă și palidă, și întreaga ei înfățișare îți dădea impresia de fragilitate, ca și cum ar fi făcut mari eforturi să stea în picioare.

De fapt, nici nu prea stătea în picioare. Luc o prinsese de brațe, parcă s-o susțină. Nu trebuia să fiu doctor ca să-mi dau seama că suferă de ceva. Nu de răceală sau gripă, ceva grav.

Ceva care îmi amintea de tata.

Mi-am mușcat buzele. Luc părea să nu fi observat că sunt acolo și mângâia ușor brațele fetei.

— De acum o să fie bine, i-a spus el. Așa cum ți-am promis.

Ea a zâmbit, cu un aer sfârșit.

— Ai idee ce se întâmplă acolo? Nu cred că va mai fi vreodată ceva bine, Luc.

— Nu-mi pasă de asta acum, a replicat el, în stilul lui propriu. Mai știi ce ți-am spus despre medicamentul ăla nou?

— O, Luc! L-a prins de încheieturi cu mâinile ei slabe și palide. Cred că am trecut de faza în care mai poate avea ceva efect...

— Nu spune asta.

În vocea lui se simțeau forță și hotărâre.

— Va avea efect. Trebuie să aibă efect. Altfel îl bat.

Fata nu părea convinsă, dar a zâmbit, apoi s-a apropiat de el și l-a prins de mijloc.

Luc a închis ochii și a respirat ușor, cu buzele întredeschise.

— Ce-ar fi să intri în cameră și să te odihnești puțin, Nadia? S-a retras și s-a uitat în jos la ea, zâmbind. Mai am câteva chestii de făcut și pe urmă vin și eu. OK?

Atunci mi-am dat seama că e perfect conştient de prezenţa mea, şi totuşi nu mi-a părut rău că am tras cu urechea, având în vedere nenumăratele situaţii în care ne-a spionat el.

Fata şi-a aruncat privirea spre locul unde eram eu, s-a uitat curioasă la mine, începând de la picioare, şi când a ajuns la faţă, am văzut din ochii ei mari că mă recunoaşte. A şovăit o secundă, apoi s-a strecurat în cameră.

Luc a închis uşa în urma ei şi s-a întors spre mine. Am fost încă o dată şocată de inteligenţa care se citea în ochii aceia violeţi şi ciudaţi, de expresia lui, care îl făcea să pară mult, mult mai matur.

— Cine e? l-am întrebat.

— Ai auzit când i-am spus pe nume.

— Nu la asta m-am referit. M-am uitat la uşa închisă. Îmi amintesc de ea. Era la club, dansa pe scenă.

El şi-a lăsat capul pe un umăr.

— Am ucis oameni numai fiindcă s-au uitat la ea, şi tu vrei să ştii cine e?

Luc putea face asta într-o clipă, iar pe mine putea să mă facă să cârâi ca un pui dacă ar fi vrut, numai că voiam să ştiu ce înseamnă fata asta pentru el, şi chiar nu credeam că mă va minţi.

Sau cel puţin speram.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a venit la mine.

— După tot ce ai văzut şi ai auzit, încă mai vrei să-ţi povestesc despre ea?

Mi-am încrucişat braţele.

— În clipa asta, mi-ar plăcea să mă gândesc la orice altceva decât la ce am văzut şi am auzit.

A urmat un moment lung de tăcere, timp în care m-a studiat cu atenţie, apoi s-a rezemat cu umărul de perete.

— Nadia abia a venit din Maryland, mai precis, din Hagerstown. Am pretins câteva favoruri când am ajuns în baza asta.

Puștiul avea mai multe favoruri cuvenite decât avea un jucător de cărți datorii.

— Evident, am încuviințat.

A zâmbit ușor.

— O cunosc pe Nadia de vreo doi ani, am cunoscut-o când am vizitat pentru prima oară sălbatica și minunata Virginie de Vest. Fugise de acasă – abuzuri, un tată care te-ar face să vomiți.

În clipa când a terminat enunțul, deja mi s-a format în minte un scenariu oribil.

— Ce gândești tu acum nu e nici pe departe ce a fost în realitate, a spus Luc, cu o voce dură. Nu-ți face griji. Și-a luat răsplata într-un mod foarte lent și dureros.

Mi s-a oprit inima când i-am văzut zâmbetul rece și sumbru. Nici măcar nu trebuia să-l întreb ce a făcut. Știam deja.

— Era mică și locuia pe străzi când am întâlnit-o, așa că am luat-o cu mine. Paris nu a fost prea încântat. La urma urmei, e un simplu om, dar… În fine, Nadia are ceva special.

Părea pierdut în gânduri.

— E iubita ta?

Luc a hohotit sec.

— Nu. N-am eu norocul ăsta.

Am ridicat sprâncenele și nu m-am putut abține să nu mă gândesc la asta. Era îndrăgostit de ea.

Dacă Luc mi-a citit gândurile, nu mi-a dat de înțeles că a făcut-o.

— În urmă cu doi ani și jumătate, au început să-i apară vânătăi pe corp, obosea imediat și nu putea să mănânce nimic. E un cancer al sângelui cu o denumire din prea multe cuvinte care nu contează. A îngustat ochii și a adăugat: Incurabil.

Am închis ochii.

— Luc... Îmi pare rău.

— Nu e cazul, a spus și, când m-am uitat din nou la el, mă privea fix. Tatăl tău a murit – mulți oameni mor de cancer. Știu asta. Dar Nadia nu va muri.

— Pentru ea ai vrut serul Prometeu.

De când o văzusem, începusem să pun lucrurile cap la cap.

— Luc, ei spuneau că nu e bun pentru...

— E bun pentru *unele* boli și pentru *unele* tipuri de cancer. N-au apucat să-l testeze pentru toate tipurile de afecțiuni, m-a întrerupt el și eu am tăcut. Cât de aiurea erau ăștia de la Daedalus, au făcut totuși niște chestii bune. Să sperăm că și asta o să fie un punct pentru karma lor.

Aș fi vrut să fie așa. Nu o cunoșteam pe fată, dar după ce pierdusem pe cineva din cauza cancerului, după ce pierdusem orice contact cu mama, știam cum e să ai o pierdere. Nu dispare niciodată, rămâne cu tine ca o umbră vagă, mai întunecată în anumite zile.

— Sper să aibă efect, i-am spus eu în cele din urmă.

A dat scurt din cap. A mai trecut o clipă, apoi m-a întrebat:

— Deci vreți să vă folosiți de arumi în lupta cu luxenii?

Am clipit.

— Nu te plictisești niciodată să fii atoateștiutor?

Luc a râs.

— Nici măcar o dată.

M-am uitat la el fără expresie.

— E cam greu să-i pui pe arumi să se lupte, cred că vă dați seama de asta, nu?

Am oftat.

— Știu. Archer a spus că știe pe cineva față de care arumii sunt datori cu o favoare. Fac o presupunere hazardată și spun că persoana aia ai fi tu.

El a râs din nou, cu capul lipit de perete, și arăta ca un adolescent care se distrează pe holul școlii.

— Da, există un arum care îmi e dator.

Un zâmbet fermecător i-a apărut pe buze.

— Și numele lui ar fi Hunter.

CAPITOLUL 14

DAEMON

— Hunter?

Luc a oftat și a repetat:

— Hunter.

— Nemernicul ăla care era la tine în club?

Luc venise cu Kat în camera noastră, și nu-mi plăcea deloc povestea asta.

— Hmmm. Luc se bătea ușor cu degetul în obraz, uitându-se la Kat, care se așezase pe marginea patului.

— Erau doi nemernici acolo. El era unul dintre ei. Deci tu ai fost…

— Ce nostim! am spus eu.

— Cam așa. Luc a zâmbit și s-a așezat lângă Kat. Știi tu vorba aia, milogii nu-și permit să fie mofturoși.

Am îngustat ochii.

— Eu nu sunt niciodată milogul.

— Băieți! Kat și-a dat părul după urechi și a întrebat: Deci de ce nu vă place de Hunter ăsta?

— Să vedem, am început eu și m-am prefăcut că mă gândesc. În primul rând, e arum.

Ea și-a dat peste cap ochii cenușii.

— Și în afară de asta?

— Mai trebuie și altceva?

Pentru mine, asta era suficient să-l antipatizez cu înverșunare.

Luc a înghiontit-o ușor cu cotul.

— Nu contează dacă îi place lui de Hunter. Arumul îmi e dator și, dacă e cineva care să știe în ce gaură se ascund asasinii noștri înnăscuți, atunci el e ăla.

— Și putem avea încredere în el? a întrebat ea.

M-am strâmbat. Să ai încredere într-un arum? Da, vezi să nu!

Luc nu m-a băgat în seamă.

— N-ar îndrăzni să mă înșele, când are așa multe de pierdut.

Aveam o întrebare pe vârful limbii, dar s-a dus ca o amintire îndepărtată. Mi-am adus aminte de femeia cu care îl văzusem la club - o ființă umană. Era clar de tot că cei doi aveau o relație.

Îmi venea să vomit numai la gândul ăsta.

— Am vorbit deja cu el, a spus Luc, întinzându-și brațele deasupra capului, ca o pisică la soare. O să ne întâlnim cu el în Atlanta.

— În Atlanta?

Vocea lui Kat era plină de uimire.

— Și cum zici să ne ducem acolo?

— Cel mai probabil cu mașina, a răspuns Luc și a ridicat din umeri. Avioanele nu mai zboară de când ET a dat telefon acasă și a doborât un avion comercial.

Kat a pălit. Nu eram la curent cu știrea asta.

— Deci nu prea aș sugera un zbor pe ceruri neprietenoase. M-am interesat deja, a continuat el. E un drum cam de treizeci de ore, deci o să fie o călătorie ca lumea. Dar cu Hunter o să vă întâlniți la aeroport ... la curse interne.

Apoi a zâmbit, ca și cum ceva l-ar fi amuzat în toată povestea asta.

M-am rezemat de scrin.

— Deci cum o să ne ajute Hunter să-i găsim pe arumi? Nu mi-am dat seama că e un tip așa de important.

— Hunter e important, dar nu cel mai important.

Luc și-a întins picioarele cu o mișcare rapidă. Nu cred că puștiul ăsta putea să stea liniștit vreodată.

— El e biletul vostru de intrare în părculețul arumilor. Știe unde își răcoresc ei picioarele. N-o să fie o problemă să-l convingeți să vă ducă la liderul lor, sau la stăpânul lor, ce-o fi el.

Am ridicat o sprânceană.

— Problema e să-l convingeți pe marele ștab. Arumii seamănă nițel cu voi. Le trebuie doar un lider, și după aia sunt gata să se arunce în prăpastie după el. Luc a făcut o pauză și și-a frecat nasul. Nu-l cunosc pe tip. Am auzit niște chestii despre el.

— Ce chestii? a întrebat Kat.

El a ridicat din umeri.

— Nu contează.

Sprâncenele lui Kat s-au unit când s-a încruntat.

— Oricum, eu va trebui să rămân aici. Sunt destul de sigur că e nevoie de prezența mea, ca să nu ne trezim că Nancy face ceva care să dezechilibreze balanța universului. Va veni Archer cu voi. Vă duceți amândoi, nu? Luc s-a uitat pe rând la noi. Am dubii serioase că vreunul dintre voi va sta deoparte.

— Nicio șansă.

Mi-am frecat falca. Treizeci de ore în mașină cu Kat – asta putea fi interesant și distractiv, dar cu Archer? Puteam să mă sinucid.

— Apropo de Nancy… Kat s-a uitat spre ușa închisă înainte de a continua. Nu poți să-i lași pe copiii ăia iar cu ea, indiferent ce ai promis.

Colțurile gurii lui Luc s-au întins într-un zâmbet larg, care avea și ceva sinistru în el.

— Nu-ți face griji. Nu e ea problema. În final, toată chestia cu ea se va rezolva de la sine.

În dimineața următoare, stăteam la o masă dreptunghiulară, care mi-a amintit de cantina școlii. Nu prea știam ce să înțeleg de aici. Îmi era dor de școală? Nu chiar. Îmi era dor de viața pe care o aveam înainte de toate rahaturile astea, când eram doar eu, pixul meu preferat și Kat, care stătea în banca din fața mea?

Mda. Câteodată.

Numai că nimeni nu se putea întoarce în timp.

Dawson stătea în fața mea și descărca omletă din farfuria lui în cea a lui Beth. Fata asta se hrănea în mod clar pentru doi, dacă era să mă gândesc la cantitatea de mâncare pe care abia o terminase, și încă mai mânca.

Ciudată chestia asta cu sarcina!

Kat a șterpelit o felie de bacon din farfuria mea.

Ea n-avea motiv să mănânce așa de mult, numai că-i plăcea mâncarea ... și baconul. A rupt zâmbind felia de bacon în două și mi-a dat și mie jumătate.

— Eu cred că tu trebuie să stai aici, i-am spus fratelui meu, luând din farfurie jalnica mea porție de bacon.

Dawson se juca, încruntat, cu sticla de ciocolată cu lapte. Știam la ce se gândește. Puteam să-l citesc ca pe o carte deschisă, scrisă cu litere mari și ilustrată cu poze.

— Ascultă, trebuie să stai aici, am repetat. M-am uitat în treacăt la Beth, care își încărcase furculița cu o bucată uriașă de omletă. Aici e nevoie de tine. E prea periculos pentru tine și Beth acolo.

Ea s-a uitat la mine.

— Nu e la fel de periculos pentru tine și Kat?

— Ba da.

Kat s-a uitat la mine, mușcându-și buza. Încă nu le spuseserăm ce ne dezvăluise Nancy, că noi doi nu eram conectați la fel ca ei. Kat a respirat adânc, a deschis gura, după care, din senin, a apărut Archer.

S-a așezat lângă Kat.

— Ăștia doi, a spus el, făcând un gest cu mâna spre noi, nu sunt conectați, nu așa cum sunteți voi.

Dawson s-a încruntat și s-a uitat la noi pe rând.

— Cum adică? El a vindecat-o. Ea e hibrid, la fel ca Beth.

— Da, dar se pare că la Daedalus lui Beth i-au administrat un ser, iar lui Kat i-au administrat altul, Prometeu, a explicat Archer. Ceea ce înseamnă că nu sunt conectați așa cum ești tu cu Beth.

Cum era de așteptat, Dawson a spus că e imposibil, dar după ce i-am povestit ce ne-a zis Nancy, s-a lăsat pe spătarul scaunului, șocat.

— Deci, înțelegi? Pentru voi e un risc prea mare, i-am spus. Tu trebuie să ai grijă de Beth și de copil.

Dawson s-a rezemat de spătar, înjurând în surdină și frecându-și ceafa.

— Și voi chiar vă duceți după arumi?

— Dap.

Părea o nebunie, dar tot era mai bine decât să nu faci nimic.

A clătinat din cap.

— Nu m-aș fi gândit vreodată că va veni ziua în care o să le cerem ajutor arumilor.

Am rânjit.

— Normal.

— Luc o să stea aici, a spus Kat, jucându-se cu omleta care mai rămăsese în farfurie. Ca să fie sigur că Nancy se poartă frumos. Noi plecăm în câteva ore. Pe urmă, după ce... o să-i

convingem pe arumi să ne ajute, îl anunțăm pe generalul Eaton. Presupun că după aia ne întoarcem.

— Și trebuie să plecați așa de repede?

Beth s-a uitat la Dawson cu o privire plină de neliniște.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, am spus eu. Dar voi sunteți în siguranță aici.

— Nu pentru noi îmi fac griji, a spus Dawson, și îmi venea să-i dau o scatoalcă, fiindcă pentru ei trebuia el să-și facă griji. Să vă lăsăm să plecați ca să vă întâlniți cu niște arumi nenorociți pe care să-i convingeți să ne ajute? Pare al naibii de riscant.

Era.

Nu se putea contesta asta, iar eu niciodată n-am mințit, așa că nu aveam de gând să încep acum.

Archer s-a aplecat, sprijinindu-se cu coatele pe masă. I-a căutat privirea fratelui meu.

— Știu că tu și cu mine nu ne cunoaștem prea bine, și deci nu ai cum să mă crezi pe cuvânt, dar îți promit că o să fac tot posibilul ca Daemon și Kat să se întoarcă aici *cu* Dee. Poți să fii sigur de asta.

M-am rezemat de spătarul scaunului, cu ochii la origin.

N-aș recunoaște asta nici într-un milion de ani, dar Archer... în fine, câteodată era destul de tare, și chiar îmi plăcuse cum vorbise. Hotărât să-și îndeplinească promisiunea de a ne aduce înapoi nu numai pe noi doi, ci și pe Dee. Dar nu trebuia să afle el ce cred.

Am încheiat micul dejun ca în oricare altă zi, încercând să nu ne gândim la faptul că ar fi putut fi ultima oară când ne vedeam, indiferent de promisiunile făcute de Archer sau Luc. Kat și cu mine ne-am împachetat schimburile de haine pe care Archer ni le adusese.

Îmi cam bătea inima când mă uitam la ea îndesând și ultimele haine în rucsacul pe care îl găsisem în dulap. Odată

plecați, lucrurile aveau să se desfășoare foarte repede, și habar n-aveam ce o să găsim pe drum sau după ce o să ne întâlnim cu Hunter.

Efectiv putea fi ultima oară când eu și Kat eram singuri.

Nu că eram pesimist. Dar adevărul era că o să fim legați de Archer. Toți trei o să fim lipiți cu scotch unul de celălalt în viitorul apropiat, iar dacă lucrurile aveau s-o ia razna, atunci asta ar fi fost ultima oară când mai aveam câteva minute împreună.

Kat a tras fermoarul și s-a întors la mine. Nu își legase părul, și mereu mi-a plăcut cum îi stă așa. Obrajii ei erau ușor îmbujorați, iar ochii cenușii păreau mai mari ca niciodată.

A zâmbit, iar faptul că putea să mai zâmbească, așa, pe bune, când în jurul nostru se întâmplau atâtea nasoale, spunea multe despre ea.

— Ce e? a întrebat ea.

— Nimic.

Am făcut un pas spre ea, apoi altul, până m-am apropiat și a trebuit să ridice capul spre mine.

I-am prins obrajii în mâini și am privit-o atent, încercând să memorez linia frumoasă a pomeților, genele dese și curbate care se ridicau la colțul ochiului, vârful ușor ridicat al nasului și buza de jos, plină.

La naiba, nu voiam să risipesc minutele astea. Voiam să le petrec venerând-o. Dar, mai presus de toate, aș fi vrut ca drumurile noastre să fi fost diferite. Nu în sensul că să nu ne fi întâlnit sau ceva de genul ăsta, ci să fi fost și eu om, să fi aparținut amândoi aceleiași specii și să nu existe nicio invazie de extratereștri. Să terminăm liceul ca doi adolescenți normali, să plecăm împreună la facultate și, în loc să ne facem bagajul ca să plecăm la o întâlnire cu niște sociopați, să ne fi pregătit pentru un weekend la plajă sau unde naiba se mai ducea lumea când

planeta nu era în război. Dar să-ți petreci timpul visând la ce nu poți avea e o treabă pentru ratați. Pierdeam și puținul timp pe care îl mai aveam.

Am aplecat capul și la început i-am atins buzele doar ușor, iar când mi-a pus mâinile pe umeri și apoi pe ceafă, am sărutat-o apăsat. Doamne, aș putea să supraviețuiesc numai cu gustul ăsta al ei.

Încet, deși aveam așa de puțin timp, i-am urmărit conturul buzelor, imprimându-mi în memorie senzația. S-a lipit de mine, cu un geamăt slab, și și-a strecurat mâinile prin părul meu. Am simțit brusc nevoia în fiecare celulă.

Mâinile mele au alunecat pe trupul ei, întârziind o clipă pe talie, apoi i-au mângâiat șoldurile cu rotunjimi așa de dulci. O voiam mai aproape, voiam să mă contopesc în ea. Eram dornic de afecțiune ca un copil, dar ei îi plăcea asta.

— Două minute? m-a întrebat ea.

Am zâmbit cu gura pe buzele ei, apoi am trasat un drum de săruturi până spre ureche.

— Mmm, îmi place cum gândești.

— Nu mă surprinde.

— Mă cunoști foarte bine.

Kat s-a retras puțin, eliberându-se din îmbrățișarea mea. Cu ochii în ochii mei și cu un zâmbet obraznic, a apucat marginea tricoului și l-a tras peste cap.

La naiba, da!

Apoi toate ideile logice mi-au fugit din cap când și-a scos pantalonii și toate celelalte. Tot trupul ei avea o superbă nuanță rozalie, dar nu a lăsat capul jos și nu s-a ascuns de mine.

Frate, Kat mă fascina complet, din toate punctele de vedere. Era superbă, dar nu numai din cauza asta. Era așa de incredibil de puternică și puterea asta îi adusese cicatrice, ca unui adevărat luptător. Era deșteaptă și hotărâtă, dar mai

presus de toate era bună, iar cadoul suprem pe care mi-l făcuse a fost să mă iubească.

Ăsta era cel mai important lucru din toate.

Iubirea era un dar.

Mi-am scos și eu hainele și am îmbrățișat-o. Nu trebuia să-i spun că o iubesc. Cuvintele erau goale de sens, pentru că fuseseră rostite de prea multe ori. Faptele erau întotdeauna mai grăitoare, mai puternice.

I-am arătat.

În genunchi, apoi pe patul îngust, cu pieptul ei lipit de al meu, apoi iar mai jos. Voiam să fac mai mult, mult mai mult, dar nu avusesem prezența de spirit să iau cu mine prezervative din casa primarului, și ultimul lucru care ne-ar mai fi lipsit acum ar fi fost să ne gândim la un mic Daemon sau o micuță Kat.

Dar, la fel ca altă dată, mai erau și alte… lucruri de făcut. Și le-am făcut până când simțurile mele s-au scurtcircuitat total, și m-am îndrăgostit de ea iar și iar. Eram lacomi, mergeam prea departe, ca doi nebuni, apoi ne retrăgeam în ultima clipă, după care ne prăbușeam iar împreună, cu buzele lipite de buzele celuilalt.

Era perfect.

Ea era perfectă.

Iar eu eram cel mai norocos tip.

Când, în sfârșit, am plecat să ne întâlnim cu Archer, Dawson ne aștepta la intrare, ținând-o pe Beth pe după umeri. Chiar nu știam ce să-i spun. „La revedere" nu mergea, era prea dur. Așa că m-am oprit și m-am uitat la ei, sperând că fratele meu și iubita lui vor merge mai departe, chiar dacă noi am eșua în modul cel mai grav. Că vor fi în siguranță. Că vor fi OK.

Mai întâi s-a apropiat Kat. I-a îmbrățișat pe amândoi. Beth i-a spus ceva și Kat i-a zâmbit.

A trebuit să iau o gură bună de aer înainte de a mă apropia de Dawson. L-am bătut pe umăr.

— O să fiți bine aici.

El s-a aplecat spre mine, până mi-a atins fruntea.

— Și voi o să fiți bine.

— Să fii sigur!

Dawson a zâmbit, apoi m-a îmbrățișat. Știam amândoi care sunt riscurile și cum se putea termina totul. Dar niciunul dintre noi nu a vorbit despre asta când ne-am luat rămas-bun. Să plec de lângă Dawson, lăsându-l în aceeași clădire cu femeia care îi dăduse viața peste cap, era insuportabil.

Dar trebuia s-o fac.

Trebuia să-l las să aibă grijă de el însuși, de Beth și de copilul lui. Asta era acum misiunea lui.

Când am ieșit pe ușile alea nenorocite, mă mânca pielea să mă întorc, dar m-am abținut și am continuat să merg. Generalul Eaton ne aștepta lângă un Explorer negru, tipul de mașină pe care îl foloseau și cei de la Daedalus.

Îmi venea să o arunc în aer, dar n-ar fi făcut o impresie prea bună. Mi-am ținut sub control impulsurile. Eram mândru de mine.

— Așteptăm să ne sunați, a spus el când ni s-au întâlnit privirile. Nu cred că trebuie să vă mai spun cât e de important și ce greutate apasă pe umerii voștri, dar dacă veți reuși să faceți asta, tot restul zilelor voastre n-o să vă mai facem nicio problemă. O să mă asigur că, indiferent ce va fi mai departe, o să fiți imuni la toate legile și sancțiunile. O să fiți cu adevărat liberi.

Mi-a luat ceva să înțeleg ce vrea să spună, și am văzut uimirea în privirea lui Kat. Când creierul meu a procesat, mi-am dat seama la ce se gândește.

— Nu numai noi.

Generalul m-a privit lung.

— Vreau ca toată familia și toți prietenii mei să beneficieze de asta, i-am spus, uitându-mă spre Archer; nu știam ce planuri își făcuse el pentru viitor, dar nu mă interesa. Și vreau ca și familia lui Kat – mama ei – să fie protejată de toate rahaturile astea în care ne-ați băgat numai fiindcă suntem cine suntem.

Kat a strâns buzele, pentru că începuseră să-i tremure. Ochii i se umeziseră.

— Ai înțeles ce spun? l-am întrebat.

— Da. A dat scurt din cap. Pot să fac asta pentru voi.

— O să-ți aduc eu aminte.

A mai dat o dată din cap, și nu mai era timp de pălăvrăgeală. Am trecut pe lângă el și am deschis ușa din dreapta pentru Kat. Îi plăcea sau nu lui Archer, dar el avea să fie pasagerul din spate.

— Ce ți-a spus Beth? am întrebat-o eu, cu mâna pe portieră.

Kat a zâmbit ușor când mi-a întâlnit privirea.

— Mi-a spus același lucru pe care vreau să ți-l spun și eu ție.

— Că sunt minunat?

A râs, și râsul ei m-a făcut să zâmbesc.

— Nu. A spus mulțumesc.

CAPITOLUL 15

KATY

— Știai…, a început Archer și eu am închis ochii, înăbușindu-mi un oftat.

Uită-te la ei. De zece ore pe drum, începuse să mă doară fundul, și ei se ciorovăiau ca doi bătrâni căsătoriți de multă vreme.

— … că în mod normal există o limită de viteză pe drumurile astea? a încheiat el.

— Dap, a fost replica lui Daemon.

— Eram doar curios.

Archer stătea în spatele nostru, dar se putea spune la fel de bine că ne stătea în poale. Se așezase în așa fel încât să fie între scaunele noastre, cu brațele sprijinite pe ele.

— Fiindcă sunt aproape sigur că pe indicatorul ăla scrie nouăzeci, nu o sută cincizeci și cinci.

— Știi să citești? Daemon s-a uitat la el în oglinda retrovizoare. Ce chestie! Sunt uimit.

Archer a oftat.

— Ce replică inteligentă!

A urmat o pauză.

— Pur și simplu nu vreau să ajung să mă rostogolesc în flăcări.

— Ești origin. Nu pățești nimic.

— Nu vreau să fiu un origin mânjit de rahat sau unul crocant.

— Mmm, a făcut Daemon. Un origin crocant mă face să mă gândesc la pui prăjit. Mi-ar plăcea să mănânc acum o porție.

— KFC? a întrebat Archer, și am fost surprinsă că știa ce gust avea puiul de la KFC. Sau de la Popeye's?

Uau! Știa și de Popeye's.

Daemon a zâmbit cu un colț al gurii.

— Nu. Mă gândeam la puiul făcut în casă. Trecut prin ou și făină și prăjit în tigaie. Dee face niște pui demențial.

— N-am mâncat niciodată pui prăjit făcut acasă.

Daemon și-a dat ochii peste cap.

— Frate, ce ciudat ești!

— Poate o conving pe Dee să-mi facă și mie, a replicat Archer dezinvolt, ignorându-l pe Daemon. Când n-o să mai fie în echipa Omoară Tot, știi.

— N-o să-ți facă niciun pui, a ripostat Daemon.

— Ba o să-mi facă pui prăjit. Archer a început să râdă cu gura până la urechi. O să-mi facă pui prăjit când vreau eu.

Dinspre Daemon s-a auzit un soi de mârâit, și mie nu-mi venea să cred că se ceartă pe situația ipotetică în care Dee ar prăji sau nu pui. Dar nu era cazul să fiu surprinsă. Cu vreo oră în urmă aveau o discuție foarte aprinsă referitoare la Shane, din *The Walking Dead*, dacă era sau nu un tată mai bun decât Rick. Discuția a alunecat cumva, și Daemon ajunsese să susțină că guvernatorul era mai bun ca tată, dacă nu luai în seamă tendințele lui sociopate. Mă bulversa total faptul că Archer nu mâncase niciodată la Olive Garden, dar auzise de *The Walking Dead*.

Archer a oftat ca un copil răzgâiat care e silit să stea în mașină prea mult. A tăcut o secundă.

— Nu am ajuns nici acum?

Daemon a scos un geamăt.

— O să-ți cos gura aia.

Mi-am acoperit zâmbetul cu mâna și m-am uitat pe fereastră. Zâmbetul mi-a pierit singur, însă, când am văzut ce e afară. Habar n-aveam în ce stat ne aflăm. Făcuserăm vreo sută și ceva de kilometri de la Billings, și totul arăta la fel.

Pustiu.

Distrugere totală.

În ultimele două ore nu văzusem nicio mașină pe autostradă. Nici măcar o mașină în mișcare. Pe marginea drumului erau o grămadă. Unele erau abandonate cu bancheta din spate plină de lucruri, ca și cum posesorii lor au tras pe marginea drumului, au coborât și au lăsat totul în urmă pentru marele necunoscut.

Altele… altele erau înfiorătoare.

Carcase arse. Un cimitir trist și ciudat de fiare pârjolite și turtite. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Mai citisem prin cărți, văzusem filme, dar era cu totul altceva să vezi cu ochii tăi asta, kilometru după kilometru.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu ei? am întrebat eu, într-un moment de acalmie.

Archer s-a desprins de la locul lui, ca să se uite pe geam.

— Se pare că unii s-au întâlnit cu niște extratereștri neprietenoși. Iar alții au fugit.

Am trecut pe lângă un SUV cu portbagajul deschis. Era plin de haine. Jos, în mijlocul străzii, rămăsese uitat un mic ursuleț de pluș, maroniu. Mi-am adus aminte de fetița din magazin și am vrut să-i întreb dacă ei cred că oamenii ăia care au fugit au reușit să ajungă într-un loc sigur, dar n-am mai întrebat, pentru că eram convinsă că știu deja răspunsul.

Oamenii nu aveau cum să fugă de luxeni.

— În timp ce voi făceați în cameră chestii de care nu vreau să știu, s-au întâmplat multe lucruri pe aici.

Daemon nu părea afectat de remarca lui, dar eu m-am îmbujorat la față ca o roșie.

— Dă-i drumul, am spus.

— Știți că spuneau că sunt orașe pierdute, controlate de luxeni? Ei bine, orașele alea funcționează – televizorul merge, internetul vâjâie și telefoanele sună. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic acolo, atâta doar că jumătate din populație este alcătuită din extratereștri neiubitori de oameni, a spus Archer, revenind în coasta noastră. Dar sunt și multe orașe care pur și simplu… au fost distruse.

— Dar de ce să facă asta? am întrebat eu, lăsându-mă pe spate și foindu-mă. Nu vor ca orașele alea să rămână neatinse, ca să poată locui în ele?

— Ba da, a răspuns Daemon și s-a uitat în oglinda retrovizoare. Dar dacă oamenii au încercat cumva să riposteze, chiar dacă era inutil să se lupte cu ei, atunci…

— În lupta asta au fost distruse și orașele, a încheiat Archer. O să fie foarte greu, chiar dacă reușim să-i oprim. Multe de refăcut. Multe se vor schimba.

— Nu *multe*, am replicat eu, în timp ce treceam pe lângă un autobuz de școală.

Acum era mai mult negru decât portocaliu. Nici nu voiam să mă gândesc dacă o fi fost plin sau gol, dar tot mă înțepau ochii.

— *Totul* se va schimba.

Am ocolit mult pe lângă Kansas City, fiindcă preferam să fim la un miliard de kilometri distanță de orașul controlat de luxeni, și ne-am oprit la marginea unui orășel necunoscut din Missouri, ca Archer să îl schimbe pe Daemon la volan.

Vreo două ore am încercat să dorm, și nu era de vină doar poziția incomodă sau gusturile îndoielnice ale lui Archer în privința muzicii. Corpul meu era un ghem de nervi întinși la maximum. Ne duceam, practic, într-o fortăreață a arumilor și, chiar dacă Luc susținea sus și tare că Hunter era un tip OK, eu nu mai întâlnisem până acum niciun arum de care să nu fi vrut să fug. Mai era și altceva.

Îmi era dor de mama. Îmi era dor de Dee și de Lesa. Îmi era dor de cărțile mele și de blogul meu. Și în orele alea în care nu am putut să adorm, iar Daemon se odihnea pe bancheta din spate, m-am uitat pe geam, incapabilă să-mi imaginez cum va fi sau ce va fi peste o lună.

— Te simți bine? m-a întrebat încet Archer.

Nu-mi dădusem seama că mă tot foisem.

— Da.

— Nu poți să dormi?

— Nup.

— Se pare că el n-are problema asta.

Mi-am aruncat privirea spre banchetă și am zâmbit. Daemon se întinsese pe spate, cu un braț peste ochi. Pieptul i se ridica și cobora liniștit și regulat. M-am întors.

— Are nevoie de somn.

— Și tu ai.

Am ridicat din umeri.

— Dar tu?

Mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Eu nu mi-am petrecut tot timpul liber giugiulindu-mă de parcă a doua zi venea sfârșitul lumii.

Iar mi-au luat foc obrajii.

— Chiar nu e cazul să-mi amintești că nu se poate vorbi de intimitate cu tine în preajmă.

El și-a întors privirea spre șoseaua întunecată, a zâmbit, dar zâmbetul i-a dispărut la fel de repede ca steaua pe care o

urmărisem mai devreme pe cer. I-am studiat cu coada ochiului profilul, obrazul ferm.

— Nu te mai holba la mine, s-a stropşit el.

— Scuze.

Dar am întors capul spre el ca să-l văd şi mai bine şi m-am gândit la…

— Da, a zis.

M-am încruntat.

— Ţi-am mai spus, îmi fac griji pentru ea şi mă gândesc la ea. Mult. Archer bătea cu degetele în volan. O plac. E o fată… în fine, e o fată specială.

Probabil era bine că Daemon dormea când aveam discuţia asta.

— Şi ea te place.

— Ştiu. A râs încet. Dee nu se pricepe prea bine să-şi ascundă gândurile. De fapt, cred că nici nu încearcă. Asta e unul dintre lucrurile care îmi plac la ea.

— Şi că e absolut superbă, am zâmbit eu.

— Da, şi asta contează într-un fel.

Şi-a strâns mâinile pe volan.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am început să mă uit de-a lungul şoselei, amintindu-mi de grădina pe care o plantasem cu Dee în faţa casei mele. Tristeţea mi-a înţepat pieptul.

— O s-o recuperăm, a spus el pe un ton care nu admitea contrazicere.

Mult timp, niciunul dintre noi n-a mai scos un cuvânt, şi cred că am şi moţăit un pic, pentru că atunci când am deschis ochii Daemon se trezise şi afară începea să se lumineze.

— Unde suntem? am întrebat cu vocea răguşită şi m-am întins după sticla de apă.

— Am intrat în Kentucky.

Daemon şi-a strecurat mâna printre scaun şi tetieră. M-a strâns de umăr, în timp ce eu mă uitam pe geam.

Autostrada era plină ochi de mașini abandonate aiurea și Archer trebuia să meargă foarte încet, ca să le ocolească. Eu strângeam centura de siguranță cu mâinile de câte ori ne apropiam de un alt grup de mașini părăsite. Cu cât înaintam, cu atât era mai rău. Mașinile nu erau doar abandonate. Multe dintre ele erau distruse.

Dintr-odată, Daemon m-a prins din spate de amândoi umerii.

— Nu te uita, Kat.

Dar era prea târziu. Treceam pe lângă o furgonetă arsă și a trebuit să mă uit, pentru că e în noi ceva instinctiv, foarte uman, care te obligă să privești, chiar dacă totul în tine strigă să n-o faci.

Furgoneta fusese incendiată, lovită, probabil, de Sursă, dar, spre deosebire de celelalte mașini pe care le văzusem, asta nu era goală. O, Doamne, nu era deloc goală.

Se vedeau în ea patru siluete. Două în față și două în spate. Una era aplecată pe volan, alta era lipită de ușă, ca și cum ar fi încercat cu disperare să fugă, dar nu avusese timp. Siluetele din spate... o, Doamne, erau așa de micuțe și fragile!

Toți erau de nerecunoscut din cauza arsurilor.

Și nu era singura mașină așa. Una după alta, toate mașinile pe lângă care treceam erau arse și aveau înăuntru cadavre.

Îngrozită, mi-am lipit mâna de gât, ca și cum aș fi vrut să-mi opresc voma. Din tot ce văzusem, asta era cel mai rău. Era oribil. Valul de emoție mi-a încleștat pieptul.

— Kat, a spus Daemon cu blândețe și mi-a strâns umerii. Kat. Încetează!

M-am străduit să-mi iau ochii de la șosea și am văzut un mușchi tresărind pe obrazul lui Archer. Daemon m-a mângâiat pe obraz și s-a uitat urât la el.

— N-am putea să mergem mai repede?

— Merg cât de repede pot, a replicat el. Poate vrei să scot mașina de pe șosea, ceea ce nu cred că ar fi prea...

— *Rahat!*

Daemon și-a retras brusc mâna și s-a uitat cu ochii mijiți în față, pe șoseaua plină de mașini.

Archer a înjurat.

Am înțepenit.

— Ce e? Când am văzut că nu îmi răspunde nimeni, am început să mă agit pe scaun. Ce e?

— O simt, a spus Archer.

Eu nu simțeam decât o tulburare și o iritație din ce în ce mai mare.

— Jur că dacă nu-mi spune nimeni ce se întâmplă, vă pocnesc pe amândoi.

Daemon a zâmbit fără veselie.

— Sunt luxeni prin apropiere.

O, nu!

M-am aplecat în față, cu mâinile pe bord. Se vedea o singură bandă liberă dintre cele patru de pe autostradă.

— Nu văd nimic, am spus.

— Nu te uiți în direcția în care trebuie, Kat.

Mi s-a oprit inima când m-am întors să mă uit prin luneta mașinii.

— Mama mamelor mă-sii!

Un Hummer cât un tanc venea în viteză exact din direcția de unde veniserăm și noi, lovind din mers carcasele mașinilor abandonate.

— O să fac o presupunere hazardată și o să spun că nu sunt prea prietenoși, am murmurat, simțind cum mi se înnoadă stomacul.

— Cum ți-ai dat seama? a făcut Archer, ocolind un camion.

Daemon a mai înjurat o dată.

— Sigur nu sunt, a spus. Îi simt cum mi se bagă în cap și mă cheamă, iar eu nu le răspund.

— Și asta îi irită? l-a întrebat Archer încruntat, apoi a apăsat accelerația până la podea, făcând roțile să scârțâie.

— Dap.

— Toată faza asta cu radioul luxenesc cu două frecvențe e foarte ciudată, am spus eu, fiindcă trebuia s-o spună cineva.

— Nici nu-ți imaginezi.

Daemon s-a repezit în față și s-a întins printre scaune. Archer a țipat și s-a uitat urât la el, dar Daemon era un om cu o misiune. Mi-a prins obrajii în mâini și m-a sărutat.

Atingerea a fost așa de bruscă și neașteptată, încât am rămas nemișcată, în timp ce el făcea tot felul de lucruri prietenești cu gura mea.

— Nu zău? Ăsta e cel mai bun lucru pe care trebuie să-l faci când avem pe urmele noastre niște extratereștri nervoși, s-o săruți?

— Întotdeauna cel mai bun lucru e s-o sărut. Daemon s-a retras și s-a prins cu mâna de scaune. Trebuie să ne oprim și să ne ocupăm de ei. Nu putem să scăpăm de ei și nu avem nevoie să se țină după noi până la arumi.

Archer a oftat.

— Asta n-o să fie deloc distractiv, a spus el.

Eu rămăsesem ca o idioată, cu gâdilături pe buze.

— Vai, o să fie super-distractiv, a replicat Daemon și s-a uitat la mine. Ești gata de joacă, Kat?

— Mda, am mormăit eu. Sigur. OK.

Daemon a chicotit.

— La treabă!

Archer a tras brusc de volan spre dreapta, oprind scurt la marginea autostrăzii. Portierele s-au deschis și, oricât de penibil era, am fost ultima care și-a desfăcut afurisita aia de centură ca să coboare din SUV.

— Jos! a ordonat Daemon.

Ce? Când a văzut ce față am făcut, mi-a făcut semn să mă las pe vine. M-am uitat urât la el.

— Ce e? Crezi că sunt ninja? l-am întrebat.

— Am văzut cum te lupți, a spus Archer, mergând lejer prin fața mașinii, de parcă ne duceam la benzinărie sau ceva. Ai putea fi un semi-ninja.

I-am aruncat în fugă un zâmbet.

— Mulțumesc.

— Ai fi un sexy-ninja, a spus Daemon și mi-a făcut cu ochiul când m-am uitat la el. Vreau să stați deoparte puțin.

Da, da. Nici măcar nu mă gândeam să fac asta, dar înainte să sar în mijlocul străzii, Archer m-a prins de mână.

— Serios, a spus el, ținându-mă pe loc. Rămâi aici.

Am vrut să-mi eliberez brațul, dar tocmai atunci Hummerul a lovit o mașină și bubuitura asurzitoare de metal strivit m-a făcut să înțepenesc. Hummerul venea spre noi trecând peste mașini, în timp ce Daemon se ducea spre el direct pe mijlocul străzii, cu capul aplecat și cu mâna întinsă. Pe fața lui nu se vedea decât concentrare.

Avea o înfățișare uluitoare, cum stătea așa, cu picioarele depărtate și cu umerii drepți. Ca un fel de zeu care se pregătea să-i înfrunte pe titani.

A fost învăluit de o lumină albă și, din locul unde stăteam, vedeam cum i se albesc venele din interior, o lumină strălucitoare care alcătuia o rețea de linii pe obraji, pe gât, dispărând sub gulerul tricoului și reapărând pe brațe.

Îl mai văzusem așa, nu prea des, de exemplu când oprise camionul acela care era gata să mă strivească.

Daemon îngheța timpul.

Mașina s-a oprit brusc, și ocupanții ei au fost trimiși cu putere înainte, în timp ce aerul vâjâia pe lângă mașină. Oprise

mașina, dar nu reușise să-i înghețe și pe luxenii din ea. Chiar dacă îl mai văzusem făcând asta, tot eram uluită de abilitatea lui. Trebuia să atragi o groază de energie ca să poți opri timpul, eu făcusem asta o singură dată și fără să vreau.

Daemon a tras repede mâna înapoi, și ziceai că mașina ar fi legată de mâna lui. A dezghețat timpul și forța vehiculului a reacționat, dar era cam mult pentru chestia aia numită gravitație.

Mașina s-a dus în față pe două roți, a rămas câteva clipe pe jumătate în aer, după care s-a dat peste cap cu forța unui elefant. Metalul a scrâșnit când capota s-a turtit.

— Hopaaa! a spus încet Archer.

Luxenii n-au rămas acolo mult timp. Portierele au gemut, apoi au zburat într-o lumină alb-roșiatică de explozie. Au ieșit din mașină – cinci – și au pornit în viteză spre noi, în formă umană.

— Am eu grijă de ei, a spus Daemon și s-a lăsat pe vine, pregătindu-se pentru impactul uriaș cu cei cinci luxeni.

— Ce naiba?

M-am uitat la Archer.

El a dat din cap.

— Păi, da, n-o să stăm aici să ne uităm și el să se distreze.

Mi-a dat drumul și am plecat în fugă de lângă SUV spre locul acțiunii, exact în clipa în care capota unui sedan din apropiere s-a smuls și a plecat în zbor ca un pumnal uriaș. L-a nimerit pe unul dintre luxeni, pe care l-a despicat în două, iar dintr-asta nu mai avea cum să-și revină, cât era el de extraterestru.

Fir-ar!

M-am oprit brusc și l-am văzut pe Archer etalând un rânjet triumfător.

— Punct lovit.

— A fost destul de mișto, a spus Daemon, apucându-l de mijloc pe un luxen.

L-a ridicat în aer și l-a aruncat pe nemernic pe șosea, ca pe o bombă. Asfaltul s-a crăpat. Șoseaua s-a umplut de lichid albastru strălucitor.

Îh!

Unul dintre luxeni, o femeie, s-a întors să mă atace. Am accesat Sursa, am ridicat brațul și m-am concentrat la ceea ce voiam să fac. Mai demult, când abia mă obișnuiam să folosesc Sursa, se lăsa cu chestii care mă loveau peste față sau se prăbușeau pe jos.

Acum?

Nu prea se mai întâmpla.

Când femeia-luxen s-a apropiat de mine la câțiva metri, am trimis-o într-o camionetă. S-a auzit un bufnet înfundat, pe care aș fi vrut să-l uit, dar trebuia să merg înainte. Mi-am aruncat brațul înspre ea și, înainte ca idioata să se echilibreze, am dat drumul Sursei. Am lovit-o în piept, deasupra inimii, ca un fulger. Femeia-luxen s-a aprins ca un foc de artificii care se stinge repede.

Daemon îl ținea de umeri pe luxenul pe care îl lovise. A ridicat genunchiul și l-a izbit în piept. Oasele au pârâit și luxenul a scos un urlet. M-am întors exact când Daemon își pregătea brațul de lovitură și forța Sursei țâșnea din mâna lui.

M-am trezit față în față cu Archer și cu Glock-ul pe care îl ținea în mână. Ni s-au încrucișat privirile și în pieptul meu groaza a explodat ca o bombă. Am înghețat, cu respirația tăiată. N-am mai văzut decât țeava pistolului, apoi scânteia apărută după apăsarea trăgaciului. M-am apărat cu mâinile în fața glonțului de metal care avea să-mi sfâșie carnea și oasele.

Numai că glonțul n-a venit.

În spatele meu s-a auzit o bufnitură înfundată, m-am întors repede și am rămas cu gura căscată văzând luxenul care zăcea ... o baltă de lichid albastru.

— Direct în cap, a spus Archer. Nici măcar ăștia nu pot să reziste la așa ceva.

— Trișezi, a spus Daemon, răsucindu-se ca să-l lovească pe ultimul dintre luxeni cu o bubuială de Sursă care l-a lipit de un camion.

— Se poate. Archer și-a băgat arma în tocul de la spate. Sunt de principiul că atunci când pot, trebuie să-mi conserv energia.

Mi-am dat părul din ochi și m-am uitat în jur, la scena sumbră.

— Ăștia au fost toți?

Archer și-a rotit privirea.

— Deocamdată, cred că da.

Deocamdată? Nu prea credeam că aș putea face față și altor încăierări. M-am întors spre Daemon și inima mea a avut un spasm. Din colțul gurii i se scurgea o șuviță de lichid roșu-albăstrui. M-am repezit la el, îngrozită. Nici nu văzusem când a fost lovit.

— Ești rănit!

— N-am nimic, m-a asigurat el, dar imaginea asta – Daemon sângerând – m-a zguduit total. Am încasat o lovitură, dar nu e nicio problemă. În două minute nici n-o să se mai vadă.

Asta nu ușura cu nimic panica mea.

— Chiar n-are nimic, a intervenit Archer. Se va vindeca repede, mai ales că e ziuă.

La început, nu prea am înțeles ce vrea să spună, dar apoi mi-am amintit că Daemon îmi spusese mai demult că soarele face minuni pentru luxeni, la fel cum fac cantitățile enorme de zahăr pentru hibrizi.

— Trebuie să ne grăbim. Daemon m-a luat de mână, trăgându-mă spre Explorer. O să ne mai simtă și alții pe drum, și e doar o chestiune de timp până își vor da seama ce vrem să facem.

Iar asta ar fi fost nasol, foarte nasol.

CAPITOLUL 16

KATY

Dădusem gata trei ciocolate când ne-am apropiat de Atlanta și intrasem deja într-o criză de hiperactivitate. Cu Daemon la volan și, exact cum spusese, perfect în regulă după lovitura primită, recuperaserăm timpul pierdut cu luxenii din Kentucky, care ne mâncaseră, probabil, câțiva ani din viață mie și lui Archer.

Alți luxeni nu am mai văzut și nu știam dacă ne simțiseră, dacă luaseră legătura între ei ca să-și anunțe prezența noastră sau dacă știau unde ne aflăm, dar, ca să nu ne pară rău și să fim pregătiți, am pornit de la ideea că până la urmă vor mai apărea și alții.

Când am intrat în Georgia, am văzut o imagine care părea desprinsă dintr-un film. Copacii care se aflau de o parte și de alta a autostrăzii erau rupți de la jumătate și arși. Din vegetația densă de pe margine se vedea epava unui avion prăbușit. O coadă. Fuzelajul, cu gemulețele alea mici sparte.

Am întors capul, să nu mai văd, pentru că mă durea inima din cauza acestor violențe și distrugeri inutile. Cu cât vedeam

mai multe, cu atât mai mult înțelegeam cât de greu ne va fi – nouă și lumii noastre – să o luăm de la capăt, indiferent ce s-ar întâmpla cu luxenii invadatori. Acum, că oamenii știau că ei sunt printre noi, cum puteau să meargă mai departe? Cum ar mai putea avea vreodată încredere într-un luxen?

Nu mi-am permis să mă gândesc prea mult la lucrurile astea, fiindcă nu trebuie să te grăbești să treci, de exemplu, peste un pod șubred și găurit decât dacă e cazul. Chiar nu puteam să-mi imaginez cum va arăta viața noastră de acum încolo.

În mod surprinzător, aproape toate drumurile fuseseră curățate. Mașinile abandonate erau scoase de pe carosabil, iar orașul, văzut de pe autostrada care îl înconjura, părea OK, în mare.

Poate că asta se datora prezenței militare considerabile din zonă sau Gărzii Naționale, dar nici aceștia n-ar fi reușit să-i țină pe luxeni la distanță prea mult timp. Se făcuse aproape șapte seara când am ajuns la aeroportul acela mare, unde părea că se dăduse stingerea, fiindcă nu vedeai pe nimeni acolo. E adevărat, însă, că nimeni nu mai aștepta să plece cu avionul acum.

— Aia e. Archer a arătat cu mâna o mașină străină, elegantă, cu geamurile fumurii. De mașina asta ne-a spus. Frumușică.

— Știu că e prea mult să-ți cer să stai în mașină, dar, te rog, nu te îndepărta de mine, mi-a spus Daemon, încetinind în vreme ce traversa parcarea și se îndrepta spre eleganta mașină neagră. Poate că Luc are încredere în jigodia asta, dar eu nu am.

Am rezistat dorinței de a-mi da ochii peste cap.

— De parcă voiam să mă reped la el să-l iau în brațe!

A făcut o față indiferentă.

— Sper să nu. S-ar putea să fiu gelos.

— Tu ai fi gelos și dacă ar îmbrățișa un copac, s-a băgat și Archer.

— Poate. Daemon a oprit chiar în spatele mașinii și a adăugat: Așa sunt eu, posesiv.

N-am mai putut să mă abțin să-mi dau ochii peste cap și am deschis portiera.

— Amândoi sunteți niște caraghioși, le-am spus.

Când ne-am dat jos din SUV, s-au deschis trei portiere deodată de la mașina neagră. Muream de curiozitate. Chiar nu mai văzusem niciodată un arum care să nu viseze să-mi fure energia. Deci era un soi de noutate să văd și să interacționez cu unul care, mai mult, speram să se transforme într-un arum care să lupte pentru noi. M-am uitat cu atenție la silueta înaltă care coborâse de la volan.

Sfinte Sisoe...

Bărbatul brunet era la fel de înalt ca Daemon, dar mult mai solid. Tricoul negru cu care era îmbrăcat plesnea pe umerii și pieptul ăla care mă făceau să mă gândesc la un boxer. Puteai să-ți dai seama că numai cu atât putea să facă niște victime. Cum vedeam eu profilul ăla parcă sculptat, îmi dădeam seama că are pielea deschisă la culoare, așa cum o au toți arumii, dar nu avea nuanța aia fantomatică. Mai degrabă te gândeai la porțelan sau alabastru. Ochii și-i ținea ascunși în spatele ochelarilor negri. Cu blugii lui negri, semăna mai mult cu tipii ăia din revista *GQ* decât cu versiunea extraterestră fără inimă a unui chupacabra care suge sânge de capră.

Din spate coborâse altul, identic cu el. Numai că ăsta avea pantaloni de stofă și o cămașă cu nasturi, pe care se pare că se plictisise s-o încheie până la gât. Prin deschizătura cămășii i se vedea pieptul puternic și palid.

Arumii erau cvadrupleți – trei de sex masculin și unul de sex feminin. Mă așteptam să mai văd un frate sau o soră, dar persoana care stătea lângă portiera din dreapta nu era nici una, nici alta.

Era o femeie umană.

Am rămas cu gura căscată la combinația asta. Ce naiba căuta femeia asta cu ei? S-a întors cu fața spre noi și am putut s-o văd bine pe blondă. Era frumușică – chiar foarte frumușică – și nu puteam să pricep ce caută aici.

Apoi Daemon a deschis gura.

— Care-i treaba, fraiere?

Mi-a picat fața.

— Te pricepi foarte bine la saluturi, a mormăit Archer.

Arumul care condusese a lăsat capul în jos, oftând.

— Iar tu.

— Pari la fel de fericit ca mine că mă vezi. Daemon a zâmbit batjocoritor și și-a încrucișat mâinile la piept. Hai să lămurim o chestie înainte de a merge mai departe. Dacă ți-ai pus în cap să ne tragi cumva în piept, să știi că ăsta va fi ultimul tău plan.

Hunter a rânjit și a întors capul spre fratele lui.

— Ți-am zis că e simpatic rău.

Celălalt arum s-a sprijinit cu mâinile de capota mașinii și a înălțat o sprânceană pe deasupra ochelarilor întunecați.

— Simpatic ca un afurisit de mistreț.

Daemon a ridicat degetul mijlociu.

Mergea bine treaba.

Cu toate că Hunter avea ochelari de soare, am simțit deodată că se uită la mine.

— Deci văd că ți-ai scos fata de la Daedalus.

Ce naiba?

— Și eu văd că mai ai și acum o femeie pe lângă tine, cum-necum, a replicat Daemon. Poate că ar trebui s-o întreb dacă nu cumva e ținută cu forța.

Hunter a scos un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

— Ești ținută cu forța, Serena?

Blonda și-a dat ochii peste cap și a clătinat din cap.

— Nu.

— Ai primit răspunsul, a continuat Hunter.

— Oricât de minunat ar fi acest început de întâlnire, cred că ar trebui să trecem la subiect, a sugerat Archer. Ni s-a spus că ești dispus să ne duci la arumi, oriunde ar fi ei.

— Da.

Hunter și-a încrucișat brațele, imitându-l pe Daemon. A urmat o clipă de tăcere și pot să jur că se uita iar la mine.

— Sunteți siguri că asta vreți să faceți?

O, asta nu suna deloc bine. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Suntem nevoiți s-o facem, am spus eu.

În sfârșit, soarele s-a ascuns în spatele unor nori groși și înserarea s-a așternut rapid peste parcare. Hunter și-a scos ochelarii de soare. Nuanța palidă a ochilor lui, albăstrui ca gheața, era al naibii de sinistră.

— Ați auzit vreodată de Lotho?

— Altceva în afară de faptul că e un mic lider de-ai voștri sau ceva de genul? a întrebat Daemon. Nu.

— Un mic lider? Celălalt arum a început să râdă, cu bărbia în piept. Mai degrabă un mic descreierat.

— Sau un mare descreierat, Lore.

— Lore? am făcut eu și imediat m-am simțit penibil. Stai. Așa te cheamă? Lore?

El și-a dezvelit dinții albi și regulați.

— Stai să-l întâlnești și pe fratele nostru Sin.

Sin? Lore? Chiar că numele lui Hunter era diferit[1]. Am clătinat din cap, fiindcă, de fapt, nimic din toate astea nu conta.

— Cum adică, Lotho e un mic descreierat? l-am întrebat.

[1] În engleză, *hunter* înseamnă „vânător”, *lore*, „înțelepciune”, iar *sin*,

— Păi, e foarte descreierat, a spus Hunter, rezemându-se de mașină, iar Serena a venit lângă el. Personal, cred că după standardele umane e sonat și psihopat. Nu l-aș lăsa niciodată să se apropie de Serena. La naiba, nici dacă aș avea un gândac ca animal de companie nu l-aș lăsa să se apropie de el.

Oh! Uau!

Daemon s-a încruntat.

— Pare extrem de drăguț.

— Și mai e și foarte puternic, a continuat Hunter. Se hrănește cu luxeni de parcă ar veni criza și este blindat cu opale. La propriu, lipite de piele.

Am făcut ochii mari.

— Au!

— Detestă oamenii, a intervenit Lore. Dar pe luxeni îi detestă și mai mult. Și nu e fan nici al hibrizilor, nici al originilor.

Treaba asta începea să sune nasol.

— Am impresia că o să ne distrăm de minune, a comentat Daemon, sec.

Hunter a râs, dar râsul lui te îngheța.

— Arumii îi sunt loiali. Vor face oricând ce vrea el, chiar dacă asta înseamnă să moară.

— Și tu, nu? l-a întrebat Daemon.

— La naiba, nu, a răspuns Hunter, apucând-o foarte protector de umeri pe Serena și trăgând-o mai aproape de el. Nu știu dacă mă crezi sau nu, puștiule, dar înainte de tot rahatul ăsta, n-am avut nicio dorință să fac război cu luxenii. Acum se pare că n-am încotro, dar după ce se termină toate astea, n-o să mă mai intereseze ce faci tu sau ăilalți din specia ta. A făcut o pauză, uitându-se în jos, spre femeia de lângă el, și a adăugat: Am alte lucruri mai importante de făcut. La fel și Lore.

Pe fața lui Daemon se citea uimirea, aceeași uimire pe care o simțeam eu. Cum se uita Hunter la Serena? Uau! Chiar era îndrăgostit de femeia aia – o femeie umană.

Daemon l-a privit nemişcat un moment, apoi şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.

— OK. Pot să respect asta.

Hunter n-a mai răspuns o vreme care mi s-a părut lungă ca o eternitate.

— Dacă veţi reuşi să-l convingeţi să vă ajute, atunci o să aveţi la dispoziţie o super-armată. Numai că mă îndoiesc că Lotho o să vi se pară foarte agreabil.

— Da, bine, asta-i treaba noastră. Daemon şi-a lăsat capul într-o parte, dar eu chiar eram îngrijorată. Câţi arumi are? a întrebat.

— Câteva mii, a spus Hunter, iar eu am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare. Cei care au fost nemonitorizaţi, dar şi cei care au colaborat cu Daedalus înainte de sosirea luxenilor.

— Deci toţi îi sunt acum loiali?

Archer şi-a frecat uşor barba care începuse să-i crească.

— Dap. Lore a rostit cuvântul scurt, zâmbind. O să fie ca şi cum aţi adera la un cult. Pregătiţi-vă.

— E tare ciudat, a spus Serena, apoi şi-a răsucit puţin părul şi l-a aruncat pe spate. Se uită toţi la tine ca şi cum ar vrea să te mănânce la cină. Să fiu sinceră, toată chestia asta cu arumii e cam sinistră. S-a uitat repede la Hunter şi la Lore: Fără supărare.

Lore şi-a desprins mâinile de pe capotă, zâmbind, şi a răspuns:

— Nu ne-am supărat.

— Deci, copii, sunteţi gata? a întrebat Hunter.

Nu chiar, dar nu am început să urlu „nu” când Daemon a încuviinţat din cap. N-am făcut decât să mă uit la Hunter cum se întoarce spre Serena şi îi prinde obrajii în mâinile alea uriaşe. Atingerea lui era aşa de delicată, încât mi se părea incredibil că e făcută de un arum.

A aplecat capul şi a sărutat-o, iar ea s-a lipit de pieptul lui ca şi cum ar fi vrut să se contopească cu el. Mă simţeam ca o

nesimțită să mă uit așa la ei, dar nu mă puteam opri. Un arum și o femeie umană. Mamă! Apoi am avut revelația că probabil așa gândeau și ei când vedeau un luxen și o femeie împreună.

— Mă întorc repede, a spus el, ridicând capul.

Serena s-a încruntat.

— Pot să merg și eu cu…

— Știi bine că nu vreau să te apropii de Lotho sau de Sin, și știi că n-o să pățesc nimic, a asigurat-o el. Lore mi-a promis că o să aibă grijă de tine.

Lore a dat din cap, cu buzele strânse.

Serena nu părea deloc mai fericită, și eu mă gândeam că dacă ea își făcea griji pentru Hunter, fiindcă se bagă în chestia asta, atunci noi sigur ar trebui să mai cântărim lucrurile.

Dar nu aveam nicio altă variantă.

Ea l-a strâns tare în brațe, a rămas așa câteva clipe, apoi s-a îndepărtat. Când a trecut pe lângă el, l-a bătut ușor cu palma pe fund.

— Te aștept.

Privirea pe care i-a aruncat-o Hunter m-a făcut să roșesc, dar apoi Serena s-a oprit și s-a întors cu fața la noi.

— Știți, în trecut eu am avut câteva experiențe urâte cu luxenii, cu luxenii ăia care știau că o să vină și alții.

Daemon și cu mine am schimbat o privire.

— Ai putea să ne dai ceva detalii? a întrebat-o Daemon.

Serena a respirat adânc.

— Era un senator luxen, care avea doi băieți. Cea mai bună prietenă a mea… a văzut din întâmplare faza aia cu iluminarea, iar ei au ucis-o, ca să nu vorbească. Au vrut să mă ucidă și pe mine.

— O, Doamne! am șoptit eu.

— Hunter a fost însărcinat de guvern să mă protejeze. Nu pentru că le păsa de mine, dar nu le convenea ca luxenii să ucidă pe cine vor ei – fără să le urmeze regulile.

Ochii ei erau plini de tristețe.

— A mai fost și altceva. Prietena mea a auzit o discuție între cei doi băieți – despre un anumit Proiect Vulturul. Ceva legat de Pennsylvania și niște copii.

— Mai e și altceva? a întrebat Archer, privind-o atent.

Ea s-a uitat la Hunter, apoi a dat din cap.

— Proiectul Vulturul era un fel de reacție la Daedalus – să-i contacteze pe luxenii din alte părți. Se urmărea dominarea lumii. Făceau planuri pentru asta, și se foloseau de origini. Noi am crezut că e vorba chiar de copii, adică de oameni cu vârste mici.

— Dar nu de copii era vorba, a spus Hunter, încruntat. Am făcut și noi ceva cercetări. Era vorba de origini ca el.

Pe obrazul lui Archer a tresărit un mușchi.

— Adică de origini maturi?

A dat din cap.

— Dap.

Mama mă-sii, am avut perfectă dreptate.

— Am știut că o să se întâmple ceva de genul ăsta, sau am știut că cel puțin vor încerca să facă asta dar nu puteam face nimic, a spus ea.

— S-au pus recompense pe capetele noastre, a explicat Hunter. Să zicem doar că am călcat pe coadă niște luxeni, niște arumi și pe cei de la Daedalus. Eram prinși între ciocan și nicovală.

— Am vrut să facem ceva, dar nu aveam cum, așa că ajutându-vă pe voi… în fine, e mai bine așa decât să nu facem nimic.

Și în clipa aceea mi-am dat seama că probabil Serena este cea care l-a îndemnat pe Hunter să se achite de favoarea pe care i-o datora lui Luc. Ea s-a uitat apoi la Daemon.

— Știu că nu ai încredere în Hunter, dar să știți că nici noi nu avem încredere în voi. Deci, dacă o să faceți ceva care să-l pună în pericol, știu și eu să ucid un luxen și nu mi-e frică s-o fac.

Pieptul lui Daemon s-a ridicat, inspirând adânc.

— Te-am înțeles.
— Bine, a răspuns ea.
Îmi plăcea de ea.
Hunter a zâmbit.
— Hai, băieți. Nu avem prea mult de mers.
Ne-am dus toți trei după el lângă un stâlp de lumină, la nici treizeci de metri de mașină, unde s-a oprit.
— Am ajuns.
Am ridicat din sprâncene și m-am uitat în jur, fără să văd ceva.
— E un soi de poartă magică, la fel ca în *Harry Potter*?
El s-a uitat la mine fără să răspundă.
— Ce? l-am întrebat eu, puțin stânjenită. Nu știi, Camera necesității? Unde ușa apare deodată… În fine, las-o baltă.
— OK. A făcut un gest spre picioarele noastre. Intrăm sub pământ.
M-am uitat și am văzut un capac de canalizare, apoi el s-a aplecat, a ridicat capacul greu de oțel și mie mi s-a strâns inima. Intram la propriu sub pământ.
— Aici? a întrebat Archer.
Hunter a dat din cap, cu un zâmbet crispat.
— De ce credeați că v-am spus să ne întâlnim la aeroport? Credeați că îmi place să mă plimb pe aici?
— De unde era să știm? a răspuns Daemon, uitându-se la gura de canalizare ca la ultimul loc în care ar fi vrut să se ducă.
Eram de acord cu el.
— Ești arum, deci…
— Pe bune, speram să renunți măcar acum la atitudinea asta.
Daemon a rânjit.
— Pupă-mă-n fund!
— Nu, mersi, a replicat el, dar niciunul dintre ei nu era cu adevărat furios.

Hunter a ridicat capul și s-a uitat la mine, apoi la Daemon.

— Presupun că vrei să cobori tu înaintea ei.

M-am abținut să-mi dau ochii peste cap și mi-am prins repede părul cu un elastic. Archer s-a apropiat de gura de canal, ne-a salutat și apoi a dispărut pe scară. După câteva clipe, i-am auzit vocea din marele întuneric.

— Pute. Nasol de tot.

Perfect.

Am coborât repede și noi și am văzut că Archer nu mințise. Tunelul abia luminat mirosea a mucegai și a fund – a fund mucegăit.

Hunter a coborât ultimul. Nici măcar n-a folosit scara, a aterizat lin lângă noi, pe vine, fiindcă aparent era un tip special.

S-a ridicat în picioare și a luat-o înainte, întorcând capul spre noi.

— Avem ceva de mers.

S-a dovedit că expresia „ceva de mers" însemna la Hunter cam vreo sută și ceva de kilometri. În ciuda genelor mele mutante, începuseră să mă doară picioarele tot mergând prin pasajele alea pustii, unde nu se auzea nimic, în afară de pașii noștri. Am trecut dintr-un tunel de metrou într-altul, pe lângă trenuri abandonate, de la care părea să și vină mirosul oribil. Tocmai încercam să mă uit pe un geam murdar și crăpat al unui tren, când Hunter a apărut din senin în fața mea. Speriată, m-am dat un pas inapoi.

M-a privit cu ochii ăia palizi.

— În locul tău, nu m-aș uita prea atent la trenurile astea. Nu sunt goale. Niște luxeni au pus mâna pe ele. Le-au incendiat. Erau oameni înăuntru. De-asta au înțepenit aici. Înțelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap, simțind cum mi se intoarce stomacul pe dos. Atâtea morți inutile – era ingrozitor și mi-a luat mult timp

să-mi limpezesc creierul. Am pătruns adânc în labirintul de tuneluri, am intrat pe o ușă de oțel care părea că nu mai fusese deschisă de cel puțin zece ani și am ajuns într-un tunel larg, luminat puternic cu niște torțe prinse pe perete. Hunter s-a oprit în fața unei alte uși de oțel, circulare.

Mi-am mușcat buzele, pentru că am simțit că e ceva aiurea. Ca și cum dintr-odată aerul devenise închis și îmi era greu să respir. Am avut o senzație neplăcută în măruntaie, de parcă fusesem invadată de mii de furnici.

Daemon s-a oprit în fața mea, a lăsat capul într-o parte și a întins mâna spre ușă. Pe spate i se vedeau mușchii încordați.

— Sunt o groază de arumi în spatele ușii ăsteia.

Hunter s-a întors cu fața la noi și a rânjit.

— V-am spus. Aici sunt *mii* de arumi.

Nu-mi venea să cred.

— Dar unde pot sta atâția? am întrebat. Sunt doar niște tuneluri de metrou.

Arumul a pus pe ușă mâna lui mare.

— Și-au creat aici o adevărată lume, micuțo.

Am rămas șocată de ciudatul apelativ. „Micuță" era ultimul adjectiv pe care l-aș fi folosit dacă mă punea cineva să vorbesc despre mine.

— Lotho stă aici de ani de zile cu mulți arumi, și au creat aici un oraș subteran, ca să-i ajute pe cei loiali. Vin și pleacă oricând vor, dar se întorc întotdeauna. Hunter a apucat mânerul greu în mână. Modul lor de trai e puțin arhaic, așa că ceea ce veți vedea…

— Mă va face să am nevoie de psihoterapie? am zis și am dat din cap, oftând. Am înțeles.

El a zâmbit cu un colț al gurii, apoi s-a uitat la Daemon.

— Gata?

— Hai să terminăm odată.

Daemon m-a prins de mână și asta nu m-a deranjat deloc. Știam că ceea ce urma să vedem și ceea ce urma să facem depășeau cu mult noțiunea de periculos, și aveam să facem asta împreună.

Hunter a șovăit o clipă, ca și cum n-ar fi vrut deloc să facă ce făcea, dar apoi și-a încordat bicepșii și a deschis ușa. Era un alt tunel, dar arăta altfel. Pe pereți erau grinzi de lemn între care fuseseră puse plăci de rigips. Torțele erau fixate pe niște stâlpi care semănau cu totemuri, sculptate cu simboluri care aminteau de cele celtice. La capătul culoarului larg era o ușă de lemn care mă trimitea cu gândul fix la o scenă de pe vremea Renașterii.

Chiar în clipa în care am pătruns pe hol, până să apuce Hunter să pună mâna pe mâner, ușa s-a dat de perete și a apărut un alt Hunter.

A, iată-l și pe cel de-al treilea triplet.

Cu toate că arăta la fel ca celălalt Hunter, cu excepția faptului că avea părul lung și strâns la spate, mi se părea că seamănă cu un pirat. Și nu cu un pirat simpatic, varianta Disney.

Fratele ăsta părea că iradiază animozitate și că respiră ură. S-a uitat lung la fratele lui, apoi ochii lui albaștri ca gheața s-au mutat spre noi. Am avut un frison, simțind cum scade temperatura. Mi se făcuse pielea de găină și, când am expirat, am scos aburi mici și albi.

— Chiar nu trebuia să-i aduci aici, a spus el.

Când i-am auzit vocea, am avut senzația că a început să plouă cu gheață.

Hunter a înclinat capul.

— Chiar nu am nevoie de permisiunea ta, Sin.

Sin l-a fixat câteva clipe pe fratele lui, apoi a chicotit.

— Cum zici tu.

Daemon se încordase ca și cum se pregătea să se bată ca să intre pe ușa aia și nu s-a relaxat nici când Sin s-a întors pe

călcâie și a plecat. Nici eu nu m-am relaxat. Presimțirea sumbră pe care o avusesem când Hunter ne-a povestit despre Lotho căpătase acum proporții astronomice.

Archer a trecut și el lângă mine și am plecat cu toții după Hunter. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce vedeam.

Oraș subteran? Ce glumă!

Era ca și cum aș fi pășit în altă lume. Aveam impresia că nu există tavane, deși știam că suntem tot sub pământ. Cât vedeam cu ochii erau schele care urcau până sus, alcătuind zeci de pasarele care înconjurau toată încăperea. La nivelurile mai joase se vedeau niște uși, și de pe anumite schele atârnau un soi de stofe groase, cu aspect blănos. Toată construcția asta îmi sugera o închisoare făcută din lemn.

Doamne ferește să se joace cineva aici cu un chibrit!

Aveam ochii cât cepele când ne-am îndreptat spre mijlocul camerei. De-a lungul pereților erau împrăștiate mese și scaune cu sculpturi foarte elaborate, sau dulapuri mari și înalte. Câteva dintre acestea erau deschise, dând la iveală un conținut perfect normal – conserve, șervețele, sucuri.

— E așa de ciudat, i-am șoptit eu lui Daemon.

El a dat din cap.

— Habar n-aveam că poate exista așa ceva, a murmurat.

— Nici nu trebuie să se afle, a spus Hunter, peste umăr. Chiar dacă nu sunt eu fanul lui Lotho, totuși a făcut asta pentru specia mea – un fel de adăpost. Să nu spuneți asta nimănui, indiferent ce se va întâmpla.

— N-o să spunem, a promis Archer. N-avem de ce să spunem.

— OK. Hunter a întins mâna spre ușă și a spus: Mă lăsați pe mine să vorbesc. Asta înseamnă să-ți ții gura, Daemon. Serios.

Daemon s-a încruntat.

— Chiar nu e o insultă, a insistat Hunter.

M-am uitat la Daemon cu sprâncenele ridicate și el a oftat.

— Bine. O să tac.

Am ieşit din încăperea aceea şi am ajuns pe un alt coridor, apoi am intrat pe altă uşă. Se auzeau discuţii, râsete, ţipete şi un soi de bubuieli. N-aveam idee ce aveam să găsim în spatele acelei uşi şi am încercat să mă pregătesc sufleteşte pentru orice. Hunter a deschis uşa şi am văzut o cameră imensă.

Doamne, Maica Domnului, erau acolo o groază de arumi. Peste tot, unii aşezaţi la nişte mese lungi de lemn, alţii în picioare, printre ei. M-am oprit brusc şi Daemon m-a strâns mai tare de mână.

Toţi arumii din cameră au încetat să mai vorbească, de-ai fi zis că, efectiv, au îngheţat. Unii rămăseseră pe jumătate ridicaţi. Alţii rămăseseră cu mâinile în aer, ţinând nişte cupe uriaşe care păreau pocaluri medievale. Erau acolo şi femei cu copii în braţe. Toţi erau palizi. Majoritatea aveau părul negru ca noaptea, iar asta, în combinaţie cu ochii ăia albastru-deschis, le dădea o înfăţişare şocantă. Câţiva aveau părul vopsit blond sau roşu aprins.

Şi toţi se uitau la noi.

Băi, frate, am simţit fiori de gheaţă pe şira spinării şi mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Ce dracu', Hunter? a bubuit o voce groasă din spatele nostru.

M-am întors, cu ochii holbaţi, simţind cum mi se taie respiraţia. În camera aia, care era, evident, o sală de mese, se afla un soi de podium mare de lemn. Nu erau foarte multe trepte până pe podium, dar erau foarte abrupte, adică, dacă aş fi căzut pe ele, mi-aş fi rupt sigur gâtul.

Pe podium era cineva şi, chiar dacă nu stătea în picioare, puteam să-mi dau seama că era cât Colosul din Rodos. Un arum masiv, cu umerii largi, cu pieptul lat şi cu coapse puternice. Avea un aer cumva somnoros, dar se vedea bine în ochii lui palizi cât e de atent.

Era... era frumos, la modul rece, ireal. Avea trăsături precise, parcă era sculptat în marmură, buze pline și expresive, un nas drept și pomeți înalți. Părul era vopsit alb, dar sprâncenele erau negre. Nu știu cum, dar combinația asta ciudată mergea. Se uita la noi, ținând în mâna dreaptă un pocal de sticlă în care era un lichid chihlimbariu.

Deci ăsta era marele ștab, cum îi spusese Luc? Eram oarecum impresionată.

Hunter a făcut un pas în față, și eu am avut timp să mă uit mai bine la Lotho, care stătea pe un soi de tron făcut din…

Frate, fug în munți și nu mă mai uit înapoi... alea chiar sunt oase? Ceva mai ciudate, sigur nu erau oase de om. Erau mai subțiri și păreau mai flexibile, ca și cum cartilagiul lor putea fi modelat și remodelat la nesfârșit, și aveau o nuanță palidă, albăstruie, cumva luminoasă…

O, Doamne!

Era oase de luxeni.

Asta era nasol, foarte nasol.

— Știi ce se întâmplă sus, a început Hunter, dar n-a apucat să spună prea multe. Luxenii au…

— Știu ce se întâmplă, l-a întrerupt Lotho, sorbind din pahar, exact când eu mă așteptam să-l pună jos. Au venit luxenii. Au omorât niște oameni, bla, bla, bla și tot felul de rahaturi pe care nu dau doi bani. Dar asta nu explică de ce i-ai adus aici.

Hunter a deschis gura.

— Decât dacă ai vrut să ne aduci de mâncare. Lotho a zâmbit, arătându-și dinții albi și ciudat de ascuțiți. În cazul ăsta, îți mulțumesc ție și calului cu care ai venit.

— Nu suntem aici pentru cina voastră, a spus Daemon cu o voce la fel de rece precum camera aceea, și eu am strâns din ochi. Nici pentru desert. Am venit să vă cerem ajutor în lupta cu luxenii invadatori.

Uau! M-am uitat la Daemon, cumva mândră de el că reușise să spună asta fără niciun pic de sarcasm.

Dar Lotho părea că e gata să se înece cu lichidul pe care îl îngurgitase.

— Ajutor?

Hohotele de râs care s-au auzit în jurul nostru au stârnit ecouri și mi-au făcut inima să bată mai tare.

— Da. Daemon a ridicat bărbia, zâmbind. Ajutor. E un cuvânt destul de simplu. Aș putea să-ți dau definiția, dacă vrei.

Dap, cam atât cu lipsa de sarcasm la Daemon.

Paharul s-a făcut țăndări în mâna lui Lotho.

Daemon s-a încruntat, privind cioburile care cădeau pe jos.

— Din cauza asta nu putem să avem și noi lucruri frumoase, a remarcat.

Mi-am înăbușit râsul, fiindcă eram absolut convinsă că dacă mai râdeam și eu, arumii s-ar fi hotărât să ne facă friptură.

A urmat o lungă tăcere, și simțeam cum arumii se ridică de pe scaunele din spatele nostru și se apropie de noi. Aveam fiori pe șira spinării și din nou senzația aia de sufocare îmi strângea pieptul.

Sin a apărut în raza mea vizuală și s-a oprit la capătul scărilor.

— Ce vrei să faci cu ei?

S-a uitat la noi, și nerăbdarea care se auzea în vocea lui m-a înfricoșat.

Lotho a rânjit.

— Omoară-i și lasă-l pe Dumnezeul lor să-i ajute.

CA

DAEMON

Deci, rezolvăm prob

Era varianta cea

Am făcut un pas

și Archer. Dacă treb

aici, fie. Și după aia,

vernul ar începe să

alea electrice și lum

vrea să trăiesc, plus

Definitiv.

Poate ar fi trebuit

Lotho s-a ridicat

metri și ceva, și s-a u

tece nițel și apoi să n

— Chiar te aștept

Și-a dat capul

au începu

CAPITOLUL 17

DAEMON

Deci, rezolvăm problema din părți.

Era varianta cea mai nasoală de răspuns.

Am făcut un pas în față, ca s-o poziționez pe Kat între mine și Archer. Dacă trebuie să dau foc camerei ăsteia ca s-o scot de aici, fie. Și după aia, ce? Misiunea asta ar fi un eșec total, guvernul ar începe să bombardeze toate orașele cu rahaturile alea electrice și lumea ar ajunge un loc în care eu sigur n-aș vrea să trăiesc, plus că, ce era mai rău, mi-aș pierde și sora. Definitiv.

Poate ar fi trebuit să-mi țin gura?

Lotho s-a ridicat în toată splendoarea lui, adică la vreo doi metri și ceva, și s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă mestece nițel și apoi să mă scuipe din gură.

— Chiar te așteptai la un alt răspuns de la mine?

Și-a dat capul pe spate și a început să râdă. În jurul nostru, au început și ceilalți arumi să chicotească.

— Credeați că vreunul dintre noi va ajuta un luxen? Un hibrid, sau ce dracu' o mai fi și ăsta? A făcut un gest spre Archer. Ori ești incredibil de arogant, ori ești iremediabil idiot.

Din cauza iritării, am simțit furnicături pe ceafă și pielea a început să-mi zumzăie de electricitate. Știam că trebuie să-mi păstrez calmul, măcar până la momentul unui atac concret. Oricât era de nașpa, aveam nevoie de ei.

— Ce? Lotho a coborât o treaptă și eu m-am încordat. Nu mai ai nicio replică șmecheră?

Am mijit ochii.

— Dă-mi o secundă. Găsesc eu ceva.

Hunter a gemut.

Am simțit două mâini mici pe spate, împingându-mă ușor, ca să mă potolesc.

— Nu mă așteptam să ne strângem mâinile și să cântăm „Kumbaya", am spus eu, și Lotho a ridicat o sprânceană. Nu mă așteptam să fim întâmpinați cu brațele deschise, dar nici nu mă gândeam să fiți o adunătură de idioți.

— O, Doamne! a murmurat Katy și și-a înfipt unghiile în spatele meu.

— Cu asta n-o să-ți faci niciun prieten, a murmurat Hunter și s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi lipsit câțiva neuroni ca să fie setul complet.

Fratele lui, Pinky sau Binky – habar n-aveam, le uitasem numele amândurora – părea că e gata să se ducă după o bavețică.

Am respirat adânc.

— Băieți, sper că vă dați seama ce o să se întâmple dacă luxenii preiau controlul asupra Pământului, da?

Expresia lui Lotho spunea că nu dă doi bani.

— Ai impresia că ne pasă de soarta oamenilor? Pentru noi sunt… inutili.

Începeam să mă îndoiesc serios de inteligența lui.

— După ce vor prelua controlul și îi vor subjuga pe oameni, vor veni după voi, i-am explicat. Poate că acum nu simt nevoia să se ocupe de voi, dar o vor face. Și ultima oară când am verificat eu, luxenii îi aveau *la degetul mic* pe arumi.

Lotho s-a strâmbat.

— Nu ne aveau la degetul mic.

— Pe bune? a intervenit Archer. Fiindcă văd că sunteți aici, sub pământ, și locuiți în tuneluri de metrou. M-am gândit că e bine să subliniez asta.

— Cam are dreptate, am adăugat eu, rânjind. La momentul în care vor vrea să se ocupe de voi, vor ști și cum să vă învingă, am continuat eu, cu speranța că măcar unul dintre ei gândea logic. Acum încă nu știu. Pentru voi ar fi exact ca un bufet suedez. Dar mai târziu? După ce vor începe să mai rezolve câte un arum pe ici și colo? Se va repeta istoria.

— Istoria nu se va mai repeta niciodată, a intervenit o femeie-arum. Niciodată nu vor mai avea control asupra noastră.

— Să-ți repeți asta mereu cât stai ascunsă aici, am ripostat eu.

Pinky – Pinky parcă îl chema – a început să se foiască.

— Noi nu ne ascundem, a protestat el.

— Băieți, exact așa pare acum. Kat scosese capul din spatele meu, iar privirea lui Lotho s-a îndreptat spre ea într-un fel care mă stârnea să-i smulg laringele și să i-l bag pe gât. Adică, pentru un observator oarecare, așa pare, că vă ascundeți, a continuat ea.

Hunter a strâns tare din ochi, ca și cum îl luase durerea de cap.

Lotho a mai făcut un pas greu, și ajunsese în bătaia piciorului meu. Nu se uita la mine.

Am încleștat pumnii.

Stai calm, m-a avertizat Archer.

— Tu nu ești un observator oarecare, i s-a adresat Lotho lui Kat, cu o voce groasă precum umbrele care se strângeau în jurul lui. Ești o târfă de luxen, care se ascunde în spatele lor.

Am înțepenit.

— Ce ai...

— Stai. Dă-mi voie. Kat a țâșnit din spatele meu, cu mâna ridicată. În primul rând, când am verificat ultima oară, nu eram târfa *nimănui*. În al doilea rând, nu stăteam în spatele lui ca să mă ascund. Spre deosebire de *alții*.

Lotho și-a lăsat capul pe o parte.

— Și în al treilea rând? Niciunul dintre cei care sunt în camera asta – nici măcar unul – nu a participat la distrugerea planetelor voastre, nu? E vreunul aici destul de în vârstă ca să fi putut lupta în războiul dintre speciile voastre?

Nu a răspuns nimeni, și ea a clătinat din cap.

— Fraților, sunteți penibili! Cu toții.

Din toate direcțiile a venit spre noi aer rece. Nu era bine.

— Hei, Kat...

— Taci din gură, a țipat ea, și am făcut ochii mari. Ești la fel de rău ca ei.

— Ce puii mei...

Clona lui Hunter a ridicat din sprâncene.

— Cred că aș vrea să văd cum se termină asta.

De la galerie s-au auzit chicoteli.

— Voi doi vă urâți doar pentru ceea ce sunteți, aproape că a strigat Kat.

— Păi, ei au fost într-un fel creați ca să ne distrugă, deci...

M-am oprit.

— Iar ei au făcut un adevărat genocid în rândul nostru și ne-au înrobit, a spus Lotho, cu vocea sâsâită.

— Oaa, oaa, oaa. Văicăreli. Doar asta aud. Kat și-a aruncat mâinile în sus. Dați-mi voie să vă prezint pe scurt istoria

omenirii. Noi, în mod constant și sistematic, ne-am mâncat între noi, pe motiv de religie sau rasă, și ne-am făcut mai mult rău unii altora decât ați făcut voi, așa de mult, că niciun profesor de istorie nu are la dispoziție atâtea ore ca să povestească. Încă de la început ne-am luptat unii cu alții pe cele mai stupide chestii.

— Ei, da, ăsta-i un frumos elogiu adus umanității, a comentat sec fratele lui Hunter.

— N-ai priceput nimic.

O clipă, am avut impresia că o să bată din picior.

— Chiar dacă pe pământul ăsta sunt atâtea rase care au în comun o istorie sângeroasă, atunci când rahatul le ajunge la gât, se unesc cu toții. Întotdeauna. De ce? Fiindcă ne dăm seama că sunt anumite situații în care trebuie să luptăm cot la cot, și așa facem. După aia, când se termină, ne întoarcem iar la urile noastre. Și toate-s bune și frumoase.

Silueta lui Lotho se solidificase uitându-se la ea.

— Doamne! De data asta Kat chiar a bătut din picior. Nu puteți și voi să vă comportați ca oamenii, măcar o dată?

Tăcere, după care Lotho a întrebat:

— Ai vrea să uităm ce ne-au făcut și să mergem înainte?

— Nu. Vreau să țineți minte tot, a spus ea. Vreau să țineți minte tot ce v-au făcut, fiindcă luxenii ăștia care au venit acum sunt exact ca ăia care și-au bătut joc de voi. Nu Daemon. Nu eu. Nu luxenii care au trăit aici. Invadatorii sunt inamicii voștri. Asta vreau să țineți minte.

El și-a întins buzele într-un zâmbet.

— Ca și cum ar fi vreo diferență între ei.

Kat a clătinat din cap, ca și cum nu-i venea să creadă.

— Nu toate lucrurile sunt în alb și negru. Și dacă voi chiar credeți că nu e în interesul vostru să-i atacați pe luxenii invadatori, atunci… în fine, vă urez baftă.

Lotho şi-a luat ochii de la ea şi privirea i-a trecut peste marea masă a supuşilor săi. Era ţeapăn ca aerul din jurul nostru. Mi se ridicase părul de pe braţe, apoi el s-a repezit direct la Kat.

M-am răsucit şi mi-am luat forma reală, în timp ce Lotho o prinsese pe Kat. I-a pus mâna în gât şi a izbit-o de perete.

Am simţit cum explodează în mine o furie roşie ca focul. Sunetul care mi-a ieşit din gât era sălbatic, animalic. M-am repezit în faţă, şi am început să urlu când fratele lui Hunter şi un alt arum m-au prins de mâini. Într-o fracţiune de secundă, mi-a sărit un altul în spate, care m-a trântit pe podeaua umedă şi rece. Nu trebuia să mă uit ca să-mi dau seama că şi Archer e înconjurat.

M-am zbătut, apelând la Sursă, dar cei trei arumi erau mari – clar nu erau copii – şi foarte puternici, ca şi cum abia se hrăniseră cu nişte luxeni. Lumina pulsa intermitent, iradiind în cameră. Am ridicat capul şi am văzut totul în alb şi roşu.

— Ce crezi că mă opreşte să-ţi iau viaţa chiar în clipa asta? a mârâit Lotho, la câţiva centimetri de faţa lui Kat.

— Nimic, a suflat ea. Dar ce ai rezolva… dacă m-ai omori?

— M-ar distra.

Lotho s-a aplecat spre ea, ocupându-i complet spaţiul personal. Chiar de jos, de unde mă aflam, l-am văzut lăsându-şi capul pe o parte şi măsurând-o cu privirea.

— Şi sunt absolut convins că ar fi savuros.

Mi-am ieşit din minţi.

Energia pură a început să se adune în trupul meu, explodând într-un fulger. Arumul din spate a zburat ca un sac de cartofi. M-am ridicat, luându-i cu mine pe fratele lui Hunter şi pe celălalt, care mă ţineau de mâini. Energia se scurgea din mine în valuri, şi mi-am lovit puternic braţele în spate, aruncându-i pe cei doi arumi cap în cap.

Au picat la podea.

M-am repezit spre Kat, oprindu-mă doar o secundă, să-l arunc pe unul cât colo, apoi l-am luat pe altul de bărbie și l-am aruncat în gloată.

— Dă-i drumul, am spus eu, apoi am trecut în forma umană, iar energia de la Sursă pârâia și vuia pe brațele mele.

Podeaua a început să tremure sub picioarele mele, în vreme ce inima îmi bubuia cu putere.

— Sau dărâm toată maghernița asta peste noi.

Lotho s-a uitat la mine peste umăr.

— Vai, ce mare și rău ești. Mrrr!

— Încă n-ai văzut nimic, am mârâit eu. Îți dau cinci secunde să pleci de lângă ea. Una. Patru. Cin…

A lăsat-o și s-a întors cu fața spre mine.

— Am impresia că nu știi să numeri.

— Iar eu am impresia că nu vrei să mai trăiești.

Lotho s-a uitat lung la mine o clipă, apoi și-a dat capul pe spate și a scos un hohot zgomotos de râs, în timp ce fratele lui Hunter se aduna de pe jos.

— Ăăă…, a făcut Hunter, uitându-se încruntat la fratele lui, care se chinuia să se ridice. Nu mă așteptam la asta.

Nici eu, dar, cu ochii la Lotho, am pornit spre Kat și l-am lovit cu umărul când am ajuns lângă ea.

— Ești bine?

— Da, a spus ea, apoi s-a uitat la Lotho, înghițind în sec. Râde…?

Am dat să plec spre el, văzând și acum totul în alb și roșu. Voiam să-l iau de piept, dar Kat m-a ținut de mână și m-a silit să mă opresc.

— Într-un fel, sunt simpatici, i-a spus Lotho lui Hunter, care părea la fel de tulburat ca noi toți. Ceea ce e o veste minunată pentru tine, fiindcă n-o să te mai omor că i-ai adus aici.

Hunter s-a încruntat foarte tare și și-a încrucișat brațele la piept.

— E bine de știut, a murmurat.

— Lăsați-l pe ciudat, le-a ordonat el celor care îl înconjuraseră pe Archer.

A urcat apoi tacticos treptele spre caraghioslâcul ăla de tron și s-a așezat plin de sine în el, tolănit pe spate, cu picioarele desfăcute.

— Așa, deci. Vreți armată. O să vă dau o armată.

Toți arumii au început să se foiască și am simțit o parte din tensiunea din umeri dispărând. Probabil că ar fi trebuit să spun mulțumesc, dar era un cuvânt pe care limba mea nu reușea să-l formeze.

— Vă dau cuvântul meu, dar cu o condiție, a spus el, cu bărbia ridicată.

— Desigur, am mormăit eu.

Lotho s-a uitat la mine așa cum te uiți la o insectă sub lupa microscopului.

— Nu vreau decât un lucrușor mărunt.

Archer a aprobat din cap, dar cu coada ochiului am văzut că Hunter își îndreaptă umerii și strânge din ochi. L-am auzit cum înjură în surdină.

— Mă lași să mă hrănesc cu ea.

Am tresărit.

— Sunt convins că n-am auzit bine.

— Ba da. Ai auzit, a răspuns Lotho, calm. Mă lași să mă hrănesc cu *ea*.

A făcut semn spre Kat.

Ei i se scursese tot sângele din față, dar în mine sângele fierbea nebunește.

— N-o omor. Doar o gură iau. Sau două. Poate trei.

M-am uitat mult la ticălosul-gata-să-fie-ucis. O parte din creierul meu încă nu reușea să proceseze faptul că îndrăznise să spună așa ceva. Furia ardea în mine, răspândindu-se ca

focul iadului. Tot universul și-a schimbat culoarea și privirea mi s-a împăienjenit.

Hunter și-a frecat ceafa și a clătinat din cap.

— Frate, asta-i chiar aiurea.

— Da. Așa sunt eu, aiurea, a zâmbit Lotho.

În clipa aceea, furia mea atinsese pragul maxim.

— Asta e condiția mea, a spus el. Acceptați, bine. Nu? Plecați naibii de aici.

CAPITOLUL 18

KATY

O să vomit pe tenişi.

Ăsta… creatura asta voia să se hrănească cu mine? Asta era condiţia pe care o punea? M-a cuprins panica instantaneu, strecurându-şi veninul în sângele meu.

Daemon a explodat. S-a repezit în faţă şi a ajuns la prima treaptă înainte ca Hunter şi Archer să-l oprească. Cuvintele care îi ieşeau din gură erau un flux constant de propoziţii cu „f”, în variante pe care nici măcar nu le crezusem posibile.

— Eşti un nenorocit bolnav la cap! a strigat Daemon.

Ochii lui erau albi şi strălucitori ca diamantele, în timp ce se îndrepta spre el.

— Scârbă idioată!

Lotho a ridicat o sprânceană.

Conturul corpului lui Daemon scânteia, aruncând raze sălbatice de lumină în obscuritatea acelei lumi subterane.

— N-ai să vezi! Asta n-o să se întâmple, iar tu n-ai să mai poţi face doi paşi după ce termin cu tine.

Lotho a ridicat din umărul lui masiv, uitându-se în jos la Daemon cu dispreț.

— Am spus, accepți sau...

Altă bombă de „f"-uri s-a aruncat asupra lui.

— Dacă îți faci iluzii că o să te poți apropia măcar de ea, ești nebun.

Mi s-a strâns stomacul văzând că Lotho continuă să rânjească.

— Hei, dacă nu vrei să ne jucăm, ai grijă la ușă când bunul Dumnezeu o va trânti peste tine, a replicat el.

Daemon s-a repezit înainte, gata să-i trântească la pământ pe Archer și Hunter. A urmat altă tiradă explozivă și inima mea bubuia în piept.

— Chiar asta e condiția ta? am întrebat eu.

Vocea mea era răgușită.

— Nu vrei să ne ajuți decât cu condiția asta?

El a dat din cap. Ochii lui morți s-au fixat pe mine și mi-am dat seama că nu va ceda. Urma să plecăm de aici fără sprijinul arumilor. Armata va lansa bombele electronice în toate Statele Unite. Oameni și luxeni nevinovați vor muri, la fel hibrizi și origini. Dee va fi pierdută, fiind cel mai probabil ucisă. Lumea va plonja rapid în trecut, pierzând sute de ani de avans al tehnologiei.

Nu puteam permite asta.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos când am avut o revelație care m-a zguduit cu forța unui camion încărcat cu dinamită. Trebuia... trebuia să-l las să o facă. Asta era. Nu aveam altă soluție.

Archer și Hunter reușiseră să-l tragă pe Daemon înapoi câțiva pași, dar expresia lui era de-a dreptul criminală în vreme ce îi arunca priviri ucigătoare liderului arumilor. Știam că dacă îl lăsau liber, se va repezi la el cu toată furia. Poate chiar asta voia Lotho.

Sau poate Lotho era doar un ticălos nenorocit, cu minte bolnavă.

Nu îmi dădeam seama, dar de fapt nici nu conta.

Mi-am trecut încet mâinile tremurânde peste coapse.

— Daemon.

Parcă nici nu m-a auzit, atât era de concentrat asupra arumului. Tot aerul din jurul lui radia violență. Pieptul i se umfla din cauza respirației grele și precipitate. Era ca o sticlă al cărei dop fusese aproape scos.

— Poți să ne lași câteva clipe? am întrebat eu.

Lotho a făcut un gest indiferent cu mâna.

— Eu am tot timpul din lume. Voi? Nu prea mult.

Daemon a început să se agite.

— Ai mai puțin timp decât crezi, idiotul dracului…

— Daemon! L-am prins de mână și el a întors capul spre mine, cu ochii în flăcări. Trebuie să…

— Nu trebuie nimic, a mârâit el. Singurul lucru care trebuie e să-l termin pe ăsta chiar…

— Oprește-te, i-am spus eu, cu ochii în ochii lui arzători. Trebuie să vorbim.

— Nu avem despre ce să vorbim. Și-a îndreptat din nou privirea spre Lotho. Decât dacă vrei să auzi ce plan am pentru uciderea javrei ăsteia. După aia vorbim cât vrei.

Din partea cealaltă a lui Daemon, Archer s-a uitat în ochii mei. *Numai tu poți să decizi.*

Știu, i-am transmis eu.

Atunci trebuie să-l convingi.

Ce naiba credea Archer că fac acum?

— Băieți, mă ajutați să-l scoatem din camera asta?

Orice discuție în camera asta ar fi ajuns să se încheie cu alte înjurături pentru Lotho.

Hunter a dat din cap.

— Hai, forțosule. Să
puțin.
A durat mult și bine
mon din cameră, în tur
să-l lase singur cu mine,
Din felul în care se u
că sunt șanse bune să
acolo la Lotho ca un Ra
Mă uitam la el, așa c
pirând precipitat. Cont
tiv, simțeam gustul am
— Nu pot să cred că
tit el cu o voce tăioasă
— Nici eu nu pot,
lui luminoasă s-a fixat
Daemon a deschis g
— Nu-mi pasă nici
xeni doar frecându-și m
tine.
— Dar dacă nu o fa
blândețe. Niciun arum
— Nu. Îmi. Pasă.
— Ba da, îți pasă. Șt
ca să nu îți pese.
El a râs răgușit și s-
— Credeam că mă
— Exact! Te cunosc
— Furios nu acoper
bucnit el.
— OK. Am ridicat m
— Nu și dacă n
Daemon

— Hai, forțosule. Să facem o plimbare ca să te răcorești puțin.

A durat mult și bine până să reușim să-l scoatem pe Daemon din cameră, în tunelul de alături. Amândoi băieții ezitau să-l lase singur cu mine, de teamă să nu se ducă iar peste Lotho.

Din felul în care se uita fix la ușa de metal, îți dădeai seama că sunt șanse bune să facă o gaură în ea și să se repeadă pe acolo la Lotho ca un Rambo pe steroizi.

Mă uitam la el, așa cum stătea la câțiva metri de mine, respirând precipitat. Conturul trupului era încă încețoșat și, efectiv, simțeam gustul amar și metalic al furiei lui.

— Nu pot să cred că a îndrăznit măcar să spună asta, a rostit el cu o voce tăioasă ca o lamă.

— Nici eu nu pot, dar... Am respirat adânc când privirea lui luminoasă s-a fixat în ochii mei. Dar asta e condiția lui.

Daemon a deschis gura, a închis-o, apoi a deschis-o iar.

— Nu-mi pasă nici dacă ar putea să-i facă să dispară pe luxeni doar frecându-și nasul. N-o să-i permit să se hrănească cu tine.

— Dar dacă nu o face, nu ne va ajuta, i-am răspuns eu cu blândețe. Niciun arum nu ne va ajuta.

— Nu. Îmi. Pasă.

— Ba da, îți pasă. Știu că îți pasă. Sunt prea multe în joc aici ca să nu îți pese.

El a râs răgușit și s-a întors cu fața spre mine.

— Credeam că mă cunoști mai bine.

— Exact! Te cunosc, și știu că în clipa asta ești furios...

— Furios nu acoperă nici pe departe ce simt eu acum, a izbucnit el.

— OK. Am ridicat mâinile. Dar trebuie să-l facem să ne ajute.

— Nu și dacă pentru asta trebuie să treci tu prin așa ceva. Daemon a început să umble de colo-colo. Nu pot să permit

asta. În niciun caz n-o să-i permit să se hrănească cu tine. Nimic în lumea asta nu merită așa ceva. Nu ai idee...

— Știu ce înseamnă asta, i-am amintit eu, și el a tresărit. Jur că era prima oară când îl vedeam tresărind.

— Când m-au prins la Mount Weather, am mai trecut prin asta. Știu că nu e plăcut și nici frumos, că e dureros, dar...

— Nu! a țipat el, cu pumnii încleștați. A început iar să înjure, trecându-și mâinile prin păr, apoi s-a întors pe jumătate spre mine. Mă ucide numai gândul că știi deja ce înseamnă, că ai trecut prin asta și eu nu te-am putut apăra.

— Daemon...

— N-o să permit să ți se întâmple asta din nou. În niciun caz, așa că nici măcar nu te gândi că ai să mă poți convinge.

— Și atunci ce facem? Spunem la naiba, și gata?

— Mi se pare un plan bun.

M-am uitat fix la el.

— Ce? Putem să trăim și într-o peșteră nenorocită, a spus el, începând iar să se plimbe. Uite, eu sunt egoist. Doar o știi! Și nu vreau să treci prin asta, așa că sunt dispus s-o las baltă și să minimalizez pierderile.

— Serios? Și ce fel de viață am avea?

— Nu aduce logica în discuția asta.

Eram plină de frustrare, și m-am dus în fața lui, apucându-i obrajii în palmele mele. I-am simțit țepii aspri ai bărbii.

— Daemon, nu va fi niciun fel de viață pentru noi dacă nu-i convingem să ne ajute.

— O să ne descurcăm. Știu sigur că putem.

— Daemon...

S-a îndepărtat de mine.

— Nu-mi vine să cred că mai și discutăm așa ceva.

— Știu că te supără povestea asta.

— Chiar știi? Nu mi se pare.

Mi-am mijit ochii și am pus mâinile în șolduri.

— Hei, știi că nici eu nu vreau să fac asta. Numai gândul că... că o să simt iar chestiile alea mă îngrozește și mă scârbește, dar dacă asta am de făcut ca să ne ajute, atunci asta o să fac. Asta trebuie să facem.

— Ba nu trebuie să faci asta, a strigat el.

Am respirat adânc de câteva ori.

— Trebuie. Pentru sora ta.

— Vrei să mă pui să aleg între tine și ea, a țipat Daemon, cu ochii complet albi.

— Nu eu te pun să alegi, am replicat și am pornit-o după el în plimbarea pe care o făcea în cerc. Tu trebuie să faci alegerea asta. Încercând să mă protejezi pe mine, o abandonezi pe ea.

El s-a oprit și s-a uitat fix la mine. Am crezut că o să izbucnească iar, dar a închis ochii, iar fața lui frumoasă era crispată și tot corpul încordat.

Atunci mi-am dat seama că am reușit să-l fac să gândească, în loc să simtă. Am profitat de moment.

— Ești pregătit să faci asta? Fiindcă cel mai probabil va muri. Nu îmi place s-o spun, nu-mi place nici măcar s-o gândesc, dar ăsta e adevărul.

A strâns buzele și s-a întors cu spatele la mine, cu capul plecat. Au trecut câteva clipe.

— O să te atingă. O să...

— Nu e ca și cum Lotho ar vrea să facă sex cu mine.

El s-a întors spre mine, cu nările fremătând.

— Doamne, îl omor. Numai când aud numele lui și cuvântul „sex" în aceeași propoziție...

— Daemon.

— Ce e? S-a întors spre mine, trecându-și mâinile prin păr. Cum poți să-mi ceri să mă împac cu asta?

— Dar nu-ţi cer aşa ceva! Nu-ţi cer să te împaci cu asta, îţi cer să înţelegi de ce trebuie s-o facem, să-ţi dai seama ce mare e miza, *cine* e miza. Îţi cer să nu te mai gândeşti la mine sau la tine. Îţi cer...

— Îmi ceri imposibilul.

Daemon s-a repezit la mine şi în clipa următoare m-am trezit lipită cu spatele de perete şi cu gura lui pe buzele mele. Sărutul ăla... Doamne, pe toţi sfinţii extratereştri, sărutul ăla era un amestec pur de dorinţă şi posesiune. Am simţit gustul furiei şi disperării când buzele noastre s-au atins, dar atingerea mâinii lui pe obrazul meu era aşa de delicată, şi simţeam în sărutul acela toate emoţiile, dar mai presus de toate simţeam iubirea.

Cu buzele lui pe gura mea şi auzind geamătul surd care reverbera în creierul meu, nici n-am mai perceput umezeala zidului sau gheara aspră a groazei care-mi cuprinsese măruntaiele din clipa în care Lotho îşi exprimase condiţia.

Daemon mă săruta ca şi cum ar fi vrut să-mi arate că sunt a lui, dar deja eram a lui, cu totul. Cu inima. Cu sufletul. Cu toată fiinţa mea.

Când a ridicat capul, i-am simţit respiraţia caldă pe buze.

— Nu pot să-ţi promit că voi permite să se întâmple asta. Şi nu pot să-ţi promit că atunci când vom intra din nou în camera aia n-am să încerc să-l omor. Dar ai dreptate. Avem nevoie de ei.

Ai fi zis că îl doare să spună cuvintele alea.

— Tot ce pot să-ţi promit este că o să încerc.

Am închis ochii şi mi-am sprijinit fruntea de fruntea lui. Ceea ce urma – fiindcă nu era vorba numai de ceea ce simţeam sau gândeam eu, era vorba de amândoi – nu avea să fie uşor. Ştiam că va fi cel mai greu şi poate cel mai adevărat test pe care eu şi Daemon l-am avut vreodată de dat.

*

Nervii mei erau întinși la maximum. Între ceea ce avea să urmeze – Doamne, nici măcar nu voiam să mă gândesc la asta! – și felul în care Daemon măsura cu pași mari încăperea largă în care fuseserăm conduși după ce îi spusesem lui Lotho că îi acceptăm condiția, simțeam că mai am puțin și o iau razna.

Dar Daemon îi pusese și el o condiție – voia să rămână cu noi. Lotho zâmbise puțin cam prea larg și prea vioi când a auzit asta. În loc să-l refuze, i-a întins, practic, covorul roșu.

Archer rămăsese afară, în camera cea mare, și, deși știam că se descurcă, erau în jurul lui o mulțime de arumi care îl adulmecau ca pe un aperitiv.

Daemon s-a oprit în mijlocul camerei, privind furios în față. Cu inima strânsă, i-am urmărit privirea spre un pat masiv, care părea acoperit cu blănuri de animale.

— Dormitorul lui, a spus el, cu umerii încordați. Nemernicul trebuia să facă asta în dormitorul lui.

Dap. Trebuia.

Începeam să cred că toate astea erau doar ca să-și bată joc de noi. Existau o grămadă de locuri unde Lotho putea face asta. M-am cutremurat, parcă nu mai eram așa de sigură că pot face față.

Dar trebuia.

Amândoi trebuia să facem față.

Îmi simțeam fierea în gât, gata să iasă în orice clipă. Mi-am scuturat ușor mâinile, am închis ochii și am încercat să scap puțin de tensiunea care mi se adunase în mușchi.

Pot să fac asta. Pot să fac asta. Pot să fac asta.

— Ce faci?

M-am oprit, dându-mi seama că mișcările mele semănau cu un fel de dans.

— Scuze. De nervi.

— Nu te scuza, a spus și a ridicat o sprânceană. Era interesant. Într-un fel, semănai cu una din păpușile Muppets scăpată de sub control.

Am râs chinuit.

— Serios?

Daemon a dat din cap.

— Dap. S-a uitat iar la pat și a început să înjure. Kat, asta... e ceva aiurea.

Abia am șoptit, simțindu-mă gâtuită.

— Știu.

Ochii lui de smarald strălucitor s-au fixat pe mine.

— Te-ai fi gândit tu când ai bătut la ușa mea că o să ajungi aici?

Am clătinat capul și m-am dus la el.

— Nu. Nu m-aș fi gândit vreodată la asta. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez așa ceva când am bătut la ușa ta. Am tăcut și m-am uitat la el, chinuindu-mă să zâmbesc. Apoi am spus: Singurul lucru la care m-am putut gândi atunci a fost abdomenul tău.

Daemon a râs scurt.

— Și la faptul că ești un nemernic arogant, am adăugat.

A zâmbit cinic.

— Uneori mă întreb dacă nu regreți.

— Ce să regret?

Zâmbetul îngrijorat mi s-a șters de pe buze.

— Asta... toate astea, a spus el încet. Noi.

— Cum? Mi-am lipit mâinile de pieptul lui încordat. Nu. Niciodată.

— Adevărat?

Se simțea neîncrederea în vocea lui.

— Sunt aproape sigur că au fost momente în care ai regretat că ai pus piciorul în Virginia de Vest.

— Au fost perioade nasoale… nasoale ca naiba… perioade pe care n-aș vrea să le mai retrăiesc vreodată, dar nu regret că suntem împreună.

Degetele mi s-au încleștat de tricoul lui.

— N-aș putea să regret, fiindcă te iubesc. Chiar te iubesc, iar iubirea… vine și cu bune, și cu rele. Nu? Vreau să spun, de exemplu mama mea sunt convinsă că nu și-a dorit vreodată să treacă prin ce a trecut cu tata și apoi să-l piardă, dar nu regretă nici acum că l-a iubit. În ciuda durerii și a inimii frânte, iar eu n-aș putea să…

Daemon m-a sărutat, oprindu-mi cuvintele cu atingerea dulce și delicată a buzelor.

— Știu că au fost multe momente când nu te-am meritat, mi-a șoptit, mai ales atunci, la început, dar am în plan să folosesc fiecare secundă să răscumpăr momentele alea.

— Deja ai făcut-o. L-am sărutat și eu. De mai multe ori.

Tocmai când ne îndepărtam unul de altul, ușa masivă a camerei s-a izbit de perete. M-am răsucit în brațele lui Daemon și am avut parte de o imagine neplăcută.

În cameră a intrat Lotho, cu pantalonii lui de piele coborâți mult pe șoldurile înguste – mult prea mult. Se vedea o groază de piele palidă. Abdomen. Piept. Dar nu numai asta. Când a trecut pe lângă noi, am văzut și eu ce ne spuseseră Hunter și Lore înainte de a veni aici.

Opal.

Pietrele luceau pe spatele lui, fixate de-a lungul coloanei vertebrale. Să le vezi așa, lipite, efectiv, de piele, era… o nebunie.

Am strâns tare pleoapele.

— Dumnezeule!

— Ți-ai pierdut cămașa? a întrebat Daemon, strângându-mă mai tare în brațe.

Lotho a început să râdă.

— Nu.

— Și de ce trebuie să fii fără cămașă când te hrănești?

Cu toate că vocea lui Daemon părea foarte liniștită, eu știam că e gata să se transforme în terminatorul extraterestru plin de clăbuci.

— Când mănânci, poți să te murdărești, a replicat el nonșalant. Nu vreau să-mi pătez cămașa preferată.

Fierbințeala care ieșea din Daemon era ca suflul unei explozii nucleare. Am deschis ochii și l-am văzut pe Lotho traversând camera și aruncându-se pe pat. S-a așezat în mijlocul patului, pe o parte.

Mi-a făcut cu ochiul și a bătut ușor cu palma lângă el.

— Hai să facem asta.

Mi se lipiseră picioarele de podea.

— Eu...

Brațele lui Daemon mă țineau ca niște benzi de oțel.

— Nu. Nu așa.

— Dar eu vreau așa, a susurat Lotho, rezemându-și capul în pumn. În fond, o să fie mai confortabil.

Clar aveam să vomit.

— Întinzi prea mult coarda, l-a avertizat Daemon.

— Nici măcar n-am apucat s-o întind.

Ochii palizi i-au strălucit.

— Nu eu sunt important aici, nu? Important e cât de departe sunteți voi dispuși să mergeți ca să obțineți ajutorul meu.

Din pieptul lui Daemon s-a auzit un sunet adânc, inuman, iar eu am încercat să respir, dar parcă oxigenul mi se oprea în gât.

— E nevoie să vă mai amintesc că eu n-am nevoie de niciun rahat de la voi? a spus el cu un zâmbet ușor, aproape jucăuș. Nu eu vă cer vouă o favoare. Nu vreți să faceți cum vreau eu, bine. Dar altă variantă nu e. Așa că puteți să plecați dra...

— Nu.

Cuvântul mi-a țâșnit din gură.

— O s-o facem.

— N-o s-o facem, a spus Daemon.

Lotho și-a arcuit sprâncenele.

— Sunt confuz.

M-am întors în brațele lui Daemon, ca să-l privesc în ochi.

— Ai promis că încerci.

— Am promis. Privea pe deasupra capului meu, cu pupilele albe. Am încercat. E un…

— Deocamdată nu s-a întâmplat nimic, l-am întrerupt eu, încercând să-l fac să înțeleagă. Deci nu ai încercat. Încă nu. Mi-aș fi dorit ca Lotho să nu stea pe pat, rânjind, fiindcă asta nu ne ajuta cu nimic. Te rog, i-am spus lui Daemon.

I-am prins obrajii în palme, silindu-l să se uite la mine. Cuvintele mele erau încărcate de greutatea situației.

— Trebuie să facem asta.

Daemon a închis ochii și a trecut mult timp până să vorbească, cu o voce care mi-a frânt inima. Nu a spus decât atât:

— Du-te.

Am expirat, nici nu îmi dădusem seama că îmi ținusem răsuflarea, apoi am mai respirat o dată, chiar fără să am nevoie. Am vrut să mă retrag, dar mă ținea strâns. I-am prins brațele delicat și a trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să-l forțez să-mi dea drumul.

Mi-a dat drumul și, după cum țâșnea din el căldura, ai fi zis că asta îl omoară. La naiba, și pe mine mă rupea. Cu ochii arși de lacrimi pe care nu le puteam lăsa să curgă, m-am întors și am pornit spre Lotho.

Trebuia s-o fac.

Avea să fie dureros – foarte dureros. Avea să fie grețos – extrem de grețos. În timp ce mă apropiam de marginea patului,

am văzut cum se reflectă din pereți o lumină albă, strălucitoare. Daemon trecuse în forma lui reală.

Kat...

Am respirat cu greu și m-am așezat pe marginea patului. Mâinile îmi tremurau așa de tare, că nici nu-mi mai simțeam vârful degetelor. Nu era bine, nu era bine deloc.

Lotho a întins mâna spre mine și a trebuit să fac mari eforturi ca să rămân nemișcată când mi-a atins obrazul. Degetele lui erau groaznic de reci și am tresărit când s-a ridicat în coate, sprijinindu-se cu mâna de pat, lângă șoldul meu. S-a aplecat spre mine și mâna lui mi-a alunecat pe gât, stârnind în mine valuri de repulsie și frică. Lotho nici măcar nu mă privea. Se uita fix la Daemon, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Îmi pare rău. Cele trei cuvinte parcă mi-au explodat în cap. *Nu pot să fac asta.*

M-am încordat toată, încercând să mă pregătesc pentru tot ce poate fi mai rău, și asta s-a și întâmplat. Daemon s-a repezit la noi ca o pată luminoasă.

Totul s-a întâmplat foarte repede.

M-a tras din pat, departe de răceala aceea care îmi îngheța oasele, după care s-a aplecat asupra lui Lotho. M-a cuprins groaza când mi-am dat seama că, de fapt, Lotho îl ținea așa, fără măcar să-l atingă. Din spatele meu urla vântul, aruncându-mi părul pe față. Ca și cum arumul era un vid care atrăgea în el totul.

Pe neașteptate, l-a aruncat pe Daemon la perete și l-a ținut așa, la câțiva metri de podea, iar el s-a ridicat în picioare la marginea patului.

Nu puteam să-i permit să-i facă asta lui Daemon, dar nici nu puteam pleca de aici fără ajutorul lui Lotho.

— Încetează! am strigat eu, repezindu-mă la el, fără să mă mai gândesc. Te rog! Fă-o odată!

Lotho m-a privit cu o expresie amuzată, apoi a zâmbit arătându-și colții. Mi-am îndreptat umerii.

Dar n-a făcut-o. Lotho… s-a trântit pe spate, cu un râs nestăvilit, a ridicat genunchii și s-a sprijinit cu tălpile de tăblia patului. Forța care îl ținea pe Daemon lipit de perete a slăbit și Daemon a alunecat pe podea.

Ăăă, ce?

M-am întors spre Daemon, care era în forma lui reală, la numai câțiva pași de pat. Vedea și el ce vedeam eu?

Lotho continua să râdă, un râs puternic, care stârnea ecouri în pereții de ciment ai camerei. M-am îndepărtat de pat și m-am dus spre Daemon, care acum revenise la forma umană. Nu pricepeam. Nup. Nu puteam să procesez.

În final, după ce mi s-a părut că a trecut o eternitate cu râsul ăla nebun, Lotho s-a liniștit și s-a ridicat în fund, cu o mișcare fluidă.

— O, Doamne, sunteți tari de tot. S-a lovit cu palmele pe coapse. Pe bune, frate.

— Mda, a mormăit Daemon. Nu înțeleg nimic din asta. Absolut nimic.

Pe fața lui Lotho s-a întins un zâmbet larg, care îl făcea să pară aproape… normal. Tot cam înfricoșător, dar cumva normal.

— Voi chiar erați dispuși să faceți asta, așa-i?

Am clipit des din ochi.

— Mamă, frate, tu chiar erai dispusă să mă lași să fac iami-iami cu tine. S-a ridicat în picioare și s-a întins, cu mâinile deasupra capului, apoi și-a îndoit spatele, rânjind. Chiar credeai că m-aș hrăni cu un hibrid? Bine, poate că pentru o gustare ați fi delicioși, numai că eu mă hrănesc doar cu luxeni clasa întâi. Și de un anumit fel. De obicei îmi plac ăia care se împotrivesc.

Am clipit iar.

— Ce dracu'?

Daemon explodase ca un tun.

Lotho și-a dat capul pe spate și a început iar să râdă, și noi a trebuit să așteptăm... din nou.

— Pur și simplu voiam să văd cât de departe ați fi dispuși să mergeți.

Am clipit iar, a treia oară.

— Stai puțin. Nu aveai de gând să te hrănești cu mine?

— Nu vreau să te simți jignită, păpușă. Ești simpatică, dar nu ești genul meu.

Ar fi trebuit să mă simt jignită?

— Și dacă n-am fi acceptat, tot ne-ai fi lăsat să plecăm fără să ne ajuți.

— Da.

A ridicat din umeri, apoi s-a îndreptat spre o masă înaltă, de unde a înșfăcat o sticlă de whisky. A luat o gură și s-a întors cu fața la noi.

Doamne, Dumnezeule, tocmai trecuserăm printr-un calvar emoțional, și pentru ce? Numai ca să-și bată joc de noi? M-am simțit brusc epuizată, voiam doar să-mi înfund capul într-una din blănurile alea.

— Îmi vine să te pocnesc, a spus Daemon. În mutră. Și în alte părți.

Lotho a ridicat iar din umeri.

— Multă lume vrea. Vestea bună e că acum știu că sunteți chiar dispuși să faceți orice. Respect asta. Deci ați obținut armata de arumi.

Chiar nu știam ce să spun. Cu umerii căzuți, trecusem prin atâtea emoții, încât nu mai aveam cuvinte.

Lotho a luat de pe masă două pahare, le-a umplut și ni le-a întins. Am luat paharul, în stare de șoc.

— Să ciocnim, a spus el, cu ochii reci ca o dimineață de ianuarie. Pentru un parteneriat foarte neverosimil și foarte temporar.

CAPITOLUL 19

DAEMON

A trebuit să fac mari eforturi să nu-i trag o gheată în fața lui Lotho. Arumul era nebun. Complet sonat, trebuia să fie închis într-o cameră cu pereți capitonați. Sau mai bine într-o cameră cu țepușe de fier și zguduit bine.

Îmi doream să-l pocnesc.

Totuși, nu eram prost. Hunter și fratele lui nu glumiseră când spuneau că e puternic. Numai sceneta pe care o făcuse în camera aia îmi arăta că e capabil de multe, și dacă ar fi trebuit să ne punem cu el, chiar ar fi fost o treabă urâtă și murdară.

Acum stăteam într-o cămăruță care părea săpată de cineva în pământ. Era un aer jilav și torțele înfipte în perete nu dădeau prea multă lumină.

O aveam pe Kat acolo unde o voiam întotdeauna, pe genunchii mei, și îi masam umerii și ceafa, pentru că avea mușchii încordați. De când ieșiserăm din camera lui Lotho, nu spusese nimic, și îmi dădeam seama că nu vrea decât să plece naibii de aici.

Ca și mine.

— O să-mi ia o zi sau două până îi adun pe toți.

Lotho trecuse acum la votcă și, de când ne mutaserăm în camera asta, adică de vreo treizeci de minute, deja golise o jumătate de sticlă. Eram curios să văd dacă arumii se îmbată.

— Am trimis câțiva băieți să-i caute.

Hunter stătea lângă ușă, rezemat de perete. Părea absolut detașat, dar se vedea din ochii lui că e gata să sară la acțiune.

— Cât timp aveți la dispoziție? ne-a întrebat.

I-am explicat planurile guvernului cu bombele electronice.

— Avem timp, a spus Archer, de pe scaunul din spatele nostru, unde se cocoțase. Cam vreo patru zile, dar cu cât ne mișcăm mai repede, cu atât e mai bine.

— Mda... Lotho a mai luat o gură zdravănă de votcă. Vă e teamă că îi apucă nerăbdarea să apese pe trăgaci, este?

Archer a dat din cap către liderul arumilor.

— V-am spus, am nevoie de o zi sau două. Spuneți-le stăpânilor voștri din rasa umană că vom veni.

Stăpânilor din rasa umană? Mi-am dat ochii peste cap și am prins-o pe Kat de mijloc.

Lotho s-a uitat încruntat la sticla goală de votcă.

— Mai ziceți o dată, unde mergem?

Kat a oftat.

— Momentan, vor să vă duceți la Mount Weather, în Virginia, a explicat Archer.

Din nou.

— Dacă se schimbă ceva...

— Mă suni. Lotho și-a pipăit buzunarul de la spate al pantalonilor de piele. Idiotul nu-și găsise nici acum cămașa. Am înțeles, a zis.

A făcut o pauză și a aruncat sticla de votcă pe podea, undeva, în stânga lui. S-a făcut țăndări. El a zâmbit.

— Aveți cuvântul meu că vom fi acolo. Nu mă joc cu așa ceva.

Mi-am aruncat ochii spre Hunter și el a înclinat ușor capul.

— Nu vă imaginați că eu, sau cei din specia mea, putem să ratăm ocazia să le servim o mică răzbunare și să ne mai și hrănim. Lotho a făcut un gest spre ușa închisă. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu voi, băieți, și ne mai vedem, dar acum trebuie să plecați. Niciunul dintre voi nu e bine-venit aici, nici măcar tu, i s-a adresat el lui Hunter.

Acesta părea absolut distrus din cauza asta. S-a desprins de perete și nici măcar nu s-a sinchisit să-și ascundă zâmbetul.

— Ținem legătura.

Kat s-a ridicat, eu m-am ridicat după ea, mai mult decât pregătit să plec dracului din cloaca asta, dar când am trecut pe lângă Lotho, a pășit pe neașteptate în fața lui Kat. Am vrut s-o trag spre mine, dar s-a mișcat foarte rapid.

— Ai boașe mai mari decât toți bărbații din camera asta, a spus Lotho, cu fața la doar câțiva centimetri de a ei. Îmi placi. Și te-aș fi oprit aici dacă n-ai fi fost pe jumătate luxen. Deci probabil o veste bună pentru tine. Nașpa pentru mine.

Și apoi a sărutat-o. Direct pe buze a sărutat-o nenorocitul!

Până ca vreunul dintre noi să poată reacționa și înainte să mă dezlănțui, Lotho s-a transformat în ceva care nu era decât fum și umbră și a dispărut.

— O să-l omor, am promis eu, simțind cum pârâie energia pe pielea mea.

Kat s-a smuls din strânsoarea mea, cu fața palidă și buzele albăstrii, de parcă ar fi supt o acadea, și s-a întors spre Hunter și Archer.

— Vreau să plecăm chiar acum.

Hunter s-a uitat la Archer.

— Păi, da, cred că e o idee bună, înainte să ratăm toată excursia asta.

O oră mai târziu eram, în sfârșit, la suprafață. Deja se făcuse dimineață, iar eu eram încă așa de furios, încât îmi simțeam gura amară cu fiecare răsuflare.

— Dacă vreți să vă odihniți câteva ore înainte de a porni la drum, sunteți mai mult decât bine-veniți în casa lui Lore, băieți, s-a oferit Hunter. Vă relaxați puțin. Mâncați ceva. În fine.

În timp ce Kat se urca pe bancheta din spate a mașinii, m-am uitat la Archer. Chiar am fi avut nevoie de puțină odihnă înainte de a pleca. Kat abia dacă scosese un cuvânt în timpul în care am străbătut nenorocitul ăla de labirint subteran și știam că e epuizată. Probabil și tulburată.

Ce zici? l-am întrebat pe Archer.

El a deschis portiera de la șofer. *Cred că ne-ar prinde bine puțină odihnă și relaxare, și cred că Lore și Hunter sunt, ăăă, niște tipi de treabă, dar, atenție, Kat nu vrea să se întoarcă la bază.*

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat la ea. Se chinuia să-și pună centura de siguranță. I-am zâmbit, m-am aplecat spre ea, i-am dat mâna la o parte și i-am prins-o eu.

Ce vrei să spui?

Vrea să meargă acasă. Vrea să-și vadă mama. Numai la asta se gândește de vreo oră și ceva.

Am oftat. Nici măcar nu aveam curaj să deschid subiectul ăsta cu ea. O vizită la mama ei era riscantă, mult prea riscantă.

— Mulțumim pentru invitație, a spus Archer, întorcându-se spre arum. Cred că o acceptăm.

Hunter i-a dat imediat indicațiile, după care a făcut chestia aia a lor cu umbrele și a aplicat metoda călătoriei în mare viteză. Archer s-a urcat pe scaunul șoferului, iar eu am preferat

să mă urc lângă Kat, nu în față. Archer a scos telefonul din consola din mijloc și a atins ecranul, apoi s-a încruntat.

— Ce e? l-am întrebat.

El a clătinat din cap.

— Un apel pierdut de la Luc. Stai să văd care-i problema, dar cred că e nerăbdător să afle cum a mers treaba cu arumii.

S-a așezat mai bine în scaun și a început să asculte căsuța vocală. În clipa în care a ridicat ochii și s-a uitat la mine, mi-am dat seama că ce aude nu e deloc bine. Când a lăsat telefonul, în jurul gurii i se formaseră niște adâncituri.

— Luc a spus că... că a dispărut Nancy.

— Cum? a întrebat Kat, ridicând repede capul.

— Nu știu. Trebuie să-l sun, a răspuns Archer.

Am simțit cum mi se formează în burtă un ghem de neliniște, care se făcea tot mai mare pe măsură ce ascultam conversația aia unilaterală. Archer a povestit pe scurt cum a mers întâlnirea cu Lotho și că i-am convins pe arumi, dar neliniștea mea privitoare la Nancy se făcea tot mai mare.

A închis, a lăsat telefonul pe picior și s-a întors spre noi.

— OK, se pare că Nancy e dispărută în acțiune. Nu a mai fost văzută după ce am plecat noi. Nici Luc, nici generalul Eaton nu au idee unde e.

Kat s-a uitat la mine.

— Dar ce înseamnă asta?

— Nu știu, a recunoscut el. Luc crede că e posibil să se fi dus după copiii ăia și a trimis niște oameni s-o caute, dar cu Nancy... frate, nu știi niciodată.

Adevărat. Nu știam ce să cred despre asta. Chiar dacă treaba cu arumii mergea bine și reușeam să scăpăm de luxenii invadatori, dar Nancy rămânea dispărută de pe fața pământului, tot nu era OK. În niciun caz nu aveam de gând să-mi petrec tot

restul vieții întrebându-mă unde naiba e și dacă nu cumva va apărea iar, când nu te aștepți.

— Nu e asta cea mai mare problemă a noastră, a spus Archer, uitându-se la mine, după care a privit-o scurt pe Kat. Nici pe departe.

Și asta era adevărat.

— Luc o s-o găsească, am spus eu, și trebuia să cred asta.

Dar după ce m-am apropiat de Kat și i-am tras spre mine trupul acela atât de flexibil, întinzând-o pe banchetă cu capul pe picioarele mele, tot nu puteam să mi-o scot din minte pe Nancy Husher. Oare chiar se dusese după copii? Sau era altceva la mijloc? Dacă aflasem ceva cât timp am fost în preajma ei, asta era că nu m-ar fi surprins nimic din partea femeii ăsteia.

M-am aplecat spre Kat și i-am atins ușor obrazul cu buzele.

— Odihnește-te puțin, bine?

Ea a zâmbit obosită.

— Sună cam autoritar.

— OK. Am încercat iar, în timp ce Archer pornea motorul: Fă nani.

A ridicat o sprânceană.

— Tot autoritar.

Am râs, i-am adunat părul de pe obraz și i l-am dat după ureche.

— Treci la somn.

— Chiar nu pricepi sensul cuvântului „autoritar".

Dar a închis ochii și pot să jur că până să-și dea seama Archer cum să iasă din aeroportul ăla nenorocit, deja adormise.

Lore locuia la marginea orașului Atlanta, și chiar cu tot traficul slab din oraș și din afara orașului, ne-a luat destul să ajungem acolo. Mi-am lăsat capul pe spătar și am închis ochii, jucându-mă cu părul lui Kat, iar Archer nu a scos un cuvânt.

Nancy umbla brambura, cine știe ce mai făcea, iar Kat... voia să meargă acasă să-și vadă mama.

La naiba!

O înțelegeam, și ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-i frâng inima spunându-i că nu avem cum să riscăm așa de mult în clipa asta. Cel mai inteligent lucru pe care îl puteam face era să ne mișcăm mai repede fundul la baza aia și să-i lăsăm pe arumi să-și facă treaba, cu atât mai mult cu cât Nancy era dată dispărută.

Dar nu-mi pica bine deloc, și toată treaba asta o simțeam ca pe un lapte stricat în burtă. Faptul că mă întorceam la bază însemna să pierd controlul asupra situației, și mai însemna și s-o las pe Dee... în fine, în voia unei sorți necunoscute, care putea foarte bine să fie întruchipată de mii de arumi flămânzi.

Doamne! Nu eram convins că pot face asta.

Dar cum aș fi putut s-o găsesc? Ar fi însemnat să mă duc direct în zona de pericol, iar asta era mai mult decât riscant. Era fix căutarea morții cu lumânarea. Și, la naiba, cum puteam chiar și doar să sugerez asta, când nu voiam ca să ajungă Kat iar la Petersburg?

Era nasol ca naiba.

Am început să mă agit când mașina a încetinit și a întors pe o mică stradă de-abia vizibilă din șosea. Când am intrat pe aleea lungă, am zărit o casă mare.

Porche-ul lui Hunter era parcat în fața garajului. Casa avea o verandă uriașă, plină de ghivece cu flori și plante curgătoare.

Uau!

Casa era monstruoasă ca dimensiune, dar surprinzător de primitoare. Mă așteptasem la ceva rece, eventual dărăpănat – cu alte cuvinte, o casă de rahat. Era departe de ce îmi închipuiam eu.

Când Archer a oprit mașina, Kat s-a ridicat și și-a dat părul pe spate. A rămas cu gura căscată când s-a uitat pe geam. Era clar că nici ea nu se așteptase să vadă o casă așa de frumoasă.

Am început să urcăm treptele verandei și mi-am pus brațul pe umerii ei. Tot locul ăla mirosea ca o floare uriașă. Culorile mă șocau și mai mult.

Ușa s-a deschis înainte de a ajunge noi la ea și a apărut Lore. A strâns puțin din ochi, din cauza razelor de soare care începuseră să se strecoare pe verandă.

— Haideți în casă.

Am avut un moment de ezitare, pentru că eram în fața unui alt experiment inedit, pe lângă cele care au însemnat intrarea în bârlogul lor, colaborarea cu ei, iar acum să fiu găzduit de ei într-o casă care părea desprinsă din revista *Better Homes and Gardens*.

La momentul ăla, am renunțat să mai încerc să înțeleg ceva.

Primul a intrat Archer, după care eu am împins-o ușor pe Kat înăuntru. Lore a închis ușa în urma noastră, apoi a pornit pe hol, cu picioarele goale, îndreptându-se spre o sufragerie unde transperantele erau lăsate.

Serena stătea în picioare în mijlocul camerei, uitându-se cu atenție la o hârtie.

— Numai asta ne trebuie?

Lore s-a uitat puțin pe hârtie și a dat din cap.

— Eu zic că da.

— Ne ducem repede să luăm ceva de mâncare, ne-a anunțat ea zâmbind. Lore are chef de gătit și, credeți-mă, o să vreți să mâncați ce face el.

Am ridicat o sprânceană.

— Lore... gătește?

El a trecut pe lângă noi și i-a aruncat cheile lui Hunter, care apăruse de nicăieri.

— Fac și prăjituri. Sunt un soi de maestru al bucătăriei... când nu sunt plecat să ucid copii nevinovați de luxeni, înțelegi tu.

Habar n-aveam ce să răspund la ironia lui.

Serena s-a apropiat de noi, și am observat că și Hunter vine mai aproape, de parcă nu ar fi avut încredere să ne lase lângă femeia lui. Schimbarea asta de roluri era... ciudată.

— La primul etaj sunt două băi pe care nu le folosește nimeni. V-am pus acolo șampon, săpun și câteva prosoape.

— Mulțumim, a spus Kat, zâmbind. S-a uitat la Lore și apoi la Hunter. Vă mulțumim că ne dați voie să stăm aici, și pentru toate celelalte.

Lore a ridicat din umeri.

Hunter a ridicat din umeri.

Toată lumea ridica din umeri.

Serena a zâmbit larg.

— Pentru nimic. Eu mă bucur că putem să vă ajutăm cu ceva. Era și timpul să începem să colaborăm.

Hunter se uita fix în tavan.

Lore a început să-și facă de lucru la o plantă cu aspect de palmier, așezată într-un ghiveci gigantic.

— Ei, deci e foarte bine.

Tăcerea atinsese un nivel stânjenitor, iar Serena și-a plesnit palmele.

— Noi plecăm.

— Mai mult de o oră nu cred că stăm, a spus Lore și, nu știu de ce, asta mi-a sunat ca un avertisment.

Adică, ce credea el că o să facem? O să ne apucăm să schimbăm locul nenumăratelor flori de pe pereți, cultivate de el, se pare?

Au ieșit pe ușă, lăsându-ne în casă. Archer a fost primul care a spus ceea ce, probabil, gândeam toți.

— Nu-mi vine să cred că ne-au lăsat singuri aici, a spus el, cu sprâncenele ridicate.

Am rânjit.

— Mi se pare că ar trebui să facem niște reamenajări prin camere sau ceva, am spus, uitându-mă lung la sufrageria și salonul de alături, decorate artistic. Cred că lui Lore i-ar plăcea foarte mult.

— Nu, a spus Kat, privindu-mă printre pleoape. Eu știu că arumii și luxenii nu sunt cei mai buni prieteni, dar, acum, serios, a fost foarte frumos din partea lor că ne-au chemat la ei.

— Cei mai buni prieteni? m-am încruntat eu.

— Cei mai buni inamici, a replicat ea, ridicând dintr-un umăr. În orice caz, hai să ne purtăm frumos. Ar fi o schimbare bine-venită.

— Mda, mai ales dacă unul dintre ei nu ajunge să te sărute, a remarcat Archer.

Ea și-a răsucit părul ca într-o coadă și i-a aruncat o privire urâtă, în timp ce eu simțeam că iau foc.

— Chiar trebuia să-mi aduci aminte de asta? am mârâit.

El a zâmbit vesel și mie îmi venea să-i dau un pumn în față. Orice îmi amintea de asta mă făcea violent, iar originul ăsta nenorocit era chiar nerușinat.

— Mă duc să aduc bagajele, s-a oferit el.

M-am uitat urât la el.

— Da, du-te.

S-a întors și a ieșit din cameră, iar Kat s-a apropiat de mine. Fără să spună un cuvânt, și-a pus mâinile pe pieptul meu, s-a întins și mi-a atins ușor gura cu buzele. Asta a transformat agresivitatea mea crescândă în ceva mai plăcut.

Am prins-o cu brațul de mijloc, lipind-o de mine cât se putea în poziția aia. Mi-am strecurat cealaltă mână prin părul ei și am ridicat sărutul acela la un alt nivel. Gustul ei mă făcea

întotdeauna să-mi pierd mințile, ca și sunetul ăla pe care l-a scos când i-am mușcat ușor buza de jos.

Archer și-a dres glasul.

— Fraților, pe bune?

Am ridicat încet gura de pe buzele lui Kat și m-am uitat la el printre gene, iar ea și-a lipit capul de pieptul meu.

— N-ai putea să te duci undeva? l-am întrebat.

— Păi, nu știu. Dar voi? Ce-ați zice de unul dintre dormitoarele alea de sus, care au uși și tot felul de chestii? Hei, știți ceva? Cred că ar fi o idee...

Am simțit în aceeași clipă în care a simțit și Archer. Toate instinctele mi s-au trezit și m-au înfășurat ca într-o pelerină mult prea călduroasă. Am împins-o ușor în spate pe Kat și am înjurat în surdină.

— Ce e? a întrebat ea.

Archer s-a întors spre ușa pe care abia intrase și a lăsat bagajele jos.

— Sunt luxeni aici.

— Nu! a exclamat ea și a inspirat adânc. Credeți că sunt din ăia prietenoși, care nu vor să...

Imensa fereastră a sufrageriei a explodat. Bucățele mici de plastic și sticlă se transformaseră în proiectile periculoase. Kat s-a lăsat la pământ, ridicându-și brațele în dreptul feței, iar eu am făcut un pas în față, am accesat Sursa și am folosit-o pentru a trimite înapoi explozia aia de cioburi ascuțite și dureroase.

Au căzut pe podea la numai câțiva centimetri de locul unde eram noi.

— Cred că acum ai răspunsul, Kat.

Ea s-a ridicat, cu pumnii încleștați.

— Fir-ar să fie! Nu vreau decât să fac un duș, să trag un pui de somn și să mănânc puțin bacon!

Archer i-a aruncat o privire.

— Păi, cred că asta va trebui să…

Pe fereastră a intrat un luxen ca un nor de lumină, iar eu m-am repezit spre el şi ne-am ciocnit chiar în clipa în care se transforma. Ne-am lovit de un fotoliu vintage. Picioarele i-au cedat după lovitura neaşteptată. Toată tapiţeria era ruptă în spate. Umplutura capitonajului plutea în aer. Palmierul a devenit victimă colaterală.

Am aterizat cu zgomot pe podea, mi-am luat avânt şi l-am izbit pe luxen în piept, dând drumul Sursei, şi l-am lovit drept în inimă pe nemernic, prăjindu-l din interior.

Lumina lui începuse să pălească atunci când m-am ridicat şi m-am întors.

Câţi sunt?

Nu ştiu.

Kat se îndrepta spre coridorul care ducea spre holul principal.

Am trecut iar în forma umană şi am intrat pe coridor, după ea şi Archer, cu o secundă înainte ca uşa să iasă, efectiv, din balamale. A zburat prin holul cel mare şi s-a izbit de peretele opus.

Am ştiut dinainte de a mă uita.

Am simţit-o în oase; fiecare celulă a mea a ştiut înainte să vadă.

Sora mea stătea în cadrul uşii în forma ei umană şi, când privirea ei a alunecat peste noi, a avut un zâmbet care nu-i stătea bine deloc.

— V-am prins.

KATY

Dee semăna cu o zeiţă a răzbunării, coborâtă direct din cărţile alea care îmi plăceau mie. Stătea cu picioarele ei zvelte depărtate

și cu umerii drepți. Soarele, care era în spatele ei, forma un halou în jurul corpului, și, cu ochii ăia albi și strălucitori, părea fioroasă, de-a dreptul înfricoșătoare.

Bine. Poate am citit prea multe cărți, fiindcă ce vedeam eu se întâmpla în realitate și ea părea că e gata să ne omoare. Adică să ne omoare de-adevăratelea.

Archer a vrut să se ducă spre ea.

— Dee...

Ea a ridicat mâna, iar el, în mod normal, ar fi trebuit să se poată feri la timp, dar, ca și Daemon, părea înlemnit. Fulgerul din Sursă l-a lovit în umăr, făcându-l să se rotească.

Frate, fata asta nu glumea.

Dee s-a întors spre mine și Daemon și apoi, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, a intrat în casă. În spatele ei am văzut mai mulți luxeni.

Avea să fie nasol.

— V-ați împrietenit cu arumii? Dee a țâțâit ușor și i-a aruncat în treacăt o privire lui Archer, care se chinuia să se ridice. Cât de jos ai căzut, frate!

Daemon a făcut un pas spre ea.

— Dee...

Ea s-a repezit la el, efectiv, zburând pe distanța aia de câțiva metri care îi despărțea, iar eu am simțit cum mi se urcă inima în gât. Daemon nu a făcut altceva decât s-o prindă de umeri. Nu a făcut nicio altă mișcare, iar ea a profitat din plin de asta.

I-a pus mâna pe piept. El s-a mișcat abia în ultima clipă, ca să evite o lovitură direct în inimă, dar tot a încasat-o ca lumea. S-a prăbușit la pământ, cu soră-sa peste el, și eu am început să țip.

În clipa aceea am știut că ea ori îl va răni grav, ori îl va ucide, dacă el nu va riposta așa cum făcuse cu luxenul de dinainte.

Archer se lupta acum cu ceilalți luxeni, iar eu m-am repezit spre ea, hotărâtă.

Probabil că Daemon mă va urî că i-am ucis sora, dar preferam să mă urască pe mine decât să ajungă să se urască pe sine pentru că a rănit-o.

Am apucat-o de păr şi am tras-o de pe el. A căzut pe podea, cu mâinile şi picioarele împrăştiate, ca un crab. S-a uitat în sus, la mine, cu ochii strălucitori ca nişte diamante.

— Nu vrei să faci asta, i-am spus eu. Tu…

Dee a sărit în sus. Adică, nici măcar n-a îndoit genunchii, pur şi simplu a fost sus, în faţa mea.

— O, habar n-ai cât de mult îmi doresc să fac asta.

Apoi şi-a pregătit braţul şi m-a lovit direct în faţă.

Lovitura m-a dezechilibrat şi am căzut în fund, simţind cum îmi coboară durerea din falcă în jos, pe gât. M-am uitat la Dee, cu ochii în lacrimi.

— Ce mult mi-a plăcut, a spus ea, lăsându-şi capul într-o parte. Cred că trebuie s-o mai fac o dată.

Frate, era pornită precum King Kong.

M-am ridicat în picioare, nici pe departe atât de uşor ca ea. În spatele ei am văzut un luxen intrând în cameră, exact în clipa în care s-a ridicat şi Daemon. Ciocnirea dintre ei a avut loc chiar când primul meu pumn s-a izbit în obrazul lui Dee.

I-a sărit capul în spate şi şuviţele negre de păr i-au zburat în jurul feţei, exact ca şerpii Medusei. Simţeam o durere surdă în încheieturile degetelor, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta.

Dee s-a repezit la mine, m-a prins de coadă şi m-a smucit. Am simţit o durere ascuţită pe şira spinării, am întins mâinile în spate şi mi-am înfipt degetele în braţele ei. Nu mi-a dat drumul şi erau şanse mari să-mi rupă gâtul.

Era timpul să jucăm murdar.

M-am răsucit şi am prins-o de braţe, după care am ridicat genunchiul şi am lovit-o în zonele ei feminine.

Dee a țipat răgușit, mi-a dat drumul și s-a aplecat de mijloc, iar eu mi-am ridicat umerii. Am apucat-o de păr și am lovit-o iar cu genunchiul, de data asta în față. A căzut într-un genunchi, iar eu m-am retras un pas, respirând greu.

— Te rog, am icnit eu. Tu nu ești așa, Dee. Indiferent ce ar fi, tu nu ești...

A fost în picioare într-o clipă și m-a pocnit zdravăn în obraz, trimițându-mă într-o mică piruetă. Mama mă-sii, chiar m-a durut.

M-a lovit apoi cu mâinile în spate, aruncându-mă în genunchi, pe urmă și-a trecut brațul subțire în jurul gâtului meu și a început să strângă.

Am icnit, încercând să respir.

Mi-am adus aminte brusc de cele câteva lucruri învățate la Daedalus, am apucat-o de mână și m-am repezit cu putere în față. Am aruncat-o peste umăr și a aterizat cu zgomot pe spate.

Mi-a strigat ceva mult prea furios ca să înțeleg, și am făcut eforturi să nu iau ceva ascuțit să-i bag în ochi.

— Suntem cele mai bune prietene, i-am spus eu, ridicându-mă în același timp cu ea. Îți amintești? Suntem cele mai bune prietene, Dee.

— Ești doar o ființă umană jalnică.

Îi curgea de la buză o șuviță de sânge roșu-albăstrui.

— Asta ești, de fapt, doar o ființă umană slabă și inutilă, care sângerează ușor.

— Dumnezeule! De parcă aș fi vreo încuiată față de sângele tău pur sau ceva de genul.

Ea s-a mulțumit să se uite urât la mine.

M-am tras înapoi, cu ochii la ea. Nu era momentul potrivit pentru citate din Harry Potter.

— Am plantat flori împreună și ți-am împrumutat o groază de cărți pe care nu mi le-ai mai dat înapoi. L-ai făcut pe

Daemon să se poarte frumos cu mine, să-mi vorbească, i-ai ascuns cheile. Și ai...

M-a trântit la podea și a început să mă tragă de păr.

Eram în plină luptă de pisici.

Ne rostogoleam pe podea, ținându-ne de păr. Pentru scurt timp, am reușit să rămân deasupra.

— Stăteam împreună de Halloween și ne uitam la filme tâmpite. Ne-am luptat împreună cu Baruck...

Dee m-a apucat de tricou și mi-a rupt gulerul cu unghiile.

— Toate astea nu înseamnă nimic, a strigat.

M-a apucat de umeri și m-a trântit cu spatele de podea cu atâta putere, încât o clipă am rămas nemișcată.

Suficient de mult.

M-a înșfăcat de jos, s-a învârtit – cu mine cu tot – țipând, iar în secunda doi zburam prin aer. M-am lovit de perete. Tencuiala a crăpat și a început să cadă. Un moment am văzut numai nori albi de praf peste tot, apoi m-am trezit în salon, peste o canapea care s-a prăbușit imediat la podea.

Afurisita – afurisita asta! A fost în stare să mă arunce printr-un perete!

Am rămas la pământ, incapabilă să mă mișc, cu ochii în tavan, încercând să scap de steluțele care îmi întunecau privirea. Când am încercat să mă ridic într-o parte, îmi vâjâiau urechile.

Dee a intrat prin gaura din perete, mărimea Katy, destul de mare. Doamne, Dumnezeule, nu avea de gând să se oprească.

Îmi tremurau mâinile, și m-am ridicat cu greu în picioare, abia respirând din cauza arsurii ăleia sinistre care îmi cuprinsese coastele și spatele. Probabil că erau acolo multe chestii rupte, chestii importante.

A aterizat pe canapea, apoi s-a repezit la mine cu o expresie criminală. M-am ferit în ultima clipă și a nimerit în măsuța de cafea din spatele meu. Sticla s-a făcut țăndări.

Acum părea inertă, cum stătea așa, pe spate, cu ochii în tavan și cu respirația grea. Nu am lăsat-o să-și revină.

M-am repezit la ea, cu genunchii în cioburile alea, și i-am imobilizat umerii.

— Suntem cele mai bune prietene, am încercat eu iar, neștiind ce altceva să-i spun. Tu mi-ai ales numele fals, din cartea mea preferată. Tot tu i-ai găsit și lui Daemon numele. Am scuturat-o de umeri, zgâlțâindu-i capul, și am continuat să-i vorbesc: Nu cu mult timp în urmă ți-l imaginai pe Archer dezbrăcat și visai o noapte perfectă cu el.

A reușit să mă lovească iar în față și am icnit de durere.

— Am trecut prin chestii foarte urâte, dar întotdeauna am reușit să ne descurcăm împreună, chiar și după ceea ce s-a întâmplat cu Adam.

A luat-o razna, ziceai că e un demon coborât direct dintr-un coșmar, lovea, izbea, pocnea, zgâria.

— Tu și cu Adam ați vrut să mă ajutați, i-am strigat eu, încercând din toate puterile s-o țin și să evit loviturile ei în față și în piept. Măcar de Adam îți amintești?

— Da! a țipat ea. Îmi amintesc de el! Și îmi mai amintesc…

— … că din cauza mea a murit?

Mă durea absolut tot corpul și simțeam că îmi curge sânge din mai multe locuri, unele chiar neplăcute, dar trebuia să o fac să înțeleagă. Trebuia.

— A fost vina mea. Știu asta! Și niciodată n-o să-mi iert ce ți-am făcut, ce am făcut cu prietenia noastră. Dar am trecut peste asta, pentru că îmi ești ca o soră.

Dee a înghețat cu degetele înfipte în tricoul meu, ca și cum era gata să-l sfâșie, și în clipa aia nici nu m-ar fi mirat dacă ar fi făcut-o.

— Crezi că Adam ar fi așa acum? El iubea pe toată lumea, și ar fi detestat acest război – nu i-ar fi plăcut ce face specia lui oamenilor nevinovați.

Am văzut cum începe să dispară lumina albă din ochii ei verzi.

— Nu i-ar fi plăcut să vadă cum ai ajuns. Nu înțelegi? Tu nu ești așa. Ești...

Dee a lăsat capul pe spate și a început să urle – să urle ca și cum aș fi vrut s-o omor, iar eu i-am dat drumul și am ridicat mâinile. Urletul ăla oribil, chinuit, era urletul unui animal rănit, al cuiva aflat în pragul morții. S-a cutremurat sub mine și a strâns ochii. Amândouă am rămas nemișcate câteva secunde bune, apoi ea a început din nou să urle, până când urletul acela s-a făcut crâncen, dureros, și eu am început să mă gândesc dacă nu cumva chiar era pe moarte.

— Îmi pare rău, a șoptit Dee, și silueta ei delicată a fost iar zguduită de un tremur puternic.

Mă uitam prostită la ea, încercând să-mi domolesc respirația, încercând să procesez acele trei cuvinte, când fața ei frumoasă s-a strâmbat și pe obraji au început să-i curgă lacrimi mari.

— Îmi pare așa de rău.

CAPITOLUL 20

DAEMON

După ce ultimul luxen a căzut la podea într-o grămadă vâscoasă, am fugit repede în camera unde le văzusem ultima oară pe Kat și Dee. În perete era o gaură imensă, prin care se vedeau grinzile de lemn și care spunea clar că acolo fusese o bătaie zdravănă.

Trecuseră prin perete.

— Doamne, Dumnezeule!

Mi s-a strâns stomacul, am sărit peste luxenul mort de jos și m-am repezit spre ușa care dădea în camera alăturată.

Îmi spuneam tot timpul că trebuie să fie în viață – amândouă – fiindcă aș fi simțit dacă vreuna dintre ele ar fi suferit o rană mortală. Dar asta nu-mi potolea bătăile inimii și nici nu îmi atenua senzația neplăcută care îmi întorcea stomacul pe dos.

Archer stătea chiar în ușa salonului și vedeam cum i se ridică și îi coboară umerii din cauza respirației precipitate. N-a spus nimic când l-am îmbrâncit ca să trec, dar apoi m-am oprit

brusc. Camera era complet distrusă – canapeaua ruptă, televizorul praf, vaze sparte pe jos. Covorul era plin de praf și de petale rupte.

Privirea mea disperată s-a îndreptat spre mijlocul camerei și al naibii să fiu dacă nu era gata să mă lase genunchii.

Erau peste o măsuță de sticlă spartă, Kat peste sora mea. Nu se luptau, dar amândouă păreau înlemnite. Apoi am auzit. Sunetul acela profund, distrus, al unei ființe care se descătușează.

Kat, cu părul jumătate în coadă, jumătate afară, a înălțat capul, s-a cutremurat, apoi s-a dat jos de pe sora mea și s-a ridicat în picioare. A făcut un pas în spate, trecându-și mâinile tremurânde prin părul ciufulit. S-a uitat la mine cu ochii mari. Îi curgea sânge din nas și din gură și respirația ei era șuierătoare.

Am dat să mă duc la ea, dar m-am oprit. Am întors, uimit, privirea spre sora mea. După ce Kat se dăduse jos de pe ea, se lăsase într-o parte, ghemuită. Sunetele acelea… de la ea veneau.

— Dee?

Răgușisem.

— Îmi pare rău, a spus ea și și-a acoperit capul cu brațele. Îmi pare așa de rău. Îmi pare așa de rău.

Și numai asta spunea, iar și iar, printre suspine.

Cioburile de sticlă pârâiau sub pașii mei când m-am îndreptat spre ea, iar când am ajuns acolo, chiar m-au lăsat genunchii. Am căzut lângă ea și am atins-o ușor pe umărul care se cutremura de plâns.

— Chiar ești tu, Dee?

Suspinele ei s-au întețit, și apoi a început un șuvoi de cuvinte care îmi răsunau în cap. Cele mai multe erau incoerente, un carusel de cuvinte al căror înțeles era totuși limpede.

Cumva, conexiunea cu luxenii fusese ruptă. Nu îmi dădeam seama cum, dar nici nu mai conta.

Am ridicat-o dintre resturile mesei rupte, din cioburi, și m-am așezat în fund, trăgând-o după mine, iar ea s-a strâns la pieptul meu, așa cum făcea când era mică și îi era frică de toate. Am ținut-o strâns și am început să-i adun cioburile din păr și din haine.

— Doamne, Dee... I-am lipit capul de umărul meu. Era să mor din cauza ta, știi?

Ea mi-a strâns brațele cu degetele, tremurând.

— Nu știu ce s-a întâmplat, a murmurat. Au venit și din clipa aia nu am avut în cap decât ce voiau ei.

— Știu, i-am spus. Am închis ochii și am mângâiat-o pe spate. Acum e bine. Acum totul e bine.

Dee părea să nu mă audă.

— Tu nu știi ce am făcut și cum gândeam, nu știi ce am acceptat cu ușurință să le fac unor oameni.

Dar eu știam. Cel puțin o parte, din scurta perioadă în care fusesem lângă ea, atunci când era conectată cu ei. Lucrurile alea pe care o văzusem că le spune sau le face erau lucruri pe care mă străduiam să nu le iau în seamă, fiindcă nu era vina ei.

Așa i-am și spus mai târziu, o dată și încă o dată, că nimic din toate astea nu conta, că nu fusese vina ei niciodată. A început să spună tâmpenii, că era o ființă rea, iar chestia asta îmi rupea inima. Mă termina.

— Ce-ai făcut tu e din vina lor. Nu a ta. Dacă ai crezut vreodată ce ți-am spus eu, trebuie să crezi și asta. I-am strâns capul la pieptul meu, sperând să o conving. Nu ai nici măcar o fibră rea în tine. N-ai avut niciodată, Dee. Niciodată.

Am ținut-o în brațe și tremuratul s-a mai oprit puțin; nu știu cât am stat așa, dar când, în sfârșit, am deschis ochii, în cameră era penumbră.

— Kat a fost, a spus ea, cu respirația mai calmă. Ea a reușit. Am vrut s-o omor. O, Doamne, Daemon! Chiar am vrut s-o omor, dar...

— Dar ce?

— În timp ce ne luptam, ea îmi tot vorbea, forțându-mă să-mi amintesc cum era… înainte să vină ei. Dee s-a îndepărtat puțin, cu genele ude de lacrimi. Mi-a vorbit despre Adam, a spus ea și s-a înecat când i-a rostit numele. Îmi vorbea despre el, și am început să-mi amintesc și altceva în afară de durere și de furie. Nu știu, pur și simplu s-a întâmplat, m-am trezit dintr-odată că mă uit la ea și că nu-i mai aud. Gândurile mele… erau chiar ale mele.

Am închis din nou ochii puțin, jurând că o s-o răsplătesc pe Kat de un trilion de ori când voi avea ocazia.

După ce Dee s-a liniștit și după ce m-am convins că e bine și nu e grav rănită, m-am uitat în cameră. Nu-mi dădusem seama că Archer și Kat plecaseră. Acum, când știam că Dee era bine, mi-am făcut griji pentru Kat.

Am ajutat-o să se ridice.

— Cum te simți?

Dee și-a șters cu mâneca hanoracului negru lacrimile și sângele de pe față – sânge roșu aprins, care nu putea să fie de la ea. A respirat adânc, și inima mea a început să bubuie în piept.

— N-am nimic, dar Kat… A fost o luptă destul de dură. O, Doamne, cred că acum mă urăște. Cred că mă urăște cu adevărat…

— Nu. Nu te urăște. Dacă te-ar fi urât, n-ar fi încercat să te aducă înapoi. Kat te iubește ca pe o soră, Dee. De fapt, acum chiar îți e ca o soră.

Cuvintele mele au reușit s-o scoată pe Dee din gândurile ei tulburi. Și-a încrețit nasul.

— Ce vrei să spui? Fiindcă sună cam… ciudat, având în vedere ce faceți voi și toate astea.

Am început să râd și, Doamne, ce bine era să stau iar cu sora mea și să râd.

— Kat și cu mine ne-am căsătorit.

Dee m-a privit șocată, apoi a început să clipească din ochii mari.

— Cum?

— Bine, nu suntem chiar, chiar căsătoriți, pentru că am făcut-o cu acte false atunci, în Vegas… Au!

Am făcut un pas în spate, frecându-mi brațul drept, unde mă pocnise Dee.

— Ce-a fost asta?

— V-ați căsătorit și niciunul dintre voi nu s-a gândit să-mi spună și mie? A bătut cu piciorul în podea, aruncând scântei din ochi. Nu e normal! Trebuia să fiu și eu acolo. Apoi s-a răsucit pe călcâie. Unde e? Chiar că îi mai dau una.

— Hei! Hei! Am prins-o de mână, râzând. Poate mai aștepți cu bătaia până când o să vedem dacă se simte bine, da?

— Da, bine, poate n-ar fi rău. Apoi s-a răsucit spre mine, s-a aruncat la pieptul meu, m-a luat de gât, făcându-mă să mă dau un pas înapoi, și m-a întrebat: Chiar ați făcut-o?

Buzele lui Dee parcă au tremurat ușor și s-au întins într-un zâmbet, și nu un zâmbet de genul celor pe care le văzusem în ultimul timp. Nu rece. Exact zâmbetul ei.

— Asta-i minunat, a șoptit ea, îndepărtându-se. Sunt așa de bucuroasă pentru tine… pentru ea. Dar tot o să-i trag una. După ce ne asigurăm că e OK. O, Doamne!

Am văzut-o cum se schimbă la față.

— Dacă cumva…

— O să fie bine.

I-am pus mâna pe spate și am împins-o ușor din sufragerie.

Primul pe care l-am văzut a fost Archer. Normal. Și nu la mine se uita. A, nu. Avea fața palidă, ochii mari și pupilele dilatate. Șocat. Nu-l mai văzusem așa niciodată, și eram absolut sigur că nu vreau să știu de ce e așa.

— E afară, a murmurat el, cu ochii la Dee.

Și ea se uita la el; erau amândoi ca niște oameni care nu mai văzuseră niciodată o altă persoană.

Fir-ar!

— E OK, a adăugat el.

Dee nu-și lua ochii de la Archer, iar eu mi-am reținut o înjurătură. Vocea ei a sunat cumva profund.

— Du-te.

Măcar uitase de pumnul pregătit pentru Kat. M-am abținut cu greu să nu-l avertizez pe Archer să nu cumva să… în fine, să nu facă ceva, dar după ce am plecat spre ușa dinspre hol, am întors capul spre ei, iar ce am văzut era gata să mă facă să țâșnesc ca o rachetă.

Nu îi auzisem mișcându-se, dar acum stăteau față în față, iar Archer îi atingea obrajii așa, doar cu vârfurile degetelor, uitându-se în ochii ei. Scena aia avea ceva emoționant. Da, știu că asta sună de parcă până la sfârșitul anului urma să mă apuc de scris poeme de dragoste, dar într-un moment de empatie și maturitate de care nu mă credeam capabil, am reușit să-mi păstrez cumpătul.

Avea nevoie de asta – avea nevoie de Archer, și cine naiba eram eu să-i pretind să rămână singură, când eu o aveam pe Kat?

Am inspirat adânc și m-am îndreptat spre ușă, crispându-mă puțin când am văzut cum arată. O-o, nu prea o să le convină lui Lore și Hunter.

Kat stătea pe scară, ușor îndoită. Am trecut pe lângă ea, coborând câteva trepte, și când am ajuns în fața ei, și-a ridicat capul spre mine și ochii ăia cenușii m-au atins drept în inimă.

— Dee e OK.

Nu era o întrebare, era o afirmație.

Am dat din cap și am îngenuncheat în fața ei.

— Datorită ție.

A clătinat din cap.

— Ba da. Mi-a spus ce ai făcut. Putea să te omoare, Kat.

— Știu, dar... Nu voiam să ajungi să te lupți cu sora ta, s-o rănești. Nu voiam să fii nevoit să faci alegerea asta și apoi să regreți toată viața.

Asta mă făcea s-o iubesc mai mult decât era posibil. Mi-am pus mâinile pe genunchii ei, m-am aplecat și am sărutat-o pe frunte.

— Mulțumesc. Nu e suficient, dar deocamdată nu pot face mai mult.

— Nici măcar nu trebuia să spui asta. Kat și-a lipit fruntea de fruntea mea și a șoptit: Te iubesc.

M-am așezat lângă ea și am vrut s-o iau în brațe, dar m-am abținut, pentru că îmi dădeam seama că o doare.

— Unde?

Știa la ce mă refer.

— Chiar sunt OK.

— Se vede că te doare. Hai! Știi că o să te vindec. Nu te împotrivi.

O clipă n-a spus nimic, doar s-a uitat la mine, apoi mi-a scos limba, făcându-mă să zâmbesc.

— Cam peste tot, în special coastele. M-a aruncat printr-un perete.

Am respirat adânc, să-mi alung furia care mă cuprinsese, fiindcă Dee nu știuse că nu trebuia să facă asta, ca să nu ajung să fac eu „fața fioroasă", cum spune Kat. Mi-am pus cu grijă mâinile pe mijlocul ei și am lăsat să înceapă vindecarea.

— Ei, trebuie să te fac iar perfectă, fiindcă e foarte probabil ca Dee să-ți mai dea una.

Kat s-a strâmbat.

— Oare chiar vreau să știu de ce?

— Nu te mișca, i-am cerut eu. I-am spus că ne-am căsătorit. Se bucură, dar vrea să-ți dea una fiindcă n-a fost și ea acolo.

— Ah! A râs, apoi s-a crispat. Chiar s-a bucurat? Adică, n-a avut nimic împotrivă?

— Evident că nu.

În timp ce căldura vindecării o pătrundea, ochii au început să i se închidă și s-a rezemat cu capul de umărul meu. Îmi plăcea. Îmi plăceau căldura și moliciunea ei, cum stătea așa, lipită de mine.

— De fapt, e încântată. Stai să vezi când o să-i spun că avem de gând să facem și petrecerea mare, adevărată. Poate nu te mai pocnește dacă aude.

De data asta, râsul ei ușor nu s-a mai încheiat cu o grimasă de durere. Am ridicat mâna spre obraz, ca să mă ocup și de vânătăile de acolo.

— Acum e cu Archer, i-am spus.

Kat a oftat.

— Nu-i băiat rău.

— E origin.

Și-a dat ochii peste cap.

— Poate e origin, dar asta nu înseamnă că nu e băiat bun, și ține la ea, Daemon. Chiar ține la ea, și și-a făcut griji tot timpul pentru ea.

Îh!

— Știi și tu că poate s-o protejeze. Și e bun pentru ea, așa că...

— Îi las în pace. Știu că are nevoie de el, mai ales acum când... mă rog, are multe chestii în cap.

Kat mi-a căutat ochii, apoi a zâmbit larg. Sângele de pe bărbie nu-i știrbea cu nimic frumusețea, dar l-am șters cu degetul.

— Uau! Într-un fel, sunt mândră de tine, Daemon.

— Nu fi prea mândră, fiindcă tot nu-mi place tipul.

— Știi ce cred eu? Și-a coborât vocea, ca și cum avea să-mi spună un secret. Cred că de fapt îți place Archer, dar nu vrei să recunoști că ești în faza inițială a unei prietenii mai mari ca toate prieteniile.

Am pufnit.

— Cum zici tu.

Kat a râs iar, apoi, când am început s-o privesc, s-a lăsat tăcerea. Am vrut să mă aplec spre ea, dar zgomotul unei mașini care se apropia pe aleea lungă ne-a silit să ne îndepărtăm. Era mașina lui Lore.

— Hopa, am făcut eu.

Kat s-a chircit.

— Le-am distrus casa.

— A fost un accident, am spus eu, apoi m-am ridicat și am coborât o treaptă, așa, pentru cazul în care Lore ar fi fost prea supărat, și pe bună dreptate. O să înțeleagă.

Cu alte cuvinte, o să-l fac eu să înțeleagă.

Lore a oprit mașina chiar lângă Explorer, și mai întâi au coborât Hunter și Serena, cu vreo două sacoșe. Au ocolit veranda și au ajuns în față, unde s-au oprit brusc, cu ochii la ușă… la ușa care nu mai era.

Hunter s-a uitat la mine.

— Oare chiar vreau să știu?

— Păi…, am început eu, încet.

Hunter a oftat, s-a întors și l-a prins de braț pe fratele lui. Lore apucase să vadă fațada casei – ușa lipsă, ferestrele distruse – și stătea acolo, pur și simplu.

— Am avut o mică problemă, a început Kat.

— Ce-ați făcut cu casa mea? a întrebat Lore. V-am lăsat singuri maximum o oră. Doar o oră. Pe bune!

Dacă își imagina că asta e rău, stai să vezi când o intra în casă. Dar în clipa următoare s-a repezit pe scări și a intrat, așa

că m-am gândit că o să vadă singur ce e acolo. Am prins-o pe Kat de mijloc și l-am urmat înăuntru.

— Sfinte…

Vocea lui Lore s-a pierdut de uimire.

Hunter și-a rotit privirea și a început să fluiere.

— Băi, fraților, e destul de impresionant.

Mi-au zvâcnit un pic buzele, dar am fost destul de inteligent să-mi șterg zâmbetul de pe față când Lore s-a întors spre noi.

— Cineva o să facă curățenie aici, și nu eu o să fiu acela.

Suporta destul de bine situația, dar mă gândeam că fiind arum și tot restul, probabil că nu era prima oară când casa lui arăta ca lovită de bombe.

M-am aplecat puțin, pe lângă Hunter, ca să mă uit în camera în care o lăsasem pe Dee, și, cum nu i-am văzut acolo nici pe ea și nici pe Archer, mi-am aruncat ochii spre scări.

Am mijit ochii. Eu am încercat să fiu deschis și înțelegător, să nu fiu javră, dar ar face bine să nu fie sus. Am fost și eu surprins de schimbarea asta de dispoziție, dar nu am mers mai departe.

Hunter a lăsat sacoșele jos, atent la cioburi și la unul dintre cadavre.

— O să fie o treabă mizerabilă.

Serena s-a lipit de el, uitându-se și ea în jur, și a spus:

— Mai mult mă deranjează faptul că *nu* mă deranjează așa de mult chestia asta.

Kat s-a întors spre ea, zâmbind.

— Cunosc senzația asta.

Înainte ca momentul de apropiere să se dezvolte, Dee și Archer au apărut cam din direcția bucătăriei. Ușurarea mea că nu au fost sus n-a durat mult.

Sora mea avea fața palidă și tocmai voia să spună ceva, dar a dat cu ochii de Hunter și Lore. A făcut ochii mari.

Archer a luat-o de umeri.

— Ți-am spus că arumii ne-au ajutat.

— Știu, dar una e să aud și alta e să văd cu ochii mei.

Lore s-a încruntat și și-a încrucișat brațele la piept.

— Mi-ai distrus casa.

Dee a roșit.

— Îmi pare rău. Serios! Chiar îmi pare rău. E o casă foarte frumoasă și îmi plac foarte mult florile tale și...

— A priceput, am întrerupt-o eu, ca să nu ajungă la unul dintre discursurile ei fără sfârșit. Despre ce voiai să discutăm?

Ea s-a mai uitat o dată la Archer, apoi și-a dat drumul. Totul dintr-o răsuflare.

— E Ethan – e origin, și toți din colonie știau asta. Lucra cu un senator și cu un grup de luxeni din Pennsylvania. Crede că dacă obține controlul asupra capitalei, o să aibă totul. Pe tine și Dawson vă vrea fie prinși, fie uciși.

Ethan Smith.

Seniorul extraordinar.

Mi-a venit în minte momentul în care a văzut-o pe Kat pentru prima oară – cum s-a uitat la ea, cu o iritare abia ascunsă. Niciodată nu a fost un mare fan al oamenilor și s-a ferit întotdeauna să aibă legături cu ei. Deși bănuisem că este origin, tot eram șocat. Luxenii cu care crescusem noi plănuiau distrugerea omenirii de atâta timp? Chiar sub nasul nostru, de la bun început?

— Pun pariu că știu care senator, a spus Serena, pălind vizibil.

— Nu contează.

În vocea lui Hunter se simțea duritatea.

— Fiindcă senatorul ăla nu mai e o problemă, datorită mie.

— Dar de ce? a întrebat Kat. Ai aflat de ce a făcut Ethan toate astea?

Hunter s-a strâmbat.

— Să domine lumea? La urma urmei, luxenii au în sânge controlul și dominația.

I-am aruncat o privire.

— Nu am aflat, a răspuns Dee, răsucindu-și pe deget o șuviță groasă de păr. Dar am senzația că e mai mult decât atât.

— În fine, la naiba....

Am lăsat mâna jos și m-am uitat în tavan.

— Archer mi-a spus de arumi, a zis Dee și în cuvintele ei se citea încântarea. Ai avut dreptate, Daemon. Niciunul dintre luxenii invadatori nu s-a luptat vreodată cu ei. Arumii o să-i termine pe nenorociții ăștia imediat.

Archer a ridicat o sprânceană auzind-o vorbind așa.

— Dar Ethan s-a luptat cu ei, nu? a întrebat Kat, uitându-se fix la tenișii ei, cu o expresie concentrată. Și cei din colonia de acasă, și cei din colonia din Pennsylvania știu să se lupte cu ei – o să-i simtă când se apropie și...

— O să fugă, a completat Lore.

Ea a închis ochii și, când a înțeles, umerii i-au căzut.

— Se vor ascunde, a spus.

Cu alte cuvinte, planul nostru genial de a ne folosi de arumi nu mai părea acum atât de genial. Avea o gaură mare chiar în mijloc.

Hunter s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi.

— Dacă mă întrebați pe mine – nu m-ați întrebat, dar tot o să vă spun –, eu zic să nu mai așteptăm până vine Lotho. Să-l terminăm pe tipul ăsta înainte să-și dea ei seama. Fiindcă dacă Ethan ăsta e așa de șmecher și isteț cum spuneți, o să fugă sigur când o să vadă că se împute treaba. Și atunci ce facem? Poate că Lotho cu echipa lui reușește să-i distrugă în mare parte pe luxeni, dar dacă el rămâne în viață, atunci avem o problemă serioasă.

Archer a încuviințat din cap.

— Ar fi ca și cum ai pune un leucoplast pe o rană de glonț cu speranța că o să fie bine.

Avea dreptate – amândoi aveau dreptate. M-am uitat la Kat și ea s-a uitat la mine.

— Înțelegerea nu era să ne ocupăm de Ethan, i-am spus eu, și chiar nu mă interesa ce credeau ceilalți.

Mă interesa ce credea ea.

— Înțelegerea era ca noi să rezolvăm treaba cu arumii, după care puteam pleca – la naiba, puteam pleca oriunde. Știi ce ne-a promis Eaton. Nu trebuie să facem asta.

A deschis ușor gura.

— Știu.

— Dar...

Kat a inspirat adânc și și-a îndreptat umerii.

— Nu trebuie s-o facem, a spus. Dar dacă Ethan fuge înainte să ajungă cineva la el sau dacă scapă, atunci ce se întâmplă? Suntem terminați. Așa că, știți ceva? Hai să rezolvăm problema asta.

CAPITOLUL 21

KATY

Proaspăt ieșită de sub duș și destul de odihnită după ce du-rile de la bătălia epocală cu Dee se domoliseră, am coborât în sufragerie, la ceilalți. Înainte să mă duc să mă curăț de sânge și de mizerie și să trag un pui de somn, apucaserăm să aranjăm puțin sufrageria și salonul.

Mai puțin ușa lipsă, geamurile sparte, mobila distrusă și ghivecele sfărâmate – a, și gaura din perete, normal.

Chiar îmi părea rău de ce se întâmplase. Lore era drăguț. Și casa lui *fusese* drăguță. De fapt, era chiar *foarte* drăguț, dacă ne gândim că nu țipase la noi și nici nu încercase să ne mănânce când a văzut ce am făcut cu casa lui.

Începeau să-mi placă arumii.

În fine, cel puțin ăștia doi. Ceilalți, în special Lotho, tot îmi dădeau frisoane.

Dee își ceruse deja scuze de un milion de ori, din secunda în care terminaserăm discuția despre Ethan și până în clipa în care am ieșit de la duș și m-am dus să-mi fac somnul de

frumusețe. Așa că nu m-a surprins deloc că imediat cum am intrat în cameră, a întors spre mine ochii ăia mari și verzi.

— Katy, a început ea și a dat să se ridice, iar eu am știut ce o să urmeze.

Iar începea să plângă și să-și ceară scuze.

M-am dus la canapeaua pe care stătea, singura piesă de mobilier rămasă intactă, și am luat-o în brațe.

— E în regulă, i-am șoptit eu la ureche. Totul e OK între noi.

Și chiar așa simțeam.

Viața asta chiar era prea scurtă și complicată ca să ții supărarea, mai ales când era vorba de o situație de care ea efectiv nu fusese responsabilă.

Mi-a strâns mâna și mi-a șoptit:

— Îți mulțumesc. Acum nu te mai pocnesc că nu mi-ai zis că v-ați căsătorit.

Zâmbetul lui Dee s-a făcut mai larg, transformându-i frumusețea în ceva într-adevăr din altă lume, și, Doamne, ce mult îmi lipsise zâmbetul ei cald.

— Tocmai discutam despre plan. Daemon a venit la mine, și-a lipit buzele de obrazul meu, apoi a ridicat capul. Ne întoarcem acasă, și avem ceva mai puțin de o zi înainte ca Lotho să apară cu armata lui, așa cum a promis.

M-am uitat la cei din cameră, sperând să aflu un plan mai detaliat.

— OK, și?

— Nu e numai asta.

Archer și-a încrucișat brațele la piept.

— E simplu, a răspuns Daemon, ridicând mâna de pe umărul meu ca să și-o treacă prin părul meu încă umed.

— Ne ducem acasă... și ei vor veni după noi.

Am ridicat o sprânceană.

— Pare cam prea simplu.

— Îi e lene să dea detalii, a replicat Hunter.

— Sau nu se poate concentra, a comentat Lore.

Am roșit iar, pentru că după ce și-a scos degetele din păr meu și a început să mi le treacă ușor pe șira spinării, am început să cred că într-adevăr nu se poate concentra.

— Va trebui să ne prefacem că suntem ca ei. Dee s-a întors cu fața spre noi. Știu că probabil îți sună aiurea, dar putem s-o facem. Putem să-i păcălim.

Păi, chiar îmi suna aiurea, și în același timp încercam să ignor mâna de pe spatele meu.

Dee și-a umezit buzele.

— Ei nu știu că eu am dezertat sau că ceilalți... În fine, nu mai sunt printre noi.

— De unde știi?

— Dee a primit ordin să nu se întoarcă decât după ce rezolvă problema cu Daemon – fie să-l ducă la ei, fie să-l omoare, a explicat Archer, și, din felul în care năvălise atunci Dee în casă, nu cred că era interesată să-l ducă pe Daemon undeva, decât, poate, pe lumea cealaltă. Ei așteaptă curând o veste de la ea, dar sunt șanse mari să nu fi aflat încă ce s-a întâmplat.

— Șanse mari? am repetat eu, stupid.

Mâna lui Daemon era acum la sud de betelia blugilor, la spate.

— Singura șansă pe care o avem, iubito.

— Deci mergem, pur și simplu, acasă și ne prefacem că toți sunteți malefici, cu speranța că o să fie bine?

— O să ajungem la Ethan prin Dee și Daemon. Trebuie să ajungem la el înainte să intre în scenă armata sau arumii, a spus Archer, cu ochii lui limpezi de ametist. Înainte să fugă.

Asta pricepusem, numai că... era un plan riscant și șubred – lipit cu hârtie umezită cu limba și cu o groază de speranțe în noroc. Singura parte bună era că ne întorceam acasă și aveam s-o vedeam pe mama. Dacă mai era acolo.

— Dar cu Nancy ce facem? a întrebat Daemon.

Dee s-a uitat la noi toți.

— Ce-i cu ea?

— A fugit, am lămurit-o eu. Nu știe nimeni unde e, dar eu mă îndoiesc că s-a dus în miezul acțiunii. N-ar avea nicio logică, cred că e ultimul loc unde s-ar duce.

Daemon m-a tras ușor de betelia pantalonilor, dar nu a spus nimic.

— Are dreptate. O caută ei, dar sunt slabe șanse să se ducă la Petersburg. O să iau legătura cu Luc, să-l pun la curent și să-i spun că luxenii care au pus la cale toate astea sunt ascunși în Petersburg, cu Ethan, a continuat Archer. După aia luăm legătura cu Lotho și îi spunem unde să se ducă mai întâi.

Avea sens. Dacă informația lui Dee era corectă, trebuia în primul rând să-l rezolvăm pe el și pe cei din colonie, dar după aceea tot mai rămâneau o mulțime de origini de terminat.

M-am strâmbat.

Să-l rezolvăm. De terminat. Începeam să vorbesc ca un mafiot.

Sau ca Luc.

— Bine, atunci, am spus eu în cele din urmă. E și ăsta un plan.

Daemon m-a bătut ușor pe spate.

— O să aveți nevoie de niște chestii, a spus Hunter, uitându-se în jos, la părul blond al Serenei. Pentru noi, drumul se încheie aici.

Am dat din cap. Ar fi fost bine să ne ajute și ei, aveam nevoie de orice fel de ajutor, de fapt, dar dacă intram în oraș cu

doi arumi după noi, probabil ne-am fi dezvăluit singuri asul din mânecă.

— Să nu ne înțelegeți greșit, a spus Serena, uitându-se la noi. Am vrea să facem mai multe, dar…

— Dar, cum am mai spus, a continuat Hunter, am o mulțime de inamici în guvern. Chiar dacă Daedalus e acum defunct, nu pot să am încredere în cineva care a avut legătură cu el. Hunter a strâns mai tare brațul în jurul Serenei, adăugând: Și în niciun caz n-o s-o mai pun pe Serena în pericol.

— E absolut de înțeles, a spus Daemon, uimindu-mă că nu mai adaugă și o remarcă de-aia șmecheră de-a lui.

Lore și-a îndreptat spatele și s-a dus la un dulap care încă mai avea uși. Când l-a deschis, am zărit acolo un mic arsenal. De pereții dulapului atârnau pistoale. Puștile erau puse în picioare, pe dimensiuni, de la cea mai mică la cea mai mare. Mai erau și alte arme fixate acolo, niște arme care semănau cu pistoalele, dar… nu erau pistoale.

— Uau! am șoptit eu.

— Probabil ar fi trebuit să vă spun de astea, a spus el, căutând în dulap. Am adunat o adevărată colecție de-a lungul timpului. A scos un pistol și i l-a întins lui Archer: Lucrul pe care se pare că toată lumea îl uită e că luxenii, sau chiar noi, putem fi afectați de anumite răni.

— Un glonț în cap sau în inimă e o catastrofă, indiferent de specie, a remarcat Hunter, cu un zâmbet cam sinistru. Problema e că și noi, și luxenii, suntem cam rapizi, așa că e destul de dificil să nimerești capul sau inima.

— Acum nu mai e o problemă, a replicat Lore și a zâmbit la fel de sinistru ca fratele lui.

— Mama mă-sii! a murmurat Archer, învârtind în mâini arma ciudată. Cum ai făcut rost de asta?

Lore a rânjit.

— Am eu metodele mele.

Archer a clătinat din cap.

— La naiba, chestiile astea nu au primit niciodată aprobare pentru uzul comun. Le aveau și cei de la Daedalus, dar nu am crezut că o să văd vreodată armele astea și în altă parte.

Daemon și-a retras mâna de pe mine.

— Ce-i așa deosebit la arma asta?

— E concepută special pentru luxeni. Nu e chiar ca o armă cu energie pulsatorie. Acum și Archer zâmbea în felul ăla ultra-sinistru. Arma e proiectată pentru gloanțe încărcate cu același material ca al armelor cu energie pulsatorie. Nu e o armă MI.

— MI? s-a mirat Dee.

— Adică „moarte instantanee", a explicat el. Dar dacă nimerești cu asta un luxen, un hibrid sau un origin, în orice loc, îl dobori. În general, lovitura e mortală, mai ales dacă glonțul rămâne înăuntru și respectivul nu îl poate scoate rapid. Ucide mai lent, de-asta nici nu au primit aprobare.

— Pentru că seamănă mai degrabă cu o tortură, am remarcat eu.

Simțeam că mi se face rău.

— Da, dar avantajul e că nu e nevoie să fii un trăgător prea bun. Tot trebuie să fii rapid, dar, oricum, decât să accesezi Sursa și să absorbi energie, asta e mai comodă. Archer părea un copil care tocmai primise de ziua lui tortul cu glazura sa favorită. Da, mult mai comodă!

— Fiecare dintre voi o să primească una, a spus Lore. Ca să nu ziceți niciodată că eu nu v-am dat nimic. Și mă aștept să-mi trimiteți o felicitare de Crăciun.

Am zâmbit puțin și mi-am luat arma – arma mea mai periculoasă decât orice armă normală – și am încercat să mă

obișnuiesc cu greutatea ei, cu senzația pe care mi-o dădea plasticul și metalul rece.

Aveam o armă în mână. Din nou.

Și chiar că mă simțeam ca un mafiot.

Eram din nou pe verandă, de data asta în poziții oarecum diferite. Daemon se așezase pe treapta de sus, cu picioarele desfăcute. Eu stăteam între picioarele lui, întoarsă un pic spre el, ca să-i văd fața în lumina care începea să pălească.

La început, nu ne-am spus prea multe. El se juca cu părul meu, îl răsucea pe degete și mă lovea ușor cu vârfurile pe obraz. Nu prea înțelegeam felul în care se folosea Daemon de anumite lucruri – părul meu, pixurile, creioanele – ca să mă atingă, dar nu mă deranja. Acum mi se părea oarecum relaxant, după ce înainte mi se păruse extrem de enervant. Mă rezemasem de piciorul lui stâng și îl lăsam să facă ce voia. Curând trebuia să plecăm, ca să putem ajunge în oraș dimineața.

Archer îl pusese la curent pe Luc cu schimbarea de planuri, iar acesta urma să ia legătura cu oamenii de acolo. Erau câteva unități militare în apropiere de Petersburg, majoritatea în Virginia de Nord, dar din ce înțeleseserăm ascultând conversația lui Archer, nu puteam să ne bazăm pe sprijinul lor, fiindcă nu puteau pleca din Washington. Trebuia să așteptăm să ajungă oameni de la unități din alte state, în special din Montana – adică la vreo treizeci de ore de mers cu mașina, ceea ce însemna că ajungeau la Petersburg cam tot atunci când *ar fi trebuit* să sosească arumii. Archer urma apoi să ia legătura cu Lotho – asta, dacă Lotho nu ne păcălise și chiar ar fi vrut să vină.

Deci, practic, dacă lucrurile mergeau prost, eram terminați pe toate părțile. Dar măcar ajungeam la Petersburg, unde ar fi trebuit să fie mama...

Am pus frână la gândul ăsta. Mama era bine. Mă aștepta, fiindcă niciodată n-ar înceta să mă aștepte, oricât de mult aș fi lipsit, și orice s-ar fi întâmplat în lumea asta.

Dar nu îmi permiteam să mă gândesc la mama chiar acum. Trebuia să mă concentrez la ceea ce aveam de făcut.

— La ce te gândești?

— E un plan prost de tot, mi-am mărturisit cu frământarea și am ridicat privirea spre el.

— Este.

M-am uitat în ochii lui.

— Asta nu sună prea încurajator.

A zâmbit cu un colț al gurii.

— Ai o idee mai bună?

Am stat să mă gândesc vreo două secunde, apoi am oftat.

— Nu, nu prea. Dacă ei nu au aflat că Dee și echipa lor au deraiat, atunci se așteaptă s-o vadă fericită că i-au omorât pe toți.

A înclinat capul și mi-a atins ușor gura cu buzele.

— Ești îngrijorată.

— Pfff, daaa!

— Știi că o să am grijă de tine.

— Nu de-asta sunt îngrijorată.

— Nu? Până să răspund, m-a sărutat delicat, tăindu-mi respirația. Atunci de ce ești îngrijorată?

— Pentru tine. Pentru Dee. Pentru Archer. Pentru Dawson și Beth, chiar dacă acum se află într-un loc sigur. Sunt îngrijorată chiar și pentru Luc. Am făcut o pauză și m-am încruntat. Deși probabil el e ultima persoană pentru care ar trebui să-mi fac griji fiindcă e *Luc*, dar mă tem pentru el, mă tem chiar și pentru Hunter, Lore și Serena. Mă tem că...

Daemon m-a sărutat apăsat, întrerupându-mă, și a dus sărutul acela într-o altă stratosferă.

— Ai o inimă mare, Kat.

Buzele lui se plimbau pe ale mele în timp ce vorbea.

— De-asta te iubesc așa de mult. În fine, de-asta și pentru că sunt un fan înfocat al corpului tău minunat, dar inima?... Ei, da, inima completează perfect pachetul, îl leagă așa, cu o fundă frumoasă. Te face perfectă pentru mine.

— Uneori... Mă uitam la el, încercând să-mi rețin lacrimile. Uneori spui niște lucruri care mă uimesc.

— Și îmi mai place cum se văd mâinile mele pe fundul tău.

Am izbucnit în râs.

— O, Doamne, după care trântești o chestie de-asta.

— Trebuie să fiu eu însumi. M-a sărutat iar. Kat, nu e rău că-ți faci griji pentru toți, dar toți suntem capabili să ne purtăm de grijă. Daemon și-a lipit fruntea de fruntea mea. Și mai știu că oricât de proastă ar fi ideea asta, oricât ar fi de periculoasă, o să ieșim cu bine din povestea asta. Cu toții. Am eu grijă de asta.

— Promiți? am șoptit eu.

— Promit. Și-a ridicat bărbia și m-a sărutat pe vârful nasului. Și știi că niciodată nu mi-am încălcat promisiunea, nu?

— Nu. Niciodată.

CAPITOLUL 22

KATY

Drumul spre Petersburg a fost mai puțin lipsit de evenimente decât drumul spre Atlanta, dacă nu punem la socoteală ciorovăielile dintre Daemon și Archer sau starea anumitor șosele.

De data asta, știam că nu trebuie să mă mai uit în mașini, dar Dee se pare că nu știa. Din când în când, o vedeam pe scaunul din față, privind pe geam, iar distrugerile din jur o făceau să scoată un sunet înfundat, ca un plâns înăbușit. Oare participase și ea la monstruozitățile astea? Nu neapărat direct, dar poate că ceva din ce făcuse ea avusese un soi de efect de domino, care dusese la pierderea atâtor vieți.

Mi se rupea sufletul pentru ea și mă bucuram când Archer întindea mâna spre ea când o vedea că rămâne cu ochii pe geam. Dar când am început să ne apropiem de Virginia de Vest, de casă, n-am mai putut să mă gândesc la Dee.

Când am intrat din autostradă în Petersburg, inima a început să-mi bată așa de tare, de ziceai că o să-mi sară din piept, după care a executat un mic dans. Părea totul foarte normal, ca

și cum acest colț de lume, orășelul cu câteva semafoare, fusese scutit de evenimentele cu care se confruntase restul lumii. Atâta că în tot orașul nu era nimeni pe stradă. Nici măcar un suflet pe trotuare. Am văzut câteva mașini, dar în rest, aveai impresia că toată lumea s-a baricadat în case. Și nu era numai asta.

— Doamne! a șoptit Archer, și i se albiseră încheieturile mâinilor pe volan când a virat în viteză pe strada pe unde trebuia s-o luăm. Sunt peste tot.

Nu aveam nevoie de nicio explicație. Se referea la luxeni.

Daemon s-a aplecat printre scaunele din față și i-a pus mâna pe umăr surorii lui. Nu a spus nimic cu glas tare, dar când Dee s-a întors spre el, am văzut că își ținea buzele strânse și era palidă la față.

Stomacul meu a început să fluture în sincron cu inima.

Dee a dat din cap și a spus cu voce tare:

— Îl aud, dar sunt OK. Sunt lângă voi, băieți. S-a uitat la Archer cu o privire care aproape m-a leșinat și m-a făcut să uit ce se întâmpla. O să fiu bine, a zis.

Eu doar speram asta. Era clar că ne aflam în plin teritoriu inamic și nu mai era mult până să-și dea seama că suntem aici. Poate deja știau.

Iar ajutoarele noastre, arumii sau armata, mai aveau multe ore până să ajungă. Toată treaba se putea încheia foarte rău și foarte repede, fiindcă intram cu capul înainte într-o capcană. Dee și Daemon trebuiau să fie extrem de convingători ca să-i păcălească, pentru a ajunge la Ethan.

Așa de convingători, încât speram să nu ajungă să treacă de partea lor.

Poate că nu era cazul să mă tem, pentru că eram foarte sigură că sentimentele pe care Daemon le are pentru mine sunt destul de puternice ca să treacă peste asta, dar îngrijorată tot eram. Ca și cum aveam un fel de umbră în sânge, un gând care

nu voia să dispară niciodată din cap, o mică piatră în stomac de care nu puteam să scap.

Toată treaba asta putea să ne explodeze direct în față.

Când ne-am apropiat de virajul acela pe care nu îl mai văzusem de atâta timp, m-am aplecat în față și m-am agățat de scaunul lui Dee. Când mașina a intrat pe alee, inima îmi ajunsese în gât. Iarba era netăiată și se revărsa pe marginea aleii; era limpede că nimeni nu se preocupase de înfrumusețarea peisajului, dar m-am gândit că e și normal, când lumea avea în față o apocalipsă extraterestră și toate celelalte. N-am vrut să mă gândesc la nicio altă variantă. Mama mea trebuia să fie bine, trebuia să mă aștepte.

Era acasă, fiindcă i-am văzut Prius-ul parcat pe alee, în fața verandei, unde leagănul de lemn se mișca ușor în bătaia vântului.

Archer a răsucit cheia în contact, oprind motorul, iar eu am rămas cu ochii la jardinierele din jurul verandei. Erau acolo mai multe buruieni decât flori, dar și asta era normal, fiindcă mama avea pe cap dispariția unei fiice plus apocalipsa extraterestră. Pe urmă, niciodată n-a fost prea pricepută la flori și grădinărit.

Îmi tremurau mâinile când mi-am desfăcut centura.

Probabil că mama era înăuntru. Oare nu ne văzuse mașina? Se va deschide oare ușa în clipa următoare și ea va ieși afară? Ea, versiunea mea mai frumoasă, mai elegantă, mai stilată – așa cum speram și eu să fiu când voi fi matură.

Încercam să trag cât mai mult aer în piept, ca să-mi fac plămânii să lucreze. Conform planului, știam că Daemon urma să dirijeze spectacolul nostru, așa că nu era deloc oportun ca eu să dau fuga la mami. Dar voiam s-o văd. Simțeam nevoia s-o văd, pentru că-mi fusese groaznic de dor de ea și trebuia să mă asigur că e OK.

Numai pe mine mă avea, și trebuia să știe că mai exist.

Daemon m-a prins de mână, ca să mă țină în mașină, iar Dee și Archer au coborât, uitându-se spre casa ei cu o expresie de îngrijorare.

— Sunt luxeni în apropiere, a spus el, mângâindu-mi cu degetul mare mâneca hanoracului, la încheietura mâinii. Nu îmi dau seama dacă sunt în vreuna dintre case.

— De ce ar fi în casele noastre?

Din clipa în care am rostit întrebarea, mi-am dat seama cât de stupid a sunat, fiindcă erau o groază de motive pentru care ei ar fi putut să fie în casa mea sau a lui Daemon.

El a zâmbit puțin, dar îngrijorarea care i se vedea în ochi a mărit ghemurile care începuseră să mi se formeze în stomac.

— Știu că vrei s-o vezi pe mama ta. Și te înțeleg, dar nu pot să te las să fugi. O să ne ducem acolo, dar dacă ceva nu e în regulă și eu îți spun să pleci...

— Ce să fie în neregulă?

Daemon și-a lăsat capul într-o parte.

— Kat...

— Știu, am șoptit eu.

Îmi ieșeau din gură numai prostii.

— Nu-ți uita arma.

O aveam în spate, băgată în pantaloni, ca gangsterii. El s-a uitat în ochii mei și a dat din cap.

— Eu o să cobor imediat după tine și, Kat...

Privirea i s-a făcut deodată intensă, concentrată, atentă.

— Dacă va trebui să îți vorbesc sau să mă port cu tine ca atunci, în Idaho, îmi pare rău.

— Înțeleg de ce. Mă descurc.

Daemon mi-a susținut privirea încă o clipă, apoi a dat din cap. Am respirat întretăiat, m-am întors și am deschis portiera.

El s-a aplecat după mine și mi-a prins ceafa în palmă. Îmi imaginez că gestul acesta părea din afară unul de control și dominare, dar mâna lui avea ceva liniștitor. Știam că e acolo.

Sora lui îl luase de braț pe Archer, conducându-l spre treptele de la veranda casei lor. S-a oprit doar ca să-i mai arunce o privire lui Daemon, și nu-mi dădeam seama dacă atunci comunicau sau nu, fiindcă era posibil ca un alt luxen să le audă gândurile.

Daemon m-a luat de mână și am trecut pe lângă mașină, iar în timp ce ne apropiam de casa mea mi-au atras din nou atenția buruienile. Făcuseră de acum o mulțime de tulpini groase, care începuseră să se cațere pe marginile verandei, înfășurându-se printre stâlpii balustradei.

Mi-am îndreptat privirea spre ușă.

Era deschisă, numai ușa de sticlă pentru furtună era închisă. Inima mi-o luase razna, efectiv, și făceam mari eforturi să merg încet, în pasul lui Daemon.

Treptele pârâiau sub pașii noștri, iar scârțâitul familiar al scândurii desprinse m-a făcut să tresar.

— E clar că sunt luxeni în apropiere, a spus el încet.

Asta însemna că pot fi oriunde, în pădurile din apropiere sau în casă. Când prezența lor se simțea așa de puternic, puteau foarte bine să fie și în sufragerie. Daemon a întins mâna pe lângă mine și a deschis ușa, iar pe mine m-au cuprins frisoanele. Am intrat cu pași neauziți și imediat ne-au întâmpinat aerul ceva mai cald din interior și mirosul acela de care îmi fusese dor – de rufe curate.

M-am uitat în hol, cu ochii umeziți. Nimic nu părea schimbat. O, Doamne, lângă ușă erau niște colete de la Amazon, și plicuri mari și groase, în care știam că sunt cărți; probabil că tot veniseră, până când editorii își dăduseră seama că nu mi-am mai actualizat blogul de multe, multe luni.

Rucsacul meu era lângă frumoasa grămadă de corespondență, alături de sandale. Mama le lăsase acolo, ca și cum ar fi știut că mă voi întoarce. Ca și cum le-ar fi pus acolo pentru mine. Au început să-mi tremure buzele și am clipit furioasă, ca să-mi stăpânesc lacrimile.

Am mers mai departe, încercând să nu facem zgomot, și am intrat în sufrageria goală. M-am uitat spre scară și apoi pe coridor, către spălătorie. M-au copleșit amintirile, când dansam în șosete și am căzut în fund în clipa în care Daemon a intrat peste mine pe neașteptate. Respirația mea devenise tremurătoare. Atât de multe amintiri. Mă încălzeau și mă dureau în același timp, erau dulci și amare. Daemon m-a strâns ușor de ceafă și apoi am intrat în salon. De acolo se vedea și bucătăria.

Mi s-a oprit inima în piept, după care a început să bată nebunește.

Daemon m-a strâns mai tare.

O văzusem pe ea – pe mama.

Era la chiuvetă, cu spatele la noi, și, Doamne, ea era – cu părul ei blond strălucitor prins la spate într-un coc frumos aranjat. Nu avea pe ea uniforma de la spital, era îmbrăcată în blugi și un tricou subțire. Au început să-mi curgă lacrimile. Nu le mai puteam controla.

— Mamă?

Mi s-a gâtuit vocea.

O clipă, a rămas nemișcată, iar eu m-am repezit la ea, fără să mai țin seama de precauții. Daemon m-a prins de mână, dar eu eram foarte rapidă atunci când voiam, și am reușit să-mi smulg brațul din mâna lui.

Mama s-a întors.

Era *aici*. Era *OK*. Era *în viață*.

— Kat! a țipat Daemon.

Am traversat în fugă bucătăria, cu lacrimile care mă făceau să văd totul prin ceață. Ca un adevărat ghem de emoții, am trecut pe lângă masă și am ajuns la ea în câteva secunde, apoi am strâns-o tare în brațe.

— Mami!

O țineam strâns, îi inhalam parfumul, mă lăsam pătrunsă de el, iar nodurile pe care le simțeam în stomac începuseră să…

Pe neașteptate, m-am trezit apucată de mijloc și m-am lovit cu spatele de un piept și un abdomen ferm. Mi se învârtea capul. Nu înțelegeam ce se întâmplă. Apoi am simțit cum îmi alunecă picioarele pe podea și mi-am dat seama că Daemon mă trage în spatele lui. Mă ținea acolo cu brațul.

— Daemon, încetează!

M-am zbătut să ies de acolo, știam că trebuia să fiu calmă, dar situația asta era diferită. Nu mai era nimeni în casă în afară de noi. Toată lumea era în regulă și eu voiam să mă duc la mama.

— Katy!

Daemon mi-a rostit numele cu o voce răgușită, iar felul în care l-a spus m-a făcut să înțepenesc.

Am ridicat capul, respirând greu, și din spatele lui Daemon… m-am uitat la mama, cu atenție.

Tot universul meu a făcut implozie – s-a spart în mici cioburi, ascuțite, tăioase, care îmi sfâșiau măruntaiele, mă făceau praf.

Ochii ei – erau de un albastru strălucitor, nefiresc.

Atât de albaștri, încât ai fi zis că sunt două safire șlefuite, iar ochii mamei… ar fi trebuit să fie căprui, mai mult verzi decât căprui, în funcție de dispoziția ei.

— Nu, am șoptit eu, clătinând din cap. Nu. Nu.

Mama și-a lăsat capul într-o parte, uitându-se când la mine, când la Daemon, și apoi pe buze i-a apărut un zâmbet lipsit de orice căldură.

— Te aşteptam.

Nu. Nu. Nu.

M-am eliberat din strânsoarea lui Daemon şi m-am tras câţiva paşi înapoi, cu ochii la mama – *nu*, nu la mama. Asta nu era mama. Nu era *ea*. Ochii aceia reci şi albaştri îmi urmăreau mişcările, continuând să zâmbească; se uita la mine cu o indiferenţă căreia aproape îi simţeam gustul.

— Nu!

Vocea mea suna ca un disc stricat. Nu eram în stare să spun şi altceva, pentru că după ce înţelesesem adevărul oribil, aveam senzaţia că mi se rupsese pieptul în două.

Mama nu era aici.

Niciodată nu va mai fi aici. Niciodată.

Pentru că fusese asimilată. Mama era pierdută. Pentru totdeauna.

DAEMON

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Numai asta aveam în cap, doar la asta mă gândeam. Trebuia să-mi dau seama că era posibil şi asta. Că luxenii invadatori se vor duce la mama lui Kat şi vor face ceva oribil, în speranţa că eu, sau Kat, sau altcineva va veni aici. Sau poate, de fapt, nici nu făcuseră asta ca să venim noi, poate o făcuseră doar din cruzime, pentru că Ethan ştia că e mama lui Kat şi ştia ce înseamnă asta.

În clipa în care Kat şi-a simţit inima sfâşiată de durere, am simţit asta şi eu, aceeaşi durere insuportabilă ca atunci când mi s-a spus că Dawson a murit. Aş fi vrut ca ea să nu simtă niciodată aşa ceva, dar nu aveam cum să-i alin durerea.

S-a dat înapoi împleticindu-se, cu ochii mari, s-a lovit de perete, parcă fără să simtă, şi a rămas acolo, repetând întruna acelaşi cuvânt.

Nu.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Și-a ridicat mâinile în sus, ca și cum ar fi vrut să se ferească de realitate, să o țină la distanță. Apoi s-a încovoiat, ținându-se cu mâinile de mijloc.

Mi-am întors privirea spre femeia-luxen care stătea lângă chiuvetă și zâmbea cu răceală, uitându-se cum suferă Kat. Asta îi făcuseră nenorociții.

Furia m-a aprins din interior, împrăștiindu-se în fiecare celulă a corpului meu. N-am folosit arma – nu era bine să se audă o împușcătură în situația asta, pentru că, deși nu era mama ei, arăta ca ea. Femeia din fața mea și-a dat seama ce o să se întâmple cu o secundă prea târziu. A vrut să-și schimbe forma, chiar în timp ce eu mă dezlănțuiam, iar fulgerul Sursei a izbit-o direct în piept, învârtind-o pe lângă dulap. S-a apucat cu mâinile de chiuvetă, dezechilibrată, dar eu i-am mai trimis un fulger în ceafă.

Lumina luxenului a mai strălucit o dată, și încă o dată, apoi a început să se stingă, ca un bec ars. A căzut peste o sacoșă cu cartofi de pe jos, cu un zgomot surd. Acum în forma reală, s-a stins și ultima lumină din rețeaua de vene, după care a rămas doar o carcasă humanoidă.

Kat a căzut în genunchi, plângând cu bărbia în piept.

M-am repezit la ea.

— Katy… iubita mea, îmi…

Chiar nu aveam ce să-i spun în afară de „îmi pare rău".

Ea a făcut o mișcare bruscă, apoi s-a sprijinit cu mâinile în podea. Și-a dat capul pe spate și a scos un țipăt, iar țipătul acela era plin de durere și de suferință.

A început ca un cutremur ușor, pe care îl simțeam sub picioare, devenind tot mai intens; masa din bucătărie se zguduia, farfuriile și paharele din dulapuri zăngăneau. Apoi a urmat un alt cutremur, casa a început să huruie surd, și din tavan au început să

iasă norișori de praf. Masa s-a răsturnat pe podea. A căzut un scaun, apoi altul. Undeva, în sufragerie, s-a spart un geam.

Katy dărâma casa.

— Rahat!

M-am aplecat spre ea, am luat-o în brațe și am tras-o spre mine. M-am așezat jos, cu ea în brațe; tremura din toate încheieturile. Am strâns-o în brațe, mi-am trecut mâna prin părul ei și i-am lipit capul de pieptul meu. Hohotele de plâns care îi cutremurau corpul nu s-au domolit.

Doamne, nu știam ce să fac. Nu știam cum să-i alin durerea, și în clipa aceea doar asta voiam să fac.

— Iubito, o să fie bine, i-am spus eu, cu buzele lipite de părul ei. Sunt aici, Kat. Sunt lângă tine. Sunt aici.

Nu a dat vreun semn că mă aude, și-a îngropat capul în mine, pieptul îi cobora și urca repede, iar pulsul era mult prea accelerat. Se făcuse ghem, iar plânsul ei răgușit și dureros mă sfâșia.

Trebuia să-mi fi dat seama.

Dar nu aveam cum să știm dacă luxenii pe care îi simțiserăm erau aici sau afară. Probabil că urmau să vină și alții, dar eu nu puteam să fac altceva decât s-o țin în brațe, s-o țin cât mai strâns, cu ochii în tavan. Apăruse acolo o crăpătură mare, chiar în mijloc, dar casa se liniștise, doar fundația mai trepida puțin din când în când.

Am mângâiat-o pe spate și am sărutat-o pe păr, deși simțeam că se apropie un luxen. După ce ușa de la intrare s-a dat de perete, am auzit-o pe Dee strigându-mă.

— Suntem aici.

Kat încă mai tremura în brațele mele și, cu toate că plânsul i se mai domolise puțin, durerea ei era la fel de mare.

— Ce se întâmplă aici? Dee s-a oprit brusc în fața bucătăriei, pe hol. S-a uitat întâi la luxenul mort, apoi la noi. Kat?

A apărut și Archer în spatele ei și a luat-o pe după umeri. A înțeles imediat ce se întâmplase. Eu mi-am îndreptat din nou atenția asupra lui Kat, am prins-o ușor de ceafă, i-am lipit capul de pieptul meu și am ținut-o așa.

Mi-am dat seama când i-a spus Archer lui Dee ce s-a întâmplat, pentru că în clipa aceea ea a scos un țipăt și a venit imediat lângă ea, a prins-o de umeri, încercând s-o tragă spre ea, dar eu nu i-am dat drumul.

— Am simțit cum se cutremură casa, mi-a spus Dee, când mi-a întâlnit privirea peste capul lui Kat. Știu că nu ar fi trebuit să venim. Nu așa fusese planul, dar eram îngrijorată.

Planul se dusese naibii. Era imposibil să ne mai ținem de el după tot ce se întâmplase. N-aș fi putut să mă port cu ea așa cum stabilisem. Trebuia s-o scot de aici.

— La naiba cu toate, a spus Archer cu voce răgușită, ca un ecou al gândurilor mele. Trebuie să plecăm de aici, să ne ducem într-un loc sigur și să vedem ce facem. Nu putem să...

Nu puteam s-o facem pe Kat să treacă prin toate alea, indiferent ce s-ar întâmpla. Eram gata să o urc în mașină și s-o duc cât mai departe de locul ăsta nenorocit. La naiba cu planul și cu toate. Ne făcuserăm treaba. Arumii urmau să apară, și acum nu reușisem decât s-o expun pe Kat la una dintre cele mai groaznice dureri din lume – să pierzi o ființă dragă și să vezi asta cu ochii tăi.

Dee s-a retras încet, iar eu mi-am trecut mâinile peste brațele lui Kat.

— Trebuie să plecăm, i-am spus eu, ridicându-mă încet, odată cu ea.

Am reușit s-o așez în picioare, dar părea incapabilă să meargă și, când a înălțat capul spre mine, am văzut că fața îi era roșie de plâns și buzele îi tremurau. Ochii ei frumoși erau tulburi.

— Să plecăm?

I s-a tăiat vocea.

Am dat din cap, dar ea s-a smucit deodată din brațele mele. S-a răsucit și, când am prins-o iar, mi-a tras un pumn în burtă. Abia dacă l-am simțit.

— Kat...

— Nu, a spus ea, și m-a lovit iar. M-a plesnit cu palma peste braț. Nu!

Iar s-a repezit la mine și mi-a dat o palmă peste obraz.

Dee a pornit spre ea, cu ochii mari, dar eu am ridicat mâna, făcându-i semn să nu se apropie. A clătinat din cap când a văzut că mă lovește din nou.

— E în regulă, le-am spus eu. Ne întâlnim afară.

Dee a ridicat din sprâncene.

— Dar...

— Plecați!

Dee a avut o ezitare, dar Archer s-a dus la ea și a luat-o de mână. Au plecat spre ușă, iar eu m-am uitat la Kat. Nici măcar nu eram sigur că mă vede. Pupilele începuseră să-i strălucească de o lumină albă. S-a repezit să mă lovească iar, și am lăsat-o.

— Fă ce trebuie să faci, i-am spus eu, și vorbeam serios.

Kat a început să mă lovească cu pumnii în piept, la început chiar icnea, dar eu am rămas nemișcat și am lăsat-o să dea până când ritmul pumnilor a slăbit și umerii au început să-i tremure. Nu avea cum să-mi provoace o durere care să echivaleze cu durerea ei.

— O, Doamne! a șoptit ea și și-a lipit fruntea de pieptul meu. O, Doamne, e moartă, e cu adevărat moartă.

Brațele i-au căzut pe lângă corp.

— Ei i-au făcut... asta. De ce?

Am îmbrățișat-o.

— Nu știu, iubito, dar îmi pare rău... îmi pare atât de rău.

Ea a rămas în brațele mele, tremurând, și îmi venea să mor că nu pot să-i las timp să se calmeze, să jelească.

— Trebuie să...

Am simțit pe toată suprafața pielii frisonul bine cunoscut și, gata, mi-a răsunat în cap vuietul ăla continuu. Rahat. M-am mișcat repede când am auzit iar ușa de la intrare și am acoperit-o pe Kat cu trupul meu.

S-au auzit pași grei pe hol și apoi în salon. M-am încordat, fiindcă îmi dădeam seama că nu e nici Dee, nici Archer. Planul nostru, în care noi veneam acasă și ei veneau la noi, mersese mult prea bine.

Ethan Smith a intrat în bucătărie.

Capitolul 23

DAEMON

Nenorocitul mergea ca la el acasă, perfect relaxat și fără un strop de teamă. Ba chiar părea scos din cutie, cu pantalonii ăia negri și cămașa lui albă.

Arma ascunsă în spatele blugilor îmi ardea pielea, dar până s-o scot, a început să vorbească

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să faci ceva. Știu că nici tu, nici sora ta nu sunteți cu noi. Cu *tine* știam că va fi mai greu, dar sora ta m-a uimit. Jocul s-a terminat.

Aproape că nici nu s-a uitat la noi, s-a dus la masă, a ridicat un scaun de jos și s-a așezat.

— Sora ta și individul care e cu ea vor fi nimiciți într-o clipită dacă mă superi. Să nu uiți asta.

Mi-a ieșit din gât un mârâit puternic.

El s-a uitat la luxenul mort, apoi ochii lui violeți s-au fixat pe noi. A țâțâit încet.

— Daemon Black, câte speranțe îmi pusesem în tine!

A trebuit să-mi adun toată voința ca să nu-l proiectez în spațiu dintr-o lovitură.

— Ciudat. Vorbești exact ca o cunoștință de-a mea. Și ea e dezamăgită.

A ridicat una dintre sprâncenele alea negre.

— Hmmm. Să ghicesc. Nancy Husher?

Am scrâșnit din dinți.

— Sunteți amici?

Ethan și-a trecut încet dosul palmei peste pantaloni, apoi s-a așezat picior peste picior.

— Nu chiar, Daemon. Te rog. A întins mâna și două dintre scaune au revenit la poziția normală. Luați loc.

— Nu, mersi, am spus eu, și Kat s-a apropiat mai mult de mine.

Habar n-aveam cam ce era în capul ei acum.

Ethan a zâmbit strâmb.

— Nu era deloc o invitație. Stați jos sau le spun celorlalți s-o omoare pe sora ta. Lent.

Simțeam furia ca pe o arsură amară în sânge când mă uitam la el, seniorul nostru, sau ce dracu' era el de fapt.

Kat a fost cea care a răspuns, cu o voce surprinzător de calmă, după tot ce se întâmplase.

— O să stăm.

M-am uitat la ea și am văzut că e palidă, dar ochii ei cenușii erau limpezi și alerți, chiar dacă pleoapele îi erau puțin umflate. Am luat-o de mână.

Ethan s-a uitat la noi și a început să râdă.

— Spune-mi, Daemon, cum ai ajuns să te îndrăgostești de o ființă umană?

Ce naiba puteam să răspund la întrebarea asta? M-am așezat pe scaunul care era mai aproape de Ethan, ca să stea Kat mai departe.

— Dar de ce te-ar interesa pe tine?

— Sunt curios. Și-a lăsat capul pe o parte. Răspunde-mi.

Dinții mei probabil urmau să crape.

— Și de ce n-aș fi putut să mă îndrăgostesc de ea?

— Păi, e om. S-a uitat la ea, și a strâmbat din buze. Mutantă, dar, oricum, tot om.

— Și? l-a înfruntat Kat.

Nu a băgat-o în seamă.

— E om, Daemon.

— Pentru mine nu contează.

— Serios? Fiindcă eu îmi amintesc de acel Daemon care îi ura pe oameni pentru ceea ce îi făcuseră fratelui lui, pentru suferința adusă familiei lui, a replicat Ethan. Îmi amintesc de acel Daemon în care îmi pusesem speranțe.

— Am greșit că i-am urât pe oameni pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Dawson. De fapt, nu Beth era de vină, și nici dragostea lui pentru ea. De vină era Daedalus.

— O organizație condusă exclusiv de oameni.

Am mijit ochii. Tot ce puteam să fac era să-l las să turuie, ca să nu poată citi în gândurile mele planul pe care îl aveam.

— Mda, mersi pentru precizare.

Nu era deloc impresionat.

— Nu poți să-mi spui că dacă fratele tău n-ar fi întâlnit-o pe fata aia de om, situația ar fi fost aceeași. Ca și în cazul tău. Poate că întreaga lume ar fi fost altfel. Până la urmă, acțiunile voastre din Vegas ne-au creat oportunitatea perfectă.

Începuse să mi se zbată un mușchi al obrazului. *Fata aia de om*. Mi-am amintit că așa îi spusese și lui Kat, de două ori, dar atunci nu mi-am dat seama de ura care stătea în spatele cuvintelor, mi se păruse că e numai neplăcere, dar acum pricepeam. O, da! Acum pricepeam foarte bine.

— Știi ce, Ethan? Simțeam privirea lui Kat asupra mea. N-aș schimba absolut nimic, nici dacă aș putea. La fel și Dawson. Așa că, înghite-o.

în spatele pupilelor violet s-a aprins o scânteie strălucitoare, care s-a stins repede.

— Dacă ți-aș spune că părinții tăi erau în viață când am venit aici?

În prima secundă, nici nu am gândit – nu puteam. Cuvintele lui n-aveau sens.

— Cum? a întrebat Kat.

Ethan nici măcar nu s-a uitat la ea. Se uita numai la mine, de parcă avea de gând să-mi ceară o întâlnire.

— Părinții tăi, Daemon. Ce-ar fi dacă ai afla că au ajuns aici, dar că oamenii i-au ucis? Cum te-ai mai gândi tu atunci la iubita ta? La oameni, în general?

Era imposibil să nu fiu afectat de cuvintele lui. M-am lăsat pe spătarul scaunului, cu ochii la el. Am simțit iar privirea lui Kat asupra mea, dar nu trebuia să caut prea departe răspunsul.

— Da. Aș gândi la fel.

S-a uitat la mine curios.

— Chiar... trăiau? l-a întrebat Kat.

— Nu contează, am izbucnit eu.

Și era adevărat. Acum nimic nu mai conta.

— Asta-i abureală. Numai abureală! Mi-am încleștat pumnii pe masă. Ce vrei, Ethan? De ce faci asta? Vrei să preiei controlul lumii, sau ce?

— Dominarea omenirii? A început să chicotească. Ce clișeu! Și ce prostie! Nu dau doi bani pe controlarea planetei ăsteia sau a alteia.

Am ridicat sprâncenele.

— Părinții mei au fost uciși, Daemon. Dar tu probabil îți dai seama deja de asta, dacă știi ce sunt și sunt convins că Nancy ți-a spus... În fine, ți-a spus doar jumătate din adevăr. Ethan și-a împreunat mâinile pe picioare. Am făcut parte din primul grup de origini, înainte să apară Nancy ca o tânără speranță la Daedalus.

Din primul grup? OK, dacă ceea ce mi-a spus Nancy despre ei e adevărat, înseamnă că ăştia din primul grup nu au cine ştie ce puteri.

— Când şi-au dat seama că tatăl meu i-a adus mutaţii mamei, i-au capturat. Au început să facă experimente. Dragostea pe care şi-o purtau a dispărut după câte le-au făcut acolo şi după câte i-au silit să facă, inclusiv să mă creeze pe mine, a explicat el, fără pic de emoţie. Am făcut parte dintr-un mic grup de origini şi am crescut într-un laborator.

— Naşpa.

I-a apărut iar zâmbetul ăla strâmb.

— Nici n-ai idee. Ani de zile am trăit ştiind că ei sunt gata să mă extermine dacă fac ceva greşit. Ani de zile m-am uitat cum originii, prea mici ca să înţeleagă ce e cu ei, sunt luaţi de acolo şi nimeni nu-i mai vedea. Erau ucişi. Apoi i-am văzut cum îmi ucid părinţii pentru o infracţiune comisă de mine.

Mă mâncau palmele – la naiba, mă mânca tot corpul - să termin odată povestea asta.

— Cum ţi-am zis, e naşpa, dar nu pricep de ce îmi spui mie toate chestiile astea.

— Nu? Ethan a râs, şi pentru prima oară am văzut pe faţa lui o emoţie autentică.Am trăit în laboratoarele de la Daedalus până când m-am maturizat suficient ca să fiu plasat afară, într-o poziţie controlată. Nu am fost pus, ca alţii, în poziţii de senator sau doctor. Nu. Eu am fost plasat în comunitatea luxenilor, cu ordinul să-i supraveghez. A râs. Ca şi cum eu chiar i-aş fi ajutat. Sau oricare alt origin din clasa mea ar fi făcut-o.

— Din clasa ta?

— Da. Au fost cam cinci clase. Eu am fost în prima. Prietenul tău de afară a fost într-a doua, iar în afară de astea au mai fost trei.

După părerea mea, din ultimele două erau Luc și copiii ăia ciudați.

— Și toți originii din grupul tău sunt ca tine?

— Ca mine! a pufnit el, după care a clătinat din cap. Adică mă întrebi dacă ei vor ceea ce vreau și eu, sau dacă mai sunt controlați de Daedalus? Sunt două întrebări. Niciun origin nu poate fi cu adevărat controlat de cineva. Practic, suntem ființele care se aseamănă cel mai bine cu zeii.

Uau! a făcut Kat din gură, fără sunet.

— Și puținii care au mai rămas din clasa mea vor același lucru ca și mine.

Kat s-a aplecat, cu mâinile pe masă.

— Puținii? Deci nu mai sunt mulți din... ăăă, clasa ta?

El s-a uitat la ea și asta nu mi-a plăcut deloc. Dar absolut deloc.

— După ce ați evadat voi de la Daedalus și s-a întâmplat chestia de la Vegas, a început curățarea – eradicarea originilor.

Kat a ridicat din sprâncene.

— Spuneau că au făcut asta după sosirea luxenilor, a zis ea.

— Și tu crezi tot ce spun oamenii? Sigur că da, că doar și tu ești om. Ethan s-a strâmbat cu un dezgust evident, și acum *chiar* începea să mă irite. Au început curățenia imediat după ce ați atacat Vegasul. Peste tot în țară, cădeam ca muștele, așa că venise momentul să terminăm povestea.

— Să terminați povestea... Abia acum începeam să înțeleg ce vrea. Și ați găsit o metodă să luați legătura cu luxenii care nu fuseseră aici.

— Căutam mai de mult metoda asta, hai să zicem că doar le-am deschis ușa. S-a potrivit perfect. A desfăcut larg brațele: Și iată-ne aici. Majoritatea luxenilor, și cei nou-veniți, și cei care erau deja aici, îmi dau mie raportul.

Zâmbetul i s-a lățit.

— Pot să fiu foarte convingător.

Kat s-a uitat cu atenție la el. A trecut o clipă.

— Îi urăști pe oameni.

— Îi disprețuiesc, a confirmat el. Mă dezgustă. Sunt slabi și fragili. Vicleni și periculoși. Merită din plin ce urmează. Luxenii vor să-i conducă, și o vor face. Deja o fac, iar eu n-am nimic împotrivă. Nu îmi pasă ce fac, atâta timp cât oamenii suferă exact ceea ce am suferit și eu.

— Și toate astea... doar pentru tot ce ți s-a întâmplat ție? l-a întrebat ea, clătinând ușor din cap.

Se vedea din vocea ei că nu-i vine să creadă. Nu puteam s-o condamn. Și eu eram șocat.

Măcar stăpânirea lumii putea fi o aspirație. Dar asta? Asta era ură, pur și simplu, răzbunare și... da, nebunie. Cum reușise să atragă de partea lui atâția luxeni, mi-era imposibil să pricep. Cum de nu văzuseră cine e? Deși, la naiba, nici eu nu văzusem cine e.

— Faci asta doar pentru ce ți-au făcut ție, a repetat Kat.

— Și pentru ce le-au făcut altora ca mine.

Din nou i-au strălucit ochii.

— Și pentru că ei ar continua să facă asta, chiar dacă au desființat Daedalus cu toate proiectele lui.

— Dar sunt o mulțime de oameni care n-ar fi făcut așa ceva. Care i-ar fi primit pe luxeni, cu brațele deschise, a încercat ea să-i explice. Nu poți să judeci toată omenirea după câțiva oameni care ți-au făcut ție rău.

— Deja am făcut-o, a replicat el.

Dumnezeule! Nu existau cuvinte pentru asta.

— E o nebunie!

Obrajii lui Kat se aprinseseră de furie și, la naiba, avea de ce să fie furioasă.

— Asta-i mai rău decât relația dintre luxeni și arumi. E absolut...

Ethan s-a mișcat așa de repede, încât în prima clipă nu am putut să-l urmăresc. Acum stătea pe scaun, iar în secunda doi era lângă Kat, cu mâna în gâtul ei.

Am țâșnit de pe scaun și m-am repezit la el. Forma mea a început să se schimbe. *Dă-i drumul!*

El a început să o strângă și mai tare.

— Mai fă un pas spre mine. Mișcă-te sau accesează Sursa, și îi rup gâtul. Să vedem dacă mai poți s-o vindeci.

Am rămas cu ochii holbați la el și, la naiba, mi s-a oprit inima în piept. Pe mine mă ținea de gât, fiindcă toată lumea mea era în mâinile lui. M-am chinuit să trec iar în forma umană și i-am spus jigodiei ceva ce nu credeam că o să-i spun vreodată.

— Te rog. Am înghițit în sec, dar cuvintele au ieșit mai ușor decât credeam. Te rog, nu-i face rău.

Ethan a rânjit, cu ochii în ochii ei.

— Te rogi pentru o ființă umană care n-ar face același lucru pentru tine.

— Fac orice pentru ea.

— Și eu aș face... orice pentru el, a șoptit Kat, ținându-se cu mâinile de mâna lui. Și niciodată nu aș putea să fiu așa de... descreierată ca tine.

— Kat! am avertizat-o eu.

Ethan a strâns mai tare și ea a tresărit.

— Ce-ai zis?

— Ești mai rău... decât luxenii. Ai condamnat miliarde de oameni pentru ceva ce n-au făcut.

I se tăiase vocea.

— Ai ucis-o pe mama. Nu ți-a făcut nimic, niciodată, probabil că nu știi nici cum o cheamă.

— Pe boarfa aia? a lătrat el. Nici nu merita să-i aflu numele.

S-au întâmplat mai multe chestii deodată. De afară s-a aprins o lumină albastră, care a făcut să strălucească ferestrele,

dansând pe pereți. De sus se auzeau niște zgomote care păreau făcute de aripi uriașe. Din toate părțile se auzeau țipete.

Ethan a înălțat capul, cu sprâncenele ridicate de mirare.

Kat și-a împins scaunul și a ridicat piciorul. L-a nimerit pe Ethan în abdomen. Apoi ea s-a retras și el a căzut peste masă. M-am repezit la ea și am prins-o de umeri, să nu cadă. Am luat-o de lângă el și am trecut în forma mea reală.

Ferestrele de deasupra chiuvetei, care dădeau spre curtea din față, au explodat. Am ascuns-o pe Kat în spatele meu, s-o feresc de cioburile care zburau prin cameră.

Exact ca într-un film de acțiune, în bucătărie au aterizat niște oameni îmbrăcați în negru, cu căști de protecție, strivind sub ghete cioburile de sticlă. În fine, am presupus că armata sau o echipă SWAT, ceva, a nimerit din greșeală în casa asta. Armele masive pe care le aveau – arme PEP – m-au făcut să-mi dau seama că prima variantă era cea corectă.

Am ținut-o pe Kat în spatele meu, ca s-o protejez de mizeria care urma să se întâmple, dar nu eram singurul preocupat să iasă de aici.

Nenorocitul de Ethan s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă.

KATY

Prea multe emoții năvăliseră asupra mea. Fusese ca o tornadă care mătura totul în cale. Simțurile mele erau hiperexcitate, eram copleșită de tot ce se întâmplase – și încă se mai întâmpla.

Niște soldați tocmai coborâseră în rapel în casa mea, prin fereastră.

Mama era moartă.

Toată lumea era întoarsă cu susul în jos. Și toate astea numai din răzbunare. Doar atât. Nimic important. O răzbunare

nebună, care schimbase lumea cu totul – lumea mea. Nu era nicio logică în asta. Nicio justificare.

Când Ethan s-a întors să fugă, n-am mai stat pe gânduri. N-am ezitat nicio clipă, am dus mâna la spate și am apucat Glock-ul – arma modificată. S-a întâmplat într-o secundă. În timp ce mascații țipau la el, eu am țintit.

În clipa aceea era lângă chiuvetă, se pregătea să iasă pe fereastră ca Houdini, și știam că dacă apucă să iasă, n-o să-l mai găsim niciodată. Trebuia s-o luăm de la zero și niciodată n-ar mai fi plătit pentru ceea ce a făcut.

Am țintit capul și am apăsat pe trăgaci.

Toate astea s-au întâmplat într-o secundă, maximum două, iar lunile și anii care au dus la toate astea s-au încheiat într-o clipită.

Ethan s-a prăbușit la podea cu fața în jos.

Terminat.

Mort.

Pentru el s-a terminat repede, cât miști un deget. Pentru mama mea nu fusese așa, fusese mult mai dureros. *Ethan a avut noroc,* mi-a trecut prin minte, cu simțurile amorțite. Acum era în viață și în clipa următoare nu mai era.

Îmi tremura mâna când am lăsat pistolul jos, eram vag conștientă că Daemon se uita la mine, că ciudații ăia de mascați s-au întors spre mine și, cu toate că aveau fețele acoperite, le simțeam privirile.

Ethan era mort.

Nu s-a întâmplat la fel ca la luxeni. N-a existat niciun spectacol de lumini înainte de a muri. În mod ironic, părăsise acest pământ la fel ca oamenii pe care îi ura – ca oamenii din care se trăgea, și cât de aiurea era asta? Mama lui fusese hibrid – adică pe jumătate om. Oare se ura și pe el? Nici nu știu de ce mă gândeam la toate astea. Fiindcă oricum nu mai conta.

Am încercat să respir, dar m-am poticnit, mi s-a făcut frig şi apoi cald, prea cald.

Unul dintre mascaţi s-a întors şi a ridicat mâna înmănuşată în dreptul căştii. S-a simţit un puseu de energie statică şi el a spus:

— Sunt aici.

Iniţial, am crezut că se referă la arumi, dar luminile intermitente care începuseră să se vadă pe geam m-au făcut să-mi dau seama că nu despre ei e vorba.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! le-a ordonat unul dintre ei mascaţilor cu aer de luptători SWAT.

Soldaţii – erau cinci – au plecat pe acelaşi drum pe care veniseră, adică pe fereastră. Am vrut să le arăt, prosteşte, uşa, care era la câţiva metri de ei, dar Daemon s-a întins spre mine, vrând să-mi ia pistolul din mână.

M-am îndepărtat imediat şi am strâns arma mai tare.

— Kat...

Mă uitam când la Ethan, când la luxenul mort care o asimilase pe mama, şi, cum stăteam aşa, am început să aud strigăte de afară. Deşi era ziuă, aveai impresia că afară sunt fulgere care cad orizontal. Daemon a tras o înjurătură, cu atenţia împărţită între mine şi locul unde se afla sora lui, aşa că am luat eu decizia pentru el.

— Încă *nu* s-a terminat, i-am spus eu, pe un ton puţin cam prea ridicat.

El a făcut precaut un pas spre mine, a lăsat capul jos şi s-a uitat în ochii mei.

— Ba da, pentru noi, Kat. S-a terminat.

— Nu.

Nu se terminase. Se adunaseră prea multe în mine, o furie şi o energie nebună şi mii de alte emoţii.

— Nu.

— Kat...

M-am răsucit pe călcâie și am ieșit în fugă din bucătărie, îndreptându-mă spre ușă. Când am deschis-o, Daemon era chiar în spatele meu.

Haos.

Din păduricile dese care ne înconjurau casele apăruseră vreo zece luxeni, poate chiar mai mulți, plus cel puțin trei origini. Pe Dee și Archer nu îi vedeam, dar pe jos era plin de cadavre, de luxeni și de oameni. Toată curtea strălucea de focul armelor PEP și de fulgerele din Sursă. În picioare erau mai mulți luxeni decât oameni și, fiind în forma lor reală, lumina lor strălucea la fel de puternic ca lumina soarelui care începea să iasă dintre nori.

Era o adevărată scenă de război, care semăna foarte bine cu cea din Vegas. Copacii din apropierea curții erau carbonizați și câteva crengi goale încă mai ardeau, trimițând în aer rotocoale de fum negru. Mirosul ăla de ars plutea în aer, întorcându-mi stomacul pe dos.

Luxenii aruncau cu boltă fulgere spre mascați, unul după altul, de parcă jucau baseball. Unul dintre fulgere l-a lovit pe un soldat în piept, iar acesta a făcut un soi de piruetă și a aterizat în apropierea verandei. Arma lui s-a lovit de pământ și s-a descărcat, trimițându-și proiectilul mortal chiar în direcția noastră.

Daemon m-a tras repede lângă el și proiectilul a nimerit în ușa de sticlă din spatele nostru, făcând-o praf.

L-am văzut cu coada ochiului pe Archer, fugea pe alee și trăgea întruna cu pistolul – același tip de pistol pe care îl folosisem și eu mai devreme. A lovit un luxen, împușcându-l ca un gangster. Unul, apoi altul, și altul. Când cădeau la pământ, siluetele lor începeau să lumineze intermitent, după care se stingeau de tot, iar pe jos rămânea doar o carcasă umană.

Apoi am văzut-o pe Dee, era în spatele mașinii mamei mele. La două secunde se ridica și trimitea câte un fulger în direcția luxenilor.

Un origin venea în fugă spre verandă, iar Daemon s-a desprins de mine, s-a dat un pas înapoi, în timp ce lumina albă îi cuprindea brațul cu o viteză alarmantă. S-a lăsat să alunece pe balustradă și l-a placat pe origin înainte ca acesta să poată face ceva.

Frate, era ca un ninja, rău de tot.

Nu puteam să stau acolo degeaba, așa că am ridicat arma și am început să trag în direcția luxenilor, până când am apăsat pe trăgaci și nu a mai ieșit nimic. Am nimerit vreo doi-trei. Nu fuseseră lovituri mortale, dar Archer a fost pe fază și i-a terminat cu lovituri de Sursă.

Când am văzut că un alt origin se îndreaptă spre locul unde Daemon se lupta cu unul, am coborât treptele în fugă și am aruncat arma. Daemon era peste nenorocitul ăla, tocmai ridicase brațul și se pregătea să-l lovească.

Dintr-o altă direcție, dinspre casa lui Daemon, a venit spre el un fulger de lumină alb-roșiatică, și am simțit că mi se oprește inima în gât. L-am strigat, dar era prea târziu. Energia l-a izbit în umăr și l-a trântit pe spate. Fața îi era crispată de durere, și-a strâns brațul cu mâna, iar din gura lui înjurăturile ieșeau șuvoi.

Apoi a trecut în forma lui reală, s-a ridicat în picioare, cu lumina lui albă brăzdată de linii roșii, strălucitoare. Se pregătea să ducă șmecheria la un nou nivel, dar eu simțeam și acum adunându-se în mine ceva rău și plin de furie.

Mi-am îndreptat privirea spre originul din curtea de alături. Energia statică părâia pe pielea mea. Iritarea mi-a pătruns în toate celulele, amestecându-se cu furia și durerea care erau deja acolo. Au țâșnit din mine ca un val de șoc, rostogolindu-se

într-un flux de energie. Mașina mamei s-a zguduit, făcând-o pe Dee să sară înapoi, speriată. M-a privit cu ochii mari, în timp ce buclele negre i se ridicaseră în vânt. A deschis gura, dar cuvintele ei s-au pierdut.

Forța energiei era ca vântul uraganului. S-a izbit de Explorer, l-a ridicat pe două roți și l-a răsturnat. Mașina s-a rostogolit spre origin, care s-a întors și a luat-o la fugă.

Fuge!

Creierul meu a făcut un declic și ghetele mi s-au înfundat în pământ când am pornit în urmărirea lui. Am auzit că mă strigă cineva, dar nu puteam să mă opresc și nu puteam să ascult. Am început să prind viteză, și forța energiei îmi străbătea tot corpul.

Când am ajuns la marginea pădurii, am auzit printre gânduri că mă strigă iar, dar nu m-am oprit. Am continuat să alerg, din ce în ce mai repede. Inima îmi bubuia ca un ciocan cu care bați în ciment, iar sângele se zbătea în vene ca aripile unei păsări captive.

Părul îmi zbura în spate și îmi simțeam pielea fierbinte. Crengile copacilor mă loveau, îmi sfâșiau hainele, îmi biciuiau obrajii și brațele ca niște nuiele. Nimic nu m-a oprit. Am sărit peste pietre și trunchiuri de copac, și mușchii mei începuseră să urle, pentru că mă forțam tot mai mult.

Fugeam pe lângă copaci și pietre după originul care era la vreo doi-trei metri în fața mea, înfundându-se în pădure. Undeva, într-un colț al creierului, mă întrebam de unde vine energia asta violentă și dacă antrenamentele lor îmi dăduseră destulă forță ca să nu mă autodistrug, precum Carissa. Ce-ar fi să nu am acea forță, iar ceea ce simțeam eu acum erau semnele autodistrugerii?

Simțeam că ard pe dinăuntru, plină de furie criminală, de frustrare și de durere, toate așa de profunde, încât parcă mă sfâșiau neîncetat, o fântână de suferință fără fund. Și nu-mi

venea să cred că inima mea putea să bată așa de repede, iar eu să merg totuși înainte.

Kat!

I-am auzit iar vocea, dar singurul meu gând era la origini, să-l distrug, să nu las pe niciunul să scape.

N-aveam idee cât de departe ajunsesem, dar copacii începuseră să se rărească în momentul în care originul m-a privit peste umăr. Ceva din expresia lui m-a făcut să șovăi puțin.

Dar era prea târziu.

În față se vedeau Stâncile Seneca, înalte până la cer, cu fragmentele de cuarțit strălucind în lumina soarelui, cu vârfurile ascuțite ca niște gheare întinse spre cer, și abia atunci mi-am dat seama că am alergat o grămadă de kilometri.

Originul ieșise deja dintre copaci, iar eu mai aveam câteva secunde, când m-am oprit, sau am încercat să mă opresc. Tălpile mi-au alunecat pe jos, smulgând în alunecare iarbă și bucăți de pământ, am văzut întâi acoperișurile caselor de la poalele stâncilor, apoi privirea mi s-a îndreptat, înnebunită, spre masa de oameni din fața mea.

Sute, dacă nu mii, și nu erau chiar oameni. Nup. Erau luxeni. Poate și câțiva origini. Nu mai conta. Am crezut că-mi sare inima din piept când am realizat îngrozită ce văd.

— Rahat! am icnit eu.

Unul dintre ei, o femeie, a zâmbit când a văzut că fac un pas înapoi, încercând să-mi înăbuș groaza. *Idioată. Idioată. Idioată.* Eram atât de incredibil de idioată și nesăbuită și iar idioată.

Alergasem fix *în mijlocul* coloniei de luxeni.

N-aveam nici măcar o secundă să fug naibii de acolo. Un moment am fost orbită de un fulger de lumină alb-roșiatică, apoi am simțit o durere cumplită în umăr. Forța loviturii m-a aruncat în spate. Am pierdut contactul cu solul și dintr-odată am avut în fața ochilor cerul albastru.

O, Doamne!

Dar nu am căzut la pământ.

M-a învăluit căldura. Niște brațe puternice m-au înconjurat. O clipă am fost suspendată în aer, fără să ating pământul, după care m-am trezit strânsă la pieptul lui Daemon, care stătea în fața coloniei în forma lui reală.

Mă proteja în fața alor lui.

Luxenii au început să se transforme și ei, unul după altul, ca instalațiile de Crăciun ale căror luminițe se aprind pe rând. Erau așa de mulți, mult prea mulți. Era imposibil să ne luptăm cu ei. N-am fi reușit să scăpăm. Și asta numai din vina mea.

Îmi pare rău, i-am spus lui Daemon. Singurul lucru pe care îl aveam în minte era că poate măcar unul dintre noi ar reuși să scape, dacă celălalt le distrage atenția. El nu merita să i se întâmple asta. Cu durerea din umăr și, probabil, fumegând, am încercat să mă desprind de el. *Îmi pare rău.*

Daemon m-a strâns mai tare, și nu am putut să mă mai mișc. *Nu.* Vocea lui parcă se înfășura în jurul meu. *Nici măcar să nu te gândești. Dacă am ajuns aici, o să înfruntăm asta împreună.* Lumina lui a început să scadă în intensitate, dând la iveală forma de care mă îndrăgostisem. Buclele negre, dezordonate, pomeții înalți, ochii de culoarea smaraldului strălucitor.

— Împreună, a repetat el, cu glas tare.

Respirația mi s-a gâtuit puțin și am simțit cum aerul din jur se umple de energie statică. Îmi tremura corpul de energia neconsumată și de conștientizarea faptului că nu mai aveam scăpare.

— Împreună, am șoptit eu.

Daemon a aplecat capul, și-a apropiat buzele de gura mea… și dintr-odată s-au auzit niște zgomote care mi-au înghețat sângele în vene. Am crezut că asta era – sfârșitul.

Stejarii și pinii imenși din jurul nostru s-au zguduit, crengile au vâjâit, iar păsările – mii de păsări – și-au luat zborul, au

bătut din aripi deasupra caselor din colonie, după care s-au întors în direcția de unde veniserăm noi.

Ce naiba?

Atunci s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Din cer, de deasupra Stâncilor Seneca, au coborât rapid niște nori negri și groși, care s-au lăsat până la pământ.

Atâta doar că nu erau nori.

— O, Doamne! am șoptit.

Daemon s-a dat înapoi cu mine în brațe, mai departe de luxenii care începuseră să intre și să iasă din forma lor reală.

Cineva – probabil un luxen care trăise pe Pământ sau un origin – a strigat:

— Arumii!

Capitolul 24

KATY

Mulţimea aia de arumi a ajuns jos, după care au început să-şi solidifice forma, ridicându-se deasupra caselor ca nişte umbre unsuroase care acopereau totul ca o zăpadă neagră. O pală de vânt arctic ne-a izbit din spate.

Ne-am întors şi am văzut că dintre copaci veneau alţii, înaintau în viteză chiar pe lângă noi, umplând pământul ca o armată de furnici.

— Au venit, a spus Daemon. Lotho e aici.

Băi, frate, chiar veniseră! Erau peste tot.

Era ca şi cum ai vedea o sută de mingi de bowling aruncate în mii de popice. Arumii de pe pământ au atacat prima linie de luxeni, învăluindu-i în întuneric, de parcă îi înghiţeau.

Alţii, de sus, îi înşfăcau şi îi aruncau în aer, unde erau prinşi de alţi arumi; unii se transformaseră în ceva, ai fi zis solid, dar nu era solid.

M-am dat speriată înapoi când unul dintre luxeni a zburat şi s-a izbit într-un copac. Înainte să cadă, a apărut fulgerător

un arum, ca un nor întunecat, l-a prins pe luxen și l-a izbit iar de copac cu atâta forță, încât scoarța copacului a plesnit. Au zburat prin aer bucățele de lemn.

Arumul s-a solidificat într-o femeie înaltă cu păr negru ca tușul. A ridicat brațul și l-a lovit cu putere în piept pe luxen. Urletul acestuia mi-a spart urechile, iar femeia-arum s-a transformat iar în fumul acela uleios.

Un origin a aterizat de undeva – nici măcar nu-mi dădeam seama de unde. Impactul cu solul a făcut să se zguduie crengile copacilor și, în timp ce originul aluneca pe jos, aruncând pe lângă el pământ și pietre, a început să plouă cu frunze. Bărbatul s-a chinuit să se ridice, apoi a aruncat o lovitură de Sursă spre o umbră densă, dar fulgerul a ricoșat din umbră, înapoi pe pământ. Lumina albă a lovit un copac, un ulm gros, pe care l-a rupt în două. Apoi s-a îndreptat spre locul în care se băteau luxenii cu arumii. Unii s-au dat la o parte și luminile strălucitoare ale arumilor au fost ecranate de un alt val de arumi care au intrat în luptă.

— Băi, frate…, am șoptit eu, cu mâinile tremurânde.

M-am întors și am văzut un alt luxen înhățat din zbor. Hrănirea era în plină desfășurare, iar eu… nu mai văzusem niciodată așa ceva. Era o brutalitate crâncenă, dar cu toate astea era ciudat de fascinant – fulgere de lumină și umbre negre. Ce contrast!

Din marea masă s-a desprins o siluetă care s-a solidificat chiar în fața noastră, o siluetă înaltă, cu pielea ca de obsidian șlefuit, care a căpătat formă. Osatură perfectă. Buze. Nas drept. Piept gol și pantaloni de piele. Păr blond-argintiu.

Lotho stătea în fața noastră, cu bărbia ridicată. Pieptul lui de alabastru era stropit de lichid albastru strălucitor. Rânjea ca un nebun.

— Ora de masă!

Înainte ca vreunul dintre noi să spună ceva, el s-a întors la... Doamne, nici nu știam cum să numesc asta. Îmi imaginez că așa a fost când americanii nativi au decis că se săturaseră de atâția misionari și au început să-i decimeze, cu pricepere și cu ușurință. Un adevărat masacru – binemeritat, dar tot masacru.

Sângele albăstrui țâșnea în toate părțile, acoperind iarba și trotuarele micului sat. Luminile se stingeau ca niște licurici călcați în picioare. Scena de luptă se mutase acum mai departe, spre casele care odinioară erau protejate de beta-cuarțul din munți.

Acoperișurile caselor se prăbușeau când arumii aflați în încleștarea cu luxenii cădeau peste ele. Stâlpii de curent picau la pământ, scoțând scântei. Din case izbucneau flăcări. În depărtare, am văzut o clădire care explodează, după care a venit spre noi un val fierbinte de aer, care m-a făcut să mă cutremur, dar suflul acela roșu și fierbinte s-a răcit rapid.

A mai explodat o casă – se vedeau scânduri și cioburi de sticlă zburând în aer. Am tresărit, pentru că mi s-a părut că m-a strigat Daemon, dar nu-mi puteam lua ochii de la distrugerea aceea. Flăcări înalte se ridicau spre cer. Țipetele... se auzeau din toate părțile, îmi răsunau în cap și parcă se loveau de pielea mea, pe care o simțeam prea strânsă.

Mi se întorsese stomacul pe dos.

Ceea ce era ridicol, fiindcă și eu ucisesem.

Gândul ăsta m-a izbit ca un vânt rece. Privirea mi s-a încețoșat. De câte ori am ucis? Doamne, cred că pierdusem șirul.

— Kat, inima ta..., a spus Daemon și mi-a pus mâna pe obraz.

Nu mă mai ținea așa de strâns de mijloc și, când ne-am uitat unul la altul, nu-mi venea să cred că poate exista o astfel de frumusețe în plin carnagiu.

— Liniştește-te, Katy. S-a terminat.

Oare? Când m-am uitat iar la... ororile alea, am simţit în mine înţepăturile energiei şi m-am îndepărtat de el.

Brusc, simţeam nevoia să... nu ştiu ce. Şi acum îmi simţeam pielea prea strânsă, plină de furnicături. Trebuia să plec de aici, departe de Daemon, departe de toate.

Cu capul vraişte, m-am întors şi am luat-o iar la fugă, numai că de data asta nu urmăream pe nimeni. Sau poate mă urmăream pe mine. Nu ştiam nimic şi nu înţelegeam nimic. Pur şi simplu fugeam, şi abia după ce nu s-a mai văzut colonia şi am început să urc pe o cărare abruptă, printre pietre, mi-am dat seama că alergam spre Stâncile Seneca şi în sus pe ele.

Urcuşul era dificil, abrupt, şi picioarele îmi alunecau des. Presiunea pe care o simţeam în piept era tot mai mare pe măsură ce înaintam, dar am continuat să urc, până când am început să gâfâi şi mi-a fost greu să mă mai gândesc la ce naiba făceam acolo. Şi, de fapt, nici nu voiam să mă gândesc la asta, fiindcă era o nebunie.

Mi-am dat seama că nu sunt în curs de autodistrugere. De fapt, cred că îmi dădusem deja seama de asta pentru că, tot chinuindu-mă să urc pe poteca aceea, împiedicându-mă de tufe şi alunecând pe pietre, mi-am amintit cum se întâmplase cu Carissa. Ea dispăruse la fel ca ceva băgat într-un cuptor cu microunde şi care n-ar fi trebuit să fie pus acolo.

Aproape că îmi cedaseră picioarele când am ajuns la primul vârf al muntelui, care nu era altceva decât o lespede deasupra unei prăpăstii adânci. M-am oprit – m-am oprit din mers, m-am oprit din gândit şi m-am oprit din urcat.

Respiram greu. Am ridicat capul şi m-am uitat în sus, şi jur că am început să văd fantome din trecut. Mi s-a părut că îi văd pe Dawson şi Bethany privind în jos, spre mine. M-am uitat la celălalt vârf al muntelui.

Nu erau fantome.

Era o amintire, o conversație legată de ce li se întâmplase lor. Totul începuse aici. Dawson o vindecase pe Beth după ce căzuse pe stânci, și din pricina asta unchiul ei luase legătura cu cei de la Daedalus, iar din clipa aceea tot ce se întâmplase dusese la acest deznodământ.

Totul începuse cu Dawson și Beth.

— Kat?

Mi s-a tăiat respirația când i-am auzit vocea. M-am întors încet spre el, cu bărbia în piept.

Și totul se încheia cu Daemon și cu mine.

El se uita la mine de pe cărare, cu ochii aceia strălucitori. Pieptul i se ridica și cobora la fel de repede ca al meu.

— Kat, a spus el iar.

Tot nu-mi simțeam capul limpezit când el a urcat pe lespede. M-am lipit cu spatele de piatra netedă, respirând greu. Am închis ochii și am văzut-o pe mama – am văzut-o nu cu ochii ăia albaștri, ci cu frumoșii ei ochi căprui, și când am inspirat, aerul mi s-a blocat de plâns. L-am văzut pe Ethan stând pe scaun în bucătăria mea, apoi l-am văzut pe veranda casei lui Daemon, atunci, prima oară. L-am văzut pe Blake, cu zâmbetul ăla dezinvolt, fermecător, care ascundea atât de multe secrete. Am văzut-o pe Carissa, fata despre care n-o să știm niciodată nimic, apoi am văzut o mulțime de chipuri fără nume.

— Kat, a încercat iar Daemon, și am deschis ochii.

L-am văzut.

— Ce facem noi aici?

Noi. Nu tu. *Noi*.

— Nu știu, am recunoscut eu, cu vocea răgușită. Am crezut că... am vrut doar să plec de acolo.

— E de înțeles.

Era, nu? Am mai făcut un pas în spate, cu ochii la el. Era limpede. Nu mă autodistrugeam. M-am așezat. Sau m-am prăbușit la pământ. Nu-mi era prea clar. Au trecut câteva clipe și mi-am amintit de ceva ciudat.

— Asta... asta e ca Pasărea Zăpezii.

El s-a uitat la mine cu o privire din care se vedea că e de-a dreptul speriat că mi-am pierdut mințile. Poate chiar mi le pierdusem.

— Cum?

— Legenda aia pe care mi-ai spus-o tu.

M-am întors și m-am uitat peste creastă. Mă dureau toți mușchii. Era foarte posibil să am o gaură în umăr și eram așa de obosită, așa de obosită.

— Cu prințesa Pasărea Zăpezii.

Daemon nu a răspuns.

— S-a urcat pe stâncile astea și un singur brav luptător a ținut pasul cu ea până la capăt. Mi-am umezit buzele uscate și am inspirat adânc, forțându-mi plămânii să se deschidă. Mi-ai spus povestea asta când ne plimbam, înainte să apară ursul.

M-am uitat iar la el. Acum, privirea lui era mai caldă.

— Mi-ai povestit... de niște oameni nemaipomeniți, de ce simțeau ei. Am făcut o pauză și m-am încruntat. Cum mi-ai povestit tu, părea așa de frumos, am zis.

El s-a apropiat și s-a oprit în fața mea. A îngenuncheat, cu ochii scânteietori.

— Îmi aduc aminte. Am spus: „Cei mai frumoși oameni, oamenii a căror frumusețe fizică nu poate rivaliza decât cu frumusețea lor interioară, sunt cei care nu fac caz de asta." Sau cam așa ceva.

— Asta, am dat eu din cap.

El și-a lăsat capul într-o parte.

— Despre tine vorbeam atunci. La tine se referea povestea.

M-am uitat iar la el și am înghițit. Cu greu.

— Tu n-ai idee ce frumoasă erai. Am impresia că nici acum nu știi, dar ceea ce e în tine... Daemon a întins încet mâna spre mine și mi-a atins pieptul. E cel mai frumos lucru din lume. Ce e *în* tine.

Mi-au dat lacrimile și am respirat întretăiat. Cuvintele alea... nu știu, au schimbat ceva în mine. Nu eram o criminală. Nu eram nebună. Eram obosită și mai eram un milion de alte lucruri, dar pentru Daemon eram frumoasă, și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Mulțumesc.

El a scos un fel de suspin înăbușit, s-a apropiat de mine și mi-a cuprins umerii cu brațele.

— Niciodată nu trebuie să-mi mulțumești pentru că spun adevărul.

M-am agățat de tricoul lui.

— Măcar acum nu am râs de ce ai spus.

— Și asta.

În vocea lui se simțea un zâmbet.

— O, Kat...

De unde eram noi, aveai impresia că niște nori întunecați și groși acoperă niște steluțe, numai că norii aceia negri nu erau nori, iar luminițele care se stingeau nu erau stele. Daemon și-a sprijinit bărbia în creștetul meu, mi-a mângâiat ușor spatele, și eu am simțit iar căldura lui cunoscută.

— S-a terminat, a murmurat.

În sfârșit, m-am lipit de el relaxată și am închis ochii. Se terminase.

DAEMON

Nu știu dacă am închis ochii în noaptea aceea. Poate am adormit la un moment dat, dar nu sunt sigur. Primul și ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că mă uitam la Kat.

Stătea ghemuită lângă mine, cu capul pe brațul meu, acum amorțit. Eram la mine acasă, și aseară, înainte de a se culca, se îmbrăcase cu un tricou de-al meu pe care îl găsise în șifonier. Era mult prea mare pentru ea, îi aluneca de pe umăr, dând la iveală o porțiune de piele apetisantă.

Eram de-a dreptul fascinat de pielea ei. Cu degetele de la brațul neamorțit îi urmăream linia umerilor și clavicula. Am făcut asta cam jumătate din noapte. Din când în când, reușea cumva să se apropie și mai mult de mine, își punea piciorul peste picioarele mele sau se lipea de mine.

Eram îngrijorat din cauza ei.

Eram înnebunit de îngrijorare.

Ieri, după ce aflase ce s-a întâmplat cu mama ei, reușise să-și păstreze cumpătul, îl terminase pe Ethan și fusese martoră la invazia arumilor. Da, bine, s-a panicat și a fugit. Dar, la naiba, mai târziu a reușit să-și revină, după ce arumii distruseseră complet colonia, fără să sufere pierderi prea mari, după care au plecat mai departe, în Virginia de Nord, să-și termine treaba.

Mai târziu, spre seară, când am primit vestea că luxenii invadatori erau de acum un bufet uriaș pentru arumi, a zâmbit și ea când ceilalți au început să sărbătorească victoria, sfârșitul nebuniei. Dar nu am avut prea mult timp s-o liniștesc, n-am avut timp nici să vorbim prea mult. Nu am putut decât s-o țin în brațe înainte să adoarmă. Nu mi se părea suficient.

Nici nu era suficient.

Îmi simțeam pieptul apăsat de pierderea suferită de ea, de durerea ei, pe care știam că o s-o îndure multă vreme, după o moarte așa de crudă și de inutilă. Își pierduse toată familia. Tatăl ei murise de cancer, iar mama ei murise ucisă de unul de-ai mei.

Totuși, ca un fel de miracol, ultimele cuvinte pe care mi le-a spus înainte să adoarmă au fost *te iubesc*. Faptul că încă mai putea să simtă asta mă uimea

Aș fi fost în stare să fac orice ca să o scutesc de durerea asta, dar, așa cum se întâmpla cu multe alte lucruri pe care aș fi vrut să le șterg, era ceva cu care trebuia să mă împac, ceva peste care trebuia să trecem împreună.

Kat a început să se foiască, apoi s-a întins așa, ca o pisică, așa cum o alintam eu. Am zâmbit când am văzut că deschide ochii.

S-a uitat la mine, cu ochii ei frumoși încețoșați de somn.

— Bună!

— Bună și ție!

Și-a lipit palma de pieptul meu gol, cu ochii la mine.

— Te-ai trezit de mult?

— Nici nu știu dacă am dormit.

— Ai stat să te uiți la mine cum dorm?

Am zâmbit cu un colț al gurii.

— Poate.

— Ia uite unde era ciudatul!

— Poți să mă faci și ciudat, nu-mi pasă. I-am mângâiat cu degetul buza de jos. Ore în șir am admirat cel mai frumos peisaj.

I s-au îmbujorat obrajii.

— Cu complimente de-astea o să obții totul.

— Deja am obținut totul.

— Ce drăguț ești!

M-a mângâiat ușor pe piept, ca pe un copil cuminte, și eu am ignorat acele părți din mine care au devenit brusc fericite. Privirea ei a rătăcit puțin prin cameră, apoi a revenit la mine.

— Chiar s-a terminat, nu?

Mi-am strâns brațul în jurul ei, fără să iau în seamă înțepăturile pe care le simțeam de la amorțeală.

— Cred că da. Adică, în mare parte. O să fie altfel. Viața noastră va fi altfel, dar s-a terminat.

Kat a lăsat ochii în jos și și-a mușcat buzele în așa fel, încât părțile alea din mine au devenit foarte atente.

— Ce o să facem acum? a șoptit ea.

— Orice vrei tu să facem.

Ea s-a lăsat pe spate, dar nu s-a îndepărtat de mine.

— Sună destul de bine.

Zăngăneala de vase care s-a auzit deodată de jos a făcut-o să zâmbească fermecător.

— Presupun că s-au trezit și Dee și Archer.

— Mda. I-am auzit mișunând de ceva timp prin casă. Probabil profită de faptul că proprietarul casei își ținea cămara bine aprovizionată. M-am încruntat. În mod normal, Archer trebuia să doarmă în camera lui Dawson, dar am auzit ușa de la dormitor…

— Daemon.

A început să râdă.

Am oftat.

— Da, știu. Întoarcem o nouă pagină, bla, bla, bla. Am dat să mă ridic. Mai bine mă duc să văd ce…

Și-a strecurat brațul pe după gâtul meu și m-a tras spre ea. Bine, nu m-am opus. Nu mai exista voință atunci când era vorba de ea, mai ales când a ridicat capul și m-a sărutat.

Kat era caldă și moale sub mine, și sărutul ăla s-a adâncit și a devenit repede altceva. Și-a strâns piciorul în jurul gambei mele, și-a trecut mâinile peste spatele meu, până a ajuns la marginea pantalonului de pijama, și le-a strecurat acolo.

Mamă, frate!

Am uitat de verificarea dormitoarelor, de cine era jos și aproape de orice când a scos sunetele alea care îmi strângeau pielea. Și-a înfipt ușor unghiile în pielea mea când mi-am strecurat mâinile pe sub tricoul ei de împrumut, pe pielea ei fină. S-a lipit de mine, și eu o doream. *Mereu* o doream. La naiba,

mi-aș fi petrecut o întreagă eternitate cu nevoia asta de ea, dar aveam timp. Azi, mai târziu. La noapte. Mâine. Aveam o săptămână, o lună și un an de acum înainte. În sfârșit aveam și noi un viitor, cu multe momente ca ăsta.

Dar în clipa asta, ea avea nevoie de mine.

Mâinile ei și-au făcut loc spre partea din față, și am scos un geamăt înfundat. OK. Clarificare. Avea nevoie de mai mult de *atât*.

Descoperindu-mi o voință pe care n-aș fi crezut că o am, dar pe care acum îmi dădeam seama că o puteam folosi atunci când într-adevăr conta, m-am îndepărtat de ea, doar puțin, și i-am tras mâinile afară.

Ea a ridicat capul și s-a uitat la mine mirată, cu ochii ăia adânci și fumurii. Am sărutat-o ușor, întârziind mai mult decât ar fi trebuit.

— Cum te simți? am întrebat-o eu, și propria voce mi-a sunat răgușită în urechi.

— Hmm, păi, tocmai...

— Nu asta. M-am ridicat în fund, punând puțină distanță între noi, ca să nu mă răzgândesc și să încep să-i fac tot felul de lucruri. Cum te simți după... după ziua de ieri?

Ea a rămas o clipă nemișcată, apoi a închis ochii și pieptul i s-a ridicat în inspirația adâncă.

— Nu vreau să mă gândesc la asta chiar acum.

— Kat...

— Nu vreau.

S-a ridicat și și-a strâns picioarele sub fund. Mi-a prins obrajii în palme și s-a aplecat spre mine, să se uite în ochii mei. Când a început să vorbească, jur că am simțit cum mi se rupe inima în piept. Durerea din cuvintele ei era așa de reală.

— Știu ce vrei să faci și, Doamne, te iubesc pentru asta, dar nu sunt încă pregătită, Daemon. Nu sunt, pentru că nu pot nici

măcar să mă gândesc la ce s-a întâmplat fără să vreau să dărâm casa asta sau să mă ghemuiesc într-un colț. Nu vreau să simt nimic din toate astea. Când l-am pierdut pe tata, am suferit, am suferit foarte tare, și nu vreau să retrăiesc suferința aia. În clipa asta nu vreau să te simt decât pe tine. Nu vreau să mă gândesc decât la cum mă faci tu să *simt*. Asta vreau de la tine.

Am rămas nemișcat poate vreo cinci secunde, apoi am sărit din pat, mi-am scos rezerva mea, din fericire, încă personală, am luat un pachețel și m-am întors în pat, în fața ei, într-o fracțiune de secundă.

— Pot să fac asta.

Ne-am mai uitat unul la altul cam încă o secundă, apoi ea s-a ridicat și și-a scos tricoul peste cap.

Am uitat să respir.

I-am urmărit toate curbele trupului, doar cu vârful degetelor.

— Ești așa de frumoasă… I-am sărutat mica adâncitură de la gât. Și ești mai puternică decât îți închipui.

Un alt sărut, în spatele urechii.

— Ești perfectă pentru mine.

Am pus tot ce simțeam în gesturile pe care niciodată nu le-am făcut cu neglijență când era vorba de ea.

Am lipit-o cu spatele de pat, mi-am făcut loc între picioarele ei și am ajutat-o să uite de întuneric, să simtă numai mâinile mele, pielea mea și tot ce simțeam eu pentru ea.

După ce am făcut un duș și ne-am îmbrăcat, am coborât din cameră la timp ca să mâncăm ouăle și baconul care mai rămăseseră. Mâncarea se răcise, iar Archer și sora mea ne priveau ca și cum ar fi știut precis de ce durase așa de mult ca să coborâm, dar nu-mi păsa. Kat îi privea cu un zâmbet care avea ceva trist.

dar, oricum, zâmbea, iar eu îi dădusem ceea ce dorise, atunci când avusese nevoie.

După ce a terminat de mâncat, s-a scuzat și s-a ridicat. Din spatele scaunului meu, s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Ies puțin afară. OK?

Am vrut să mă duc după ea, dar apoi mi-am dat seama că probabil voia să fie puțin singură, așa că mi-am ținut fundul pe scaun. Totuși, când s-a întors să plece, am prins-o de braț și am tras-o la mine, ca să-i dau un sărut apăsat și fierbinte, care, probabil a făcut-o să se gândească iar la ceea ce se întâmplase între noi în dormitor.

Archer a tușit.

— Na că am fi și noi pe aici sau ceva.

— Ce să spun! am murmurat eu, apoi i-am dat drumul și ea a traversat camera roșie la față.

A făcut stânjenită semn cu mâna, apoi s-a întors și a ieșit în viteză din bucătărie. M-am rezemat de spătarul scaunului și i-am aruncat lui Archer o privire care spunea *Taci din gură*.

El și-a ridicat mâinile și s-a îndepărtat de masă, apoi a luat gunoiul și s-a dus cu el la găleata de sub chiuvetă. M-am încruntat.

— Văd că te-ai familiarizat al naibii de bine cu bucătăria mea.

Archer a pufnit.

— Cum se simte? m-a întrebat Dee, așezându-se lângă mine.

Am oftat.

— Cum era de așteptat.

Ochii ei erau plini de compasiune.

— Nu știam că Ethan i-a trimis să-i omoare mama. Jur. V-aș fi spus dacă știam.

— Știu. Am bătut-o ușor pe braț. Și Kat știe.

— Ce naspa, a spus Archer, după ce a închis ușa dulapului și și-a îndreptat spatele. Probabil că ar fi mai bine să plecăm de aici.

— Mda, am murmurat eu, sperând ca ea să se deschidă cât mai curând și să-mi spună ce simte. Știam din propria mea experiență că o astfel de durere, o astfel de suferință te putea distruge. O să văd…

Din buzunarul lui Archer s-a auzit soneria telefonului. El s-a încruntat, apoi l-a scos repede și a răspuns.

— Care-i treaba, Luc? a întrebat, întorcându-se spre chiuvetă să ia un prosop de vase.

Cine s-ar fi gândit că Archer era așa de domestic? M-am uitat la sora mea, care îi zâmbea de parcă era măreția întruchipată.

— Cum? Archer s-a întors încet spre noi, încruntat. Nu. Deloc.

M-am ridicat imediat, alertat.

El mi-a întâlnit privirea.

— Da, știu ce planuri aveai. Se va rezolva.

A urmat o pauză, și eu am simțit cum mi se strânge stomacul de neliniște.

— Te sun dacă apare ceva pe aici.

Și eu, și Dee eram în picioare când a închis telefonul.

— Ce se întâmplă?

El și-a băgat telefonul în buzunar.

— Cineva a văzut-o pe Nancy.

— Cum?

Întrebarea țâșnise din gura mea ca un glonț.

— Mai multe detalii.

Archer s-a apropiat de masă și s-a sprijinit cu mâinile de spătarul unui scaun.

— Luc nu știe precis când a fost asta. Ieri, spre seară. Cu toate câte s-au întâmplat, n-a reușit să afle decât atât. Era undeva prin apropiere de Georgia. Poate ne căuta pe noi.

— Rahat! am spus eu, fiindcă nu-mi plăcea deloc ce aud și fiindcă îmi dădeam seama că... rahatul ăsta nu s-a terminat.

Nu când era vorba de ea...

— Luc e furios. Vrea s-o omoare.

— Ce?

— Ai auzit bine. Oricum avea de *gând* s-o *omoare*, după ce se încheia toată povestea. N-a avut niciodată de gând să-i dea înapoi originii.

Nu era nici măcar o părticică din mine care să fie nemulțumită de planurile astea, și nu-mi păsa dacă asta mă făcea să par rău.

Archer și-a frecat falca.

— Doamne, femeia aia ar putea să fie, efectiv, oriunde, și vă spun clar, e în stare de orice... S-a întrerupt brusc, apoi s-a întors să se uite la ceasul de pe perete. Georgia... noi n-am făcut prea mult de acolo, venind încoace... *Rahat!*

S-a întors repede.

Eu deja pornisem spre ușă. Trecuse mai mult decât suficient timp ca Nancy să ajungă aici, dar nu-mi imaginam că femeia aia e atât de idioată încât să încerce să se răzbune pe noi. Am dat ușa de perete și am ieșit în verandă, cu ochii în curte. Mi-a ieșit aerul din plămâni când am văzut-o pe Kat acolo. Stătea în genunchi, cu părul ridicat într-un coc, și curăța jardinierele de buruieni. Le *smulgea*, ca să fiu mai exact.

Când am fugit spre ea, a ridicat capul. Fără să scot un cuvânt, m-am întins și am ridicat-o în picioare, apoi am strâns-o la piept, mai-mai să-i scot sufletul.

— Hei!

Vocea îi suna înăbușit.

— S-a întâmplat ceva?

Am ridicat-o pe sus, tot ținând-o în brațe.

— Da, am spus eu, cu gura în părul ei. Doar că mi-a fost dor de tine.

— Am lipsit doar câteva minute.

Am pus-o cu picioarele pe pământ și nu știam cum să-i spun de Nancy, sau măcar dacă ar fi trebuit să-i spun. Probabil că nu era deloc în regulă, dar, Dumnezeule, nu voiam să-i dau vestea asta proastă. Nu acum, când abia trecuse prin atâtea și când știam că încearcă să se concentreze la viitorul pe care acum câteva zile se îndoia că îl are.

— Câteodată ești așa de ciudat, a spus ea și a ridicat capul spre mine, zâmbind. Dar tot îmi place…

Nu știu ce a vrut să spună, dar s-a întrerupt cu un țipăt speriat.

M-am răsucit, având impresia că timpul încetinise, și am văzut-o clar pe Nancy, care arăta ca naiba, cu părul ăla negru în toate părțile și cu taiorul ăla oribil șifonat. În mână avea o armă care nu semăna cu un pistol obișnuit. De fapt, semăna cu Glock-ul ăla transformat.

Adică ceva cu adevărat mortal.

A fost o clipă în care creierul meu a înregistrat ce se întâmplă, a înțeles și ceea ce avea să se întâmple, și clipa aia mi s-a părut o eternitate, mai ales când i-am întâlnit privirea lui Nancy și am văzut ura din ochii ei, care mi-a spus tot ce trebuia să știu. Nu avea de gând să mă omoare.

Nu.

Voia să sufăr – ca un ultim premiu pentru ea.

Arma nu era îndreptată spre mine.

Nancy a zâmbit.

— Ați stricat totul.

Nu-mi permiteam să risc să pierd timpul, acele câteva secunde care îmi trebuiau să accesez Sursa. Eram în mișcare

chiar înainte de a-mi încheia gândul. Am prins-o în brațe, în timp ce ea ridicase o mână, pregătindu-se să-și folosească abilitățile. Am trântit-o la pământ chiar în clipa în care a apărut o lumină albastră, urmată de un pocnet surd.

Ochii mei s-au întâlnit cu ochii lui Kat.

Din casă a venit o explozie de strigăte, am auzit țipătul lui Dee – un amestec de groază și de genul ăla de furie care curmă vieți. Apoi a fost un fulger de energie, un urlet scurt de durere, și zgomotul pe care l-a făcut Nancy căzând la pământ – moartă.

Și apoi s-a făcut liniște.

M-am uitat în jos, între noi. Partea din față a tricoului ei crem nu arăta deloc bine, ziceai că fusese stropită cu o pensulă înmuiată în vopsea roșie și…

— Kat? am icnit eu.

Nu era sângele ei.

Slavă Domnului, nu era *al ei*.

Dar nu înțelegeam ce s-a întâmplat. Nici măcar nu simțisem. Cât de ciudată era chestia asta? Nu mai fusesem împușcat vreodată, dar îmi imaginasem că ar trebui să te doară când se înfige un glonț în tine, dar nu mă duruse.

Acum îmi simțeam pieptul și spatele în flăcări.

— Daemon? a șoptit ea.

Rahat!

Plămânii meu au încercat să se dilate, dar s-au poticnit. Nu mi-am luat ochii din ochii ei, m-am tras de pe ea, am încercat să mă ridic, dar creierul meu nu mai făcea conexiunea cu picioarele. Am căzut într-o mână și am simțit alunecându-mi pe stomac ceva cald și umed. Mi-a cedat și mâna și am căzut pe o parte.

Dintr-odată am văzut-o pe Kat deasupra mea, eu eram culcat pe spate și nu vedeam decât ochii ei cenușii și frumoși – ochii

aceia care deveniseră viața mea, probabil chiar înainte de a-mi da eu seama de asta.

Dar ochii aceia erau mari de frică și străluceau atât de tare, încât aș fi vrut s-o ating, să mă asigur că e în regulă. Am reușit să ridic mâna și să-mi trec degetele pe obrazul ei, dar n-am putut s-o țin prea mult ridicată. Mâna mea era ca moartă.

— *Daemon!*

Am vrut să răspund, dar nu puteam să fac altceva decât să mă uit în ochii ei. Ea s-a aplecat peste mine, cu buzele ei dulci aproape de gura mea, cu numele meu pe buze, și m-am gândit că dacă o să mor, dacă acesta era sfârșitul, atunci cel puțin ultimul lucru pe care îl vedeam era ea și numai ea.

Capitolul 25

KATY

— Daemon?

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, dar era ceva în neregulă cu bătaia aia – era moale și rară. Simțeam pe spate o arsură care circula de sus în jos și înapoi, dar știam că nu sunt rănită. Daemon era.

O, Doamne, *el* era rănit.

I-am pus mâna pe piept și, când am văzut că se umple de sânge albastru-roșiatic, am început să țip.

— O! Nu...

Am auzit pe cineva că mă strigă. Am auzit că și pe Daemon îl strigă cineva, dar nu m-am întors să văd ce se întâmplă. Mă uitam doar în ochii lui Daemon. Buzele lui, lipsite de culoare, se mișcau, dar nu se auzea niciun sunet.

Nu se întâmplă așa ceva!

Era imposibil să se întâmple așa ceva!

Nu am supraviețuit din toate astea, plus o invazie extraterestră, ca Daemon să moară așa.

— Nu! Nu! Nu!

Am căutat locul unde fusese lovit, dar glonțul intrase în spate.

Nu fusese un glonț obișnuit.

Forma lui Daemon a început să lumineze intermitent și groaza m-a izbit în piept. I-am luat obrajii în mâini, încercând cu disperare să respir. Ochii lui se închiseseră.

— Deschide ochii! La naiba, deschide ochii!

Au început să-mi tremure picioarele de efortul pe care îl făceam să stau așa, îngenuncheată, apoi au apărut Dee și Archer și, fără să vreau, mi-am amintit de momentul ăla oribil, când lucrurile stăteau exact pe dos, adică eu zăceam pe podea, în casa mea. Pe atunci credeam că între noi există o conexiune și că dacă moare unul, moare și celălalt, dar acum știam adevărul.

Nu am băgat în seamă durerea care urla în tot corpul meu, nici slăbiciunea care îmi cuprindea mușchii, întreaga ființă, și nici răceala aceea, fiorul morții. Inima mea, epuizată, părea că se răsucește.

— Nu! a țipat Dee, aruncându-se lângă Daemon.

A aterizat cu mâinile pe umerii fratelui ei și a trecut imediat în forma ei reală. Lumina ei era strălucitoare, ca aura unui înger.

— Salvează-l, te rog! am implorat-o.

Privirea mi s-a încețoșat și am început să alunec la pământ.

— Te rog, te rog, salvează-l!

Archer m-a prins să nu cad, dar eu m-am zbătut, agățându-mă de Daemon, cu lacrimile șiroindu-mi pe față.

— Ce... ne facem?

Nu puteam să-mi iau ochii de la el, silueta lui pâlpâia intermitent, apoi frumoasa lui lumină a început să pălească, iar în mine s-a împrăștiat răceala ca o boală.

— Nu era… o armă normală. Era o armă… cum am avut și noi. Vă rog… faceți ceva…

— Era o armă PEP. Archer și-a pus mâinile peste ale mele, cu fața încordată de concentrare. Fir-ar! Trebuie să verificăm dacă glonțul a ieșit. Dacă nu, atunci…

Am înțeles ce spune și am căzut pe o parte, incapabilă să-mi mențin poziția. Una dintre mâini mi-a alunecat de pe obrazul lui. Nu mai eram în stare să vorbesc, abia mă chinuiam să respir. Mi-am adunat toate puterile să încerc să ajung la el. *Nu… mă părăsi. O, Doamne… te rog, nu… mă părăsi. Te iubesc, Daemon, te iubesc. Te rog, nu pleca. Te rog!*

Archer a înjurat în surdină, uitându-se când la mine, când la Dee.

— Kat, eu…

Nu mi-am dat seama că mă prăbușesc, m-am trezit deodată pe spate, cu ochii la cerul albastru, fără nori. Un cer așa de frumos, dar mă durea inima. Pieptul mi s-a blocat, după care tot corpul mi-a devenit rigid.

Nu. Nu. Nu.

Ar fi trebuit să avem noaptea asta și ziua de mâine, și multe săptămâni și luni, dar nu am mai avut nici măcar un minut. Fața mea era udă, transpirată, inima îmi bătea tot mai încet. Lumea începea să dispară de tot.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Apoi Daemon și cu mine… n-am mai avut nimic și n-a mai fost nimic.

Corpul meu revenea încet la viață, plin de furnicături și de dureri, de parcă aș fi participat la un maraton cu zombi care între timp mă și mâncaseră. Se auzea un bipăit ciudat. Era enervant, pentru că eu nu voiam decât să alunec din nou în uitarea aia neagră, unde nu e nimic. Nu voiam să-mi amintesc deloc de ce nu vreau să deschid ochii.

Realitatea era pe undeva la marginea conştienţei mele, o realitate care era rece şi sfâşietoare, şi nu voiam să mă duc acolo. Voiam să rămân aici, unde nu era nimic.

Dar bipăitul ăla nu mă lăsa să mă întorc acolo. Se auzea slab, şi după el se auzea imediat un altul, ca şi cum acel bipăit îl urmărea pe al meu, sau eu îl urmăream pe acela, aşa că am început să ascult, cu degetele încleştate. Braţele au început să-mi tremure, iar tremuratul ăla mi-a cuprins apoi tot corpul.

— Katy?

Am recunoscut vocea, şi vocea aceea mă durea, fiindcă îmi amintea de…

Nu.

Nu trebuia să mă duc acolo. Nu voiam să mă duc.

O mână caldă mi-a cuprins mâna şi m-a strâns uşor.

— Katy?

Bipăitul s-a îndesit, la fel şi celălalt.

Celălalt.

Am simţit ceva în piept, o mică scânteie care se aprinde. Toate simţurile mele se repeziseră acum în partea din faţă a corpului. Simţeam ceva rece pe piept – lipit acolo. Bipăitul o luase razna. Şi atunci mi-am dat seama ce e.

Un monitor cardiac.

Şi erau două bipăituri diferite, unul după altul. Două. Nu putea să însemne decât că… Învăluită în cunoscutul parfum de pământ reavăn, m-am forţat să deschid ochii şi am inspirat cu greu.

Dee era deasupra mea, iar ochii ei verzi străluceau de uşurare.

— În sfârşit! Începusem să mă îndoiesc că te vei mai trezi vreodată.

M-am uitat uimită la ea, cu gura uscată de groază. Părea OK – poate puţin stresată. Părul îi stătea cam aiurea, era puţin cam palidă, dar zâmbea. M-a strâns iar de mână.

Am mai inspirat o dată și am întors încet capul spre stânga. Am simțit că îmi explodează inima și am țipat fără sunet.

El era acolo, culcat, cu pielea lui bronzată poate cu un ton sau două mai decolorată. Nu îi vedeam decât o jumătate de față, dar profilul acela era puternic și frumos – obrazul perfect sculptat și nasul drept.

M-am uitat iar la Dee, confuză, apoi m-am uitat iar, repede, spre patul de lângă mine, și îmi era frică să clipesc, ca să nu dispară. Am încercat să mă ridic, tremurând.

— Sunt... trează?

— Da.

Mi s-a oprit respirația, dar nu mă durea.

— Nu înțeleg.

S-a îndepărtat puțin de pat, ca să-mi facă loc să-mi dau picioarele jos.

— Cred că ar trebui s-o iei mai ușor.

Nu am luat-o în seamă, mi-am scos chestiile alea lipite de piept și mi-am lăsat tălpile goale pe podeaua rece. Abia atunci mi-am dat seama că sunt îmbrăcată într-un halat și că suntem într-un salon de spital.

— Nu înțeleg, am repetat eu.

Dee s-a dus lângă patul *lui* și a zâmbit obosită.

— Glonțul a fost normal, numai că era cumva învăluit în curent electric. Dacă ar mai fi stat mult în corpul lui, l-ar fi ucis... S-a întrerupt și a clătinat din cap. *Ar fi trebuit* să-l omoare, dar el a rezistat.

A rezistat.

Aveam picioarele moi, și abia m-am împleticit până la patul lui, cu ochii la mișcările regulate ale pieptului său. *El* era viu. Respira. Inima îmi bătea nebunește.

Nu puteam să vorbesc, doar am întins mâna și i-am atins brațul cu degetele. Pielea lui era caldă și uscată. Iar mi s-a blocat respirația.

— Archer l-a sunat pe general și i-a spus ce s-a întâmplat. În apropiere mai erau trupele armatei, și a trimis un elicoper să vă ia.

Îi mângâiam brațul cu mâini tremurătoare.

— V-au luat pe amândoi. Acum suntem la o bază militară din Maryland. Aici aveau medici, a explicat ea. Au reușit să-i scoată glonțul. Au spus... că o să-și revină, Katy.

Mi-am culcat capul pe pieptul lui și am auzit – bătăile accelerate ale inimii lui, la fel ca bătăile inimii mele.

— O, Doamne... M-am așezat pe marginea patului, cu urechea lipită de pieptul lui. Te rog... spune-mi că e adevărat, am șoptit eu, cu ochii plini de lacrimi. Că nu o să mă trezesc și o să-mi dau seama că a fost doar un vis crud. *Te rog.*

— Nu e vis. Crede-mă. Dee a venit lângă mine și m-a strâns ușor în brațe. E realitate. O să se facă bine, Katy.

— Vă mulțumesc, am spus eu, cu vocea înăbușită de emoție. Spune-i și lui Archer că-i mulțumesc.

Dee a răspuns ceva, dar eu eram concentrată asupra bătăilor inimii lui. După un timp, parcă eram vag conștientă că Dee ieșise din cameră. Am rămas nemișcată, incapabilă să-mi stăpânesc lacrimile. Curgeau întruna, îmi șiroiau pe față și umezeau pătura albastră subțire cu care era învelit.

Au trecut minute. Poate ore. Nu mă mișcam – nici nu eram în stare și nici nu voiam. În final, inima mea a început să se mai liniștească. La fel și a lui, apoi a zvâcnit deodată când am simțit un braț greu pe talia mea. Speriată și plină de speranță, am ridicat capul.

Ochii mei s-au întâlnit cu ochii lui strălucitori, de smarald.

— Daemon, am șoptit.

Lacrimile mele au început iar să se reverse, și i-am văzut ca prin ceață fața frumoasă.

Buzele lui s-au întredeschis ușor.

— Nu plânge, Kat. A ridicat și celălalt braț, ca și cum ar fi făcut un mare efort, și mi-a șters lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. Hai.

Mi s-a strâns pieptul.

— N-am crezut… că o să te mai aud spunând asta. Am crezut că ai plecat și…

Vocea mi s-a gâtuit, i-am luat mâna și i-am dus-o la buze. I-am sărutat încheieturile degetelor.

El a scos un geamăt înăbușit.

— Credeai că te părăsesc?

M-am înfiorat.

— Te-am auzit, a spus el și a încercat să se ridice.

— Nu te ridica, am spus eu, cu ochii mari.

El a scos din nou sunetul ăla, cumva frustrat.

— Te-am auzit atunci, în grădină. Nu te-aș părăsi niciodată, Kat. Niciodată n-aș face asta. Acum… vino încoace și sărută-mă.

— Dar… ai încasat un glonț în locul meu, Daemon.

Mi s-a gâtuit iar vocea.

— Ea voia să mă omoare pe mine și tu… puteai să mori. Am crezut că *ai murit*.

A trecut o clipă, în care el s-a uitat la mine de parcă aș fi avut două capete.

— Și ce-aș mai fi făcut?

M-am uitat cu gura căscată la el, printre alte lacrimi.

— Te iubesc, a spus el, și când a spus asta, ochii lui aveau o strălucire incredibilă. Dacă viața ta e în pericol, eu fac tot ce-mi stă în putință să te apăr. Dragostea te obligă să faci asta, nu?

— Așa e, am șoptit eu, parcă tot șocată.

Spusese asta ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Aș face-o încă o dată.

O, Doamne!

— Daemon, eu… mulțumesc.

S-a încruntat.

— Nu trebuie să-mi mulțumești.

— Ba da.

Un colț al gurii lui s-a ridicat ușor.

— OK. Dacă vrei să-mi mulțumești, vino aici și sărută-mă.

Așa am și făcut. M-am apropiat de el și l-am sărutat ușor, ca să mă bucur de gustul și căldura buzelor lui.

— Te iubesc atât de mult, și de acum înainte o să am grijă să-ți demonstrez asta în fiecare clipă.

— Îmi place cum sună asta, a răspuns.

Am ridicat capul și el m-a mângâiat pe păr.

— Unde… suntem aici?

I-am povestit pe scurt ceea ce îmi spusese Dee.

— Nici ei nu știu cum ai supraviețuit. Mi-am tras nasul și mi-am frecat obrazul de umăr, să-mi șterg lacrimile. Ești foarte încăpățânat.

El a început să râdă încet și m-a strâns mai tare de mână.

— Tu știi ce mult îmi plac mie provocările.

Mi s-a strâns inima, amintindu-mi că-mi spusese asta în ziua în care aflaserăm că eram conectați; atunci mă certasem cu el pentru că sugerase să fim împreună. M-am aplecat peste el și i-am atins ușor fruntea cu buzele. Am închis ochii și am mulțumit în gând tuturor zeilor, Dumnezeilor și profeților de care auzisem vreodată.

— Și mie la fel, Daemon. Și mie la fel.

EPILOG

După unsprezece luni...

KATY

Lumina puternică a soarelui pătrundea pe ferestrele dormitorului din orășelul nostru de la poalele munților Flatirons. O zăpadă timpurie, de octombrie, acoperise vârfurile lor, acum albe.

Era chiar frumos aici, în Colorado – aer proaspăt și copaci peste tot. Îmi amintea de casă, de vechea mea casă, numai că aici aveai acces și la chestii mult mai mișto.

Cum ar fi Starbucks.

Care s-a redeschis acum două luni, chiar la timp ca acum să revină *pumpkin spice latte*, semn clar că omenirea merge înainte. Probabil oamenii sunt cele mai rezistente și mai încăpățânate creaturi din tot universul.

Un lucru pe care luxenii invadatori, cei care au reușit să scape de arumi, l-au învățat repede. La câteva zile după bătălie, când micul nostru grup se adunase în Virginia de

Nord și încercam să stabilim cum și unde să ne ducem, ultimii luxeni au plecat.

A fost ca un fel de Ziua Z în sens invers.

Ore întregi, în toată lumea s-au văzut luminile care țâșneau spre cer, una după alta. A fost o scenă memorabilă, la fel cum fusese și venirea lor. O scenă pe care nu o voi uita niciodată.

Dar toată lumea știa că e posibil să mai fi rămas câțiva, și știa că e imposibil să-i împiedici să se întoarcă. Poate într-o bună zi chiar se vor întoarce, numai că lucrul pe care l-am învățat eu în ultimii doi ani era că nu poți privi spre viitor dacă trăiești în trecut.

A fost greu.

Nu trecea o zi fără să mă gândesc la mama. Așa cum fusese și cu tata, în timp, a devenit ceva mai ușor, dar erau zile când se întâmpla ceva sau pur și simplu mă plictiseam sau voiam să vorbesc cu ea, iar atunci întindeam mâna spre telefon și în ultima clipă îmi aminteam că ea nu mai e, că nu va mai fi niciodată.

Zilele alea erau grele, pline de lacrimi și de furie. Aș fi vrut să-l aduc iar la viață pe Ethan, doar ca să-l mai termin o dată pe nenorocit. Furia, senzația de neputință și, o, Doamne, durerea, puteau fi atât de mari în anumite zile. Dacă n-ar fi fost Daemon și prietenii mei – noua mea familie –, n-aș fi putut să rezist.

M-am uitat peste umăr.

Daemon se rezemase cu capul de tăblia patului king size – un pat suficient de mare încât să încapă acolo jumătate dintre colegii mei de la economie. Își ținea mâinile sub cap și un picior îndoit. Fără tricou. Doar o pereche de blugi uzați, și știam sigur că asta chiar era tot. Bicepșii lui frumos desenați mi-au atras privirea și am contemplat un pic pieptul ăla larg, parcă bronzat, și mușchii fermi ai abdomenului. Nici până azi n-am aflat cum a căpătat adânciturile alea de pe șolduri. Vreau să zic,

ce fel de ridicări trebuie să faci ca să ajungi așa? Singurele ridicări pe care le făceam eu erau când mă dădeam jos din pat.

Sau când mă duceam după niște ciocolată.

Sau să iau o carte.

Dar, dap, Daemon Black… la el era posibil orice.

Mi-a făcut cu ochiul și, nu știu cum, dacă la alți băieți gestul ăsta era puțin obscen, la el era sexy.

— Îți place ce vezi?

Nici n-am catadicsit să răspund la așa ceva. M-am întors cu ochii la computer și cu degetele pe taste – pe tasta *enter*, ca să fiu mai precisă. Îmi bătea inima repede, ca atunci când eu și Daemon am trimis cererile de înscriere, în ziua când Universitatea din Colorado s-a redeschis, în sfârșit, și s-au reluat cursurile.

A fost o zi colosală.

Și acum mi se părea la fel.

Făceam amândoi ceva ce crezuserăm că nu vom putea face niciodată. Înscrierea la facultate ni se păruse un vis, dar atunci devenise realitate.

Acum eu și Daemon eram studenți.

Niciunul dintre noi nu și-a ales până acum specializarea. Nu avem idee ce vrem să facem, dar nu e nicio problemă. Până la urmă o să ne hotărâm.

— Fă-o odată, a spus Daemon, și eu am tresărit, pentru că se apropiase de mine fără să-mi dau seama.

A început să râdă, așa de aproape, încât respirația lui mi-a fluturat părul de pe tâmplă. M-a tras ușor de coadă, dându-mi capul pe spate. M-a sărutat ușor și aproape am uitat ce făceam, apoi a ridicat capul și mi-a zâmbit.

— Te obsedează asta de câteva săptămâni. Fă-o.

Mi-am mușcat buzele, încă îi mai simțeam gustul.

— Hai.

A luat de pe birou un pix și m-a lovit ușor cu el peste nas. I-am dat mâna la o parte și el a început să râdă.

— Pasionatul de literatură din tine o să aibă un orgasm literar.

M-am încruntat.

— Asta sună… aiurea și cam scârbos.

A râs iar și mi-a dat drumul la coadă. S-a uitat pe ecranul MacBook-ului meu nou-nouț, pe care l-aș apăra până la ultima suflare. L-am și botezat, neapărat cu nume de fată, i-am spus Brittany, și era lucios și roșu și perfect, și poate nu avea el zece degete la mâini și zece la picioare, dar era fetița mea.

Și o iubeam.

Am inspirat adânc și mi-am flexat puțin degetele. Daemon și-a pus mâinile pe brațele scaunului meu și s-a aplecat peste mine. Căldura care iradia din corpul lui mă încălzea toată și mă făcea să zâmbesc.

Am apăsat *publish* și am tras aer în piept când am văzut pe ecran pagina mea nouă-nouță de blog.

— Obsesia Nebună Pentru Cărți A Lui Katy a revenit la viață. M-a sărutat pe obraz. Tocilaro!

Am început să râd, simțind cum mi se ridică, parcă, o greutate de pe umeri.

— Cred că se potrivește bine rozul cu cafeniul.

El a mormăit ceva ca răspuns, în timp ce zâmbetul meu căpăta dimensiuni stranii. Îmi venea să bat din palme. Eram gata să mă ridic, gata să-l trântesc la pământ pe Daemon și să dau fuga în celălalt dormitor, unde erau cărțile mele – frumușelele mele.

După ce se întâmplase atunci, eu și Daemon ne-am întors acasă la mine. Au venit și Archer cu Dee, și toți patru ne-am pus pe împachetat. După ce ne-am hotărât să mergem în Colorado, ca să încercăm să ne stabilim acolo, am expediat și cărțile.

Blogul era foarte important pentru mine. Nu doar că așa mă prefăceam că totul e în regulă, că am acces la normalitate, dar, efectiv, apucam de urechi normalitatea și o forțam să stea lângă mine. Îmi plăcea să scriu pe blog despre cărți și suferisem groaznic când nu puteam face asta. Cărțile erau o parte din viața mea, o viață pe care, din clipa asta, mi-o recăpătam.

— Hei! Daemon a făcut un semn spre ecran. Deja ai un follower. A ridicat o sprânceană neagră. *Surorile YA?* Hmm. Sună destul de interesant.

Mi-am dat ochii peste cap atât de tare, încât începuseră să mă doară.

— Ești așa de pervers.

El mi-a prins lobul urechii cu buzele, făcându-mă să mă foiesc pe scaun. M-am aplecat și am închis laptopul, ca să nu încep să urmăresc obsesiv toți bloggerii de acolo. O s-o fac în altă zi, când voi avea mai mult timp.

După ce Daemon s-a îndepărtat de mine și m-am ridicat de pe scaun, mi-a căzut sub ochi teancul de reviste de pe colțul biroului, de unde mă priveau tone de rochii de mireasă, care îmi tăiau puțin respirația.

M-am uitat la mâna mea stângă.

Diamantul strălucitor de pe inelar era un punct de atracție major. Uneori, când lumina cădea pe el într-un anumit unghi, chiar rămâneam așa, cu ochii la el, minute bune.

Urma să ne căsătorim, cu toată pompa – rochie albă, ceremonie, domnișoare și cavaleri de onoare, recepție, DJ și, mai presus de toate, tortul de nuntă. De data asta pe bune, cu numele noastre adevărate. Actele false rămăseseră demult în urmă, deși parcă îmi părea rău de ele.

Kaidan Rowe era al naibii de sexy.

Dar generalul Eaton se ținuse de promisiune. PEE – Programul de Evidență a Extratereștrilor – ne-a lăsat în pace și,

până în ziua de azi, nimeni nu ne recunoscuse din înregistrările acelea făcute la Vegas și publicate pe internet.

PEE fusese inventat de generalul Eaton și de guvern ca măsură prin care s-ar putea detecta luxenii și originii care zboară pe ceruri neprietenoase. Toți luxenii, hibrizii, arumii și originii trebuiau să fie luați în evidență – în afară de noi. Uneori, mă întrebam dacă excepția asta nu va dispărea într-o bună zi, și atunci simțeam că mi se strânge stomacul.

Acum, că se aflase de existența extratereștrilor, după toate chestiile oribile care se întâmplaseră cu luxenii invadatori, lumea nu era chiar... încântată de ei. În fiecare zi auzeai de un atac asupra unui luxen suspect sau asupra unei colonii. Mulți luxeni nevinovați fuseseră răniți în ultimele luni, unii chiar uciși, doar pentru că erau luxeni.

Era înfricoșător să știi că cineva, o persoană pe care o vezi în fiecare zi, despre care credeai că e un om drăguț și normal, poate să se transforme brusc în clipa în care află ce ești tu. Ferească Dumnezeu să afle populația cum ne afectează pe noi onixul sau diamantul, sau chiar o mică doză de electricitate!

Situația nu era nici simplă, nici perfectă, și uneori viitorul mi se părea destul de nesigur, dar viața nu e o cutie frumos împachetată cu panglici.

Mi-am trecut ușor degetele peste nenumăratele semne pe care le pusesem în reviste, la paginile unde erau rochiile mele preferate, decorațiunile sau torturile.

Daemon nu era chiar un mare fan al planificării și nu se dădea în vânt după toate detaliile legate de nuntă, chiar dacă fusese ideea lui, dar nu bombănea și nu se plângea când începeam să studiez revistele.

Deși era cam prea fascinat când era vorba de jartiere.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că se uită la mine atent, în felul ăla al lui care întotdeauna mă făcea să mă simt goală.

Am simțit că mi se înfierbântă sângele. Mi-am mușcat buzele și m-am uitat la ceasul din perete.

— Avem timp, a spus el, cu vocea răgușită.

Am ridicat o sprânceană, în timp ce inima mea a sărit peste o bătaie.

— Timp pentru ce?

— Ha-ha. Nu face pe inocenta cu mine.

A trecut pe lângă scaunul pe care îl abandonasem și a venit spre mine, și am simțit în stomac o fluturare plăcută.

— Știu la ce te gândești, a zis.

— Nu știi.

Am făcut un pas în spate, cu tălpile înfundate în covor.

— Ba da, a murmurat el, zâmbind cu un colț al gurii.

— Acum vorbește doar eul tău hiperactiv și dorința lui.

A ridicat din sprâncenele alea negre.

— Chiar așa, Kat?

Am dat din cap, chinuindu-mă să nu zâmbesc, și m-am uitat iar la ceas. Aveam o groază de timp. Am ridicat din umeri.

Provocarea îi aprinsese ochii, care acum aveau o nuanță mai intensă, de verde-pădure, care m-a excitat ca izbucnirea unui foc de artificii.

— Cred că pot să-ți demonstrez că nu e așa.

— Dacă zici tu…

Într-o clipă, era în fața mea. Am început să țip la el, fiindcă nici acum nu-mi plăcea când făcea asta, dar el mi-a prins gura cu un sărut răvășitor, care mi-a înmuiat genunchii.

— N-am nevoie decât de zece minute, a spus el, cu voce înăbușită.

— Ce s-a întâmplat cu cele două minute de până acum?

Daemon a chicotit, mi-a prins marginea tricoului și mi l-a tras peste cap.

— Păi, ce mi-am propus eu să fac durează puțin mai mult.

Daemon era fantastic de priceput să-mi scoată hainele în timp record. Nici nu mi-am dat seama când m-am trezit în fața lui, simțindu-mă puțin expusă.

Daemon s-a dat un pas înapoi, ca și cum ar fi vrut să-și admire opera.

— Dacă nu ți-am mai spus până acum... Se uita la mine, întârziind cu privirea pe sânii mei până când i-am simțit-o ca pe o atingere fizică. Te doresc. Te voi dori mereu.

— Mereu? am șoptit eu.

El s-a apropiat, mi-a prins brațele și mi-a atins obrazul cu buzele.

— Mereu.

Am respirat adânc și pieptul meu s-a ridicat, atingându-i pieptul. Atingerea m-a cutremurat. El a scos un geamăt care m-a dat peste cap. M-a sărutat iar, mâinile lui au alunecat de pe brațele mele pe talie. M-am înfiorat, iar în ritmul ăsta cred că n-avea nevoie nici de două minute.

M-a luat în brațe și eu mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului său. Niciun moment nu și-a desprins buzele de gura mea, și când am ajuns în pat nu mai aveam deloc aer, dar aveam tot felul de dorințe.

— Câte minute ne-au mai rămas? a întrebat el, aruncându-și blugii.

S-a suit peste mine și eu am zâmbit, iar când s-a aplecat, vârfurile părului său mi-au gâdilat obrajii.

— Am uitat complet de chestia cu minutele.

— Uau! Deja? a murmurat el peste buzele mele, apoi m-a prins de mijloc și corpurile noastre erau acum lipite în toate punctele alea uluitoare. Sunt puțin uimit de abilitățile mele.

Am izbucnit în râs, el a zâmbit și m-a amuțit cu un sărut, și după aceea nu mi-a mai venit să râd. A început să traseze o cărare de săruturi fierbinți de pe fruntea mea, mai jos, și mai

jos, până când mi-a șters din cap orice gând legat de timp și de alte chestii pe care le aveam de făcut.

Când s-a ridicat din nou și coapsele noastre s-au lipit, tremuram.

— Kat, Doamne… te iubesc.

N-o să vină niciodată momentul în care o să mă satur de cuvintele astea, și nici momentul în care n-o să mai vreau să simt cât de mult mă iubește. L-am prins de umeri și l-am sărutat în ploaie pe obraji, pe buze, și când n-a mai putut rezista, am cedat și eu.

Nu știu cât de mult s-a mișcat, eram copleșită de senzații, dar când am deschis ochii, el stătea cu capul lipit de gâtul meu și ochii îi străluceau.

Zâmbeam moleșită, mulțumită, și el a ridicat capul și m-a sărutat pe tâmpla umedă, iar eu m-am îndrăgostit iar de el. După ce s-a așezat pe o parte, m-a tras lângă el, iar eu mi-am pus capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii, aceleași ca ale mele.

La un moment dat, s-a uitat peste umăr și a tras o înjurătură.

— Avem zece minute până vin ei.

— Fir-ar să fie!

M-am ridicat într-o secundă și l-am plesnit peste piept.

A început să râdă când m-am dat repede jos din pat.

— Unde te duci?

— Trebuie să fac un duș.

Mi-am desfăcut coada și mi-am prins părul sus. I-am mai aruncat o privire din mers.

Ochii lui erau fixați mult mai jos de fața mea.

— Nu îți trebuie duș.

— Ba da! Am deschis repede ușa de la baie. Miros… a tine!

Râsul lui Daemon m-a urmărit în timpul celui mai scurt duș pe care l-am făcut vreodată, ceea ce era surprinzător,

fiindcă intrase și el la duș și se îmbăiase nonșalant. Nițel săpun aici. Nițel săpun acolo. Gata.

Detest băieții!

Am avut timp doar să înhaț punga de cadouri din biblioteca mea improvizată, plină de cărți minunate, și am coborât scările în fugă, ca să ajung la ușă înainte să sune.

Daemon a trecut pe lângă mine și, în timp ce eu lăsam punga roz pe canapea, s-a dus la ușă. Mi-a aruncat o privire.

— Tot miroși a mine.

Am rămas cu gura căscată.

El a deschis ușa înainte să încep să țip și s-o iau la fugă înapoi pe scări. Și sunt convinsă că arătam ca o ciudată, fiindcă musafirii noștri se uitau la mine cu aceeași expresie, care spunea: *ce naiba?*

Sau poate aiuritul ăla de Archer își băgase nasul în capul meu.

Ochii lui de culoarea ametistului sclipeau amuzați.

— Poate, a spus, și eu m-am uitat la el cu ochii îngustați.

— Chiar trebuie să încetezi cu asta, a spus Dee, trecând pe lângă el, cu părul ei des și buclat unduindu-se ca o pelerină lucioasă. Știți ce a făcut ieri?

— Oare aș vrea să aflu? a mormăit Daemon.

A intervenit Archer:

— Nu.

— Perfect.

— Eram la Olive Garden, și, apropo, vouă trebuie să vă mulțumesc că i-ați împuiat capul cu grisinele alea nesfârșite, fiindcă luna asta cred că am fost acolo de zece ori, o să încep să miros a usturoi, a continuat Dee, apoi s-a trântit pe șezlong și a început să bată în podea cu balerinii ei.

— Îmi place supa de la ei, și salata, a spus el, ridicând din umeri, apoi s-a dus să se așeze pe fotoliu.

Dee își încrețise fruntea.

— Mă rog, a făcut ea. Am avut impresia că fata de acolo stătea numai cu ochii pe el. Adică non-stop. Ca și cum eu nu eram acolo.

Îmi era greu să-mi imaginez asta, s-o trateze cineva pe Dee ca și cum n-ar fi fost acolo.

— Așa că am făcut, ei, ceva normal, a spus ea.

— Normal? Archer a scos un hohot scurt de râs. A început să-și închipuie cum s-o calce cu mașina pe amărâta aia. Așa, cu detalii sângeroase.

Ea a ridicat ușor din umerii săi delicați.

— Ți-am mai spus, nu mai intra în capul oamenilor ca să te plângi după aia de ce ai văzut acolo.

— Nu mă plângeam, propriu-zis, a spus el și s-a aplecat spre ea, atingându-i ușor urechea cu buzele. Dacă-mi amintesc bine, ți-am spus că mi s-a părut destul de sexy și că m-a făcut să vreau…

— Gata, a strigat Daemon. Astea-s chestii la care nici nu vreau să mă gândesc.

Dee s-a uitat la el încruntată.

— Dar ce? Crezi că noi nu putem să avem fantezii…

— Termină, a avertizat-o el, fluturându-și mâna. Pe bune. Abia îl suport și așa, deci, te rog, nu mă provoca să-i fac ceva rău.

— Dar eu te plac! a replicat Archer.

Daemon i-a aruncat o privire care ar fi făcut pe oricine să fugă cât mai departe.

— Chiar îmi pare rău că i-am spus lui Dee să-și ia o casă aici. Nu i-aș mai fi propus asta dacă știam că vii și tu cu ea.

— Unde merg eu, a ciripit Dee, merge și el. Suntem ca un pachet special, doi în unu. Resemnează-te și mergi mai departe.

Am zâmbit şi mai larg când ochii lui Dee, care semănau aşa de mult cu ochii fratelui ei, s-au îndreptat spre mine. Şi asta era un lucru la care mă gândeam de multe ori. Una dintre multele întrebări pe care mi le puneam, cum ar fi, de exemplu, ce s-ar fi întâmplat dacă Dee nu s-ar fi putut rupe de influenţa luxenilor. Ar fi murit în luptă, ar fi supravieţuit, după care ar fi trebuit să părăsească Pământul, ca să nu fie ucisă?

Dacă aş fi pierdut-o şi pe Dee, nu numai pe mama, nu cred că aş fi reuşit să-mi revin vreodată. Iar Daemon? Nici nu voiam să mă gândesc cum l-ar fi afectat pe el asta. L-ar fi distrus, deja era aproape distrus când ne-a atacat ea.

Ea a aruncat o privire spre punguţa roz şi şi-a dat părul pe spate.

— Ce-i acolo?

— A! Am luat punga. Ceva ce am comandat eu.

Daemon a ridicat din umeri când Archer s-a uitat la el.

— Nu ştiu ce e. Nu mi-a zis.

Încântată de achiziţia mea, am băgat mâna în pungă, am scos pijămăluţa-salopetă şi le-am dat-o s-o inspecteze.

— Ce ziceţi?

Daemon a ridicat din sprâncene după ce a citit cuvintele imprimate cu negru.

— „Iubiţii din cărţi sunt mai buni”?

Am început să râd şi am pus pijamaua pe braţul fotoliului.

— Cred că lui Dawson şi Beth le va plăcea.

Archer părea confuz.

— Nu pricep.

— Nici nu mă mir, i-a răspuns sec Dee. Mi se pare adorabilă.

— Şi mie. Am împăturit-o frumos şi am băgat-o înapoi în pungă. Pe fata asta o s-o fac dependentă de băieţii din cărţi încă de mică.

— Pe *față*. Archer a clătinat din cap și a suspinat. Nu știu cât o să-mi trebuiască să mă obișnuiesc cu asta.

— Ar fi cazul, fiindcă mă îndoiesc că se mai schimbă ceva acum, a spus Daemon.

— De unde știi? a ridicat el din umeri. E prima femeie-origin din lume. Cine știe de ce va fi în stare copilul ăsta.

— Mă rog, dar am mari dubii că ar putea să-și schimbe și sexul, a replicat Dee și și-a încrețit nasul. Cel puțin, așa sper, că altfel ar fi ciudat.

Dawson și Beth puseseră capac la toate cu surpriza de a aduce pe lume o fetiță, încât primul lucru care mi-a venit în minte a fost *Nessie*, și după aia un sfert de oră nu m-am putut opri din râs.

— Sunteți gata? a întrebat Archer. Deja deschisese ușa și o ținea așa. Ia ghiciți cu cine am vorbit azi-dimineață. A făcut o pauză, în timp ce Daemon a ieșit pe lângă el. Nu, idiotule, nu cu Justin Bieber, și nu sunt îndrăgostit de el. Ce naiba?

Daemon a început să râdă.

— Cu cine? am întrebat eu, înainte ca discuția să derapeze.

El mi-a zâmbit, a închis ușa în urma mea și a încuiat-o. Dee deja se instalase pe scaunul din față al mașinii lui Archer.

— Hunter m-a sunat, a spus Archer. M-a întrebat ce mai faceți.

Daemon m-a luat de mână și ne-am uitat unul la altul. Mai vorbiserăm cu el și Serena acum câteva luni. Hunter avea de gând să se mute din casa fratelui său și să plece undeva în vest.

— S-au mutat?

— Da, de fapt stă nu foarte departe de noi. Am impresia că la Boulder sau undeva pe aproape, fiindcă Serena e de pe aici. Archer a scos cheile mașinii și am reluat conversația după ce eu și Daemon ne-am urcat în spate. Cred că mai devreme sau mai târziu vă puteți aștepta la o vizită de la ei, ne-a anunțat.

— Minunat, a mormăit Daemon.

În fiecare sâmbătă ne duceam acasă la Dawson și Beth. Deși fetița era destul de mare ca să poată fi scoasă la plimbare, nu ar fi fost… ăăă, o idee prea bună. Avea ciudatul obicei de a muta lucrurile fără să le atingă, făcea chestia aia cu ochii care luminează, iar săptămâna trecută levitase.

Direct de pe podea.

Casa lor se afla în mijlocul unui hectar de teren, iar în fața ei era un pâlc de copaci groși, care le ofereau intimitatea necesară. Dawson ne-a deschis ușa, zâmbind, și ne-a poftit înăuntru. M-am încruntat puțin, pentru că mi s-a părut ceva schimbat la el.

Dee s-a întins și i-a frecat capul.

— Asta-i tunsoare de tătic?

A! Asta era. Se tunsese, mai scurt în părți și ceva mai lung pe creștet. Îi stătea bine. Dar, mă rog, frații ăștia puteau să fie și chei și tot le stătea bine.

— Îmi place, a spus Archer, zâmbind, fiindcă tunsoarea aia era aproape identică cu a lui.

A apărut și Beth în ușa de la sufragerie. De piciorul ei stătea lipit un copil zâmbitor, cu un cap plin de bucle negre.

— Am comandat mâncare chinezească, a spus ea și s-a strâmbat puțin. Am vrut să fac lasagna, dar…

— O! Pentru noi, mâncarea chinezească e perfectă, a spus Dee, aruncându-mi o privire, și s-a repezit la copil, să-l sărute pe obraji.

Aflaserăm mai demult că Beth nu era în stare nici să fiarbă apă. Mâncarea comandată era cea mai bună variantă.

Am intrat cu toții în sufragerie și, ca de obicei, am fost uimită de cât se schimbase Beth. Avea părul prins într-o coadă sus, în creștetul capului, și fața ei era proaspătă și radioasă. Mai avea și acum momente de… întunecare, când părea că nu e prea bine ancorată în realitate, dar, oricum, era mult mai bine.

Daemon a lăsat punguța pe măsuța din colțul camerei, unde erau o grămadă de jucării. În mijlocul animăluțelor de pluș erau cuburi pe care scria un nume.

Ashley.

A fost mai mult decât drăguț din partea lui Dawson și Beth să își boteze copilul cu numele lui Ash, era perfect. Dacă ea nu s-ar fi sacrificat, azi ei trei n-ar mai fi fost aici.

— Te uiți la astea? Dawson îmi urmărise privirea, și nu avea cum să-ți scape mândria care se vedea pe fața lui. În dimineața asta a făcut-o.

Am rămas cu gura căscată.

— Și-a scris numele pe litere?

— Dap, a răspuns Beth și s-a uitat la Dawson. Ash era pe păturică, se juca, și, când nici nu ne gândeam, a început să-și alcătuiască numele.

Dee, care stătea lângă Archer pe o canapeluță, s-a îmbufnat.

— Eu n-am știut să-mi spun numele pe litere decât prin clasa întâi, sau așa ceva, și asta e foarte trist, fiindcă numele meu are doar trei litere, dacă nu știați.

Am început să râd.

— Vrei s-o ții în brațe? m-a întrebat Beth.

Nu era politicos să refuz, așa că am dat din cap și am întins mâinile spre ea, neîndemânatică. Nu prea mă pricepeam la copii, chiar dacă nu era vorba de cei foarte mici, care nu-și pot ține nici capul. Pur și simplu nu știu ce să fac cu ei după ce îi iau în brațe. Adică, să-i legăn? Să-i salt în sus? Și, Dumnezeule, cum ar trebui să vorbesc cu ei?

În clipa următoare, ghemotocul ăla de origin era în brațele mele, cu ochii ăia mari și violeți fixați asupra mea, și chiar speram ca nu cumva copilul ăsta să-mi citească gândurile sau să le înțeleagă.

Pentru că groaza mea era să n-o scap din brațe, din greșeală.

Am strâns-o mai tare la pieptul meu, iar ea mi-a prins imediat în mânuță două degete și a început să le strângă. Tare. Am râs.

— Uau! Strânge bine.

— E destul de puternică, a spus Dawson și a zâmbit, iar Beth s-a așezat lângă el pe canapea. Chiar ieri a aruncat ursulețul ăla din sufragerie direct în bucătărie.

— Frate! a murmurat Archer.

— Poate se face jucătoare de softball, a sugerat Dee.

Râsul lui Beth a fost surprinzător de vesel și dezinvolt.

— Dacă se face și mai puternică, mi-e teamă că o să arunce cu ceva prin perete.

— Mda, asta ar fi cam aiurea, i-am spus eu lui Ashley, care mi-a răspuns cu un chicotit.

Am văzut că se uită peste umărul meu și mi-am dat seama că Daemon se apropia de noi. Fetița îl studia cu multă seriozitate.

— Nu știu dacă te place, i-am spus.

El a început să râdă.

— Pe mine mă place toată lumea.

Archer a pufnit.

Daemon m-a sărutat ușor pe obraz, apoi m-a prins de mijloc, ținându-mă așa, în timp ce eu stăteam cu copilul lui Dawson și Beth în brațe. Ashley a întins mânuța ei scurtă și și-a trecut degetele grăsuțe pe obrazul lui.

Ca întotdeauna, i se părea fascinant să-i atingă fața.

Poate într-o zi o să țin în brațe copilul nostru. Cine știe? Dar ziua asta era departe, departe tare, cam peste câteva *zeci* de ani, și nici atunci nu eram sigură. Ideea de a avea un copil ne este cumva străină, și pentru noi era foarte bine. Când m-a strâns mai tare de mijloc, mi-am dat seama că noi doi, sau noi trei, am fi oricum fericiți. Dar eu chiar speram ca al treilea

membru al familiei noastre să fie o pisică sau un cățel. Copiii ăștia îți mănâncă mult timp.

Ashley și-a mutat apoi privirea asupra mea, eu am început să-i vorbesc încet și i-am zâmbit, și atunci buzele ei micuțe și rozalii s-au întins într-un zâmbet larg, iar pupilele negre, din mijlocul irisului violet, s-au luminat deodată, căpătând o nuanță strălucitoare de alb.

— Chiar e specială, a murmurat Daemon.

Așa era.

— Dar tot tu ești mai specială, mi-a șoptit el la ureche, și eu am început să râd, rezemându-mă de el.

Am ridicat capul și m-am uitat la toți cei din cameră. Dee. Archer. Dawson. Beth. Apoi m-am trezit pierdută în ochii strălucitori ai lui Ashley. Se plictisise, în sfârșit, să-i pipăie fața lui Daemon și acum băgase capul sub bărbia mea, scoțând tot felul de sunete, în timp ce părea că absoarbe realitatea ca un burete.

Dee și Beth începuseră să vorbească despre nuntă – despre nunta mea – și de culorile pe care sperau ele să le aleg. Presupun că Dee se ruga să aleg roz. Archer și Dawson erau între ele și păreau complet bulversați de discuție. Aveam impresia că zâmbetul meu o să rămână permanent pe față.

Oricât de sumbru ar deveni viitorul, n-ar conta, ei erau familia mea și aș fi făcut orice să-i știu în siguranță, chiar dacă în clipa asta unul dintre ei îmi umplea tricoul de bale.

O bătaie în ușă m-a scos din reverie, m-am uitat la ei și privirea mi-a aterizat pe Archer. Rânjea ca un idiot.

— Cine ar putea să fie? a întrebat Daemon. Suntem toți aici.

Dawson s-a ridicat în picioare.

— N-am idee. Mă duc să văd.

Nu-mi luam ochii de la Archer și am simțit că mi se strânge stomacul. *Pe bune?*

Rânjetul lui s-a făcut și mai larg.

M-am întors spre ușă, cu respirația tăiată, și l-am văzut pe Dawson întorcându-se în cameră. În spatele lui era cineva pe care nu-l mai văzusem de când eram în Montana.

Luc a intrat dezinvolt în cameră, cu pașii lui mari și ușori, și, frate, era și mai înalt decât atunci când îl văzusem ultima oară.

— Cum îndrăzniți să faceți o astfel de întâlnire fără să mă invitați și pe mine?

Mi s-a întins gura până la urechi, eram gata să fug la el să-l iau în brațe, din atâtea motive. Dar nu am făcut-o, pentru că Luc nu era fan îmbrățișări.

Dee, însă, nu pricepuse asta.

A sărit de pe canapea ca și cum ar fi avut un arc sub fund și, până să apuce el să reacționeze, l-a îmbrățișat în stilul ei grandios. Ochii lui cam uimiți mi-au întâlnit privirea peste umărul lui Dee.

Era cam mult să spui că Luc ne era prieten, dar mie îmi plăcea să cred că e așa, și mă durea sufletul pentru el. Din câte aflaserăm noi, serul acela, Prometeu, nu avusese efectul pe care el îl sperase la Nadia. Asta era chestia aiurea la Daedalus. Într-un fel, avuseseră intenții bune, și poate dacă ar mai fi avut timp, ar fi reușit să inventeze medicamentul ăla capabil să vindece orice boală.

Dar nu toată lumea are parte de finaluri fericite.

După ce a reușit să scape de Dee, a venit la mine și la Daemon. De fapt, nu se uita la noi, o studia pe Ashley, ca și cum aveam în brațe o specie complet diferită.

Ceea ce și era.

L-am întrebat, încet:

— Ce mai faci?

El a ridicat din umeri.

— Știi tu, dau și eu din aripi ca găina.

Am ridicat o sprânceană.

Daemon a părut că se îneacă de râs.

— Pe bune, asta ai spus?

— Asta am spus, că sunt șmecher.

Am zâmbit și el și-a lăsat capul într-o parte.

— Ești tot cu originii? l-am întrebat.

A dat din cap și s-a uitat atent la Ashley.

— Deocamdată. Cred că e bine pentru ei, fiindcă, după cum v-am spus, sunt foarte șmecher, iar ei au șansa să învețe de la cel mai bun.

N-a comentat nimeni afirmația asta, fiindcă, sigur, Luc era... Luc. Evident, copiilor le era mult mai bine acum, că nu mai existau Nancy și Daedalus, dar ce Dumnezeu putea să-i învețe Luc pe ei?

Eram convinsă că nu vreau să aflu. Și nu voiam să știu nici cine are grijă de ei acum, când el e aici.

— Îmi dai voie? m-a întrebat Luc și a întins brațele.

M-am uitat la Beth, și ea a încuviințat din cap.

— Sigur.

Luc a luat-o pe Ashley din brațele mele ca cineva care are o groază de experiență în manevrarea omuleților. A ridicat-o în sus, și Ashley părea că se uită ca și cum *ea* îl studiază pe el, și nu invers.

— Salut, i-a spus el.

Ashley i-a răspuns cu o pălmuță pe obraz, după care, cu cealaltă mână, l-a apucat de păr.

— Asta înseamnă că te place, a spus Dawson, care se plimba între Beth și Luc.

— Interesant, a murmurat el.

Ashley a scos un fel de țipăt, sau poate un ciudat râs de copil, și Luc a început să zâmbească.

— Ești o tipă specială, i-a spus el, ca un ecou al cuvintelor lui Daemon.

Mă uitam la Luc, care, cu Ashley în brațe, se întorsese spre Dawson și Beth, și nu eram prea atentă la discuție. Am înțeles ceva de chipsuri, de maioneză, de niște locuri ciudate, dar nu voiam să știu mai mult de atât.

— Kat? a murmurat Daemon.

Am întors încet capul spre el și, ca întotdeauna, am fost izbită de frumusețea lui, așa cum se întâmplase de prima oară, atunci când am bătut la ușa lui și când visam să-l pocnesc. Era al meu, cu totul – cu latura lui capricioasă, dar și cu partea aia caldă, jucăușă, plină de iubire.

— Ce e?

Mi-a atins urechea cu buzele, șoptindu-mi niște cuvinte care mi-au făcut ochii mari și mi-au aprins obrajii. Și am recunoscut cuvintele.

Le scrisese pe bilețelul acela pe care mi l-a dat în clasă cu foarte mult timp în urmă.

— Te bagi? m-a întrebat el, cu ochii lui verzi scânteietori. Sper să te bagi. Mă tot gândesc la asta de vreo doi ani. Nu mă dezamăgi, Kat.

Inima îmi bubuia în piept ca un tunet când i-am spus cele mai sincere cuvinte rostite de mine vreodată.

— Cu tine mă bag în orice, Daemon Black.

Mulțumiri

Niciodată nu e așa ușor să închei o serie. E un moment superb, dar e și absolut dulce-amar. Și mai e un moment care n-ar fi fost posibil fără o groază de oameni care au muncit pe brânci în culise, ca să îi aducă pe Katy și Daemon în fața voastră.

În primul și în primul rând, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără Liz Pelletier. Vorbesc serios. Ea a fost cea care m-a întrebat într-o zi, când tocmai predasem o altă carte, dacă m-am gândit vreodată să scriu o carte despre extratereștri la liceu. Am râs și am spus că nu, fiindcă, pe bune, extratereștri la liceu? Dar după aceea am început să mă gândesc serios la asta, mi-a venit în minte Katy, apoi Daemon, iar restul e istoria luxenilor. Așa că îi mulțumesc.

Aș mai vrea să-i mulțumesc echipei de la Entangled Teen și Macmillan – editorilor, redactorilor, asistenților și tuturor celor care și-au adus aportul la seria asta de-a lungul anilor. Îi mulțumesc agentului meu, Kevan Lyon, reprezentantelor mele pentru drepturile de autor din străinătate, Rebecca Mancini și

Taryn Fagerness, agentului de film, Brandy Rivers, și editorilor K. P. Simmon, Deb Shapiro și Heather Riccio.

Mulțumiri infinite lui Nancy Holder, care mi-a făcut pentru *Opal* un promo superb, la fel și lui Wendy Higgins. Laurei Kaye, lui Molly McAdams și Sophie Jordan le mulțumesc că m-au lăsat să lenevesc ore în șir. La fel și lui Tiffany Snow, Jen Fisher, Damaris Cardinali, Lesei Rodriguez, lui Dawn Ransom sau Tiffany King, pentru că mi-au răspuns la telefon, chiar și atunci când nu aveau chef. Și n-aș putea s-o uit pe Vi, care mi-a dat voie să-i împrumut copilul la evenimente, sau pe Jena Freeth, care a acceptat să bântuie pe la toate evenimentele și să-mi cumpere cărți.

Stacey Morgan – ești tare. O știi foarte bine, chiar dacă tu și tehnologia nu veți fi niciodată prietene.

Sunt așa de mulți oameni cărora aș vrea să le mulțumesc, de exemplu bloggerilor/recenzenților care au susținut această serie chiar din prima zi. Fraților, o bucată din inima mea vă va aparține mereu. Și fiecărui cititor care a avut vreodată în mână o carte scrisă de mine, îi mulțumesc.

Vă mulțumesc tuturor că m-ați însoțit în această călătorie.

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări: Str. Mihai Eminescu
nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517.
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit: Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti,
cod poştal 060012. Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 24

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Vor avea nevoie unul de celălalt pentru a supraviețui…

Katy știe că lumea s-a schimbat în noaptea în care au venit luxenii. Ea vede cu uimire că Daemon nu se implică atunci când rasa lui amenință să nimicească toți oamenii și hibrizii de pe Pământ. Dar granițele dintre bine și rău au devenit neclare.

Daemon va face totul pentru a-i salva pe cei pe care îi iubește, chiar dacă asta ar însemna trădare.
Dar când devine curând imposibil să deosebească prietenii de dușmani, iar lumea se prăbușește în jurul lor, ei ar putea să piardă totul pentru a asigura supraviețuirea prietenilor lor… și a omenirii.

„O călătorie fascinantă de la început până la sfârșit… Această serie cu siguranță vă va captiva și veți vrea mai mult."

RT Book Reviews Top Pick

„O serie care nu trebuie ratată!"

Samantha Young

LEDA EDGE
fantasy

